

học sinh tối TRƯỜNG BÁC ĐẠI

{PHÁ ĐẦU}

Mục lục

[Chương 1: Ân Cần Dạy Bảo Trước Khi Nhập Học](#)

[Chương 2: Mới Nhập Trường](#)

[Chương 3: Chuẩn Bị Khai Giảng](#)

[Chương 4: Cách Mạng Chính Là Mời Khách Ăn CƠM](#)

[Chương 5: Chọn Lớp Là Một Kỹ Thuật Sống](#)

[Chương 6: Lớp Máy Tính](#)

[Chương 7: Mua Máy Tính 1](#)

[Chương 8: Mua Máy Tính 2](#)

[Chương 9: Hai Túi Đồ Ăn Vặt 1](#)

[Chương 10: Hai Túi Đồ Ăn Vặt 2](#)

[Chương 11: Hai Túi Đồ Ăn Vặt 3](#)

[Chương 12: Thăm Mến Không Bệnh Mà Chết 1](#)

[Chương 13: Thăm Mến Không Bệnh Mà Chết 2](#)

[Chương 14: Thăm Mến Sau Khi Thất Bại Tiếp Tục Thông CÁO 1](#)

[Chương 15: Thăm Mến Sau Khi Thất Bại Tiếp Tục Thông CÁO 2](#)

[Chương 16: Về Nhà 1](#)

[Chương 17: Về Nhà 2](#)

[Chương 18: Về Nhà 3](#)

[Chương 19: Về Nhà 4](#)

[Chương 20: Về Nhà 5](#)

[Chương 21: Rút Ra Kinh Nghiệm Xương MÁU](#)

[Chương 22: Thăng Thấn Thành Khẩn Gặp Lại](#)

[Chương 23: Tiệc Sinh Nhật Như ĐÌNH 1](#)

[Chương 24: Tiệc Sinh Nhật Như ĐÌNH 2](#)

[Chương 25: Tiệc Sinh Nhật Như ĐÌNH 3](#)

[Chương 26: Tiệc Sinh Nhật Như ĐÌNH 4](#)

[Chương 27: Tiệc Sinh Nhật Như ĐÌNH 5](#)

[Chương 28: Hủy DUNG 1](#)

[Chương 29: Hủy DUNG 2](#)

Chương 30: Huấn Luyện Viên Bơi Lội

Chương 31: Kiss1

Chương 32: Kiss2

Chương 33: Tâm Tình Hỗn Loạn

Chương 34: Kỳ Nghi Hè Thực Tế 1

Chương 35: Kỳ Nghi Hè Thực Tế 2

Chương 36: Kỳ Nghi Hè Thực Tế 3

Chương 37: Ngoại Truyện Về Phương Dư Khả

Chương 38: Hiểu Làm Cũ Rích Luôn Luôn Phát Sinh Đúng Lúc 1

Chương 39: Hiểu Làm Cũ Rích Luôn Luôn Phát Sinh Đúng Lúc 2

Chương 40: Hiểu Làm Cũ Rích Luôn Luôn Phát Sinh Đúng Lúc 3

Chương 41: Khi Bắt Đầu Làm Thục Nữ 1

Chương 42: Khi Bắt Đầu Làm Thục Nữ 2

Chương 43: Khi Bắt Đầu Làm Thục Nữ 3

Chương 44: Tập Quân Sự 1

Chương 45: Tập Quân Sự 2

Chương 46: Tập Quân Sự 3

Chương 47: Tập Quân Sự 4

Chương 48: Ngoại Truyện Về Văn Đào

Chương 49: Hẹn Hò

Chương 50: Đây Là Một Đoạn Thời Gian Nghiêm Túc Đến Kỳ Cục 1

Chương 51: Đây Là Một Đoạn Thời Gian Nghiêm Túc Đến Kỳ Cục 2

Chương 52: Đây Là Một Đoạn Thời Gian Nghiêm Túc Đến Kỳ Cục 3

Chương 53: Kỳ Cục Thăng Cấp 1

Chương 54: Kỳ Cục Thăng Cấp 2

Chương 55: Mâu Thuẫn

Chương 56: Trái Tim Còn Chưa Thôi Đau Đớn

Chương 57: Cút Đi, Cút Đi

Chương 58: Ngoại Truyện, Hoặc Là Chương Cuối

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ân Cần Dạy Bảo Trước Khi Nhập Học

Mẹ tôi nói, Lâm Lâm a, con nói xem con có cái vận cứt chó gì mà có thể thi đỗ Bắc Đại. Khi vào đại học, nhiệm vụ thứ nhất con phải đảm nhận là bảo đảm không để bị đuổi, nhiệm vụ thứ hai là giảm béo, nhiệm vụ thứ ba là phải tìm một bạn trai ở đại học nổi tiếng, đảm bảo sau này con không còn vận cứt chó nữa nên phải dựa vào gien di truyền để thi đỗ đại học nổi tiếng.

Đây là những lời mà mẹ tôi đã nói khi bà tiễn tôi ở trạm xe lửa.

Còn việc vì sao mẹ tôi lại tiễn tôi ra trạm xe lửa chứ không theo tôi tới trường ư? Đó là vì trên TV, mẹ tôi thấy toàn bộ thị trấn nhỏ của chúng tôi chỉ có tôi và một nam sinh đỗ cùng một trường đại học, đó là một người có gương mặt trắng trẻo xinh đẹp. Mà mẹ tôi thì rất thích khuôn mặt như thế. Bà thông qua rất nhiều đường lắt léo để ấy được số điện thoại người kia, sau đó tự mình gọi điện thoại cho nhà cậu ta: A lô, là bạn học Phương Dư Khả phải không? Xin chào ha. Dì là mẹ của Chu Lâm Lâm a~~ là thế này. Lâm Lâm nhà dì không phải đỗ cùng một trường với cháu sao? Sao, cháu không quen? Không sao, không sao, gặp rồi sẽ quen. Là thế này, Lâm Lâm nhà dì lần đầu tiên xa nhà, nhưng dì và bố nó tham gia một đoàn du lịch. Vì vậy phiền cháu chăm sóc Lâm Lâm nhà dì một chút. Dì nhờ cháu nha. Có thời gian đến nhà dì chơi nha.

Tôi ngồi bên cạnh cũng thấy xấu hổ, cái gì mà đoàn du lịch, rõ là mơ tưởng. Bà mà bỏ tiền ra để đi du lịch thì mặt trời sẽ mọc từ hướng tây. Hơn nữa, Phương Dư Khả kia tuy là bạn học của tôi nhưng trường chúng tôi trọng lý khinh văn, khoa tự nhiên của bọn họ như cung điện còn khoa văn

của chúng tôi lại một mình một góc, gần như là nơi cho cung nữ ở. Tuy học cùng ba năm nhưng chưa từng đối mặt với cậu ta, chỉ khi nhà trường trao giải mới nhìn thấy cậu ta từ xa xa. Chỉ biết cậu ta được nữ sinh bầu là mỹ nam, là cháu trai của thầy hiệu trưởng.

Ngược lại, cậu ta cũng chưa từng để hiệu trưởng mất mặt, nhắc tay một cái đã được giải nhất XX gì đó. Trong tủ kính của trường tôi có một bức ảnh của cậu ta, hai bên trái phải viết: sinh ngày 18 tháng 7 năm 1984, năm XX là học sinh giỏi của tỉnh, ngày XX tháng XX năm XX được cái gì đấy. Tôi từng nói đùa với nhỏ Khuê Mật, nhìn bức ảnh này giống như giấy chứng nhận thân phận, ngược lại, chỉnh sửa lại một chút cũng có thể trở thành một tờ cáo phó. Cũng may thị trấn nhỏ này của tôi không có chế độ cử tuyển, nếu không người như thế cũng chẳng cần phí công thi cử, sẽ trực tiếp được tiến đến đại học Hoa Bắc. Nghe nói thành tích thi đại học vừa công bố, trường Bắc Đại đã gọi điện cho cậu ta, quần chặt không rời. Vào cùng một trường đại học với người như vậy, áp lực quá lớn, hơn nữa cậu ta nhất định sẽ khinh thường loại người như tôi. Ai~, sau này tới Bắc Đại, nơi nơi đều là người như thế. Nghĩ tới mà nhức đầu. Tục ngữ có câu “trữ vi kê thủ, bất tố phượng vĩ”. Tôi hà tất phải vì rạng rỡ tổ tông mà tự làm bậy, nộp đơn vào Bắc Đại nha?

Lại nói về chuyện thi thử đại học, thành tích của tôi dao động đến cực đại, có lúc ngọn sóng, có lúc bụng sóng, có lúc ở tận chân sóng. Tôi còn căn cứ vào thành tích thi thử để vẽ biểu đồ hình đường. Dựa theo đường gãy, thành tích thi đại học của tôi hẳn là ở bụng sóng. Không ngờ khi đi thi lại trúng tủ, vọt luôn tới đỉnh Everest, vì vậy khi nhận được giấy báo điểm của trường đại học, đối mặt với một hai rồi ba con số không trước số 28, tôi vẫn bán tín bán nghi có phải phát sai hay không. Trên hội nghị gia đình, tôi không ngừng hỏi mẹ già của tôi, tôi đứng thứ 28 của tỉnh sao? Phải không? Phải không?

Mẹ tôi trừng mắt liếc tôi: “Muốn đỗ trường nổi tiếng đến mức điên rồ? Làm sao có thể, nhất định là thứ 28 của trường con.”

Bố già trước nay luôn trầm ổn bỗng nhiên mở miệng: “Phía trước có nhiều số không như vậy, xem ra phải đến hơn mười nghìn thí sinh, đây là danh sách của cả tỉnh mà.”

Đại khái là sau một phút trầm mặc, mẹ tôi nhanh chóng cầm điện thoại gọi bác cả tôi: “Chị cả, thiên thạch đụng hồng Lâm Lâm nhà em rồi!”

Nguyện vọng trước khi đi thi lập tức bị tôi khai tử như thế.

Tôi vừa vào trong tàu hỏa đã phát hiện có một nam sinh ngồi đối diện chỗ của tôi. Gương mặt trắng trắng đeo một chiếc kính gọng đen, có điểm giống Phương Đại Đồng sau khi nổi tiếng. Một tay cậu ta lật quyển “Địa lý quốc gia”, một tay xoay bút. Tôi thử hỏi: “Xin hỏi cậu là Phương Dư Khả sao?”

Cậu ta ngẩng đầu lên, bút trong tay vẫn không ngừng xoay, “Ừ, là tôi.”

Tôi lập tức vung vãi ra một nụ cười thật to: “Xin chào, xin chào. Tôi là Chu Lâm Lâm. Xin chiếu cố cho.” Nói xong tôi lập tức lấy ra một ít đồ ăn vặt để lên bàn mời cậu ta ăn.

Phương Khả Dư lạnh lùng nói một câu “xin chào” rồi quay lại với quyển tạp chí.

Không lâu sau, tôi nghe thấy tiếng gõ lên thủy tinh, quay đầu nhìn lại, là mẹ già của tôi. Bà trừng mắt nhìn tôi, hướng về phía Phương Dư Khả bĩu môi rồi làm một tư thế cố lên. Tôi nhẫn nhịn liếc mắt một cái, tức giận nói: “Còn chưa để yên a?”

Câu nói này dọa tới Phương Dư Khả đang đắm chìm trong quyển sách. Cậu ta nhìn chằm vào gương mặt tức giận của tôi, nói: “Con gái mà

tính tình quá hung bạo sẽ ẽ chồng.” Không đợi tôi cãi lại, cậu ta lại vùi đầu vào đọc sách.

Xe lửa rồit cuộc cũng rầm rập chạy về phía trước. Tôi cảm thấy chán muốn chết, rút một quyển “tri âm” ra, lật xem vài tờ, vẫn cực kỳ buồn chán nên kiểm chuyện hỏi: “Phương Dư Khả, cậu đỗ Bắc Đạ như thế nào vậy?”

Phương Dư Khả không ngẩng đầu lên, tiếp tục xoay bút: “Những năm trước đây toàn đứng đầu, phát huy bình thường.”

“A. May mà tôi mơ mơ hồ hồ cũng đỗ trường đó, nếu không cả thị trấn chúng ta chỉ có một mình cậu đi, vậy cũng thật cô đơn ha. Hắc hắc ~~” Tôi cười cười, thật ra vết thương của tôi lại bị sát muối.

Trên cả đoạn đường, tôi đều cực kỳ cô đơn nhẩn tin, đọc “tri âm”, gặm đùi gà, ăn không ngời rồi. Còn Phương Dư Khả chỉ như pho tượng ngời đọc sách đối diện, nếu không phải cái bút còn đang chuyển động tôi sẽ nghi ngờ có phải cậu ta đóng băng rồi hay không. Cuối cùng, cơn buồn ngủ kéo tới, tôi ghé vào mặt bàn nhỏ mà ngủ. Trong mơ mơ màng màng, tôi bị Phương Dư Khả vỗ tỉnh.

“Này, lên giường mà ngủ đi.” Tôi lau nước miếng bên môi, phịch một tiếng, ngay cả giày cũng không cởi, lập tức nằm lên giường bất tỉnh nhân sự. Khi tỉnh lại, Phương Dư Khả đã ngời đối diện đọc sách, Thật là một con đọc sách a.

Trái qua hơn mười tiếng đi xe, xe lửa cuối cùng cũng dừng lại.

Bởi vì chúng tôi đến trước ngày nhập học nên ở trạm xe lửa không có đàn anh đàn chị tới đón. Tôi và Phương Dư Khả bắt một chiếc taxi tới thẳng Bắc Đạ. Tài xế taxi huyền thuyên tán dóc với tôi, còn Phương Dư Khả vẫn như được khắc từ băng, lạnh lùng ở bên cạnh. Có người nói chuyện phiếm nên thời gian trôi qua rất nhanh, cảm giác chưa bao lâu tài xế đã nói tới rồi. Tôi xuống xe, ngẩng đầu nhìn bốn chữ “Đạ học Bắc Kinh”

kinh điển vẫn nhìn thấy trên TV. Tôi đặt hành lý sang hai bên, đứng bên dưới tấm bảng, nói với Phương Dư Khả: “Bạn học Phương Dư Khả, chụp cho tôi một tấm đi. Nếu ảnh chụp ra mà không có tôi trong đấy, chứng tỏ tôi đang thật sự nằm mơ.”

Phương Dư Khả liếc mắt nhìn về mặt góc ghếch kia, lắc đầu nói với tôi: “Cô có thể không ấu trĩ như vậy được không?”

Tôi cười nói: “Cái này không giống nha, các cậu nhìn Bắc Đại chỉ như nhìn nhà mình, từ khi sinh ra đã được định sẵn là người của Bắc Đại, đương nhiên không có tình cảm với nó. Nhưng tôi thì khác nha, tôi là một cây cỏ dại được gả vào nhà giàu. Tôi còn chưa biết người nhà giàu này có hối hận hay không nha. Nhờ may họ đá tôi ra, tấm ảnh này cũng có thể coi như giấy chứng nhân kết hôn, có thể chứng minh tôi đã từng ở trong nhà giàu a.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mới Nhập Trường

Tất cả mọi thứ trong trường đều mới mẻ. Tôi như bước vào vườn hoa lộng lẫy của bà ngoại, nhìn cái này, sờ cái kia. Hận không thể ngay lập tức có một cái máy chụp ảnh. Có vẻ Phương Dư Khả chê tôi mất mặt nên nói: “Cô ngồi đây một chút đi. Tôi gọi điện cho đàn anh để anh ấy tới đón chúng ta. Trời nắng như vậy cô không sợ say nắng sao.”

Tôi làm bộ kinh ngạc: “Oa, Phương Dư Khả, cậu liên tục nói với tôi bốn câu. Không dễ dàng, không dễ dàng nha.”

Phương Dư Khả trừng mắt liếc tôi một cái, cúi đầu không nói nữa.

Chúng tôi ngồi trong bóng râm chưa bao lâu đã nghe thấy có người vỗ vai Phương Dư Khả, “Sao tới sớm vậy?”

Tôi ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời không nhìn rõ mặt đối phương. Vội vàng đứng dậy nói, “Chào anh!”

Đàn anh cười nói với Phương Dư Khả, “Còn mang theo người nhà ha?”

Phương Dư Khả đẩy nhẹ vai đàn anh, nhẹ giọng nói, “Nói mò cái gì vậy.”

Lúc này, anh ta cũng đứng dưới bóng cây, tôi cũng nhìn thấy rõ gương mặt anh ta. Đôi mắt nhỏ, mũi thẳng, má lúm đồng tiền nhỏ, cằm nhọn. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây rơi xuống trên mặt anh, lá cây lay động, ánh sáng cũng lay động trên mặt anh ta.

Tim tôi nảy lên một cái thật mạnh, nuốt nước miếng, tôi phun ra một câu: “Đàn anh tên gì?”

Phương Dư Khả liếc tôi một cái nói: “Cô cũng gọi đàn anh sao, không phải đàn anh cùng ngành cô. Chỉ là người cùng trấn với chúng ta. Không quen cô.”

Tôi vội vàng nói, “Đồng hương a~~ đồng hương gặp đồng hương, hai mắt lệ lưng tròng a. Tuy không phải đàn anh cùng ngành nhưng còn hơn đàn anh cùng ngành!”

Đàn anh ôn hòa cười cười, quay đầu nói với tôi: “Lời nói chân thành, em có thể gọi anh là Tiểu Tây là được.”

Phương Dư Khả cũng nói, “Mới ra ngoài không bao lâu mà đã nước mắt lưng tròng nói tình cảm đồng hương.”

Tôi coi như không nghe thấy, cười nói với đàn anh: “Tiểu Tây, em là Chu Lâm Lâm, học tiếng Đức, anh học cái gì?”

Đàn anh còn chưa nói Phương Dư Khả đã nói chen: “Đã nói đây là đàn anh cùng ngành của tôi, tôi học kinh tế, đương nhiên anh ấy cũng phải học kinh tế. Đồ ngốc.”

Đàn anh cười cười, má lúm đồng tiền càng sâu: “Anh lớn hơn các em một khóa.”

Tôi vội vàng nói: “Ngành kinh tế rất tốt, rất tốt a. Sự phát triển của tổ quốc đều cần tới các anh. Giống như chúng ta đều nói cái gì mà quốc gia phục vụ vì chủ nghĩa tư bản. Em vốn muốn học kinh tế nhưng cuộc thi lần này làm không được tốt vậy nên mới phải chuyển nghề một chút.”

Phương Dư Khả không thể tin được quay đầu liếc nhìn tôi, vẻ mặt rõ ràng đang nói: “Cô có bình thường không.”

Tôi tự động loại bỏ vể mặt kính ngọc của cậu ta, tiếp tục phát triển giao tình cùng Tiểu Tây: “Tiểu Tây, sau này anh phải giúp em môn số học nha, số học là điểm yếu của em.”

Tiểu Tây lại cười một tiếng: “Hệ tiếng Đức của các em được miễn môn số học, em yên tâm được rồi.”

Phương Dư Khả ở bên cạnh cũng không nhịn được “phụt” cười một tiếng, đứng một bên cười nhạo tôi.

Bởi vì chưa tới ngày đăng ký, chúng tôi không lấy được chìa khóa ký túc xá, đành phải trọ lại nhà khách gần đấy. Tiểu Tây đưa hành lý của chúng tôi tới ký túc xá của anh rồi bắt đầu liên lạc với những nhà trọ lân cận. Không ngờ có rất nhiều người tới nhập trường sớm, nhà trọ to nhỏ gần đó đều chật ních, chỉ còn một gian phòng lớn có ba giường ngủ ở một nhà khách trong trường. Tôi ai oán nhìn Tiểu Tây.

Tiểu Tây khó xử nói, “Nếu Dư Khả gọi cho anh trước vài ngày thì tốt rồi, anh đã sớm tính toán trước. Các em cũng chỉ ở hai buổi tối, cũng không lâu. Nhân phẩm của Phương Dư Khả anh có thể đảm bảo. Em —”

Tôi lập tức ngắt lời Tiểu Tây, “Nếu không Phương Dư Khả ở đây cùng các anh, em tới nhà khách kia đi.”

Tiểu Tây suy nghĩ một chút: “Nghĩ hè bọn anh đều không về nhà, rất nhiều bạn học đều ở lại ký túc xá. Nhà trường cũng không quản. Giường ngủ so với nhà khách còn túng thiếu hơn, Nhưng một cô gái như em ở vậy quả thật không tiện. Thế này đi, Dư Khả, anh với em ngủ cùng một giường đi.”

Phương Dư Khả nói: “Em không có ý kiến.”

Tôi nhìn chiều rộng của giường một chút, thấy hơi khó xử. Đang là mùa hè, ký túc xá lại không có điều hòa, để hai người con trai to như thế

nằm chung, có vẻ không ổn. Hơn nữa, vừa mới quen biết nhau tôi đã như con dì ghẻ chọn một chọn hai, thật khó coi. Huống hồ một mình ba giường có chút lãng phí...

Tôi có lấy dừng khí: “Vậy thế này đi, cả ba chúng ta đều ở nhà khách đi. Ít nhất cũng có điều hòa mát mẻ.”

Trong mắt Phương Dư Khả có ý cười quỷ quái, nhẹ giọng nói: “Tính toán nhanh như thế sao có thể kém số học nha.”

Tôi quay đầu nhẹ giọng vạch lại: “Liên quan đến cậu cái rắm.”

Tiểu Tây cười nói: “Nếu em còn lo lắng về Dư Khả nhà anh, anh có thể đi. Thật ra Dư Khả của bọn anh đặc biệt đứng đắn nha.”

Dư Khả nắm tay ra vẻ đánh vào vai Tiểu Tây.

Tiểu Tây quyết định dứt khoát, “Được, vậy quyết định thế đi.”

Ngay lúc đó Tiểu Tây nhận được điện thoại phải đi giúp một người bạn mua máy tính. Tôi và Phương Dư Khả vừa tới nhà khách, ngồi còn chưa ấm chỗ, mẹ tôi đã gọi điện tới. Tôi vừa đi về phía phòng rửa mặt vừa nghe điện thoại: “Lâm Lâm, đã quen chỗ mới chưa?”

Tôi nói: “Còn chưa tới, chìa khóa ký túc xá còn chưa được nhận, vì thế bọn họ đành ở tạm nhà khách.”

Mẹ tôi nói: “A, Phương Dư Khả còn để ý tới con chứ? Có phải con ở cách vách cậu ta hay không a?”

Tôi dừng một chút, hít vào một hơi: “Mẹ, cậu ta ngủ sát vách con, hơn nữa chúng con còn cùng phòng nữa.”

Đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng “a” thật dài, tôi yên lặng ngắt điện thoại. Một lúc sau, mẹ tôi gửi cho tôi một tin nhắn: “Lâm Lâm, tuy mẹ

rất thích tiểu tử kia nhưng còn chưa điều tra rõ ràng. Rất nhiều chuyện con phải suy nghĩ cẩn thận. Kích động là ma quỷ.”

Tôi bất đắc dĩ trả lời: “Mẹ, con đảm bảo mấy năm tới con vẫn còn nguyên tem.”

Người lớn trong nhà một lúc sau mới trả lời tôi: “Thật ra thanh niên có tình cảm mãnh liệt cũng không phải chuyện xấu. Cố gắng lên!”

Tôi nổi giận chạy khỏi phòng, gào lên một tiếng “A” thật dài, khi gần bằng tiếng “A” của mẹ tôi mới ngừng lại.

Phương Dư Khả nhẹ nhàng mắng một câu: “Đồ ngốc.”

Tôi cầm lấy gối ném vào đầu cậu ta, “Mắng cái gì vậy?”

Phương Dư Khả “xoạt” một tiếng đứng lên, “Không lý luận với đồ ngốc.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Tôi dồn tức giận xuống dưới, dùng sức đá chân giường cậu ta, đổi lại một tiếng kêu “A” dài đầy đau đớn.

Tôi buồn bực ngồi xuống giường, nghĩ đến mấy lời điên cuồng của mẹ già, cũng không biết có phải mệt mỏi cả ngày hay không liền vô tình ngủ mất.

Khi tôi tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối đen. Tôi vượt vượt mặt, mơ mơ màng màng rời khỏi giường, dựa vào khung cửa híp mắt nhìn. Không ngờ người còn chưa dựa vào hoàn toàn, cửa đã bị dùng sức mở ra. Mép cửa đập vào mũi tôi, trong nháy mắt tôi cảm thấy một dòng nhiệt nóng chảy ra từ mũi.

Ngoài cửa là gương mặt Phương Dư Khả đang bị giật mình. Tiểu Tây cũng về cùng cậu ta, vừa nhìn thấy tình cảnh của tôi vội vàng nói: “Em mau

nằm xuống đi.”

Tôi cứ như vậy vừa mới từ trên giường đứng dậy đã bị lôi về giường.

Tôi vốn có một bụng hỏa khí muốn phát với Phương Dư Khả, nhưng nghĩ đến Tiểu Tây còn ở bên cạnh, tôi đè ép tức giận trọng lòng, làm bộ thực nữ rộng lượng: “Sau này em không dám lai vãng tới gần cửa nữa. Quá nguy hiểm.”

Phương Dư Khả nói một câu: “Đồ ngốc, chưa thấy ai ngốc đến mức úp mặt vào cửa.”

Vừa nghe thấy lời này, lửa giận của tôi phun đến cổ, tôi hít sâu một hơi, cắn răng nói với cậu ta: “Thật là ngại quá ha, ngáng đường của đại gia.” Phương Dư Khả bĩu môi không nói, xoay người vào phòng tắm giặt khăn mặt.

Tiểu Tây xin đi ở phòng khách một miếng bông, nói với tôi: “Anh không tiện, tự em dùng đi.”

Tôi nghĩ diện mạo tôi vốn đã không được tối, nhét thêm miếng bông lại càng mất hình tượng. Một tay bịt mũi, một tay đẩy miếng bông, ồm ồm nói, “Không cần, không cần, tiểu cầu của em rất tốt, lập tức có thể cầm máu. Không cần phiền phức như thế.”

Còn chưa nói xong Phương Dư Khả đã cầm khăn mặt ướt trở lại, vừa bước qua cửa đã nói thầm: “Chết vì sĩ diện.” Sau đó đặt khăn mặt lên mặt tôi, “Tự mình lau đi, một lúc sau sẽ ổn.”

Lúc đầu, Tiểu Tây và Phương Dư Khả trở lại gọi tôi cùng đi ăn cơm. Không ngờ chuyện này xảy ra, bọn họ đành đợi vết thương này của tôi tốt hơn. Trong phòng đặc biệt yên tĩnh, chỉ có tiếng Tiểu tây và Phương Dư Khả lật tạp chí, tôi nhìn trần nhà một cách buồn chán, vừa định mở TV để giết thời gian thì trong bụng đã bắt đầu kêu gào. Thật hối hận nha, tôi chỉ

cần mở TV sớm mười giây sẽ không có tình trạng xấu hổ hiện tại a. Hình tượng của tôi, hình tượng trong lòng Tiểu Tây của tôi.

Tiểu Tây cười cười, “Để anh đi tìm căn tin mua cơm về, chúng ta ăn ở đây đi. Hôm nay vốn muốn mời các em đi ăn tiệm, không ngờ Lâm Lâm không có phúc.”

Một tiếng “Lâm Lâm” này làm tôi rất hưởng thụ. Tôi vội nói, “Không có việc gì, không có việc gì, anh và Phương Dư Khả đi đi, nghìn vạn lần đừng bận tâm đến em. Em thế nào cũng được.” Vừa nói xong, dạ dày cực kỳ không phối hợp kêu một tiếng. Tôi có chút xấu hổ.

Phương Dư Khả quay đi. “Tiểu Tây, đi thôi, anh và em đi mua cơm.”

Tôi quay mặt đi, thè lưỡi, mặt mũi hôm nay vút tới Thái Bình Dương mất rồi.

Khi cơm được mua về, mũi tôi cũng không có việc gì nữa. Phương Khả Dư cầm giấy ăn bắt đầu lau bàn. Tôi nhỏ giọng nói thầm: “Cuồng sạch sẽ.” Nếu bình thường như tôi, tôi sẽ trực tiếp đặt cơm nước lên bàn, tay cũng lưỡi rửa, nhắc đĩa là ăn, đâu có nhiều chuyện thế này a. Phương Dư Khả liếc tôi một cái, không nói gì, tiếp tục sóng yên biển lặng lấy hộp cơm từ trong túi nhựa ra.

Hai món mặn hai món nhạt, một phần canh, ba phần cơm. Tôi nhìn món thịt kho tàu đã lâu, nuốt nước miếng, nhưng đĩa lại hướng về phía bông cải. Ai~~, quy củ của thực nữ cũng nhiều lắm, ngay cả một miếng thịt cũng không được ăn. Lòng tôi đầy oán giận, chuyển oán giận đến nhai cây cải, vẫn nhìn món thịt kho tàu không dời mắt.

Một lúc sau, Tiểu Tây nói, “Lâm Lâm, sao em không ăn a, dùng chút thịt đi, hôm nay chảy nhiều máu như vậy, còn không bổ huyết a.”

Tôi vội vàng khoát khoát tay, “Không không không, em không ăn thịt, em theo chủ nghĩa ăn chay.”

Phương Dư Khả đang uống canh bị sặc, liều mạng ho khan, khuôn mặt ho đến mức đỏ bừng, cậu ta thở hổn hển, hàm ý nói, “Ừ, cô ấy theo chủ nghĩa ăn chay. Trên xe lửa một túi ba cái đùi gà đều tặng cho người khác.”

Tôi tức giận trừng mắt nhìn cậu ta, rất sợ cậu ta nói bậy. Không sai, trên xe lửa tôi đọc “tri âm” cả đêm, cũng gặm ba cái đùi gà nướng, nhưng liên quan gì đến cậu ta nha. Đồ nhiều miệng. Trên xe lửa không phải một câu cũng không nói sao? Sao bây giờ lại bô bô nói lảm thế nha. Tôi liếc mắt nhìn cậu ta một cái: “Gà nướng là mẹ tôi mua, bà chê tôi bình thường không ăn thịt, thân thể quá cao, vì vậy mới mua cho tôi nhiều như vậy. Mẹ tôi vẫn hay như vậy, thường chê tôi quá gầy, hận không thể lập tức đập chớ tôi thêm mười cân. Không còn cách nào khác, đành phải thỏa mãn tâm nguyện của người lớn thôi.” Tôi vừa xin lỗi mẹ già vừa dùng đôi mắt uy hiếp quét về phía Phương Dư Khả.

Phương Dư Khả thẳng thắn nhìn tôi rồi nói với Tiểu Tây: “Mẹ cô ấy dường như tương đối lạc quan, dù có cao hơn thế này cũng chẳng lo gầy.”

Buổi tối khi đi ngủ, tôi được sắp đặt ở chiếc giường tôi đã nằm, về phần giường ở giữa ai ngủ bọn họ cũng không nói, tôi cũng không tiện hỏi. Chờ lúc Tiểu Tây vào nhà tắm, tôi kéo góc áo Phương Dư Khả, tung ra lời thoại kinh điển vẫn thấy trên điện ảnh: “Phương Dư Khả, từ lúc tôi quen cậu đến nay đã từng cầu xin cậu chuyện gì chưa?”

Phương Khả Dư nhìn tôi một chút, “Cô quen tôi mới có hai ngày, tần suất ngày thường cô cầu xin người khác là bao nhiêu?”

Tôi ghen lời, đành phải tung ra đòn sát thủ: “Tôi mặc kệ, dù sao cậu cứ giúp lão nướng đây là được.”

“Giúp thế nào a?”

“Rất đơn giản, buổi tối cậu ngủ ở giường trong cùng kia là được.”

Phương Khả Dư nhìn giường kia một lúc rồi lại nhìn tôi, “Cô có ý kiến với tôi?”

Tôi vội vàng lắc đầu, “Tôi nào có ý kiến gì với cậu. Tôi chỉ nghĩ chúng ta đi cùng xe lửa lâu như vậy, sợ cậu lâu ngày sinh tình. Tôi đây rất chung tình, sẽ không tùy tiện tốt với ai.”

Phương Khả Dư cười nhạt: “Đồ ngốc.”

Bởi vì buổi chiều tôi ngủ hơi nhiều, buổi tối khi tắt đèn đi ngủ, một chút buồn ngủ cũng không có. Tiểu tây ngủ giường bên cạnh tôi. Ánh trăng chiếu tới, đường cong trên mặt càng thêm dịu dàng. Ban đêm thật sự là thời gian tốt, tôi có thể không kiêng nể gì quan sát người ta. Phương Khả Dư coi như dễ dạy, có thể theo ý tôi, tránh sang một bên. Nghĩ vậy, tôi hắc hắc cười ra tiếng.

Qua một lúc lâu, một chút buồn ngủ tôi cũng không có. Vừa lúc Yêu Tử gửi tin nhắn cho tôi, hỏi tôi thích ứng hoàn cảnh mới thế nào. Tôi lập tức kích động, len lén đi dép, chuồn ra ban công gọi điện cho Yêu Tử. “Yêu Tử, cậu có tin nhất kiến chung tình không? Thích một người là thế nào?”

Yêu Tử ở đầu bên kia đã hưng phấn đáp: “Không phải chứ? Sao còn chưa nhập học mà cậu đã nói chuyện yêu đương nha? Nhất kiến chung tình với ai?”

Tôi nhăn nhó đáp: “Tớ nghĩ đã quá nhanh, tớ còn chưa chuẩn bị tốt nha, không ngờ chuyện này đã đụng vô đầu tớ. Cậu nói xem tổ tông nhà tớ đã tích bao nhiêu đức ha?”

Yêu Tử ở bên kia sang sảng cười: “Lâm Lâm, là đàn ông thế nào là cho cậu rung động a. Ngày thường cậu tùy tiện như con trai, sao nhanh như

vậy đã rơi vào bẽ tình nha? Thật sự là trời thì phải mưa, con gái phải lấy chồng, nhân duyên tới ngăn cũng không ngăn được a.”

Tôi hắc hắc cười nói: “Diện mạo anh không phải rất tuần tú, là loại ôn hòa dịu dàng. Cậu biết không? Là loại cười rộ lê rất ấm áp ấy, ha ha ha. Cười rộ lên còn có má lúm đồng tiền nha. Giọng nói có chút khàn, nhưng rất thu hút, tớ bắt chước cho cậu nghe.” Sau đó tôi bắt đầu mô phỏng theo.

Yêu Tử bên kia đã không chịu nổi nữa. “Ai nha, mùa xuân đến rồi nha, vậy cậu theo đuổi cho tốt, tranh thủ lễ mừng năm mới dẫn về nhà.”

Tôi lập tức làm động tác nhận lệnh của chỉ huy, “Rõ, tớ nhất định không phụ tín nhiệm của đảng, chí nguyện tất thành.” Nói xong rồi ngây ngô cười ngắt điện thoại.

Tôi len lén trở về phòng. Khi đóng cửa, Phương Dư Khả xoay người, đôi mắt đen bóng đặc biệt phát sáng dưới ánh trăng. Tôi lại càng hoảng sợ, thấp giọng mắng: “Khiếp, đừng có dọa chết người như vậy có được không?”

Phương Dư Khả hừ một tiếng, không nói câu nào. Không biết qua bao lâu cậu ta mới phun ra một câu. “Đồ ngốc.”

Hừ! Nói mớ còn mắng chửi người!

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chuẩn Bị Khai Giảng

Ngày hôm sau, khi tôi vừa tỉnh dậy, hai giường bên cạnh đã chặn đệm chỉnh tề. Lại nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp mười giờ. Tôi vuốt cái đầu tổ chim đi vào phòng rửa mặt. Phương Dư Khả vừa vặn từ phòng tắm đi ra, trong tay còn cầm một chùm nho. Cậu ta nhìn cái đầu của tôi một chút, nhú mày nói: “Cô đi ngủ hay đi tránh bom vậy? Vì sao mỗi lần tỉnh lại đều là loại tạo hình này?”

Tôi trừng cậu ta một cái, “Liên quan gì đến cậu?” Nói xong tôi liền hung hăng đập cửa phòng tắm. Bản thân ở trong gương quả thật có chút dọa người. Tóc đều chia ra mọi hướng như mào sư tử, sau gáy còn có vết hồng hồng. Tôi vỗ vỗ mặt, quay ra nói với cái gương như nói với bạn tri kỷ: cô gái tỉnh lại từ trong mộng a, cậu từ thời xố đại xuyên tới sao?

Chờ tôi rửa mặt xong, Tiểu Tây và Phương Dư Khả đã ở trong phòng xem TV. Thấy tôi trở lại, Phương Dư Khả chỉ chỉ chùm nho trên bàn: “Ăn chút hoa quả đi. Người tính tình quá mạnh bạo thì phải trừ hỏa. Cần thận nổi mụn.”

Tôi vật một quả nho, đã lâu không ăn hoa quả tươi, thật ngọt.

Tiểu Tây hỏi tôi: “Còn chưa ăn sáng phải không?”

Tôi lập tức ra vẻ thẹn thùng: “Tiểu Tây, thật là ngại, bình thường em đều dậy rất sớm, nhưng không quen giường, tối hôm qua ngủ không tốt, vừa ngủ đã đến giữa trưa. Anh sẽ không cười nhạo em chứ.”

Tiểu Tây cười cười, lộ ra má lúm đồng tiền rất đẹp: “Trong trường đại học rất nhiều người bình minh chín giờ sáng, sáng năm giờ đi ngủ, tối chín giờ dậy, đều ngày đêm điên đảo cả.”

Tôi ra vẻ rất ngạc nhiên, “Em hiểu, em hiểu. Buổi tối học bào hiệu suất cao hơn nha.”

Tiểu Tây ngại ngùng gãi gãi đầu, cúi đầu cười nói: “Ha ha, thật ra tất cả mọi người là lên mạng. Đều ở trước cuộc thi mới gấp gáp học tập.”

Tôi thoáng cái không biết phản ứng thế nào, không biết nên nói internet là tốt hay không tốt, bởi vì tôi không chơi trò chơi nhưng cũng không thích học, đành phải liếc mắt về phía Phương Dư Khả. Tính toán trong lòng xem có nên dùng internet để tiếp cận Tiểu Tây hay không.

Phương Dư Khả liếc liếc mắt, nói với tôi: “Tôi khuyên cô tốt nhất là học tập cho chăm chỉ, đừng có ý định lướt internet. Đầu óc của cô chỉ đủ để đối phó với mấy môn thi thôi, đừng học người ta nước đến chân mới nhảy. Nước không dễ nhảy qua thế đâu.”

Tôi tức giận nói, “Cậu quen biết tôi mới bao lâu a? Đầu óc tôi bình thường có bao nhiêu thông minh cậu biết chắc. Nếu không làm sao tôi đỗ đại học được?”

Phương Dư Khả bĩu môi, không nói nữa. Một lúc lâu sau, cậu ta phun ra một đồng câu làm tôi tức chết: “Kì thi thử không phải cô chỉ lọt vào top 20 có hai lần sao? Người trong top 20 đều là người quen, chúng tôi đều luôn giữ vững vị trí. Cô không phải khi thì ở top 20, khi thì ở danh sách 120 người sao?”

Tôi thở phì phì phản bác: “Danh sách 120 thì sao? Hôm ấy tôi bị sốt cao, đã được chữa.”

Còn chưa nói xong, Tiểu Tây đã ngắt lời: “Dư Khả, sao em biết Lâm Lâm ở trong danh sách 120 người a? Tiểu tử này chẳng phải bình thường chỉ nhìn có một mình mình hay sao?”

Tôi vội vàng nói: “Không thể, không thể, Tiểu Tây, anh đừng nói đùa. Em và cậu ta mới biết nhau có hai ngày. Cậu ta hay đoán mò. Hôm đó là do em phát sốt, làm bài không tốt, hắc hắc, làm không tốt.”

Phương Dư Khả cũng không biết vì sao mà gương mặt trắng trẻo trở nên đỏ bừng.

Tôi lấy cùi chỏ huých cậu ta, “Cậu không sao chứ? Lần tôi rơi xuống top 120 thật sự là tôi bị sốt, số học không đạt tiêu chuẩn.”

Phương Dư Khả uống đồ uống, cúi đầu nói: “Tôi biết.” Dừng lại một lúc, lại như sợ chúng tôi không nghe thấy nên bổ sung: “Tôi đã biết.”

Cứ như vậy hai ngày trôi qua, ngày trường học khai giảng rất cuộc cũng tới.

Sự rộn ràng nhộn nhạo của trường Bắc Đại kéo dài từ cửa nam đến tận đường Lâm Ấm, một nửa là sinh viên mới non nớt như tôi, nửa khác là phục huynh hưng phấn đưa con tới trường. Tiểu Tây đã ra trạm xe lửa đón đàn em. Tôi và Phương Dư Khả chia thành hai đường, trên đường Lâm Ấm tìm khoa của mình. Rất nhanh tôi đã tìm được khoa tiếng nước ngoài, nhận một cái chìa khóa, phiếu kiểm tra sức khỏe, sổ tay sinh viên linh tinh gì đó, tôi lập tức hưng phấn đi về phía ký túc xá.

May mắn lại một lần nữa rơi trúng đầu tôi, hắc hắc, tôi ở tòa nhà mới. Quan trọng nhất là, vị trí trường học sắp xếp cho tôi có một dãy nhà song song, mà tòa nhà song song lại chính là ký túc xá của Tiểu Tây. Như vậy mỗi ngày tôi đều có thể nhìn thấy khi nào Tiểu Tây ra khỏi cửa, khi nào trở về. Tôi đặc biệt đặc ý đi ra ban công ngoài cửa sổ, đuổi người một cái, bỗng nhiên thấy ký túc xá nam sinh đối diện có một bóng người quen

thuộc. Tôi móc mắt kính ra đeo vào, nhìn về phía đối diện, may mắn vốn tồn tại trong lòng đột nhiên hoàn toàn biến thành thất vọng. Không sai, đối diện chính là Phương Dư Khả độc mồm độc miệng!

Phương Dư Khả cũng vừa vặn ngẩng đầu nhìn thấy tôi. Nhưng cậu ta bình tĩnh hơn, coi như không có việc gì, không có một chút biểu tình xoay người về ký túc xá, để lại một mình tôi trên ban công tổn hơi thừa lời.

Một lúc sau, ba người cùng phòng cũng lục tục tới. Ở dưới giường của tôi là một cô gái Giang Tây gọi là Văn Đào, không biết là phơi nắng đen hay vốn đã đen như thế, làm răng cô ấy có vẻ cực kỳ trắng. Đối diện giường của tôi là một cô gái Bắc Kinh, trang phục đặc biệt trưởng thành, đôi mắt nâu, môi dày, tên cũng rất trưởng thành, Khiếu Chu Ly, cùng tên với An Cát Lệ Na Chu Ly (Tên Trung Quốc của Angeline Jolie). Đối diện giường của tôi ở bên dưới là một cô gái Thượng Hải, dáng người rất nóng bỏng, gọi là Vương Tiệp. Mọi người đều được bố mẹ đưa tới, chỉ có tôi lẻ loi một mình, có vẻ đặc biệt vắng lặng.

Bà mẹ Thượng Hải đặc biệt nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ cho cô con gái: “Tiệp Nhi nhà chúng tôi nha, bình thường rất dễ xấu hổ, không thích nói nhiều với người lạ. Nhưng nó đối xử với bạn bè rất tốt. Tất cả bạn bè đều nói Tiệp Nhi nhà chúng tôi rất tốt.”

Tôi nghĩ trong lòng, đây chẳng phải những lời vô nghĩa sao, trước mặt bà làm gì có bạn bè nào dám nói con gái bà không tốt nha, đó chẳng phải rất vô tâm sao!

Nhưng bà mẹ Thượng Hải cũng chẳng quan tâm chúng tôi phản ứng thế nào, tiếp tục nói: “Tên của Tiệp Nhi nhà tôi đều do tôi đặt đấy. Chữ Tiệp kia rất ít gặp nha, không phải chữ tiệp trong mẫn tiệp đâu, là chữ tiệp trong tiệp dư đó. Mọi người có biết tiệp dư có ý thế nào không?”

Mấy người khác đều không nói gì, chỉ có một mình tôi cực kỳ phối hợp lắc đầu theo bản năng. Bà mẹ Thượng Hải nhìn phản ứng của tôi, đặc biệt thỏa mãn giải thích cái tên với tôi.

(Nếu bạn không nhầm thì chữ tiếp trong mãn tiếp nghĩa là nhanh nhẹn, còn chữ tiếp trong tiếp dư là chỉ chức quan cho phụ nữa ngày xưa)

Ngoại trừ bà mẹ Bắc Kinh, những bà mẹ khác đều bắt đầu xếp sách lên giá. Tôi nhìn lại, thật là giỏi, trên bàn Vương Tiệp là một đồng nhạc phổ, trên bàn Văn Đào là một đồng văn học sử. Trên giá sách của tôi đến một quyển sách cũng không có, trơ trọi có bày một cái cốc đánh răng. Mẹ Văn Đào len lén hỏi con gái bà cái người kêu Chu Lâm Lâm kia có phải nhà khó khăn hay là cô nhi mồ côi cha mẹ, vân vân, hay không, vì sao lại một mình đi xa như vậy? Tôi chán nản, bật người lấy điện thoại gọi cho Phương Dư Khả. Cái tên này nhận điện thoại rất nhanh, vừa mới thông đã truyền đến, “Chuyện gì?”

Tôi giả bộ: “Anh, đến trạm xe lửa rồi chứ? Hai ngày nay anh cũng chẳng giúp em được gì! Anh về nói với bố mẹ một tiếng nha~~”

“Đồ ngốc!” Bên kia đã ngắt máy.

Tôi ngắt máy xong bỗng nhiên nghĩ, tôi gọi cho cậu ta làm gì nha, nhà tôi không khó khăn, bố mẹ tôi cũng khỏe mạnh, tôi trực tiếp gọi cho bố mẹ chẳng phải được rồi sao? Khỏi bị Phương Dư Khả kia mắng là đồ ngốc!

Nhập học ngày thứ hai, là ngày tân sinh viên kiểm tra sức khỏe. Tôi cầm bản đồ Bắc Đại chậm rãi đi lại trong trường. Cái phòng y tế này ở đâu nhỉ. Ai, có bố mẹ vẫn tốt hơn, mấy người bạn cùng phòng khác chẳng có việc gì phải lo, những gì nên biết bố mẹ cũng đã hỏi thăm cho, hôm nay còn có thời gian đi dạo thăm thú vườn trường. Tôi lắc lư đi tới, dựa vào năng lực xem bản đồ của tôi sợ là tìm mãi không ra. Cuối cùng chỉ còn một mình tôi đứng bất định ở ngã ba đường. Mà thôi, tôi chỉ cần phát huy tác

dụng của quần chúng nhân dân, chặn đường hỏi một người cả tuổi tác và tướng mạo đều rất phẩm hương, nhìn trang phục này hẳn là đã lăn lộn ở Bắc Đại nhiều năm. Trong nhiều lần giáo dục trước khi lên Bắc Linh, mẹ già của tôi đã dạy khi nói chuyện phải êm tai một chút. Vì vậy, tôi như táo bón phun ra hai chữ tiểu thư, nói xong chính mình cũng thấy buồn nôn, nhưng lời mẹ già nói hoàn toàn có hiệu quả. Gương mặt bánh mì loại lớn vô số nếp nhăn kia nở ra một đóa hoa càng nhiều nếp uốn. Cô ấy nói: em nha, chỉ cần đi dọc theo lối này, quẹo trái rồi quẹo trái rồi lại quẹo trái là tới.

Tôi vạn phần cảm ơn, lập tức dọc theo hướng ngón tay chỉ đi tiếp. Khi tới tới được cửa phòng y tế đột nhiên cảm thấy nụ cười mở lớn như hoa kia thật là gian a. Lúc đó hận không thể đạp cô ta hoặc đạp chính bản thân mình. Bởi vì phòng y tế tôi vừa vòng một vòng lớn để tìm lại ở ngay bên trái của chỗ rẽ tôi vừa hỏi đường. Tôi lại ngu ngốc vòng một vòng lớn như vậy.

Tôi vừa nhận các loại giấy tờ vừa bắt đầu tính toán: bắt đầu từ đo các loại số đo chiều cao cân nặng trước, lấy máu để sau, nhờ may có ngắt xiu thì khi trở lại cũng đã kiểm tra xong 95%. Đối với tính toán của mình, tôi vô cùng đặc ý. Khi xếp hàng để đi chiều cao cân nặng, Tôi cố ý nhìn số đo của người đứng trước mình. Tên bác sĩ kia cũng rất thiếu ý tứ, ngay có một cái số liệu cũng phải thông báo ra, coi chúng tôi không biết chữ chắc. Mắt thấy mấy nữ sinh đứng trước tôi đều hận không thể đạt được mốc 165cm, 45kg, đến lượt tôi, bác sĩ đặc biệt không vừa ý đứng lên chỉnh thấp cái thước xuống, cứng nhắc nói từng chữ, “157cm, 52kg.”

Tôi lúng túng giật báo cáo lại, xoay người chạy về sau, còn chưa chạy được mấy bước đã đụng phải người ta. Tôi vội vàng nói xin lỗi: “Thật ngại quá, xin cho qua.”

“Đồ ngốc.” Giọng nói lạnh lùng quen thuộc.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn nhìn, sao lại oan gia ngõ hẹp vậy nha. Tôi tức giận nói, “Cậu là quý hay người vậy, sao lại xuất quỷ nhập thần như thế.”

Phương Dư Khả cũng không đôi co với tôi, hừ một tiếng, nói với nữ sinh bên cạnh, “Đi thôi.”

Lúc này tôi mới chú ý đến một cô gái đứng bên cạnh cậu ta, vừa nhìn đã biết tiêu chuẩn 165cm, 45kg. Cô gái kia cười với tôi, nói với Phương Dư Khả: “Sao cậu không giới thiệu a?”

Phương Dư Khả quay về phía tôi bĩu môi: “Chu Lâm Lâm, khoa tiếng Đức.” Rồi lại quay về phía cô gái kia.

Không đợi Phương Dư Khả giới thiệu mình, cô gái kia đã ôn hòa nở nụ cười với tôi. Tôi phát hiện khi cô ấy cười lộ lên cũng có má lúm đồng tiền nè nè. “Mình là Như Đình, ở nhà thường gọi là Đình Nhi. Mình học tiếng Tây Ban Nha, cùng học viện với cậu nha. Hôm qua cậu ấy đã kiểm tra sức khỏe xong rồi, hôm nay bị mình kéo tới, mình sợ thử máu, có một nam sinh bên cạnh lấy can đảm.” Cô ta vừa nói vừa túm góc áo Phương Dư Khả.

“Chỗ thử máu không ở chỗ này, ở trong cái phòng nhỏ màu trắng kia kìa.” Tôi chỉ vào cái “hang ổ ma quỷ” kia.

“Ha ha, mình biết, vừa nãy cứ thấy Dư Khả nhìn về hướng này nên mình mới kéo cậu ấy tới.”

Oa, cũng đã gọi là Dư Khả rồi nha, cảm tình không phải sâu vậy chứ. Mà Tiểu Tây cũng gọi tôi là Lâm Lâm, hắc hắc, tôi tự thỏa mãn cười.

“Đồ ngốc.” Lại là giọng nói của Phương Dư Khả, tôi nghe cũng nhảm tai rồi, không có gì mới mẻ hơn sao? Tôi trừng mắt liếc cậu ta, ngược lại cười như hoa nói với Đình cô nương: “Mình không quấy rầy hai người nữa,

mình đi kiểm tra những hạng mục khác trước đây. Có thời gian thì đi ăn cùng nhau.”

Như Đình đồng ý rất nhanh: “Được, bạn của Dư Khả cũng là bạn của mình.”

Người xếp hàng kiểm tra sức khỏe thật là dài, khi đến hạng mục cuối cùng là kiểm tra máu cũng đã là 12strong0. Bụng vừa kêu vang, tôi vừa rảo bước tiến gần đến “hang ổ ma quỷ”, lại thấy hai người được nâng ra. Bác sĩ đi bên cạnh còn nói: “Lần này không phải bị shock hay sợ máu, ai~, lại còn khóc nháo nữa, có còn là trẻ con đâu nha, thật sự là được chiều đến hư, phải đâm cho bọn họ vài phát để khai thông gân cốt.” Tôi nghe được mà tóc gáy dựng đứng lên tập thể, ngồi xồm sang một bên chuẩn bị tinh thần một chút.

Nhìn mục đầu tiên trên tờ báo cáo, tôi chỉ hận không thể tự mình điền một số lên trên. Nhưng lại nghĩ vừa mới vào trường đã làm như vậy, nhờ may bị điều tra ra, có phải sẽ bị đuổi trước khi bước chân vào nhà giàu hay không nha. Tờ báo cáo bị tôi nắm nhăn nhúm, ý chí của tôi vẫn đang tranh đấu. Ngay khi ngồi đến mức chân tê đi, tôi lại nhìn thấy Phương Dư Khả và Dư Đình đi vào. Gương mặt nhỏ của Dư Đình trắng bệch, ngón tay dài nhỏ nắm chặt tay Phương Dư Khả, nhẹ giọng nói: “Cậu xem, ngón tay mình đều lạnh hết cả rồi, Dư Khả, mình sợ kim, cậu biết mà, mình từ nhỏ đã sợ kim.”

Phương Dư Khả vỗ nhẹ vai Dư Đình: “Đừng sợ. Cứ nhắm mắt lại, chớp mắt là qua.”

Tiểu tử thối, nói chuyện với người khác thì dịu dàng như thế, nói chuyện với tôi lại như núi băng, chỉ lo không lạnh chết tôi, không coi tôi là con gái chắc. Lời tuy nói như vậy nhưng tôi cũng bắt đầu nhìn cậu ta rồi tự an ủi trong đầu, chỉ là chuyện đầu rơi máu chảy trong vòng một giây, cái cổ vươn ra, răng rắc xong việc. Lão nương đây cũng thi đỗ Bắc Đại, trên trời

còn rơi xuống một soái ca để tôi chuẩn bị yêu đương, quan tâm tôi như thế, coi như tôi hy sinh chút cũng đáng. Nghĩ như vậy, tôi “xoẹt” một cái đứng lên, bước tới trước mặt Như Đình, nắm chặt bàn tay đang nắm tay Phương Dư Khả của Như Đình, “Như Đình, rất nhiều chuyện phải trả giá, thi vào Bắc đại cũng đã là hi sinh, thời điểm cần cậu hi sinh tới rồi.”

Như Đình như bị hóa đá, thật lâu sau, từ trong miệng Phương Dư Khả mới truyền ra câu nói quen thuộc, “Đồ ngốc.”

Xếp hàng cả nửa tiếng, cuối cùng cũng tới lượt tôi và Như Đình. Tôi được phân tới bác sĩ bên trái, Như Đình bên phải. Như Đình mong chờ nhìn Phương Dư Khả, vẻ mặt uất ức kia tôi nhìn thấy cũng thương. Nhưng tôi có muốn thương hương tiếc ngọc cũng không được, bản thân tôi còn đang trong trận chiến nha. Tôi học ánh mắt Như Đình mong chờ nhìn bác sĩ nói: “Bác sĩ đại ca, mạch máu của em nhỏ, đặc biệt không dễ tìm, ngài chọc cho đúng nha, em cố chịu một lần cho xong, đừng như y tá mà coi cánh tay em như củ cải, hận không thể chọc thành con nhím nha.”

Bác sĩ cười cười: “Em là thí sinh ở đâu a? Lắm mồm như vậy, tuy em có béo một chút nhưng mạch máu chẳng phải rất rõ ràng sao?”

Tôi vừa nghe đã mất hứng: “Em đâu có béo. Nhiều nhất cũng chỉ được gọi là tròn trĩnh thôi, có được không?”

Bác sĩ chỉ chỉ vào báo cáo của tôi nói: “Trên báo cáo của em chẳng phải viết hơn 50 kg sao?”

Nói xong, tôi nghe thấy Phương Dư Khả ở bên cạnh len lén cười. Tôi tức giận trừng mắt nhìn cậu ta, oán thầm: có biết đây là bí mật lớn nhất của quốc gia hay không, để tiểu tử này được lợi. May mà tôi không phải Mộc Uyển Thanh, bí mật lớn nhất bị lộ sẽ phải gả cho người biết bí mật, như vậy chẳng phải là thật sự lợi cho tiểu tử người quá rồi sao.

(Mộc Uyển Thanh: nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ, thề rằng ai nhìn thấy gương mặt mình thì sẽ lấy người đó, về sau Đoàn Dự nhìn thấy, tiếc rằng hai người là anh em..... hờ, NGHĨ LÀ không lấy nhau được, thật tiếc, ta thích chị Thanh này nhất)

Khi tôi đang tức giận việc này, bác sĩ đã buộc sợi dây lên cánh tay tôi. Bên kia Như Đình cũng bị buộc một tay, tay kia nắm chặt lấy tay Phương Dư Khả. Tôi chỉ hận một mình tôi cô đơn, không chỗ dựa, tôi cũng không thể bắt lấy tay bác sĩ, ai~, nếu có bạn trai thì tốt rồi, tôi chua xót nghĩ trong lòng, ngẩng đầu lại thấy ánh mắt Phương Dư Khả, cậu ta thất thần nhìn tôi, vừa thấy tôi nhìn lại lập tức dời mắt. Tôi thấy là lạ, cũng không biết lạ ở chỗ nào, chưa đợi tôi hiểu rõ, kim tiêm nhọn hoắt của bác sĩ đã cắm vào. Phương Dư Khả ở bên cạnh nhẹ giọng nói: “Đừng nhìn cô ấy.”

Tôi liếc mắt nhìn, Như Đình đã dựa hoàn toàn vào trong lòng Phương Dư Khả từ lâu. Tôi nghĩ trong lòng, cậu nói cô ấy nhìn cái gì a, người ta có muốn nhìn cũng chỉ nhìn thấy cơ ngực của cậu thôi, hắc hắc, không phải cậu muốn người ta xem cơ ngực cậu đấy chứ? Hay là cậu không có cơ ngực? Tôi tà ác nở nụ cười. Lúc này bác sĩ đã rút ống tiêm ra, khi rút ra còn nói với tôi: “Em không phải là dừng cảm lắm sao? Nhìn kim tiêm lâu như vậy, khi rút ra còn có thể cười nha. Tôi vừa nhìn vẻ mặt sợ hãi của em, còn tưởng em sẽ bị shock.”

Chính tôi cũng thấy thật thần kỳ, thật là kỳ quái, sao tôi có thể nhìn ống tiêm cắm vào mình hút máu nha, nếu như trước đây tôi đã chẳng dám tưởng tượng chuyện này. Bác sĩ đưa tôi một miếng bông, nói với tôi, “Giữ yên hai phút, đừng buông tay nha.”

Tôi đáp lời, quay đầu lại nhìn, Như Đình đã lệ rơi đầy mặt. Tôi bỗng nhiên nghĩ, con gái phải nên giống như vậy, dáng vẻ có chút yếu đuối, như vậy mới làm con trai có cảm giác thành công. Không như tôi, nam sinh nhìn thấy đều cảm giác không sánh bằng. Tâm trạng vừa vui vẻ của tôi lập tức có chút trầm xuống. Như Đình dựa vào trong lòng Phương Dư Khả thật

lâu vẫn không nhúc nhích, tôi đi cũng không được mà ở lại cũng không xong. Cho tới khi bác sĩ đối diện Như Đình không nhìn được nữa, hô với đồng người bên cạnh: “Người tiếp theo.” Lúc này Như Đình mới chậm rãi dựa vào Phương Dư Khả đứng lên.

Tôi chậm rãi theo sát hai người bọn họ ra ngoài, chưa đi được mấy bước, miếng bông đã rơi ra, nơi vừa bị kim châm vào chảy ra ít máu, mấy giây sau đã đọng thành một giọt máu nhỏ. Tôi vừa lau đi, máu lại chảy ra, tôi lại lau đi. Đang lúc tôi lau không biết mệt thì Phương Dư Khả không biết từ đâu đưa ra một miếng dán nhỏ, lạnh lùng ném cho tôi, vừa đỡ Như Đình vừa nói với tôi: “Đồ ngốc, không phải tiểu cầu của cô tốt lắm sao?”

Tôi đã quen với cách nói độc mồm độc miệng của cậu ta, chỉ nói một tiếng “Cảm ơn” rồi liền chạy ra khỏi phòng y tế. Tôi cũng tự mình hiểu. Người ta có đôi có cặp, miếng băng cá nhân này có vẻ chuẩn bị cho Như Đình, đưa cho tôi không biết Như Đình sẽ nghĩ thế nào a. Tôi cũng chỉ làm bóng đèn mà thôi, nếu không cẩn thận còn chọc gậy vào yên ương. Tuy IQ của tôi không cao nhưng EQ thế nào cũng không thể thấp được. Hừ, tiểu tử, là tôi giúp cậu nha.

(EQ: chỉ số xúc cảm)

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cách Mạng Chính Là Mời Khách Ăn Cơm

Lại qua hai ngày nữa nhà trường sẽ bắt đầu học kì. Tuy kì nghỉ hè này kéo dài từ tháng sáu đến tận tháng tám, ba tháng lâu như vậy, nhưng thấy nó sắp kết thúc, trong lòng tôi vẫn có chút lưu luyến. Trong khi đi mua một đồng hồ ăn và đồ dùng sinh hoạt với bạn cùng phòng, tôi quyết định mở tiệc ăn mừng tôi đã đặt chân vào nhà giàu. Nhưng vừa mới đến, bố mẹ của bạn cùng phòng còn chưa đi nha, tôi cũng ngại kéo cả người nhà người ta đi ăn, quan trọng nhất là, đã hai ngày tôi chưa gặp Tiểu Tây rồi, dù thế nào cũng phải sáng tạo cơ hội ăn một bữa cơm với Tiểu Tây a. Một mình hẹn anh thì có vẻ hơi mất tự nhiên, tính toán lý lưỡng trong lòng, tôi cầm lấy điện thoại, tìm được cái tên bị tôi đặt là “sát thủ mặt lạnh” gọi sang, bên kia lập tức truyền tới tiếng nhạc chờ dễ nghe. Thật đót tiền, dùng tiền cho người khác hưởng thụ, tôi âm thầm mừng. Bài hát kia đã phát hơn một nửa, Phương Dư Khả vẫn chưa nhận điện thoại. Ngắt máy, tôi coi như không có việc gì nằm thẳng cẳng trên giường ngủ trưa.

Không biết ngủ bao lâu, tôi bị đói bụng đánh thức. Tôi cầm điện thoại bên gối lên nhìn nhìn, có bốn cuộc gọi nhớ của sát thủ mặt lạnh, tôi vừa định gọi lại, điện thoại đã kêu lên, nhìn tên lại là sát thủ mặt lạnh. Tôi nhận điện: “Này, có chuyện gì gấp tìm tôi a?”

Bên kia trầm mặc một lúc: “Cô là heo sao? Tôi gọi cho cô nhiều như vậy cô đều không nghe!”

Tôi có chút khó hiểu: “Để làm gì? Tôi vừa mới ngủ. Có chuyện mau nói, có rảnh nhanh phóng. Tôi còn phải vào WC.”

“Chuyện gì? Không phải cô gọi cho tôi sao? Đồ ngốc.”

Tôi dừng một chút, nhớ lại xem trước khi ngủ tôi đang định đẽo gọt chuyện gì mà phải gấp gáp gọi điện cho người ta như thế. Đầu kia điện thoại đã không nhin nổi nữa: “Chịu không nổi cô. Ngắt máy.”

“Chờ một chút, tôi nhớ ra rồi. Tôi muốn mời cơm.” Bên kia lại là một trận trầm mặc. Tôi cho là tín hiệu không tốt. “Này, nghe thấy không? Tôi nói tôi mời cơm, đại soái ca ngài cho một phản ứng ạ ~”

“Ăn ở đâu?” Khốn, đã được mời ăn thái độ còn lạnh lùng như thế.

“Địa điểm còn chưa chọn a, chúng ta đều mới tới có mấy ngày, đường xá cũng chưa quen. Như vậy đi, cậu gọi cả Tiểu Tây đi. Tôi cũng muốn cảm ơn anh ấy mấy ngày qua đã giúp đỡ. Thuận tiện để anh ấy làm hướng dẫn viên, giới thiệu cho chúng ta một số nhà hàng ngon.” Một tay tôi cầm điện thoại, một tay hận không thể vỗ tay tán thưởng chính mình. Chỉ số thông minh của tôi khẳng định là trên 150, tôi sao có thể thông minh đến thế này nha. Lời vừa nói vừa có tình vừa có lý lại có lẽ a!

Đầu kia điện thoại dừng một chút rồi nói: “Tôi sẽ cố gắng.”

Không đợi tôi nói xong, bên kia đã ngắt điện thoại. Tiểu tử thôi, muốn tiết kiệm tiền điện thoại chắc, cũng không để người ta nói xong, rõ thật là! Nhưng vừa nghĩ tới tôi sẽ đi ăn cùng Tiểu Tây, tôi làm một tư thế thắng lợi: Oh, yeah! Nói xong liền ngây ngô vuốt cái đầu sư tử đi vào phòng tắm.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi nhận được tin nhắn của Phương Dư Khả, súc tích đến mức không thể súc tích hơn được nữa: “Nhà hàng Quách Lâm, 7:00 p.m, gặp ở cổng.” Hứ, đánh điện báo chắc, lại còn p.m nữa. Tôi trả lời: “Được, anh ấy cũng đi chứ?” Đợi n phút, tiểu tử thôi cũng chưa nhắn lại cho tôi. Có lẽ đang nói chuyện yêu đương với bạn gái nha.

Mấy hôm trước không gặp Tiểu Tây, tôi như đánh mất hồn, bây giờ sắp được gặp, tôi ngược lại có chút hoảng hốt. Ai~, chẳng lẽ thích một người là như vậy? Sợ hãi bất định, thấp thỏm bất an? Tôi vương đầu ra ngoài cửa sổ, nghĩ lúc này Tiểu Tây đang làm gì nhỉ? Hay là đang ngủ? Chắc là không, anh ấy hẳn là không ngủ nhiều như tôi; đọc sách? Có thể. Vậy là sách gì nhỉ? Truyện cười? Có lẽ là không, đó là thứ tôi xem. Sách giáo khoa? Có lẽ không, quá cứng nhắc. Anh nhất định là đang đọc loại sách rất uyên thâm, toàn bộ là tiếng Anh, tìm tòi vũ trụ huyền bí hoặc phân tích xu thế tài chính toàn cầu. Đối với những chỗ tác giả còn hoài nghi, anh nhất định sẽ dùng bút máy chú thích lên sách, viết lên quan điểm của mình. Đối với những chỗ tác giả viết đặc biệt có ý tưởng, anh cũng nhất định sẽ vạch những đường gợn sóng bên dưới. Ừ, đúng, anh sẽ dùng những ngón tay thon dài sạch sẽ lật một trang lại một trang, sau đó chìm đắm trong thế giới của quyển sách kia.

“Nghĩ gì vậy? Làm dáng như thế?” Vương Tiệp đập vào đùi cắt đứt mơ màng của tôi. Mọi người đều trẻ tuổi năng động, ở với nhau một vài ngày đã như người nhà.

Tôi ha hả cười: “Nghĩ đến ông xã nha.”

“Oa, là công tử nhà nào? Giới thiệu, giới thiệu a.” Cái lỗ tai bát quái của Vương Tiệp lập tức dựng thẳng đứng.

“Thiên cơ không thể tiết lộ.” Tôi hắc hắc cười. “Mới là giai đoạn huấn luyện ông xã thôi, có cơ hội sẽ giới thiệu cho các cậu biết.”

“Các cậu là mập mờ không rõ hay là mình cậu đơn phương a? Nhìn cậu cười như thế đoán chừng cậu đơn phương rồi.”

“Hắc, sao lại nói vậy, dựa vào cái gì nói tớ một mình đơn phương thì sẽ cười như vậy? Còn mập mờ thì sẽ cười thế nào?”

“Cái này thì cậu không hiểu rồi. Giai đoạn mập mờ tuyệt đối sẽ cười ngượng ngùng, ánh mắt sẽ dịu dàng sâu xa. Tớ biểu diễn cho cậu coi.” Nói xong, Vương Tiệp lập tức chống cằm ra vẻ thực nữ.

Tôi cười ngật nghèo, “Cậu diễn Lâm Đại Ngọc đấy à.”

“Phải hoa nhường nguyệt thẹn như thế. Vừa rồi tớ thấy cậu phát xuân nước miếng cũng sắp rơi xuống đất rồi.” Vương Tiệp cười cười.

“Ai~, thật đúng là bị cậu nói trúng rồi, tớ thật sự đang thăm mẩn. Người ta cũng không biết tâm tư này của tớ, cậu xem cậu với bạn trai cậu ấy, mỗi ngày gọi điện thoại đến lỗ tai cũng không giăng nổi mạng nhện. Tớ đây cũng chỉ là suy nghĩ chia sẻ tiền điện thoại với cậu thôi. Có lẽ một thời gian nữa, điện thoại ký túc xá này sẽ thuộc về tớ nha.”

“Đừng có tự sướng nữa đi.” Vương Tiệp đẩy tôi, “Nhìn dáng vẻ này của cậu là lần đầu tiên thích đàn anh chứ gì?”

“Cao thủ a, tuyệt đối là cao thủ. Sao cậu biết?”

“Khi tớ bắt đầu yêu đương cậu còn nằm trong tã ấy chứ. Ai~, mỗi tình đầu thì có chút phiền phức. Nếu không thành, nhẹ thì thương tâm, nặng thì tự mình hại mình a.”

“Phi phi. Sao có thể không thành?! Không thành cũng phải thành. Mẹ tớ nói, một trong những nhiệm vụ của tớ ở đây là phải tìm một bạn trai. Tớ sao có thể phụ ý tốt của mẹ già nha?”

“Vâng vâng vâng, Lâm Lâm, tớ chúc cậu mã đáo thành công.” Vương Tiệp xoay người về chỗ ngồi xuống, cầm một cái gương bắt đầu trang điểm.

Tôi nhìn Vương Tiệp đang dán lông mi, chăm chăm không chuyển mắt, Vương Tiệp quay đầu nhìn tôi: “Cậu nhìn chăm chăm tớ như thế tớ

làm sao trang điểm a, hoảng chết được.”

“Hắc hắc hắc hắc, Tiệp Nhi a, cậu giúp tớ trang điểm nha, tối nay tớ có cuộc hẹn.”

Vương Tiệp cười cười: “Được, không thành vấn đề.” Nói xong bắt đầu bôi đủ thứ lên mặt tôi. Vừa bôi vừa nói, “Da cậu hơi khô, khu hình chữ T hơi nhờn, a, chỗ này còn có chút tàn nhang.”

“Chị hai, chị có thể đừng đả kích em như thế không. Cậu nói thêm chút nữa là tớ thành thiếu phụ luống tuổi có chồng rồi. Mấy ngày nay tớ không hợp khí hậu nên mới như vậy. Đây chẳng phải kiểm tra trình độ trang điểm của cậu sao? Tối nay tớ có hẹn, cậu cho tớ chút lòng tin có được không?”

“Ha ha, cái gì mà thiếu phụ luống tuổi có chồng chứ, thiếu phụ trên mặt làm gì có mụn thanh xuân a. Cậu cũng không phải thiếu phụ luống tuổi có chồng. Ha ha. Nói nghiêm túc đây. Lần đầu tiên hẹn hò phải trang điểm trang nhã, nhìn thoải mái một chút.”

Nửa giờ sau, Vương Tiệp cầm chiếc gương giơ ra xa một chút: “Nhìn thành quả của tớ đi, hóa cậu thành tiểu tiên nữ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở rồi.”

“Thật sự là tài nghệ điêu luyện nha!” Tôi quay cái gương tấm tắc tán thưởng, tỉ mỉ nhìn, mụn, tàn nhang vân vân trên mặt cũng không thấy nữa, đôi mắt cũng to hơn một vòng.

Tôi dùng sức ôm Vương Tiệp một cái: “Chờ lão nương ta báo tin thắng trận trở về nhất định mời cậu ăn thịt.”

Tôi kiểm tra bản đồ một chút, Quách Lâm cách Bắc Đai vài con đường. Tôi đánh giá quãng đường mất khoảng 10 phút. Để an toàn, tôi

quyết định đến đúng giờ. Tôi không ngừng nhìn đồng hồ, thật vất vả mới chờ tới 6 giờ 50, tôi khó nhịn nổi nữa mới ra cửa.

Phương Dư Khả và Tiểu Tây đã đang trò chuyện phía trước Quách Lâm. Từ xa nhìn lại, hai đại soái ca đi làm thần giữ cửa thật có chút đáng tiếc. Tôi điều chỉnh hô hấp, đi qua, giơ tay lên: “Hi, thật ngại quá, em tới muộn.”

Phương Dư Khả quay đầu nhìn tôi, giật mình một cái, lạnh lùng quay đầu nói: “Đi thôi.”

Tôi tự động quên cậu ta, đi tới cạnh Tiểu Tây nói, “Tiểu Tây, chờ lâu chưa?”

Tiểu Tây lắc đầu: “Chưa lâu, anh vừa tới trung tâm kinh tế, suýt chút nữa thì muộn. Vừa chạy tới đây, có phải đợi cũng là Phương Dư Khả đợi lâu kìa.”

Khi gọi món ăn, tôi hỏi Tiểu Tây uống gì. Tiểu Tây hỏi: “Các em uống bia chứ?”

Phương Dư Khả nói: “Em uống”. Tôi vội vàng xua tay: “Hai người uống đi, em không uống, em không biết uống rượu, ha ha.”

Thật ra từ lượng của tôi không tệ, từ nhỏ bố tôi đã dùng đầu đĩa nhúng rượu vàng cho tôi uống. Bây giờ uống chút bia cũng chỉ như trò đùa. Đang là mùa hè, uống chút bia coi như giải khát, đáng tiếc tôi đang mặc váy, trang điểm cũng trang nhã, uống rượu với người ta cũng không nên, nhờ may dọa Tiểu Tây chạy mất thì sao. Trước tiên vẫn nên nhẫn nhịn một chút.

Trên bàn cơm, chỉ cần là những món rau mà cánh tay có thể vươn tới được tôi đều gắp, không quan tâm những món ăn kia bày biện mê người thế nào, tôi đều tự động bỏ qua. Tôi uống một ngụm nước đá, ăn một miếng

rau, chậm rãi nhai chậm rãi nuốt, thực nữ trên TV chẳng phải đều ăn như vậy sao. Tuy rất đói bụng nhưng tôi rất lo lắng hình tượng như sói đói vồ mồi trên bàn ăn sẽ hù dọa ông xã tôi đã tắm tía. Tôi cầm giấy ăn lau miệng, nói ra kịch bản đã nghĩ sẵn: “Tiểu Tây, đại học phải sống thế nào mới có ý nghĩa?”

Phương Dư Khả không biết uống phải cái gì, liên tục ho khan. Tôi ngẩng đầu nhìn trời: Ông trời a, ông ném vận may cho tôi đồng thời ném cả cái tên này nữa hay sao. Phương Dư Khả thực sự là khắc tinh của tôi. Lần nào bầu không khí đang rất tốt đều bị cậu ta phá hủy.

Tiểu Tây cười cười, đôi mắt cong thành hình trăng khuyết đáng yêu, lúm đồng tiền trên má càng sâu: “Còn phải xem em muốn cái gì, nếu em muốn những ngày bình thản, em cứ dựa theo hồi cấp ba học tập cho tốt là được; nếu em muốn cuộc sống phong phú, em có thể tham gia các loại đoàn hội. Bắc Đại có rất nhiều câu lạc bộ, có danh xưng là “đại chiến bách đoàn”, vừa mới khai giảng các câu lạc bộ đã bắt đầu tuyển người mới, em có thể dựa theo sở thích của mình để tham gia một hai hội, hoặc em có thể tìm công ty để thực tập. Có người trước khi vào đại học đã có ý muốn xuất ngoại thì sẽ tập trung nghiên cứu, mục đích khác nhau sẽ có cuộc sống khác nhau.”

Tôi vừa nghe lòng lại lạnh xuống. Chẳng lẽ tôi nói: mục đích của em là không để bị đuổi, tìm một người để gả cho a? Tôi quanh co nói: “Ha ha, em vừa vào học, cũng chưa nghĩ tới những ngày sau sẽ thế nào. Còn kế hoạch của anh thì sao?”

Tiểu Tây không nói gì, một lúc sau mới thở dài: “Anh dự định sẽ xuất ngoại học thạc sĩ, tranh thủ kiếm một học bổng. Nhưng hiện tại sức khỏe bố anh không tốt, anh không yên tâm.”

Thấy tâm trạng Tiểu Tây bỗng nhiên hạ xuống, tôi cũng không biết nên an ủi thế nào, đành phải nói: “Sức khỏe không tốt thì đi khám nhiều

một chút, uống thuốc nhiều một chút. Tất cả sẽ tốt.”

Phương Dư Khả uống một ngụm bia: “Cô là đồ ngọc chắc. Uống thuốc nhiều một chút, có người nói như vậy sao? Hơn nữa bố người ta còn là bác sĩ.”

Tôi cũng hiểu được mình nói sai, vội nói: “Ha ha, em nói không đúng. Ý của em là ở hiền gặp lành. Anh cũng đừng quá lo lắng.”

Thật ra trong lòng tôi rất khó chịu. Tiểu Tây thành tích rất tốt, có thể giành học bổng xuất ngoại. Tôi học tiếng Đức, muốn xuất ngoại cũng chỉ đi Đức, chạy tới nơi yêu chủ nghĩa đế quốc ấy cũng chẳng làm gì a. Hơn nữa, tôi có thể tốt nghiệp hay không còn chưa biết, cầm học bổng xuất ngoại thật sự là giấc mơ quá xa xôi rồi.

Khí áp quanh bàn ăn bất ngờ giảm. Bầu không khí không chút sức sống, tôi giờ ly nước đá lên nói: “Vì ngày mai tốt đẹp, cụng ly!”

Phương Dư Khả cười cười, nói: “Cụng ly!”

Tôi bổ sung: “Vì khuôn mặt tươi cười của núi băng nghìn năm, cụng ly!”

Tầm 9 giờ, tôi giả bộ đi toilet đứng dậy tính tiền. Nhân viên phục vụ nói, vị tiên sinh kia đã trả tiền rồi. Tôi quay đầu nhìn hai người bọn họ, hạ giọng hỏi: “Ai?”

“Người mang mắt kính đang uống rượu kia kìa.” Nhân viên chỉ chỉ về phía Phương Dư Khả: “Diện mạo giống Won Bin ấy.”

Sau này nhớ lại, tôi nghĩ con mắt của người này vô cùng kỳ quái. Rõ ràng tôi thấy Phương Dư Khả giống Phương Đại Đồng, vì sao mẹ già và nhân viên đều nói là Won Bin nhỉ? Won Bin có lúm đồng tiền nha...

Tôi chạy về len lén hỏi Phương Dư Khả: “Hôm nay sao lại trượng nghĩa như vậy, giúp tôi trả tiền nha?”

Phương Dư Khả liếc mắt nhìn tôi: “Không có thói quen để con gái mời, mặc dù cô cũng chẳng giống con gái.”

Tôi cắn răng hỏi: “Chỗ nào không giống?”

Phương Dư Khả cố ý nhìn ngực tôi, từng chữ từng chữ nói: “Cô-nói-xem?”

Tôi cảm giác máu toàn thân đều sôi trào lên mặt, có Tiểu Tây ở bên cạnh tôi cũng không tiện phát tác, đành phải nén giận nói: “Cậu chờ đấy, Phương Dư Khả!”

Tôi hít một hơi, bình tĩnh nói với Tiểu tây: “Ăn no chưa? Ăn no rồi thì chúng ta đi thôi.”

Tôi đứng lên chuẩn bị rời đi. Phương Dư Khả bỗng đứng nói với Tiểu Tây: “Tiểu Tây, anh đi trước đi, em có chuyện muốn nói với cô ấy.”

Tôi trừng mắt với cậu ta, cố hết sức không động môi, nghiêng răng nói với cậu ta: “Tôi với cậu có chuyện gì phải len lút nói như vậy?”

Phương Dư Khả kéo tôi ngồi xuống, nói với Tiểu Tây: “Thật sự có chuyện. Mẹ cô ấy vừa gọi điện, nói không gọi được cho cô ấy.”

Tôi nghi hoặc lấy điện thoại ra, không phải a, điện thoại chẳng làm sao cả.

Tiểu Tây nhìn tôi một chút rồi lại nhìn Phương Dư Khả, cười nói được.

Nhìn thấy Tiểu Tây cứ thế đi mất, tôi tức giận hỏi Phương Dư Khả: “Chuyện gì a?”

Phương Dư Khả có chút xấu hổ, nói với tôi: “Là chuyện con gái bọn cô.”

Tôi nhìn bộ dạng ấp a ấp úng của cậu ta, lập tức nóng nảy đứng lên, lớn tiếng hỏi: “Cái gì mà chuyện con gái? Cậu nói cho rõ ràng. Lặng nhắng cái gì a?”

Phương Dư Khả chỉ chỉ váy của tôi: “Phía sau cô... đồ...”

Tôi nghe xong, vội vàng túm chặt phía sau: “Sao cậu... sao không nói sớm?”

Phương Dư Khả nhẹ giọng nói thêm một câu: “Nói cô không giống con gái, cũng không cần dùng cách như vậy để chứng minh đâu.”

Tôi nghĩ về mặt tôi đang đỏ bừng bừng, hùng hổ rống lên với cậu ta: “Chuyện này trời biết đất biết, cậu biết tôi biết, rõ chưa?”

Phương Dư Khả cũng không hé răng. Trong lòng tôi thật ra đang cực kỳ rối loạn, sớm biết vậy đã không uống nước đá, bà dì cả xúi quẩy, sao tới sớm nhiều ngày như vậy, có vẻ bà ấy cũng không quen khí hậu mới a. Nhưng cứ ngồi xuống cũng không phải biện pháp tốt.

Tôi nói với Phương Dư Khả: “Có phải cậu đã đồng ý với mẹ tôi sẽ chăm sóc cho tôi, đúng không?”

Phương Dư Khả gật đầu.

Tôi tiếp tục nói: “Tôi lên lầu trước, bên cạnh ngã tư có một cửa hàng tiện lợi. Cậu đi mua cho tôi một cái quần, không thì váy cũng được, thuận tiện, thuận tiện cậu... mua cho tôi túi băng vệ sinh. Lát nữa tôi trả tiền.”

Phương Dư Khả im lặng một lúc, nhìn tôi một chút rồi cúi đầu đi xuống lầu.

Một lúc lâu sau, Phương Dư Khả cầm theo một túi đồ về. Tôi lập tức cướp lấy nhằm về hướng toilet.

Tôi mở túi nhựa ra, bên trong là một chiếc quần đen, một chiếc váy đen, băng vệ sinh các loại. Tôi hắc hắc nhìn có chút hả hê, tiểu tử thối kia ở cửa hàng tiện lợi sợ là phải lằng nhằng một lúc lâu mới dám cầm một đồng băng vệ sinh ra khỏi cửa. Ông trời a, tuy tôi bảo ông quăng chết cậu ta nhưng nhớ là đừng có làm tôi bị thương, tôi phải sống mà nhớ tới chuyện này a.

Tôi thay quần ra ngoài, Phương Dư Khả đã chờ ngoài toilet. Tôi vỗ vỗ vai cậu ta, nói: “Đi thôi, vất vả cho cậu.”

Phương Dư Khả lạnh lùng nói: “Chuyện này, trời biết đất biết, cô biết tôi biết.”

Tôi cười: “Biết biết. Sau này nhớ có gặp phải nữa thì cậu cũng có kinh nghiệm rồi. Không phải sao?”

Vẻ mặt Phương Dư Khả thoáng một cái kéo ra rất dài: “Cái đầu ngu ngốc nhà cô đừng có nghĩ đến chiều hướng này nữa, nhiều tế bào não như vậy mà cũng không không biết dùng cho đúng.”

Tôi vui vẻ: “Sao cậu biết tôi ít dùng đến tế bào não a? Bình thường tôi rất lười suy nghĩ, khi cần phải suy nghĩ sẽ là một Einstein đấy, biết không? Tôi thi vào trường đại học số học được 140 đó. 140! Cậu được bao nhiêu?”

Phương Dư Khả nói: 150

Tôi không nói nữa, nói với cậu ta có một cảm giác đặc biệt thành công. Khi thi vào trường đại học, chẳng biết lúc ấy đầu óc thông suốt thế nào, trước đây số học chỉ cần được 125 đã mừng rỡ như điên, thi vào đại học đột nhiên thần tiên trợ giúp mới được 140. Bây giờ để tôi làm lại có lẽ

chỉ được 110 thôi. Tiểu tử này lại có thể đạt điểm tối đa sao? Từ khi hết cấp hai đến giờ tôi đã không biết đến khái niệm điểm tối đa là gì nữa rồi!

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chọn Lớp Là Một Kỹ Thuật Sống

Năm ấy tôi nhập học, Bắc Đại đại khái là có bốn lớp tự chọn. Ngoại trừ những lớp chuyên ngành, mỗi người có thể chọn những lớp khác nhau, miễn là tích đủ số tín chỉ là được. Tôi cầm quyển sách giáo khoa thật dày, bắt đầu chọn ra những lớp nào không dễ trượt. Thuận tiên mở sổ tay tân sinh viên ra, tra cứu thi cử xử phạt một chút. Bắc Đại coi như khó vào dễ ra, để chiếu cố những sinh viên năng lực kém, sinh viên có trượt cũng chỉ cần năm sau học bù cho đủ tiêu chuẩn là được, sẽ không đưa vào học bạ. Trong sổ tay sinh viên cũng khuyên chúng tôi không nên chọn quá nhiều chương trình học, tránh tình trạng không đủ sức lực dẫn đến thi trượt. Tôi đương nhiên nghiêm túc tuân theo dạy bảo, chỉ cần theo được các môn chuyên ngành với tôi cũng đã đủ sâu rồi, chỉ cần trong bốn năm học tích đủ môn học là được.

Tôi quay đầu hỏi mấy người khác: “Các cậu có ai từng học tiếng Đức chưa?”

Bọn họ cũng thành thật trả lời: “Chưa từng, nhưng sau khi đăng kí khoa này, nghỉ hè cũng có đi học qua một chút.”

Tôi không thể tin cảm thán: “Các cậu thi đại học xong còn học lớp mùa hè? Sao tớ thi đại học xong lập tức cảm giác như nông nô được giải phóng, nhưng ngựa điên hoang dã nha? Các cậu quá đáng hổ thẹn!”

Chu Ly cười cười: “Đại gia không sợ cạnh tranh quá kịch liệt sao? Không thể thua từ lúc mới xuất phát được. Nghe nói trong khóa này của

chúng ta còn có người học ngoại ngữ từ nhỏ, mà chính là tiếng Đức đó. Ngày thật khó sống nha!”

Tôi than thở: “Loại hành vi phạm tội này thật làm người ta giận sôi! Trời ạ ~~ đùng ngay trở ngại.”

Văn Đào an ủi tôi: “Cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều. Học tiếng Đức bốn năm, không phải học số học, không phải học tiếng Anh, chỉ phải chú tâm vào có mỗi tiếng Đức. Học tiếng chỉ cần chăm chỉ là được, mỗi ngày dậy sớm một tiếng học từ, đảm bảo nói lưu loát.”

Tôi cúi đầu: “Sáng sớm mỗi ngày... Đây chẳng phải giống hồi cấp ba sao? Tớ không muốn...”

Nhưng không phải do một mình tôi nói mà có thể dịch chuyển thủy triều.

Tầng này của chúng tôi toàn khoa ngoại ngữ, buổi sáng mỗi ngày, một đồng con gái úp mặt trong phòng tắm luyện âm to âm nhỏ. Người ngoài nghe còn tưởng lọt vào mỏ đào quặng ngoài ngoại thành, toàn tiếng ếch kêu thì thầm. Tôi cũng mỗi ngày ngâm nước luyện tập, nhưng không biết vì sao mỗi lần tôi đều nuốt hết nước xuống, làm cho chính mình buồn nôn. Lại còn thường xuyên bị kích thích, bên cạnh thỉnh thoảng lại có tiếng nữ sinh hét lên: “Tớ làm được rồi, làm được rồi. Cậu nghe -, —”

Ai~, thật quá đả kích người ta, trí khôn của tôi đã kém người ta chẳng lẽ khí quản của tôi cũng không bằng người? Dựa vào cái gì mà người ta luyện được, tôi trong vòng một tháng lại chẳng có chút tiến bộ. Tôi quay vào cái gương trong phòng rửa mặt, cố gắng mở miệng ra, bắt đầu quan sát kết cấu khoang miệng. Ngay lúc tôi mở mồm đến mức sắp tê dại, có người vỗ vỗ vai tôi, “Chào Lâm Lâm!”

Tôi khó khăn khép miệng lại, nhìn thấy trong gương người đang đứng cạnh tôi chính là Như Đình. Tôi quay đầu chào hỏi: “Hi, thật khéo.”

Như Đình cười cười, “Chúng ta ở cùng một tầng lầu, vậy mà ngẩng đầu không gặp, cúi đầu không thấy. Cậu vừa làm gì vậy? Tìm sâu răng à?”

Có cô mới sâu răng ấy! Mà nói lại, con sâu răng mặt mũi thế nào nha! Tôi cười cười: “Đâu có, đâu có, là a-mi-đan có chút viêm.”

Như Đình lo lắng hỏi: “Uống thuốc chưa?”

Tôi khoát khoát tay: “Không cần uống thuốc, uống nước là được rồi. Khí trời Bắc Kinh tương đối khô, phải uống nhiều nước.”

“Ừ, phải nha. Cậu và Khả Dư đều là người từ phía nam, mới tới phía bắc cũng không dễ dàng thích ứng khí hậu bên này.” Cô ấy vừa rửa nho vừa nói với tôi, “Các cậu nên ăn nhiều hoa quả một chút. Mình vừa mua được hoa quả ở siêu thị dưới lầu, rửa xong sẽ mang cho Khả Dư. Cậu ấy không hay mua hoa quả, mỗi lần đều chờ mình mua tới mới ăn.”

Người đang yêu thật kinh khủng, nói ba câu không thể không nhắc đến ông xã nhà người ta: “Phương Dư Khả cũng có mua hoa quả, lần trước mình thấy cậu ta mua nho mà.”

“Vậy sao? Trước đây cậu ấy không thích ăn hoa quả, ngại rửa phiền phức, đơn giản là không mua là xong.” Như Đình bĩu môi.

Sát thủ mặt lạnh thật khó hầu hạ, tôi chưa bao giờ coi ăn là phiền phức, cùng lắm thì không cần rửa, ăn luôn là được. Tôi xấu hổ cười: “Cậu ta là vì có cậu rửa, vì vậy có ý không rửa để chờ cậu đưa cho đấy.”

Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên*. Lời này cực kỳ chính xác. Như Đình cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền bên khóe miệng lại càng sâu. Tôi nghĩ tới lúm đồng tiền của Tiểu Tây, cũng thật là sâu, cũng ngọt ngào.

(*) xài ngàn cách lẫn vạn cách vẫn không đánh được, nhưng đến cuối cùng lại chỉ có tuyệt kỹ nịnh hót (vỗ mông ngựa) là xài tốt

Như Đình hỏi tôi: “Cậu quen biết Dư Khả như thế nào?”

Nhìn, nhìn, bắt đầu thanh toán sổ sách. Tôi cười cười, nói: “Thật ra tớ với cậu ấy cũng chẳng phải thân quen. Chúng tớ ở cùng một thị trấn nhỏ, đồ Bắc Đại cũng chỉ có hai người, bố mẹ tớ có việc nên không thể đi cùng nên nhờ cậu ấy để ý đến tớ. Chúng tớ quen biết còn chưa có mấy ngày a.”

“Không giống a, ha ha. Mình cảm thấy cậu ấy biết cậu đã lâu. Nghĩ hè khi mình đến nhà cậu ấy, cậu ấy nói không cho bố mẹ đi cùng, cũng không cho mình đi cùng. Không ngờ cuối cùng cậu ấy sống chết không cho bố mẹ đi cùng tới đây thật, nói là con trai lớn rồi đi cùng bố mẹ quá mất mặt.”

Thế này là bài ca gì nha? Là đang ám chỉ quan hệ hai người đã đến mức gặp bố mẹ chồng rồi chứ gì, hay là nói tôi chiếm tiện nghi Phương Dư Khả nhà các người, cùng hẳn trên xe lửa một đêm. Tôi xin cô, cậu ta cả buổi chỉ nhìn chăm chăm mỗi quyển “địa lý quốc gia”, lạnh như băng, cả tối mà chẳng nói nhiều như tôi với cô bây giờ. Tôi có chút mất hứng nhưng ra vẻ vô tư cười: “Ha ha.”

Bỗng nhiên tôi nghĩ đến một câu nói kinh điển: hầu hết thời gian, khi người ta đang cười ha ha, người ta không thật sự đang cười, trong lòng họ đang thật sự muốn MLGB người.

(MLGB: thể hiện ý không biểu đạt ra miệng hoặc ý mắng chửi người)

Tôi còn chưa xác định chọn môn học nào. Thật ra yêu cầu của tôi với mấy lớp học rất đơn giản: điểm chuyên cần chiếm hơn 30% tổng điểm, kiểm tra giữa kì chiếm 40% nhưng bài cuối kì nhất định phải dưới 30% hoặc thậm chí không nên kì vọng vào nó. Từ sau khi xem kết quả của bài thi đại học, tôi phát hiện tính phát huy đột xuất của tôi quá lớn. Tôi không dám cam đoan nửa năm sau ông trời có chiếu cô tôi nữa hay không, nhờ may làm bài thất bại, tôi còn có thể trông chờ vào điểm chuyên cần và luận văn giữa kì. Tuy tôi cũng không có lòng tin gì nhiều vào luận văn giữa kì

nhưng cái này ít ra có thể chậm rãi làm, làm nhiều lần, không giống mấy cuộc thi, bạo phát ngay tức thì. Thứ duy nhất tôi chắc chắn nhất chính là lên lớp. Để không bị đuổi, tôi nhất định sẽ gió mặc gió, mưa mặc mưa, toàn lực ứng phó.

Tôi ôm quyển sổ tay chọn môn học dày bịch, cùng Chu Ly chạy khắp các phòng học, nghe những khóa giới thiệu môn học. Chỉ cần thầy giáo vừa tuyên bố chương trình học dùng phương pháp đánh giá, tôi liền bắt đầu ghi chép lại. Thật ra đăng kí khóa học bây giờ cạnh tranh như tổng thống Mỹ tranh cử. Thấy giáo chuẩn bị đặc biệt cẩn thận cho bài học đầu tiên, hận không thể bên trên vừa nói hai câu đã làm bên dưới vỗ tay như sấm dậy. Thầy giáo xịn đương nhiên có cách trò chuyện vui vẻ riêng, căn bản không cần lo lắng có sinh viên chọn lớp của mình hay không, ngược lại còn lo sinh viên chọn lớp của mình quá nhiều: một phòng học tối đa là 300 chỗ ngồi, phía trước bục giảng đều chen chúc chật chội, thậm chí trên cả hành lang ngoài phòng học cũng có một đồng sinh viên đứng nghe, chỉ để nhìn thấy phong thái của giáo sư trong truyền thuyết. Những thầy giáo như thế này mới ở trong tiếng chuông báo hết giờ “lơ đăng” nói: “Lớp này của tôi không có điểm danh, không có chuyên cần, các em thích nghe thì nghe, không muốn thì tự học. Thanh niên mà, chuyện cần làm tương đối nhiều, học tập, yêu đương, tụ tập, vân vân, không nhàn nhã như chúng tôi. Nhưng tôi tin khi các em nghe xong bài giảng thứ hai sẽ tự giác đi học, bởi vì lớp này của tôi không chỉ đánh giá học vấn. Cách đánh giá của tôi rất đơn giản, chỉ cần một cuộc thi cuối kỳ, đánh giá phân tích và trình bày về đề bài là được.” Nói xong rất nhiều sinh viên ngồi nghe hận không thể lập tức chạy lên bục giảng thân thiết nắm tay thầy giáo, cũng muốn xin thầy tặng danh sách sinh viên, vì vậy mà lớp học cạnh tranh rất khốc liệt. Đương nhiên đối với tôi mà nói, hừ, trò cười, cái gì mà không chỉ đánh giá học vấn? Học vấn của tôi ngay cả tôi còn không đánh giá được rõ ràng, làm gì có khả năng đánh giá những thứ khác nữa? Tính mạo hiểm quá cao. Gạch, gạch!

Tôi đang cầm cuốn sách chọn môn học dày bịch đã trải qua nhiều lần sàng lọc, đi trên hành lang nhỏ, Chu Ly vẫn đi theo tôi nghe giới thiệu khắp nơi: “Chu Ly, cậu dự định chọn lớp nào? Nếu tớ còn tiếp tục tiếp, sẽ chẳng còn lớp nào có thể chọn nữa. Không thể chọn lớp độ khó cao, không thể chọn lớp kì thi chiếm tỉ lệ cao, không thể chọn lớp thầy giáo quá khó coi, cậu nói cứ tiếp tục thế này, có phải học kì này tớ chỉ học mỗi môn chuyên ngành hay không a?”

Chu Ly liếc đôi mắt nâu: “Sẽ không, thật ra tớ nghĩ chỉ cần cậu xuất ra nghị lực và nhiệt tình như bây giờ, tùy tiện chọn một lớp đều có thể đỡ loại ưu. Tuyển chông cũng chưa đến mức này. Nếu không cậu chọn lớp tâm lý như tớ đi. Từ nhỏ tớ đã có hứng thú với tâm lý học, thầy Tôn Đông Đông cũng là thầy giáo nổi tiếng.”

Tôi thở dài: “Lại là lớp của giáo sư nổi tiếng. Bây giờ tớ mãi cảm với từ nổi tiếng này. Sau này nghìn vạn lần đừng ở trước mặt tớ nhắc tới bất cứ cái gì lên quan đến từ nổi tiếng này nữa.”

Tôi chán nản cùng Chu Ly tới căn tin mua nước uống, không ngờ nhìn thấy Tiểu Tây! Tiểu Tây mặc áo phông màu trắng, bên dưới mặc quần ca rô đi biển, dưới chân là đôi tông đi biển, toàn thân là trang phục đi biển.

Tôi kích động chạy tới trước Tiểu Tây: “Hi, Tiểu Tây.”

Đầu tiên Tiểu Tây sững sốt, sau đó lộ ra má lúm đồng tiền khả ái: “Hi, sao lại ở đây a? Dư Khả đâu?”

“Phương Dư Khả? Không biết, em với cậu ta cũng không phải là một. Em đang chọn lớp, anh thì sao?”

Tiểu Tây nói: “À, anh và bạn học cũng đã nghe lớp này. Ngày mai là cuối tuần. Buổi chiều chuẩn bị đi sông Bắc Mang chơi. Nghỉ hè phải đi thực tập, cũng chưa có thời gia ra ngoài chơi.”

“A, thật không tệ nha.” Chỉ cần trong năm giây anh đưa ra lời mời với tôi, tôi lập tức đồng ý. Tôi yên lặng đến ngược trong lòng, 5-4-3-2-1,9-1,8...

Chu Ly vỗ vỗ tôi: “Nghĩ cái gì vậy?”

Tôi thất vọng nhìn Tiểu Tây một chút: “Vậy các anh đi chơi vui vẻ nhé, nhớ mua quà kỉ niệm về cho em.”

Tiểu Tây cười: “Nhất định rồi.”

Trên đường trở về Chu Ly hỏi tôi: “Soái ca kia là ai vậy?”

Tôi làm bộ nghe không hiểu: “Soái ca nào?”

“Còn giả vờ với tớ? Con mắt thì nhìn chòng chọc. Vừa rồi nếu không phải tớ cắt đứt cậu thì mặt người ta cũng bị cậu chọc ra nước rồi. Cậu thích anh ta?”

“Rõ ràng như vậy sao? Tớ tưởng đã che dấu rất tốt a! Hắc hắc. Anh ấy là Tạ Đoan Tây. Bọn tớ đều gọi anh ấy là Tiểu Tây, hơn chúng ta một khóa, trước đây là học sinh của trường ở thị trấn bọn tớ. Năm thi đại học xếp thứ ba toàn tỉnh. Tiếc là năm ấy không quen biết anh ấy, nếu sớm biết anh ấy, tớ đã cố gắng lấy hạng ba toàn tỉnh, bọn tớ sẽ môn đăng hộ đối, quần anh tụ hội rồi.”

“Cái khi gì vậy, đừng tranh nhau làm tiểu tam chứ. Nhưng anh chàng kia quả thật đẹp trai, lộ mọt mọt kỳ tu viễn hề* nha!” Chu Ly rung đùi, đắc ý cười thầm.

*Đường tới chân lý còn rất xa

“Dù có dài tớ cũng đi, độ khó không cao như vậy chứ...” Tôi càng nói càng không lo lắng. “Vậy cậu nói xem anh ấy không tốt ở chỗ nào, để tớ có

thêm chút lòng tin.”

“Tớ chỉ thấy có mặt anh ta, làm sao biết không tốt ở chỗ nào? Nhưng nếu phải nói, chính là lông chân hơi dài hơi dày một chút.”

“Cái này sao tính là không tốt, hơn nữa, cái con bé này, sao vừa nhìn đã nhìn thấy lông chân người ta hả?”

“Tớ phải sử dụng thời gian hữu hạn để làm một cuộc khảo sát toàn bộ chứ. Nghe nói người lông chân dày thì nhu cầu ở phương diện nào đó rất mãnh liệt, có một số phụ nữ không chịu nổi, như vậy sẽ giúp cậu đánh bại một ít đối thủ cạnh tranh. Nhưng tớ cũng không biết cậu có chịu được không?” Nói xong cô ấy bắt đầu híp mắt nhìn tôi.

Chờ tôi tiêu hóa xong lời nói của cô ấy, tôi giơ ngón cái lên: “Dùng mảnh a! Không uống công tớ quen biết một người như cậu, chúng ta kết nghĩa đi!”

Chu Ly ha ha cười: “Cậu cũng rất thú vị nha. Rất nhiều con gái nghe xong cái này nhất định sẽ hờn dỗi đánh tớ một cái, rất dối trá, thật ra lại cảm tâm tình nguyện nghe cái này. Cậu đủ chân thật, đủ chân thật!”

“Cái này ấy! Đây là một khuyết điểm khác của tớ, nếu nhất định phải nói đến một khuyết điểm thì chính là tớ quá thành thật. Ví dụ như bây giờ tớ nghĩ, lớp học tớ chọn nhất định phải là lớp đối diện với lớp của Tiểu Tây. Nhưng nhất định sẽ không chọn cùng lớp với anh ấy, tuy như vậy thì cơ hội tiếp xúc nhiều hơn nhưng tớ gần như chắc chắn lớp anh ấy chọn độ khó nhất định là level A, tớ nhất định sẽ trượt. Tớ nha, muốn thả lưới dài bắt cá to, chọn một lớp đối diện hoặc tốt nhất là sát vách phòng học của anh ấy, tớ sẽ có vô số lần gặp anh ấy.” Tôi đắc ý cười, nghĩ rồi lại nghĩ: “Nguy rồi, quên mất không hỏi anh ấy chọn lớp nào. Tớ gọi điện hỏi một chút.”

Chu Ly không nhanh không chậm nói: “Nếu cậu theo đuổi rõ ràng như vậy, chị em đây nhất định sẽ ủng hộ cậu. Nhưng cậu cũng đừng có dọa

người ta chạy mất. Đừng để đến mức ngay cả bạn bè cũng không làm nổi. Tuy rằng con gái theo đuổi con trai cũng không ít nhưng phải xem lai lịch của người ta thế nào. Xem điều kiện của người ta, tớ vẫn khuyên cậu nên tính toán kỹ hơn. Vừa rồi cậu nói muốn thả lưới dài bắt cá lớn, vậy không nên nóng lên đầu, còn thiếu một nước thông báo toàn thiên hạ, Chu Lâm Lâm thích Tạ Đoan Tây.”

“Được rồi. Hiện tại tớ chính thức mời cậu đảm nhiệm chức vụ quân sư cho tớ. Nhiệm vụ của cậu là giúp đỡ tớ trong vòng nửa năm, không, trong vòng ba tháng bắt được Tiểu Tây. Kế hoạch của tớ từ bé đến giờ chưa từng vượt quá ba tháng.”

“Tớ có lợi gì? Tiền mỗi đâu?”

“Tớ giới thiệu cho cậu một đại soái khác. Đã nói là kết nghĩa, đương nhiên phải chia ngọt sẻ bùi chứ.”

“Đẹp trai thế nào?”

Tôi nghĩ lại một chút: “Cái này mỗi người mỗi khác, thẩm mỹ khác nhau, kết luận cũng không giống. Tớ không dám nói người này đẹp trai kinh thiên động địa, quý thân khiếp sợ, nhưng rất nhiều người nói soái ca này có khí chất của Won Bin. Cậu tin tưởng con mắt của quần chúng hay con mắt sáng như tuyết của tớ.”

“Vậy lúc nào cậu kéo cái người đến quần chúng cũng không rõ tới để tớ xem một chút?”

“Được, không thành vấn đề!” Tôi vỗ ngực đảm bảo.

Tôi chạy đến trung tâm máy tính, lên mạng len lén tra cứu địa điểm học những lớp chuyên ngành của Tiểu Tây. Hắc hắc, không có cách biết lớp tự chọn của người ta, nhưng thời khóa biểu chuyên ngành thì công khai toàn bộ!

Tôi điều chỉnh lại toàn bộ tiêu chuẩn chọn lớp tự chọn:

A. Thời gian trùng với chương trình học của Tiểu Tây.

B. Vị trí địa lí trùng với Tiểu Tây, tức là khi tôi tan học thì có thể thấy anh ấy bước vào phòng học đó, hoặc anh ấy học xong tôi bước vào phòng, đương nhiên để tâm sự với anh mỗi ngày.

C. Cách tổ chức thi của thầy giáo phù hợp với chỉ số thông minh của tôi.

D. Diện mạo thầy giáo không được quá có lỗi với sinh viên, đạo mạo trang nghiêm cũng không sao.

Ngoài mục A hoặc B nhất định phải thỏa mãn, C là mục đương nhiên, D là mục kèm theo.

Cứ sàng lọc như vậy, tôi đau đớn phát hiện, là một sinh viên học tiếng Đức lại có hứng thú với nghệ thuật, chỉ có mỗi một môn “nghệ thuật nước Nga” để chọn. Nó phù hợp với mục A, C của tôi, đúng là không dễ.

Xá bất đắc hài tử sáo bất trứ lang*. Mẹ nó, lên đi!

* Nghĩa đen: muốn tóm được sói không ngại vứt bỏ con của chính mình. Nghĩa bóng: muốn đạt được một mục đích nào đó, hoặc thu được lợi ích càng lớn, thì càng phải trả một giá đắt xứng đáng

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lớp Máy Tính

Cuộc sống sinh viên năm thứ nhất cứ như vậy bắt đầu.

Từ khi bắt đầu đi học, tôi luôn thích những bài giảng đầu tiên. Vì sao ư? Bởi vì thầy giáo sẽ không giảng những đề tài chính, không nói đề tài chính thì sẽ không phải động não. Nhất là những môn chuyên ngành, thầy giáo nói tiếng Đức là loại ngôn ngữ thế nào, ở Đức bọn họ đã gặp những chuyện thú vị gì, toàn những chuyện vặt vãnh mà nói suốt mấy giờ. Tôi thật sự bội phục sức thổ lộ của thầy giáo, chỉ hận không thể dính lên mặt chữ “đỉnh” hay “Đông Mác” hay “đánh dấu” các loại, dĩ nhiên tôi đặc biệt tán thành với thầy giáo: cả một học kì ngài cứ tiếp tục như vậy đi.

Nhưng trên thực tế, từ bài học thứ hai, chúng tôi lập tức biến thành học sinh nhà trẻ. Mọi người bắt đầu vây quanh một đồng chữ cái luyện phát âm, thông thường, một chữ cũng phải xoắn xuýt cả nửa ngày trên lớp. Càng muốn chết hơn chính là, trở lại kí túc xá, lập tức phát hiện tầng ngoại ngữ đang luyện tập, nơi nơi đều nghe được những âm tiết như “A—”, “B—”, các loại từ vô nghĩa. Nếu có người vào tầng của chúng tôi còn tưởng đi nhầm vào bệnh viện tâm thần.

Tôi rất suy sụp nghĩ: truyền thuyết kể rằng người từ Bắc Đại ra đều bị điên, có phải xuất phát từ đây?

Cảm giác mới mẻ đối với trường mới đã tiêu tan gần như không còn, tháng đầu tiên vội vã trôi qua.

Tôi bắt đầu quen với những hoạt động điên cuồng chiều mộ tân sinh viên của những câu lạc bộ, quen với tiếng rao như sấm của “chú bánh bao”

gần cửa siêu thị, cũng quen với cảm giác hy vọng cùng thất vọng mỗi lần tới lớp “nghệ thuật nước Nga”. Tiểu Tây giống như cứ có chuông mới bước vào lớp. Mà thầy giáo của lớp “nghệ thuật nước Nga” thì hình như nghĩ rằng không ra muộn mười phút sẽ bị lỗ vốn, ngay cả thời gian chào hỏi Tiểu Tây tôi cũng không có chứ đừng nói đến việc kéo gần khoảng cách.

Cứ một tuần ba buổi, tôi dậy thật sớm đến lớp máy tính. Thật ra đối với máy tính tôi cũng không có hứng thú gì, hơn nữa lại học lúc tám giờ, nếu là trước đây, sống chết tôi cũng không tới đúng giờ được. Nhưng thầy giáo dạy lớp máy tính tuổi còn trẻ, ở buổi đầu tiên đã nói: “Thật ra lớp máy này rất đơn giản, rất nhiều em sử dụng còn giỏi hơn tôi. Tôi cũng lần đầu tiên lên lớp. Rất không may, lớp này lại bị sắp xếp vào buổi sáng, rất xin lỗi mọi người. Vì vậy, nếu ai nghĩ mình không có vấn đề gì với máy tính cũng không cần thiết phải đi học.”

Mấy câu này thầy giáo liên tục nói suốt bốn buổi, số người đến lớp càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại 10 người. Phòng học vốn mấy trăm người thoáng một cái rơi xuống con số này, thầy giáo dạy máy tính cũng không ngờ lại cô đọng nhanh như vậy, nhưng dù sao bát nước hắt đi không thể thu lại, sau đó ngoại trừ những người biến mất và những người không cần tới đi học, thầy còn rất không may nhớ kỹ tên của mười người còn lại, mà tôi là một trong số mười người đó. Tôi là tự làm tự chịu nha. Trước đây tôi nghĩ thực lực của mình kém, không thể lấy chỉ số thông minh của người khác làm chuẩn, sau này khi tôi bắt đầu dao động thì lại nghĩ thầy giáo trẻ tuổi nhìn thấy số người giảm xuống theo cấp số nhân sẽ cảm thấy tổn thương thế nào, nhất thời thương cảm, lại kiên trì thêm hai buổi nữa. Không ngờ mười người hiện tại lại trở thành mạng sống của thầy. Thật sự đâm lao thì phải theo lao a!

Thầy giáo giảng bài bên trên, tôi ngồi bên dưới vẽ bậy: to be or not to be, that is the question.

Đang lúc tôi vẽ hăng say thì bỗng nhiên hai người xông vào phòng học. Tôi nhìn lên, kia chẳng phải là Như Đình và Phương Dư Khả sao? Hô, tên nhóc Phương Dư Khả này thật sự là bị nô dịch, đây rõ ràng là lớp máy tính của khoa văn, vậy mà cũng bị bạn gái ép đến loại lớp này. Thầy giáo cũng không ngờ mười người nèn móng lại khuếch trương thêm hai người, hưng phấn đẩy mắt kính, nói với hai người: “Các bạn đến muộn sao? Hoạt động buổi tối tương đối phong phú, buổi sáng không dễ rời giường. Mau nhanh nhanh vào chỗ.”

Thầy giáo chỉ đơn thuần là nghĩ không kỹ hay là cố ý nói vậy a. Chín người phía dưới đã bắt đầu che miệng cười. Gương mặt Như Đình lập tức trở nên hồng hồng, vừa nhìn thấy tôi đã như nhìn thấy cứu tinh, hướng về phía tôi ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, Phương Dư Khả ngồi bên cạnh cô ấy. Hừ, tên nhóc này, dính chặt như thế thì tôi giới thiệu cho Chu Ly thế nào a! Chu Ly không làm quân sư cho tôi thì tôi theo đuổi ông xã nhà tôi thế nào a!

Như Đình nhẹ nhàng nói với tôi: “Thầy giáo thật thích nói mò. Trước đây mình chọn một lớp xã hội học, cùng thời gian với lớp này. Mình rất luyện tiếc lớp kia, nhưng không còn cách nào khác, lớp máy tính là bắt buộc của khoa văn, đành phải thông báo rút danh sách lớp kia. Ai~. Không ngờ buổi đầu tiên đi học lại ngủ quên, nghĩ là quá mất mặt đành phải kéo Dư Khả đi làm bạn, ai ngờ lại tạo thành chuyện cười lớn thế này.”

Thần kinh, lời này nói cho tôi nghe hay nói cho người bên cạnh cô nghe vậy. Đã trốn đến ba buổi, vì sao hôm nay đột nhiên lại nghĩ đi muộn sẽ mất mặt vậy. Lại còn trang điểm kỹ lưỡng như thế, giống dáng vẻ đi muộn sao? Đã gặp thế nào mới là đi muộn làm bộ ngủ quên chưa? Đó là phải tóc dựng đứng, quần áo mặc ngược, dép không cùng đôi. Tôi đã dùng cách này lừa vô số thầy cô. Cô muốn dùng con dao chặt thịt đùa giỡn trước mặt Quan Công cầm đại đao chắc. Hơn nữa cô không thể không biết hệ của cô chưa từng có ai tới học nha. Sao tự dừng lúc này lại toe toét muốn tới

học vậy, không phải muốn khoe khoang Phương Dư Khả của cô trước mặt tôi chứ? Cũng không biết vì sao lại phải đề phòng tôi như thế, không phải vì tôi với cậu ta cùng tới nhập trường đấy chứ? Chẳng lẽ tôi có sức hút nào khác mà tôi không biết?

Tôi cười cười: “Loại lớp học này những người chỉ số thông minh cao như cậu cũng không cần đi học, cậu bảo Phương Dư Khả nhà cậu giảng cho một lần, nhất định sẽ qua hơn phân nửa.”

Như Đình lộ ra nụ cười giận dữ: “Đừng nói mò. Dư Khả sẽ chẳng giảng cho mình đâu.”

Tôi run rẩy nổi da gà, lười nhác bình luận. Con gái nha, nghe cái gì cũng phải chọn lời mà nghe. Vì sao cô ta không để ý đến tôi vừa khen bọn họ thông minh, sau đó làm bộ khách khí nói IQ đâu có cao hay đại loại như vậy, ít nhất tôi cũng hưởng thụ một chút.

Thầy giáo giảng bài đặc biệt buồn chán. Đại khái là không có kinh nghiệm giảng dạy, phương thức giảng bài thật sự không dám khen tặng, quả thật là rất máy móc, máy móc cũng cho qua, nhưng sao có thể run run rẩy rẩy ngắt câu, biến “đưa vào một lần” thành “đưa vào lần đầu” nha.

Không lâu sau, mí mắt tôi bắt đầu đánh nhau. Ai~, buổi sáng tám giờ đã đi học đúng là rất thảm. Tôi gập sách lại, lập tức nằm úp sấp trên bàn ngủ. Ngay lúc Tiểu Tây đang nói với tôi “chúng ta cũng nhau đi sông Bắc Mang đi” thì tôi cảm thấy có người bên cạnh đẩy tôi, tôi quay đầu tiếp tục ngủ. Sức lực đẩy tôi cũng tăng lên. “Khốn!” Tôi cảm tức mở mắt ra, thấy Như Đình trợn tròn mắt nhìn tôi. Tôi nhìn bốn phía, thì ra đã tới giờ giải lao.

Như Đình hỏi tôi: “Cậu sao có thể ngủ a?”

Phương Dư Khả ở bên cạnh đáp: “Bởi vì cô ấy là đồ ngọc.”

Tôi tức giận chuẩn bị không để ý đến mấy kẻ phá rối tiếp tục ngủ. Như Đình kéo tay áo tôi: “Lâm Lâm, cậu đừng ngủ vội ~~ mình thay Khả Dư hỏi một chút, mừng một tháng mười cậu có về nhà không. Dư Khả muốn về, mình cũng muốn về cùng cậu ấy thăm bác Phương. Mình đã lâu chưa gặp bọn họ. Nhưng Dư Khả nói cậu ấy đã đồng ý với mẹ cậu, bảo cậu ấy chăm sóc cậu.”

Tôi nào dám trở về a. Dù có trở về, tôi đây có chết cũng chẳng dám đi cùng Dư Khả nhà cô a. Mẹ tôi bảo cậu ta đưa tôi tới Bắc Kinh, oán niệm của cô cũng đã duy trì tới một tháng. Tôi dù có ngốc cũng không đến mức không có mắt như thế. Tôi vội vàng lắc đầu: “Mình không về. mừng một tháng mười vé tàu rất đắt. Các cậu về đi, giúp tớ chào hỏi bác Phương của cậu và hiệu trưởng Phương.”

(1/10: Quốc Khánh Trung Quốc)

Tôi nghe Như Đình nói với Phương Dư Khả: “Chu Lâm Lâm nói không về. Chúng ta về đi. Mình đã lâu không gặp bác Phương, rất nhớ bác ấy.”

“Mình cũng không về. Mới ra đây được một tháng, hơn nữa có thể tháng sau bố mình sẽ đến Bắc Kinh công tác, đến lúc đó cậu có thể gặp ông ấy.”

“Mấy hôm trước cậu còn nói Đô Đô nhà cậu đã sinh, muốn về xem mà.”

“Mẹ mình có thể chụp ảnh gửi cho mình. Cũng chẳng phải chuyện gì lớn, cần gì phải đi qua đi lại.”

“Nhưng mình cũng rất muốn nhìn thấy cún con của Đô Đô.”

“Lần sau đi.”

Sau đó là một mảnh yên lặng. Tôi cũng ngủ tiếp.

Khi tôi tỉnh lại, thầy giáo đã chuẩn bị thu dọn giáo án. Tôi bắt đầu thu dọn sách vở, tạp chí, bút, đồ ăn vặt và mấy thứ lung tung vào trong túi. Như Đình cười nói: “Lâm Lâm, cái túi của cậu thật là tốt, cái gì cũng có thể cho vào. Mình cũng muốn mua một cái như vậy.”

Tôi nhìn túi của cô ta một chút! Khiếp! Cái đó dùng để đi học sao? Xách một cái túi GUCCI đi học. Thật sự là sụp đổ một đời a!

Tôi nhếch miệng: “Cái túi này a, chỗ nào cũng có. Chỉ 50 đồng thôi. Cậu thích thì ngày mai vừa vặn mình đi siêu thị sẽ mua cho cậu một cái. Thích màu gì? Có hai màu. Màu đỏ thẫm và màu xanh lục. Da cậu trắng, dùng đỏ thẫm đi!”

Như Đình vội vàng lắc đầu: “Quá phiền cậu. Lát nữa mình có thời gian sẽ đi. Cảm ơn cậu, Lâm Lâm.”

Tôi đảo mắt nhìn Phương Dư Khả, trong đôi mắt cậu ta cũng có ý cười. Tôi đột nhiên nghĩ, tôi cần gì phải cố ý chinh Như Đình. Tuy cô ta là tình địch của quân sư của tôi, nhưng nếu nói thật thì Như Đình cô nương này cũng không cố ý chọc tôi, với tôi không thù không oán, cùng lắm cũng chỉ vì Phương Dư Khả mà có lúc nói lòng vòng nói lảm chuyện chút thôi. Nếu tôi phản kích cô ta, có vẻ hơi lòng dạ hẹp hòi.

Tôi cười cười nói: “Nói đùa với cậu thôi. Cái túi hàng hiệu này rất hợp với cậu. Nếu cái túi này của cậu mà đeo trên tay tớ, không chừng người ta còn tưởng tớ mua hàng giả ngoài vỉa hè nha.”

Như Đình vội vàng nói: “Sao có thể như vậy?”

Tôi xem dáng vẻ như trút được gánh nặng của cô ta, cảm thấy có chút buồn cười, lắc đầu chuẩn bị bỏ đi.

Vừa đi được vài bước, Phương Dư Khả đã ở sau hô lớn: “Chờ một chút.”

Tức cười, cậu bảo tôi đợi thì tôi sẽ đợi chắc. Tôi có dễ dãi như thế sao? Tôi tiếp tục đi về phía trước. Phương Dư Khả đuổi theo, ngăn tôi lại: “Nghe không hiểu người ta nói gì sao?”

“Cậu không gọi tên tôi, tôi sao biết cậu đang gọi ai a? Có rảnh nhanh phóng, tôi đây đang vội về ngủ tiếp.”

“Cô là heo chắc, đã ngủ cả mấy tiết học, còn ngủ tiếp?” Phương Khả Dư có chút khó tin hỏi tôi.

“Xin lỗi, gần đây tôi đến kỳ sinh lý, người đặc biệt mệt mỏi, giống như mang thai, đặc biệt thích ngủ. Nếu ngài có hứng thú, tôi sẽ nói tỉ mỉ hơn. Ngài phân tích một chút, miễn phải công kích tôi.”

Phương Dư Khả ghen lời một lúc.

Tôi nói: “Không có việc gì thì tránh ra. Nếu không người cản giết người, phật cản giết phật.”

Lúc này Phương Dư Khả mới nói: “Tháng sau bố tôi tới Bắc Kinh, cô hỏi xem mẹ cô có muốn gửi gì lên đây hay không.”

Lòng tôi dễ chịu hơn một chút. “Tôi muốn nhờ bố cậu mang mấy món chao đậu phụ thôn quê lên đây, ừ, bánh mật mẹ tôi làm cũng là chính hiệu, bảo bác ấy đem một chút lên đây đi.” Tôi có ý dừng lại một chút, thấy trên mặt Phương Dư Khả cũng không có gì biến hóa, nhất thời cảm giác thất bại rất mạnh. “Nói đùa với cậu thôi. Không cần gửi gì cả. Chẳng phải toàn cầu hóa rồi sao, ở Bắc Kinh cái gì cũng mua được. Cảm ơn a.”

(Món chao đậu phụ: đậu hủ ủ cho lên men)

Phương Dư Khả không đáp lại tôi, chỉ nói, “Mùng một tháng mười cô định thế nào? Hơn mười ngày nghỉ không về nhà chỉ ngủ thôi?”

“Bingo!” Nói xong tôi lập tức rời khỏi phòng học. Còn nói thêm gì nữa thì oán niệm của Như Đình lại tăng lên.

Thật ra điều tôi quan tâm hơn chính là 1/10 Tiểu Tây định làm gì.

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mua Máy Tính 1

Ở trường mà không có máy tính quả thật không tiện, hiện nay làm gì cũng phải cần đến điện tử, làm một cái đề mục cũng phải chạy đến trung tâm máy tính. Chỗ đó tuy rằng thu phí không đắt nhưng vẫn không bằng đóng 5 tệ ở ký túc xá để đọc hưởng, trung tâm máy tính thật sự không tiện. Chưa nói đến vừa làm vừa ăn đồ ăn vặt, chân thối của bọn con trai bên cạnh cũng hun tôi đến mức không chịu nổi nữa. Tôi quyết định mua máy tính.

Nhưng loại người dốt đặc cán mai về máy tính như tôi đây thật sự đã gặp phải đề bài khó giải. Tuy Thung lũng điện tử và chợ điện tử xung quanh đây rất nhiều, nhưng tôi ngu ngốc về máy tính, hoàn toàn xem không hiểu quảng cáo của người ta về CPU, nội hạch ngoại hạch gì đó. Tôi hỏi Chu Ly: “Chu Ly, cậu mua máy tính chưa?”

“Khi đỗ Bắc Đại, bố tớ đã thưởng cho tớ một quyển sổ điện tử rồi. Nhưng tớ sợ mới vừa khai giảng đã mang theo một quyển sổ điện tử, quá khoe khoang.”

“Khốn, cậu trực tiếp nói với tớ như vậy thì không khoe khoang chắc? Tớ làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ra thẳng Thung lũng điện tử ở cửa nam, đập tiền lên bàn: Ông chủ, bán cho tôi một cái máy tính a!”

“Cũng không tệ. Có khí phách, có cá tính của ông chủ nhà quê, nhà giàu mới nổi. Ha ha... Cậu gọi Tiểu Tây ca ca của cậu ra giúp, còn có thể sáng tạo cơ hội gặp mặt, thường xuyên qua lại mời ăn cơm, trước lạ sau quen.”

“Cái này cũng không tệ nha. Nhưng mà. Nếu người ta hỏi tớ có yêu cầu gì với máy tính, tớ lại nói không biết, lúc đó tự làm xấu mặt thì làm sao bây giờ?”

“Trời ạ, cái này có gì đáng lo. Kiến thức về máy tính luôn luôn là yếu điểm của con gái, chuyện này lại càng thể hiện thành công của con trai. Không phải càng có chuyện để các người thảo luận CPU thế nào, trò chơi nào hay, chỉnh sửa ảnh cấp tốc thế nào sao?”

Tôi nghĩ cũng thấy có lý, IQ cao không nhất định phải cái gì cũng biết. Ngốc ngốc một chút về máy tính anh ấy cũng không nhìn ra tôi chỉ số thông minh thấp ha. Có khi còn nghĩ là tôi ngốc ngốc đáng yêu không chừng a. Nghĩ vậy, tôi lấy di động ra, bắt đầu soạn tin nhắn: “Tiểu Tây, cuối tuần này có rảnh không?” Khi viết xong, nghĩ tin nhắn này quá bình thường, lại đổi thành: “Tiểu Tây, cuối tuần làm ơn có thể giúp em một chút không?” Không được, quá khách sao. “Tiểu Tây, nhờ anh cuối tuần này sắp xếp công việc bớt chút thì giờ hỗ trợ em.” Không được, quá nghiêm túc.

Suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng tôi gửi đi một tin nhắn: “Tiểu Tây, cuối tuần này có rảnh không?”

Gửi xong, tôi nhìn chăm chăm vào điện thoại đến mức đôi mắt cũng xót lên, di động lại một chút động tĩnh cũng không có. Thật vất vả mới có tiếng động, mở ra nhìn, là 10086: tài khoản của bạn còn lại 10 đồng. Tôi hoàn toàn sụp đổ, quyết định ra ngoài chạy một vòng rồi lại về nhìn.

Khi xuống tới tầng một, tôi cảm thấy chạy bộ là một chuyện tiêu hao đồ ăn, lại tiêu hao thể lực, lại không thể nâng cao chỉ số thông minh. Tôi chỉ queo trái đi siêu thị mua kem thôi.

Chưa đi được mấy bước, tôi đã phát hiện Tiểu Tây đá một quả bóng đi tới từ phía đối diện. Tôi đang suy nghĩ mình nên làm bộ không nhìn thấy quay về chờ anh trả lời hay đi tới bắt chuyện, tôi phải chào hỏi thế nào đây.

Không đợi tôi đấu tranh tư tưởng xong, Tiểu Tây đã vẫy vẫy tay nói với tôi: “Nghĩ cái gì vậy, Lâm Lâm? Cúi đầu mà đi cần thận đâm vào người ta nha.”

Tôi ngây ngô cười: “Em đang nghĩ một đề khó. Chưa giải được. Ha ha.”

Tiểu Tây đá quả bóng dưới chân, hỏi tôi: “Bọn em không phải là không cần học số học sao? Còn có đề bài gì làm khó em?”

Tôi ghen lời trong chốc lát: “Đề logic học, trên tạp chí em thấy một đề logic, nhàn nhàn không có việc gì làm nên xem một chút. Có thời gian sẽ nói cho anh.” Nói xong chính tôi cũng đỏ mặt. Tạp chí của tôi chỉ có một quyển “tri âm”, chẳng lẽ tôi còn nghiên cứu tiểu tam dùng loại axit nào để hủy dung vợ cả?

Tiểu Tây vui vẻ trả lời: “Được.” Mồ hôi trên trán lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Tôi cười nói: “Em vừa gửi tin nhắn cho anh, muốn hỏi anh xem cuối tuần này có kế hoạch gì không. Em muốn mua một cái máy vi tính, nhưng một chút cũng không hiểu, sợ bị lừa.”

Tiểu Tây chỉ chỉ quả bóng, nói với tôi: “Vừa rồi đi đá bóng, anh không mang theo điện thoại. Cuối tuần này chắc cũng không có chuyện gì, nhưng về máy tính thì Dư Khả mạnh hơn a. Lúc đầu cậu ấy muốn đăng kí khoa máy tính, nhưng cậu ta không có hứng thú học lên chuyên nghiệp nên mới đăng kí vào kinh tế.”

“Ha? Còn có người không có hứng thú học lên chuyên nghiệp a?”

“Suy nghĩ mỗi người không giống nhau. Cậu ấy nghĩ nếu mỗi ngày phải đối mặt với những loại sách chuyên môn, ép chính mình tham gia các loại cuộc thi sẽ làm hứng thú của cậu ta giảm xuống.”

“Thật là quái nhân. Nhưng cuối tuần cậu ta hẳn là phải đi cùng Như Đình. Thôi, anh giúp em mua đi, Tiểu Tây.” Tôi năn nỉ.

“Em quen Như Đình?” Tiểu Tây có chút ngần người, sau đó nói rõ ràng: “Không thành vấn đề, cuối tuần gặp lại.”

Tôi như nhặt được báu vật chạy về kí túc xá, cũng quên luôn chuyện định đi mua kem.

Ngày cuối tuần, tôi dậy thật sớm, kèm theo đánh thức cả Chu Ly: “Chu Ly, Chu Ly, dậy đi, tớ sắp đi gặp ông xã tớ rồi. Cậu nhìn xem tớ đã ăn mặc thanh khiết chưa?”

Chu Ly xoay người: “Chị hai, thật vất vả mới có một ngày cuối tuần, chị để em ngủ một giấc yên ổn đi.”

Tôi néo néo mặt Chu Ly: “Cậu liếc mắt giúp tớ một cái, chỉ liếc mắt một cái thôi. Thanh khiết chưa?”

Chu Ly mơ mơ màng màng ngồi dậy: “Làm gì có ai hỏi xem ăn mặc đã thanh khiết hay chưa nha? Ông xã nhà cậu thích người thanh khiết sao?”

“Diện mạo anh ấy gọn gàng như thế, nhất định là thích ngọc nữ.”

“Còn ngọc nữ nữa a? Cậu đổi cái thắt lưng đi. Trang phục hiện tại của cậu quá trẻ con, cho thêm hai bím tóc nữa thì như học sinh trung học. Còn đi giày thể thao nữa. Cậu đi dạo phố hay đi leo núi vậy?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tôi lo lắng hỏi Chu Ly.

Chu Ly đứng dậy đến tủ của mình kéo ra một cái váy liền màu xanh, hoa chân múa tay trước người tôi: “Mặc cái này đi. Trước khi giảm béo tớ đã mặc một lần, bây giờ cũng không mặc nữa. Thắt lưng cũng ở trong cả đấy.”

“Vậy giày thì sao?” Tôi giương mắt nhìn cô ấy.

Chu Ly nói: “Cái này chỉ có đi siêu thị mua một đôi thôi. Cửa hàng gần đây còn chưa mở đâu. Giày của tớ cậu nhất định sẽ bị rộng.

Cứ như vậy, sáng sớm tôi đã chạy đến siêu thị, mua đôi giày cao gót đầu tiên trong đời.

Cho đến khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, tôi nhìn đồng hồ, đã đến giờ hẹn. Tôi thở sâu hỏi Chu Ly: “Nhìn đã muốn tiếp cận chưa?”

“Tiếp cận, tiếp cận, có khí chất của áp trại phu nhân.”

Tôi gật đầu đi xuống lầu. Nói thật, lần đầu tiên đi giày cao gót mà đi gặp người trong lòng là quá mạo hiểm. Nhưng to gan có ăn, nhát gan chết đói, tôi quyết làm bằng bất cứ giá nào. Như Đình người ta đi gầy cao gót như đi giày thể thao, tôi sao lại không thể? Hừ.

Tôi xuống lầu trông thấy Tiểu Tây, đang định vẫy tay ra hiệu lại nhìn thấy Phương Dư Khả. Tôi thấp giọng hỏi: “Sao cậu cũng tới?”

Cậu ta nhú mày: “Tiểu Tây nói cô muốn mua máy vi tính, gọi tôi đi cùng tham khảo.”

Tiểu Tây phụ họa: “Đúng vậy, nhiều người tham khảo tốt hơn.”

Khốn, vô duyên vô cớ có thêm một cái bóng đèn. “Như Đình đâu?” Tôi giả vờ giả vịt hỏi.

“Không biết.” Phương Dư Khả xoay người nói, “Đi thôi.”

Vì vậy buổi hẹn hò hai người của tôi biến thành ba người đồng hành.

Đọc đường đi tôi than thở không thôi. Bọn họ là hai người con trai, bước đi vốn rất nhanh. Tôi lần đầu tiên đi cao gót, bước một bước lại một

bước, hơn nữa giày mới cọ sát rất đau. Từ Bắc Đại đến thung lũng điện tử vốn có mấy phút, tôi phải đi rồi lại dừng, còn thiếu nước cởi giày đi chân không nữa thôi.

Tiểu Tây quay đầu lại nhìn tôi một chút rồi hỏi: “Lâm Lâm, sắc mặt em không tốt lắm, có phải không thoải mái hay không?”

Tôi lập tức tươi cười: “Sao có thể? Bình thường em đi đã tương đối chậm rồi.”

Phương Dư Khả nhìn tôi một chút, rồi lại nhìn chân tôi một chút, nói thêm: “Tự làm khổ.”

Tôi hận không thể cởi giày ném lên mặt cậu ta, cân nhắc một chút rồi nói với Tiểu Tây: “Tiểu Tây, như vậy đi, em nghĩ không cần nhiều người cùng đi mua máy tính như vậy đâu. Ba người chúng ta mua một cái máy tính, vào cửa hàng có khi người ta còn nói chúng ta muốn đánh cướp.”

Tiểu Tây cười: “Sẽ không đâu, đã đi đến đây rồi, anh đi mua cùng em đi.”

Tôi cố chấp nói: “Không cần, thật sự không cần. Em đi cùng Phương Dư Khả là được.”

Tiểu Tây có chút xấu hổ, gãi gãi đầu: “Vậy được rồi, anh về xem bóng đá. Khi mua được rồi thì nhắn tin cho anh.”

Tôi gật đầu: “Vâng, nhất định. Làm phiền anh rồi, Tiểu Tây.”

Nhìn Tiểu Tây một mình bỏ đi, trong lòng tôi cũng kỳ khó chịu. Vì sao đã đun nước sôi rồi mà vịt đều bay mất? Quên đi, dù sao cũng còn hơn là để anh nhìn thấy bộ dạng khập khiễng của tôi. Hôm nay thật quá thất sách, đi giày rơm còn tốt hơn là đi cao gót a.

Tôi thở dài một hơi, cởi giày cao gót ra, nói với Phương Dư Khả: “Chúng ta đi thôi.”

Phương Dư Khả chỉ chỉ chân tôi: “Đi như vậy a?”

Tôi nổi giận, tâm tình uất ức vừa rồi cũng bùng nổ theo: “Đi thế này thì sao? Tôi muốn mát mẻ một chút không được à? Mất mặt cậu chắc? Mất mặt thì cậu về đi. Hôm nay đã cố gắng làm đẹp, ông trời sao lại thích làm khổ tôi thế chứ?” Nói một lúc, mắt tôi bắt đầu lên men.

Phương Dư Khả có chút luống cuống, cậu ta không ngờ lần này tôi bạo phát hoàn toàn như thế: “Tôi không có ý này. Tôi nói chân trần đi rất khó chịu, nhờ may đứt chân có thể bị uốn ván, hay gì đó.”

“Cậu nguyên rửa tôi đấy à? Vậy làm sao bây giờ a? Cậu công tôi chắc? Cậu cho là đang đóng phim à? Cậu nghĩ cậu là công tử cao quý nhà ai? Hơn nữa tôi cũng không phải cố bé lọ lem, tôi là cô gái kim cương xinh đẹp vô địch!” Tôi càng nói càng xa, đại khái là tức giận đến phát điên rồi, nói cái gì cũng chẳng có chút liên quan.

Phương Dư Khả vui vẻ: “Nói cái gì vậy chứ? Cô muốn tôi công cô thì cứ việc nói thẳng a. Cô không nói tôi sao biết cô muốn tôi công cô? Cô nói thẳng có khi tôi cũng công cô không chừng nha?”

Cậu ta khoác lác như Đường Tăng niệm kinh trong Tây Du Ký. Lần đầu tiên tôi mới biết Phương Dư Khả cũng biết ba hoa.

Tôi nhìn chăm chăm Phương Dư Khả, không nói gì.

Phương Dư Khả bị tôi nhìn có chút hoảng hốt, sợ hãi hỏi tôi: “Sao không nói gì?”

Tôi hừ một tiếng: “Phương Dư Khả, cậu có hai tính cách à? Sao bỗng nhiên từ sát thủ mặt lạnh biến thành Đường Tăng ngây thơ như thế? Sau

này khi cậu thay đổi tính cách thì báo cho tôi biết trước một tiếng để tôi còn chuẩn bị tâm lý, tôi sợ tâm hồn yếu đuối của tôi không chịu nổi loại đả kích này. Nhờ may tôi không cẩn thận mà gây hạc sương mai, cậu đành lòng làm mẹ tôi thất vọng sao?”

Phương Dư Khả buồn cười phản bác: “Tôi tâm thần phân liệt làm sao lợi hạ bằng cô a? Trước mặt Tiểu Tây còn giả dạng như tiên nữ không cần ăn uống, trước mặt tôi lại như phụ nữ chanh chua.”

“Cái gì mà phụ nữ chanh chua? Cậu nói ai là phụ nữ chanh chua?” Tôi chống hông hỏi cậu ta.

“Nhìn tư thế của cô như thế, chân không, tay chống thắt lưng, không giống phụ nữ chanh chua thì giống cái gì?”

“Ít nhất cũng phải là tiên nữ chân trần, tiên nữ, biết chưa?”

“Mẹ kế của tiên nữ thì có.”

Tôi tức giận, rống lên với cậu ta: “Cậu đi mua giày cho tôi ngay!”

Thật ra cách chỗ chúng tôi cãi vã không xa có một siêu thị thời trang. Phương Dư Khả cầm đôi cai gót của tôi đi để so sánh kích cỡ. Một lúc sau cầm một đôi giày thể thao về.

Phương Dư Khả vẫy vẫy đôi giày thể thao: “Tiên nữ, có cần tôi quỳ xuống thay giày cho cô hay không?”

“Cái này không được. Công việc thần thánh như thế phải để cho ông xã nhà tôi làm, không thể để cậu trục lợi.” Tôi giật lấy đôi giày.

“Hừ! Ngay cả váy, cả quần, nay lại cả giày không phải đều là tôi mua sao?” Vẻ mặt Phương Dư Khả rất thối.

Tôi vội vàng rút một tờ nhân dân tệ chuẩn bị để mua máy tính ra: “Trả cậu, trả cậu, cứ làm như sợ tôi thiếu tiền cậu vậy. Cũng chẳng phải hàng hiệu gì, cậu có cần nhắc mãi thế không? Dù sao cậu không mua quần áo trẻ con cho tôi là được.”

Vẻ mặt Phương Dư Khả lại càng thối. Cậu ta nhét tiền vào trong túi xách của tôi, bốc hỏa phùng phùng đi phía trước.

Đi xong giày thể thao, tôi lập tức có thể bước đi như bay. Tôi đuổi theo cậu ta: “Đại ca, em nói đùa với đại ca thôi. Em đây không danh không phận, sao có thể để đại ca tiêu pha mua quần áo cho. Lần trước cũng chỉ là tình cờ thôi, đúng không?”

Sắc mặt Phương Dư Khả vẫn chưa dịu lại: “Có danh phận mới có thể mua quần áo, vậy mua quần áo là chứng minh có danh phận sao? Thật là.”

“Cậu nói chuyện có nghe trọng điểm không vậy?” Tôi cũng phát hỏa, cậu ta cũng chẳng phải ông xã nhà tôi, vì sao tôi phải dỗ dành cậu ta nha. “Trọng điểm của tôi là, trọng điểm là —” Trọng điểm của tôi là cái gì nhỉ, tôi bị cậu ta làm cho hồ đồ rồi.

Vẻ mặt cứng nhắc của Phương Dư Khả đột nhiên nở nụ cười: “Cô xem cô đi, tính tình sao vẫn hấp tấp như vậy nha?”

“Đừng có làm như tôi rất thân quen với cậu đi. Cái gì gọi là vẫn hấp tấp như vậy? Tính tình tôi rất tốt, bình thường đều nói năng nhỏ nhẹ êm tai, luôn là thực nữ, bình thường người ta còn chê giọng nói tôi quá mức ôn hòa. Chỉ có cậu mới thích gây sự, không thể trách tôi.”

Miệng Phương Dư Khả cũng sắp kéo đến mang tai: “Ừ, trước đây cô thật sự là thực nữ, tuyệt đối là thực nữ!”

Tôi bị cậu ta cười đến mức có chút hoảng hốt. Hồi ở phổ thông tôi cũng có lúc dũng mãnh, nhưng khi đó chúng tôi còn chưa quen biết nha,

cậu ta sao lại cười như cái gì cũng biết vậy. Tôi trừng mắt liếc cậu ta: “Này, cười cái gì mà cười? Diện mạo tôi có chỗ nào không giống thực nữ đâu?”

Phương Dư Khả vẫn đang cười: “Đầu tiên chúng ta bàn về việc cô có phải là nữ không, sau đó rồi mới chúng mình cô là một thực nữ.”

Tôi tức giận đến cực điểm: “Cậu chứng minh đi chứng minh đi, chứng minh tôi không phải là nữ đi!” Những lời này hơi lớn tiếng một chút, khiến cho người bên đường đều ghé mắt sang.

Phương Dư Khả có chút xấu hổ: “Cô cũng cởi mở quá nhỉ, giữa nơi công cộng bảo tôi chứng minh cô là con gái.”

Tôi rất cuộc tức giận xoay lưng đi.

Đến trước Thung lũng điện tử, Phương Dư Khả hỏi tôi: “Cô chủ yếu dùng máy tính làm gì? Công dụng khác nhau thì chọn lựa cũng khác nhau.”

Tôi hì hì cười: “Đánh chữ.”

Phương Dư Khả ngẩng đầu nhìn trời, lúc lâu mới hỏi tôi một câu: “Xin hỏi vị đồ gỗ này, ngoại trừ đánh chữ còn làm gì khác?”

“Lên mạng.”

“Xin nói cụ thể một chút.”

“Ví dụ như lên BBS, dạo diễn đàn, đọc truyện online, viết thư tình cho ông xã.” Tôi đếm đếm trên đầu ngón tay.

“Lại cụ thể một chút, vị ông xã ấy là?”

“Đương nhiên là Tiểu Tây.” Nói xong mới phát hiện nói nhầm, lập tức làm động tác kéo phéc-mơ-tua trên miệng: “Trời biết, đất biết, cậu biết, tôi biết, biết chưa?”

Phương Dư Khả bỗng nhiên không nói gì, chỉ nhìn tôi chăm chăm. Tôi thấy sợ hãi trong lòng, bổ sung thêm: “Cùng lắm thì để Như Đình biết.”

Phương Dư Khả bất đắc dĩ cười nói: “Chu Lâm Lâm, cô không cảm thấy giữa chúng ta lại có thêm một chuyện bí mật sao?” Không đợi tôi đáp lời, cậu ta lập tức bước vào cửa hàng vi tính.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mua Máy Tính 2

Cách Phương Dư Khả hỏi về máy tính với cách cậu ta nói chuyện với tôi là hai trạng thái hoàn toàn khác nhau. Phần lớn thời gian, cậu ta nói chuyện với tôi không lạnh nhạt thì cũng ngôn ngữ diên diên, dáng vẻ chuyên nghiệp thành thực giống như bây giờ là lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Tôi cũng có thể tưởng tượng tên nhóc này sau này ra ngoài làm việc sẽ là cái loại đức hạnh gì. Tất cả các phần cứng phần mềm cậu ta đều đưa ra câu hỏi cặn kẽ. Chủ cửa hàng biết là người trong nghề nên cũng không báo giá quá cao. Một giờ sau, máy tính được đưa đến dưới tầng một ký túc xá.

Tôi nói chuyện với bảo vệ để Phương Dư Khả có thể giúp tôi đưa máy tính lên lầu

Giống như đã từng tới ký túc xá của tôi, cậu ta vừa vào là tới thẳng phòng của tôi, bắt đầu đóng gói lắp đặt.

Mấy người khác trong ký túc xá cũng đều ở đó, vừa nhìn thấy có con trai lạ đi vào, thần kinh bát quái lập tức tự động dựng lên.

Chu Ly kéo tôi đến một bên: “Không phải cậu ra ngoài với Tiểu tây sao? Vì sao lại cùng người khác trở về? Khuôn mặt cậu sao lại hồng như thế? Các cậu có phải có quan hệ gì không thể cho người khác biết không? Thằng thản được khoan dung, chống cự bị nghiêm trị.”

Vương Tiệp và Văn Đào cũng vươn đến nghe tôi giải thích. Tôi biết loại cảm giác bát quái này có khẩu vị thế nào — đó là một loại đạo đức bị khiển trách, lòng hiếu kỳ bị khiêu khích, là cảm giác ham muốn dòm ngó bị mở rộng đến vô hạn. Tôi vô lương cười: “Vì sao mặt tớ hồng? Cậu cứ thử

khiêng một chiếc máy tính dưới trời nắng thì rõ. Về phần cậu ta là ai? Ha ha, tớ có trách nhiệm báo cho các cậu biết: cậu ta là người mà trong truyền thuyết nói rằng —”

Văn Đào không chịu nổi nữa: “Cậu cứ ba hoa thôi. Nhưng rốt cuộc cậu có cái vận cứt chó gì mà có thể quen biết soái ca như thế?”

Tôi làm bộ tức giận nói với Văn Đào: “Cậu không phải người cuồng văn học sao? Sao lại nói thô tục như mẹ già của tớ vậy? Hơn nữa dựa vào cái gì tớ không thể quen biết soái ca? Lại nói đến đây, người ta là hoa đã có chủ, các cậu đừng có hái.”

Mọi người thất vọng một hồi, lửa bát quái vừa mới bùng lên đã bị tôi dập tắt. Nhưng Chu Ly vẫn không khuất phục hỏi: “Chính chủ của cậu ta là ai a?”

Tôi bĩu môi hất về phía bên phải ký túc xá: “Chính là ký túc xá sát vách, tên Như Đình, diện mạo rất khá.”

“Cái người có hai má lúm đồng tiền ấy hả?”

Tôi gật đầu, chuẩn bị diệt nốt tro tàn của đồng bát quái này.

Chu Ly nói: “Nếu là cô ta thì mặc kệ. Tớ còn tưởng nói hoa có chủ chính là cậu chứ, tớ thấy đời tớ còn hy vọng. Cậu như vậy cũng có thể túm được một soái ca, đây thật sự là sự cố vũ rất lớn cho phần đông con gái độc thân đang khổ sở.”

“Tổ chất, chú ý tổ chất! Tớ như thế này thì làm sao? Dù sao chờ tớ tóm được Tiểu Tây tới tay, tớ sẽ là người đầu tiên của Bắc Đại pose ảnh lên BBS.”

“Hắc hắc, vậy cậu rất có thể chỉ cần làm một lần đã thành công. Hiện nay trên mạng mạng chửi sinh viên rất hăng hái, mạng Bắc Đại lại càng

oanh liệt. Ảnh của cậu nhất định có thể được đăng lại vô số lần, tiêu đề là >.”

Tôi bị chọc cười ha ha, quay đầu lại thấy Phương Dư Khả đã bắt đầu cài đặt các loại phần mềm. Cậu ta hỏi tôi: “Bình thường dùng QQ hay MSN?”

“QQ, ủng hộ hàng nội!”

“Bình thường dùng outlook hay trực tiếp gửi tới hòm thư 163?”

“Cái nào tiện thì dùng cái đó đi. Chưa bao giờ từng dùng outlook.”

“Quen dùng chương trình duyệt web nào?”

“Tùy ý.”

“Quen dùng chương trình media nào?”

“Tùy ý.”

...

Tôi nghĩ cậu ta cố ý, cứ khoe khoang nữa đi.

Vương Tiệp bên cạnh vừa nghe vậy, bật người tới trước mặt Phương Dư Khả: “Xin chào, cậu giúp tôi xem cái máy tính được không? Gần đây lên mạng có chút lâu, tôi nghi bị trúng virus.”

Phương Dư Khả gật đầu nói: “Diệt virus phải tốn chút thời gian, chờ tôi một chút, tôi giúp cô ấy cài thêm một số chương trình.” Nói xong lại nói với tôi: “Bình thường cô chỉ xem tiểu thuyết online thôi phải không? Có thể dùng thunderbolt hoặc BT, nhưng có chút hại cho máy tính, vì vậy —”

Tôi ngắt lời cậu ta: “Nói cũng vô dụng, một chút tôi cũng không hiểu. Cứ cài một cái dùng được là được.”

Phương Dư Khả không đếm xỉa đến tôi nữa, đi tới bên máy tính của Vương Tiệp bắt đầu chuyển đi chuyển lại.

Khi cậu ta trở về bắt đầu kiểm tra máy tính của tôi thì BT cũng cài đặt xong. Tốc độ internet của Bắc Đại thật là nhanh nha. Tôi gõ một địa chỉ, quay đầu nói với Phương Dư Khả: “Cậu xem có phải rất đơn giản không? Cài đặt xong là có thể lướt web.”

Phương Dư Khả không để ý đến tôi, chỉ ngơ ngác nhìn màn hình một chút, rồi lại nhìn tôi một chút.

Trên màn hình, một nam một nữ trần trụi giãy dựa trên giường, bộ phận then chốt nhìn không sót một thứ gì. Tôi lại càng hoảng sợ, vội vã đứng dậy, con chuột cũng bị hất xuống đất.

Trong máy tính còn truyền đến tiếng “Come on!” và tiếng rên rỉ.

Gương mặt tôi vẫn vẹo. Mấy người bạn cùng nghe tiếng đi về phía tôi. Lúc này tôi mới phản ứng lại, vội vàng nhặt chuột lên, định đóng màn hình. Nhưng tay tôi run quá lợi hại, không cách nào bấm chính xác cái nút hồng hồng kia.

Gã đàn ông trên màn hình hoa hoa lệ lệ bắn ra, đoạn phim cũng kết thúc, dài tổng cộng một phút mười giây.

Miệng tôi có chút khô, thanh thanh cổ: “Chẳng trách tải nhanh như vậy, thì ra file nhỏ như vậy, rất nhanh, ha ha.”

Phương Dư Khả không nói gì.

Lúc này tôi mới ý thức được lời vừa nói rất dễ gây hiểu lầm: “Ý của tôi là, tôi vốn không biết là file nhỏ như vậy. Cũng không phải, ý của tôi là tôi cũng không tiếc nuôi, tôi cũng không muốn thời gian dài hơn. A, cũng không phải, ý của tôi là, sau này tôi không bao giờ tải file film nhỏ như vậy nữa.”

Phương Dư Khả rốt cuộc nhịn không được bật cười.

“Đồ ngốc.” Phương Dư Khả cười cười, vòng qua tôi đi tới trước máy tính, chặn địa chỉ đó vào giúp tôi. Lại cúi đầu nói: “Chuyện này, có phải cũng là trời biết, đất biết, cô biết, tôi biết không?”

Tôi gật đầu.

Phương Dư Khả bỗng nhiên hiếm khi nào dịu dàng nói: “Tình trạng như vậy rất nhiều. Sau này đừng tùy tiện tải cái gì, muốn xem cái gì thì nói với tôi. Tôi tải rồi gửi cho cô là được. Trước đây tôi dùng MSN, giờ đổi thành QQ đi. Ai~.”

Lỗi tai tôi có chút nóng nóng. Trước đây cậu ta ba hoa lắm lời, tôi đều biết cách phản ứng. Nay thoáng cái lại trở nên dịu dàng như vậy, tôi có chút thích ứng không kịp, hướng hồ trọng tâm câu truyện lại vì đoạn phim vừa rồi.

Tôi sờ sờ mặt, sắp nóng cháy rồi. Vội vàng tìm cố chạy vào phòng rửa mặt hạ nhiệt.

Khi tôi quay lại Phương Dư Khả đã đăng kí QQ xong. Cậu ta vừa nhìn thấy tôi lại khôi phục lại vẻ sát thủ mặt lạnh: “Số QQ của cô?”

Tôi viết dãy số xuống cho cậu ta, cậu ta thêm địa chỉ vào. Cái tên “Cô gái kim cương xinh đẹp vô địch” trở thành một trong những bạn tốt của cậu ta. Tôi nhìn tên của cậu ta “Tim đập.”

Ai~, tôi van cậu đừng có đặt cái tên có tính chất sự kiện như vậy được không? Xem một đoạn phim ấy làm cho cậu tim đập đến mức ngay cả QQ cũng đặt thành thế này? Có lẽ sau này mỗi lần lên QQ sẽ nhớ đến trò cười vừa rồi. Sỉ nhục nha, thật sỉ nhục nha!

Vì vậy tôi vô cùng dũng cảm nói: “Loại phim này tôi đã xem nhiều rồi, đàn ông con trai như cậu tim đập cái gì? Mau sửa lại tên đi.”

“Cô đừng có quan tâm, đây là tự do của tôi.” Phương Dư Khả nhỏ nhen nói. “Ai đấy cũng biết xem phim X cơ đấy.”

Tôi cảm giác da trâu của mình bị người ta chọc bực, có chút xấu hổ, đành phải nói: “Tôi nói là loại chuyện này tôi đã thấy. Nam nữ hoan ái, cá nước thân mật thôi, là chuyện sớm hay muộn.”

Chu Ly không biết đi tới từ lúc nào, vừa nghe được lời của tôi liền khó tin liếc tôi một cái, rồi lại nhìn Phương Dư Khả, rốt cuộc không nhịn được: “Lâm Lâm, buổi tối cậu làm gì? Có phải xảy ra chuyện gì không? Cùng ai? Người kia sao? Người kia sao?” Cô ấy dùng cách thức của Quỳnh Dao, ôm lấy hai tay tôi lay lay.

Tôi bị cô ấy lay có chút choáng váng: “Cái gì, cái gì vậy? Cái gì cũng không xảy ra. Vừa mới xảy ra một chuyện mà bình thường không thể nào xảy ra. Tớ chỉ thuận tiện bình luận vài câu thôi.”

“À.” Chu Ly có chút thất vọng, bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, nói với Phương Dư Khả, “Lâm Lâm là một người rất truyền thống, cậu đừng vì mấy câu vừa rồi của nó mà động lòng nha. Đúng không, Lâm Lâm?” Sau đó lại tự thay Phương Dư Khả trả lời: “Nhưng cũng chẳng có ai sẽ động lòng được vì nó đâu.”

Tôi bị đánh bại hoàn toàn, giơ tay đầu hàng nói: “Trời xanh a, xin cho con được chết toàn thây.”

Phương Dư Khả cười cười không nói gì, chuẩn bị thu dọn đồ đạc ra về. Để cảm ơn cậu ta lặn qua lặn lại nửa ngày giúp tôi, tôi quyết định mời cậu ta xuống căn tin ăn trưa để cảm ơn. Vừa đi đến cổng ký túc xá, tôi đã nghe thấy giọng nói quen tai: “Dư Khả, sao cậu lại ở đây?” Tôi quay đầu lại nhìn, là Như Đình.

Trời xanh a, vì sao ngay cả toàn thân ông cũng không để cho tôi? Ông không biết loại gặp gỡ ngẫu nhiên này sẽ tạo thành oán niệm càng nhiều sao?

Tôi vội vàng cười nói với Như Đình: “Chuyện này à, hôm nay mình mượn Phương Dư Khả nhà cậu dùng một lát, mình không biết gì về máy tính vì vậy phiền toái cậu ta mua giúp mình. Còn chưa kịp mời cậu ta một bữa cơm nha. Cải lương không bằng bạo lực, không bằng mấy người chúng ta cùng đi ăn một bữa rau dưa đi.”

Như Đình ra vẻ bỗng nhiên hiểu ra: “A, Dư Khả rất lợi hại về máy tính. Đi chứ, ăn ở đâu a? Mình cũng đang định đi gọi Dư Khả, mình chủ trì cho cậu nhé.”

“Chủ trì đi, chủ trì đi. Cậu chủ trì mình cam tâm tình nguyện.” Tôi ha ha cười. Trong lòng tôi lại đang động máu, vừa mới mua một cái máy tính lại đã bị người ta chủ trì, đây là cái phận gì nha. “Địa điểm tiêu thụ cậu định là được.”

“Được, hai người đều là người phía nam, vậy chúng ta đi Tô Chiết Hối đi, cách đây cũng không xa. Bắt xe mất mười phút là đến.”

Khốn! Thật sự chủ trì tôi đấy phải không? Đàn ông nhà cô cũng đáng giá quá đi, thời gian nửa ngày bằng tiền cơm ở Tô Chiết Hối? Tôi mạnh mẽ giả bộ cười: “Được, vậy đi Tô Chiết Hối.”

Phương Dư Khả bỗng nhiên nói: “Tôi đói bụng, tùy tiện ăn gì đấy đi, đi xa như vậy làm gì? Trực tiếp xuống căn tin là được. Tôi muốn ném thứ

cá hấp ở đó.”

Không hổ là đồng hương nha, hiểu ý, rất hiểu ý. Tôi làm bộ khó xử: “Vậy làm sao bây giờ? Mình thế nào cũng được.”

Như Đình nhìn Phương Dư Khả một chút, sắc mặt có vẻ mất hứng, nhưng vẫn nói: “Vậy đi căn tin đi.”

Vì vậy, ba chúng tôi đi xuống căn tin.

Giữa trưa mười hai giờ, căn tin rất náo nhiệt. Trong đám người đông như vậy, tôi tập tùng tìm một đôi sạp ăn xong. Tôi nhìn bọn họ chăm chăm, nhìn đến mức bọn họ không chịu nổi nữa, cấp tốc ăn xong rồi rời khỏi bàn. Khi đi qua cô gái kia còn nói: “Không để người ta ăn cơm sao? Nhìn chăm chăm như chưa thấy cơm bao giờ vậy.” Tôi coi như không nghe thấy, nhanh chóng rút ra một chuỗi chìa khóa vất lên bàn, tuyên bố chủ quyền của tôi với cái bàn. Tôi vẫy vẫy tay về phía Phương Dư Khả và Như Đình ở xa xa, ra hiệu cho bọn họ lại đây. Như Đình uyển chuyển đi tới như đi trên thảm đỏ.

Tôi chân chó chờ Như Đình ngồi xuống rồi nịnh nọt hỏi: “Muốn ăn gì?” Thật ra tôi rất muốn phỉ nhổ chính mình. Người ta diện mạo hơi cao quý chút thôi, làm gì tôi phải hèn hạ lấy lòng cô ta? Tôi giống nha hoàn lắm chắc? Tôi cũng chẳng làm gì có lỗi với cô ta, nhiều lắm cũng chỉ chiếm dụng Phương Dư Khả nửa ngày thôi, có đến mức ấy không?

Như Đình nhẹ giọng nói: “Cái gì cũng được, chỉ cần không có hành không có gừng là được.”

Khốn! Tất cả mọi thứ đều có hành và gừng, cô có biết không? Ngài quả thật là không kén chọn ha.

Ngay cả giọng nói của tôi cũng thật mượt mà, “Vậy cậu chờ một chút, mình xếp hàng mua.”

Phương Dư Khả đứng dậy, nói với tôi: “Tôi đi cùng cô. Một mình cô sao bê được cho ba người?”

“Hai người ngồi đi, tôi đi là được, chắc chắn mang về đầy đủ.” Tôi dùng chân cũng phải mang về đủ, nếu cậu giúp tôi bê, vứt vị tiểu thư này sang bên cạnh, cái này còn phải nói rõ ràng nữa sao?

Phương Dư Khả coi lời tôi nói như vào tai này ra tai kia, không quay đầu lại đi đến trước quầy bán vé.

Tôi nhìn sắc mặt Như Đình cực kì xấu. Tôi không dám nhiều lời, nhanh chóng xếp hàng mua cơm. Phương Dư Khả hỏi tôi: “Cô muốn ăn gì?”

“Tùy ý.” Tôi lơ đãng nói.

“Không có món gì tên là tùy ý.” Phương Dư Khả bắt bẻ.

Tôi đành phải chọn mấy món không hành không gừng: canh cải mộc nhĩ, cần tây xào bách hợp, khoai tây ngâm dấm, trứng xào cà chua.

Phương Dư Khả liếc mắt nhìn tôi: “Cô thật sự đổi sang chủ nghĩa ăn chay sao?”

“Nói nhảm, kia chẳng phải người nhà cậu muốn ăn sao?”

Phương Dư Khả có chút không vui: “Cô sao biết người nhà tôi muốn ăn gì?” Khi đến lượt, cậu ta nói với đầu bếp: “Đầu bếp, cho hai đùi gà, một phần thịt kho tàu, một phần gà xào xả ớt, một phần trứng xào cà chua, một phần canh cải mộc nhĩ.” Sau đó cậu ta đút phiếu ăn vào máy.

Tôi rút phiếu ăn của cậu ta ra: “Không phải đã nói tôi mời sao?”

“Tôi nói rồi, không quen để con gái mời.”

“Tôi không mời cậu, tôi mời Như Đình, tiện thể cho cậu ăn ké vài miếng thôi, được chưa?”

Phương Dư Khả không còn biện pháp nào khác, cuối cùng phải thỏa hiệp.

Khi hai chúng tôi mang đồ ăn chờ lại bàn, Như Đình đã gần như không chờ được nữa, lại cũng không tiện nổi giận, đành phải nói: “Dư Khả, mình hơi khát, cậu đi mua gì uống đi.”

Phương Dư Khả hỏi tôi: “Cô uống gì? Cùng đi mua.”

Tôi lắc đầu.

Phương Dư Khả đứng dậy đi mua đồ uống.

Như Đình bắt đầu rút giấy ra lau bàn: “Dư Khả thích sạch sẽ, nhất định sẽ ngại bàn bẩn.”

Tôi nghĩ lại, Phương Dư Khả cũng từng lấy giấy lau mặt bàn trong nhà khách như thế. Người nhà này đều cuồng sạch sẽ. Vợ chồng, đúng là vợ chồng a, không phải người một nhà không đi vào cùng một cánh cửa.

Như Đình thấy tôi không có phản ứng gì, đành phải nói tiếp: “Cậu có thấy Dư Khả đối xử với cậu rất đặc biệt không?”

Tôi không biết lời này là hỏi dò hay hỏi vặn hay nghi hoặc, nghĩ là đáp sai sẽ càng dẫn tới phiền tới lớn hơn nữa, đành phải hỏi ngược lại: “Cậu nghĩ sao?”

“Mình nghĩ cậu ấy là một người tốt, đối với ai cũng đều rất nhiệt tình.” Như Đình tiếp tục lau bàn của cô ta.

Ha ha, nếu Phương Dư Khả là người tốt, vậy thiên hạ chẳng có ai dám xưng là kẻ xấu rồi. Nhưng cũng không thể đả kích như vậy, tôi đành phải

tiếp tục nói: “Phải không? Là người có thể tin cậy chẳng. Mẹ mình nhờ vả cậu ta, có thể cậu ta cũng có áp lực. Ha ha. Cậu ta đối xử với người khác có được hay không, mình cũng không biết a. Nhưng cậu ta cũng có khí chất làm người tốt.” Nói xong, chính tôi cũng thấy buồn nôn. Cái gì gọi là có khí chất làm người tốt? Mắt sáng? Mũi cao? Răng trắng? Tôi bắt đầu cố gắng nở nụ cười.

Phương Dư Khả cầm đồ uống trở lại, đưa Như Đình chai trà xanh, mua nước khoáng cho tôi và cậu ta. Đây là phân biệt giữa bạn gái và bạn bè nha. Phương Dư Khả hỏi: “Hai người cười cái gì vậy?”

Như Đình nhấp một ngụm trà: “Lâm Lâm nói cậu có khí chất làm người tốt.” Ai~, xem ra thực nữ là trời sinh, nếu tôi khát, tôi nhất định sẽ như trâu uống nước, sao có thể nhâm nhi từng ngụm nhỏ như thế?

Phương Dư Khả buồn cười hỏi tôi: “Từ đâu nhìn thấy là tôi có khí chất?”

Tôi không cần nghĩ ngợi: “Từ mắt kính của cậu nhìn ra, cậu có khí chất và tiềm năng làm người tốt, tuyệt đối như vậy!”

Như Đình cười cười: “Dư Khả, vậy cậu bỏ mắt kính ra chính là người xấu rồi.”

“Tôi không thể tùy tiện tháo mắt kính xuống, sợ tôi đẹp trai quá sẽ dọa người.”

Tự yêu mình đi, tự yêu mình đi, không tự yêu mình không được hay sao.

Ngoại trừ đôi mắt phòng bị của Như Đình, bữa cơm này coi như tôi ăn tương đối vui vẻ. Đùi gà béo vừa vặn, thịt kho tàu mặn nhạt thích hợp. Tôi bỗng nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu hỏi Phương Dư Khả: “Không phải cậu muốn ăn cá hấp sao?”

Phương Dư Khả ngậy người, một lát sau mới nói: “Bán hết rồi, lần sau đi.”

Như Đình ngang ngạnh hỏi: “Dư Khả, cậu đổi tính ăn cá từ khi nào vậy?”

Phương Dư Khả không để ý đến cô ta.

Tôi cảm thấy giữa hai người từng trận gió lạnh, cứ nên chuồn đi cho an toàn.

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hai Túi Đồ Ăn Vặt 1

Trở lại ký túc xá, trong phòng đã bày trận đón địch. Chu Ly ra lệnh một tiếng: “Đóng cửa đánh chó.”

Ba người lập tức chồm tới.

Tôi vội vàng giơ cờ hàng: “Mấy chị, em sai rồi. Em nhất định có một nói một, có hai nói hai. Xin các vị đại nhân minh giám, tha cho tiểu nữ.”

Ba người ngồi nghiêm chỉnh, bắt đầu chính thức xét hỏi.

“Họ tên?” Văn Đào đánh đòn phủ đầu.

“Chu Lâm Lâm.”

“Không hỏi tên cô.”

“A, Phương Dư Khả.”

“Quen biết đã bao lâu?”

“Chưa được một tháng.”

“Vì sao lại để con bé kêu Như Đình kia đắc thủ?”

“... Hình như hai nhà rất quen thuộc, cũng đã ra mắt bố mẹ.”

“Tôi khuyên cô buông tha Tiểu Tây, chính thức nương tựa cậu ta.”

“Vì sao?”

“Thừa lời. Có tính khiêu chiến mới có cảm giác thành công. Tớ thấy Như Đình quần áo hàng hiệu túi xách thời trang, đóng gói như người nhựa, không khác gì ma-nơ-canh trong tủ kính. Nghe nói cô ta rất ít khi ngủ ở ký túc xá, ngay cả căn tin cũng chưa từng đặt chân vào, bọn tớ đều nghi ngờ cô ta được bao nuôi. Được bao nuôi thì thôi, dựa vào cái gì còn được một soái ca bao nuôi nha? Không bằng cậu được cậu ta bao nuôi, bọn tớ cũng được nhờ.” Chu Ly bất mãn bĩu môi.

“Cậu nói đã cân nhắc chưa? Hay là người ta được ông chủ bao nuôi, sau đó cô ta lại bao nuôi Phương Dư Khả thì sao?” Vương Tiệp tuôn ra tin tức kinh người. Đại khái là tin đồn trên đời đều xuất phát như thế.

Tôi phất tay với mấy cô nàng: “Mấy chị vì sao lại có hứng thú với soái ca này như thế? Đơn thuần vì thẩm mỹ hay vì có thù với Như Đình vậy?”

“Cả hai.” Lần này đồng loạt đáp lời.

“Thật ra tớ vốn muốn giới thiệu cậu ta cho Chu Ly. Văn Đào cứ thăm mẩn thầy giáo của cậu đi, người ta đã có gia đình rồi mà cậu còn cố chấp như thế, có giới thiệu cho cậu cậu cũng không biết quý trọng; Tiệp Nhi cũng vút sang một bên, đừng ăn trong bát nhìn chăm chăm trong nỗi nghĩ đến táo trên cây.”

Chu Ly dùng sức ôm tôi: “Chỉ có Lâm Lâm thương người ta.”

“Nhưng tớ nổi rõ trước nha. Cậu làm thiệp tớ cũng không có ý kiến, nhưng sau này nghìn vạn lần đừng có nói với người ta tớ đã giúp cậu chuyện này. Nhờ may có báo ứng thì sao.”

“Cậu yên tâm. Sét có đánh xuống tớ sẽ đỡ giúp cậu. Hơn nữa, Như Đình thật sự là bạn gái Phương Dư Khả sao? Khi các cậu đi ăn, khoảng cách giữa cậu và Phương Dư Khả còn gần hơn với cô ta. Cõ lẽ Như Đình người ta là tình nguyện thì sao. Loại tiêu thư như cô ta rất khó hầu hạ.” Chu Ly phân tích cũng không sai.

“Như vậy đi, bây giờ cậu gọi điện hỏi Như Đình có phải bạn gái của cậu ta hay không, như vậy tớ lập tức sẽ có tinh thần gánh vác trách nhiệm.”

“Tớ có bệnh chắc? Người ta nói phải thì tớ phải nói thế nào? Nói chúc các cậu trăm năm hạnh phúc chắc?” Tôi tức giận hỏi.

“Trước tiên cậu cứ thử xem, gặp chiêu ra chiêu. Tớ tin tưởng cậu!”

Bị ép buộc, tôi đành phải cầm lấy di động gọi cho sát thủ mặt lạnh.

Tiếng nhạc vang lên không bao lâu điện thoại liền nhận: “A lô, là ai vậy?”

Sao, là con gái? Tiếng của Như Đình! Tôi không ngờ ngay chiêu thứ nhất đã tràn đầy tà khí như thế. Sao có thể gặp chiêu tiếp chiêu a? Tôi đành phải bóp mũi giả giọng: “Xin hỏi là Phương tiên sinh phải không? Tôi là đại diện của công ty bảo hiểm.”

Bên kia giọng nói lại càng nhẹ, “Thảo nào Dư Khả đặt tên là đồ ngọc, hóa ra không ra nam không ra nữ như thế...” Chưa nói xong điện thoại đã ngắt.

Tôi vừa nghe mặt đã tái đi, rít gào về phía cái điện thoại: “Cái gì gọi là không ra nam không ra nữ? Đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã mà, hai người đều muốn chứng minh tôi là con gái, tôi có chỗ nào không giống con gái chắc?”

Chu Ly ở bên cạnh vỗ vỗ vai tôi: “Nghe chuyện phải nghe trọng điểm, Lâm Lâm, then chốt là cậu bị đặt tên trên di động người ta là đồ ngọc. Đây mới là điểm đáng giận. Cậu giả giọng mũi, người ta nói cậu không ra nam không ra nữ cũng không cần tức giận như thế, hơn nữa, tớ với cậu đã cùng tới nhà tắm, là con gái, không thể giả được. Không phải bác gái ở cửa nhà tắm cho phép cậu lên tầng hai hay sao?” [Nhà tắm công cộng ở Bắc Đại, tầng một là phòng tắm nam, tầng hai là phòng tắm nữ]

Tôi lúc đầu còn chưa phản ứng lại, còn định nói “coi như cậu có nghĩa khí”, sau đó càng ngày càng sàng lọc, chờ tôi suy nghĩ cẩn thận, nhặt cái gối bên cạnh lên thì Chu Ly đã điên điên khùng khùng chạy ra khỏi ký túc xá.

Vương Tiệp phui bụi bặm trên gối, bắt đầu sâu xa nói với tôi: “Lâm Lâm, nghiêm chỉnh một chút, lên đại học để làm gì, trong đầu sao lại suy nghĩ toàn những chuyện này?”

Tôi vừa nghe những lời này, dường như phản xạ có điều kiện mà cúi đầu. Khi học cấp ba, chủ nhiệm lớp tôi cũng nói với tôi như thế: “Chu Lâm Lâm, tôi cũng không hiểu trong đầu em có cái gì nữa, nhìn em không có chút nghiêm chỉnh, tôi cũng không đặt mục tiêu đại học, nhưng em cũng phải học qua ba năm chính quy này chứ? Em cũng biết trường ta rất dễ mắt tới những học sinh nửa vời như em, em bằng lòng để như vậy sao?” Lời này như tạt gáo nước lạnh vào đầu tôi. Vì vậy tôi không ngừng nỗ lực, chứng minh cho thầy giáo thấy tôi không phải học sinh nửa vời, tôi là học sinh thoải mái biến đổi, lên xuống bất ngờ!

Tôi thì thầm vang dạ nói: “Đúng vậy, kì thi giữa kì sắp tới, mấy ngày nhoáng một cái, nửa học kì đã qua...”

Vương Tiệp giật mình nhìn tôi, lập tức ngắt lời: “Đúng vậy, nửa học kì sắp qua, vì sao cậu và Tiểu Tây một chút động tĩnh cũng không có? Lẳng nhẳng với Phương Dư Khả cậu có thể làm được chuyện gì sao? Cậu không phải hứa với Chu Ly trong vòng ba tháng sao? Cũng đã qua hai tháng rồi. Tớ vốn trông cậy vào 1/10 của cậu có thể phong phú một chút, đáng chế giễu, cậu ngủ đến bảy ngày! Tớ thật sự hận sắt không rèn được thành thép nha!”

Tôi nhìn đáng vẻ muốn bóp cổ của cô ấy, an ủi ngược lại: “Cậu vừa mới khuyên tớ buông tha Tiểu Tây, sao giờ lại muốn tớ và Tiểu Tây thành đôi vậy?”

Vương Tiệp làm bộ tức giận nói: “Vậy có thể làm gì bây giờ? Chu Ly tấn công Phương Dư Khả, cậu có phần không? Để xem cái đồ nước nguội nhà cậu đến bao giờ mới sôi a?”

Tôi hắc hắc cười: “Vậy làm sao bây giờ a? Nghe nói 1/10 anh ấy đi Đại Liên. Vừa mới đi sông Bắc Mang đã đi Đại Liên. Có vẻ anh ấy thích biển rộng. Tớ cũng rất thích biển nha.”

Vương Tiệp hoàn toàn không còn biện pháp nào với tôi: “Thích biển có ích cái rắm gì? Có thể làm hai người các cậu cùng đi ngắm biển chắc? Nhờ may Tiểu Tây đi cùng người khác thì sao? Hơn nữa, cậu đã gặp thằng con trai nào không có việc gì cũng chạy ra biển chưa? Nhất định là bị con gái dụ dỗ cùng đi xem mặt trời mọc mặt trời lặn, quá bằng thần tiên quyến rũ. Cậu chuẩn bị khóc đi.”

Tôi thoáng một cái ghen hợm. Hình ảnh đôi tình nhân trên bãi biển hay chiếu trên TV xoay quanh đầu tôi. Nghĩ đến anh ấy ôm vai người khác, vuốt ve mái tóc người khác, tay trong tay với người ta trong gió biển, đùa sóng biển, trong lòng tôi như bị khoét mất một miếng.

Vương Tiệp thấy tôi không nói câu nào, sợ làm tổn thương đến tôi, nhẹ giọng hỏi: “Cậu không sao chứ? Tớ đoán mò thôi... Không phải cậu đã điều tra anh ấy không có bạn gái sao? Hay là lại gọi điện hỏi Phương Dư Khả, hỏi Tiểu Tây có bạn gái hay không?”

Tôi chán nản nghiêm mặt nói: “Tớ có bệnh chắc? Suốt ngày hỏi người này có bạn gái hay không, người kia có bạn gái hay không. Tớ là hàng ế sao? Nếu Tiểu Tây thật sự cùng bạn gái đi biển, tớ sẽ, tớ sẽ...”

Vương Tiệp vẫn không nhúc nhích chờ tôi nói ra “giết rồi tự sát”, “hiếp rồi giết”, “giết rồi hiếp”, các loại lời nói hùng hồn. Nhưng sợ là tôi đã làm cô ấy thất vọng rồi, tôi hung ác giậm chân nói tiếp: “Nếu bọn họ thật

sự đi, tớ sẽ mỗi ngày hát “nghe biển” cho các cậu nghe, phiền chết các cậu.”

(Nguyên văn là “đồng quy vu tận”, “tiền dâm hậu sát”, “tiền sát hậu gian”, nghĩa cũng như nhau ấy mà =]]~)

Nhưng vừa mới bị Vương Tiệp kích thích, tôi nghĩ tôi phải áp dụng hành động thực tế mới được.

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hai Túi Đồ Ăn Vặt 2

Chiều thứ hai, lớp “nghệ thuật nước Nga” học thảo luận. Phương pháp thảo luận cũng chẳng có gì khác ngoài phân chia mấy người một tổ, làm PPT, chọn một tổ trưởng làm presentation. Không uổng công cùng nhau phấn đấu suốt mấy tháng, tất cả mọi người quyết định không để thầy giáo dạy quá giờ nữa, mấy tổ trưởng lên thuyết trình đều lời ít mà ý nhiều. Khi cách thời gian tan học mười phút, thầy giáo ở phía trên hoàn tất lời tổng kết, còn đặc biệt ân cần hỏi sinh viên: “Còn gì không hiểu không? Có cần bổ sung gì không?” Mọi người hiếm khi nào lại đoàn kết nhất trí yên lặng không lên tiếng, chờ thầy giáo tuyên bố tan học. Thầy giáo cũng không còn gì để nói nữa, sau khi thông báo cuối tuần sau phải nộp luận văn giữa kì, chúng tôi cũng chim bay thú tản.

Điều tôi mong ngóng cuối cùng cũng xảy ra, gặp Tiểu Tây ở cửa phòng học.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, làn sóng sinh viên lục đục đi ra khỏi phòng học. Tôi nhìn chăm chăm vào mặt mỗi người, rất sợ sẽ bỏ sót. Trái tim cũng sắp nhảy ra khỏi ngực, tiếng những người khác tôi đều không nghe thấy. Ta van người ngoan ngoãn một chút, ta biết sức sống của người rất mạnh nhưng cũng không cần phải ở trong ngực chứng minh cho ta vậy đâu, còn tiếp tục như vậy ta sẽ thiếu dưỡng khí mất.

Có lẽ mùi của Tiểu Tây khác những người khác. Một đồng người đi ra, tôi lại chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy anh. Đại khái là hôm nay anh có lớp thể dục nên mặc một bộ đồ thể thao nhạt màu, có vẻ rất nhanh nhẹn. Bên má có hai lúm đồng tiền.

Tôi làm bộ như không nhìn thấy anh, ngay trước mặt anh chậm rãi quay người xuống cầu thang.

“Lâm Lâm...”

Tôi thỏa mãn nghe được giọng nói của anh.

Tôi quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Tiểu Tây? Thật khéo...” Vô ích, có thể không khéo sao? Tôi đợi cũng đã nửa học kỳ rồi. Phậ nói, kiếp trước phải ngoái đầu năm trăm lần mới đổi được một lần thoáng qua kiếp này. Vì Tiểu Tây, có lẽ kiếp trước tôi chẳng có việc gì khác để làm, cái cổ bị quay đến rụng ra, còn không đếm nổi số lần đã ngoái đầu nhìn lại nha. Không thấy bây giờ tôi vẫn còn phải ngoái đầu nhìn sao?

Tiểu Tây cười nói: “Đúng vậy, thật khéo nha. Đã lâu không gặp em. Thế nào? Đã quen chưa?”

Tôi e thẹn cúi đầu: “Vâng, quen rồi. Vốn muốn 1/10 về nhà nhưng vì còn nhiều bài tập nên không về được.”

“1/10 em không về nhà? Dư Khả cũng về mà. Sớm biết vậy anh đã gọi em đi Đại Liên. Máy người đồng hương chúng ta tổ chức đi Đại Liên chơi dịp 1/10. Đi, anh mua đặc sản cho em đấy.”

Trái tim tôi bắt đầu nhảy nhót. Tiểu Tây không đi biển cùng bạn gái, không cùng người ta ngắm thủy triều lên xuống, tôi không cần ngồi trong ký túc xá hát “nghe biển”. Muahahaha. Tay phải của tôi không tự chủ được làm một cái thủ thế thẳng lợi sau lưng, giả bộ bình tĩnh nói: “Vậy sao? Anh đi Đại Liên sao? Đại Liên có đẹp không?”

Tiểu Tây gật đầu: “Anh có nói với Dư Khả chuyện đi Đại Liên, cậu ấy không nói với em hội đồng hương tổ chức sao? Cậu ấy không báo cho em à? Tên nhóc này, bản thân không đi lại còn kéo theo em nữa...”

Tên nhóc thối, phá hoại chuyện lớn như vậy của lão nương! Chờ người quay lại trừng trị người. Về mặt tôi không thay đổi nói: “Có thể cậu ta quên. Sao anh không về nhà?”

Tiểu Tây bất đắc dĩ cười: “Dịp 1/10 bệnh viện còn bận rộn hơn cả ngày thường. Theo tính tình thú hoắc của bố anh, khi bệnh viện bận rộn chỉ hận không thể ở luôn trong đấy. Mẹ anh là y tá, trong bệnh viện có thể chăm sóc ông ấy. Anh về cũng chỉ có vắng vẻ ảm đạm, chỉ tổ thêm phiền. Ai~, cha già tuổi tác đã cao, thân thể càng ngày càng kém, tính tình cũng càng ngày càng ngang bướng. Chờ khi ông ấy rảnh rồi anh lại về khuyên nhủ.”

Anh vừa nói như vậy, tôi bỗng dừng cũng muốn gặp bố mẹ tôi.

Tiểu Tây thấy vẻ mặt thương cảm của tôi, vỗ vỗ vai tôi: “Đi thôi, anh còn mời em ăn chút đặc sản Đại Liên. Nhìn vẻ mặt em thật u buồn.”

Tôi cực kỳ hiên ngang bước vào ký túc xá của Tiểu Tây. Có ai đó đã nói, có thể bước chân vào ký túc xá nam sinh chứng tỏ bạn chí ít cũng có một mối duyên khác thường. Nếu vừa vào đã quan sát xung quanh, vậy cũng không chứng minh bạn là người ngây thơ mà ngược lại nói rõ bạn là một người vô duyên. Chu Ly đã ra vào ký túc xá nam sinh vô số lần, thu về một số đĩa CD. Tôi đoán chừng những thứ ấy cũng không dễ dàng có thể lấy ra như vậy.

Đây là lần thứ hai tôi tới ký túc xá nam. Lần đầu tiên tôi còn tỉnh tỉnh mê mê. Hiện tại tôi đã kiên định về tình cảm với Tiểu Tây không gì sánh được, theo như tiểu thuyết thường viết, lúc này tôi chính là một tiểu sắc lang đang vẫy đuôi, nhìn thấy cái gì cũng đều thèm muốn.

Ví dụ như tôi nhìn cái ghế của Tiểu Tây sẽ bị kích động muốn ngồi xuống; nhìn thấy sách của Tiểu Tây cũng bị kích động muốn sờ sờ bìa sách; nhìn giường của Tiểu Tây cũng bị kích động muốn... Tội lỗi, tội lỗi a. Ở

lâu cùng Chu Ly và Văn Đào, đại khái là con tim đã không còn thuần khiết nữa.

Tiểu Tây lấy ra một đồng đồ ăn từ cái túi nhựa bên cạnh bàn, mực sợi a, sò biển a, rong biển a, cơ bản đều là hải sản khô. Tôi cười nhận lấy, trong lòng đang lên kế hoạch sẽ nói gì. Sao có thể lấy được đồ ăn rồi chuồn được?

Tôi dè dặt nói: “Cảm ơn anh, lát nữa em phải mời cơm anh. Để anh mua quà về, em thật vô ý.”

Tiểu Tây gãi gãi đầu: “Không có gì, không có gì, em không phải bạn của Dư Khả sao? Hơn nữa chúng ta cũng là đồng hương. Hôm khác bảo cậu ấy đưa em tới hội đồng hương quen biết những người khác. Lần này trấn nhỏ của chúng ta chỉ có hai người các em, mấy khóa trên nhiều hơn nhiều. Chờ qua kỳ thi giữa kì, đồng hương ở Bắc Đại đều tụ hội lại.”

Tôi tuy có điểm bất mãn với định nghĩa thân phận tôi với Phương Dư Khả, nhưng xét thấy anh nhiệt tình mời tôi tham gia hội đồng hương như vậy, tôi vẫn vui sướng hài lòng. Tôi vội vàng đồng ý: “Được, lần tới nhất định phải gọi em. Lần này bị Phương Dư Khả làm lỡ. Đúng rồi, chẳng phải Phương Dư Khả nói 1/10 không về nhà sao?”

“Ừ, trong nhà xảy ra chuyện. Bà nội cậu ấy ngã xuống cầu thang, may lúc đó giúp việc nhà bọn họ ở ngay dưới lầu, lập tức đưa tới bệnh viện, chính tay bố anh phẫu thuật. Không có chuyện gì lớn, nhưng cũng làm cả nhà sợ hãi. Có lẽ nếu không phải ngày nghỉ 1/10, Phương Dư Khả cũng trực tiếp không xin nghỉ để trở về.”

“Không ngờ là cậu ta còn hiếu thuận như vậy.”

Tiểu Tây nói không cần nghi ngờ: “Đúng vậy. Cậu ấy là một tay bà nội nuôi lớn. Anh và Dư Khả từng ở cùng trong một nhà trẻ. Khi bọn anh còn nhỏ, gia đình Như Đình chuyển đến. Cô bé này lúc nào cũng quần quýt

bên cạnh Dư Khả. Khi đó bà nội muốn đính ước cho hai người. Sau đó, mỗi lần Dư Khả đều tức giận lườm Như Đình, còn len lén uy hiếp cô bé, thả sâu vào bát Như Đình, làm cô bé sợ đến mức khóc suýt rách cả họng. Bà nội lúc đó rất nóng tính, kéo Dư Khả tới nhà bọn họ nhận lỗi. Thằng bé Dư Khả này rất bướng bỉnh, sống chết không chịu nhận lỗi.”

Không ngờ Phương Dư Khả và Như Đình đã đến trình độ đính ước, xem ra Chu Ly khó mà phá thành nha. Tôi cười muốn cổ vũ Tiểu Tây nói thêm một chút. Tôi thích nghe giọng nói của anh, thích nhìn vẻ mặt anh khi nhớ lại chuyện lúc bé. Đôi mắt anh luôn luôn tỏa sáng, khi đôi mi dài chớp chớp tôi có thể nhìn thấy một loại cảm giác ấm áp tràn ra.

Tiểu Tây thấy tôi không ăn đồ ăn vặt, định gọt cho tôi một quả táo. Vỏ táo bong ra từng vòng. Bầu không khí bỗng nhiên trở nên rất trầm lặng yên tĩnh, tôi có thể nghe thấy tiếng vỏ táo rơi xuống.

Tôi tìm một chuyện để nói: “Con gái quả thật dễ bị những chuyện thế này dọa sợ, còn để lại bóng ma cả đời nữa. Chẳng trách bà nội nổi nóng như vậy.” Thật ra khi còn bé tôi thường thả sâu róm vào bát người khác, sao khi ấy không gặp người nhà của kẻ đáng thương nào đấy bị tôi để lại bóng ma nhỉ? Ai~, gây nghiệp chướng.

Tiểu Tây tiếp tục gọt vỏ táo: “Thật ra ông nội nhà họ Phương, chính là hiệu trưởng Phương, trong thời kỳ cách mạng văn học đã nhận ơn nhà Như Đình, nếu không có lẽ đã bị âm dương cách trở với bà nội. Bà nội nghĩ đã thiếu nợ người ta cả đời vì vậy còn coi trọng Như Đình hơn cả cháu ruột, thà để Dư Khả chịu chút uất ức cũng không để Như Đình bị tổn thương. Nhưng chuyện này cũng chỉ là chuyện trẻ con nghịch ngợm, người lớn cũng một mắt nhắm một mắt mở cho qua, cần gì quá nghiêm khắc?”

Trời ạ, người ta không chỉ là thanh mai trúc mã mà còn có ân oán mấy đời. Chuyện này có thể quay thành phim tình cảm truyền hình năm mươi tập, phát sóng trên giờ hoàng kim của CCTV, nhất định mấy bà nội trợ

giống mẹ già của tôi sẽ vừa thích mê vừa khóc lóc. Lần này Chu Ly hoàn toàn không có cửa rồi. Dù con bé có qua được một cửa của Phương Dư Khả cũng sẽ không qua được cửa của bà nội cậu ta nha.

Tôi thở dài một hơi nói: “Không ngờ Phương Dư Khả là người có chuyện cũ như vậy nha!”

Tiểu Tây cười: “Kết luận của em rất có ý tứ, nhưng mỗi người đều có chuyện cũ của họ. Chỉ là chuyện lớn hay chuyện nhỏ thôi.”

Tôi cũng cười vui vẻ: “Nhưng ba người thật lợi hại, ba người có thể cùng đỗ Bắc Đại.”

Tiểu Tây nói: “Thật ra từ nhỏ bố anh muốn anh học ở Học viện y học Bắc Kinh. Năm 2000, vừa vận Bắc Đại và Học viện lại sáp nhập, mục tiêu của anh cũng đổi thành học viện y học Bắc Đại. Thật ra Dư Khả cũng không thể gọi là thi vào, thấy anh vào Bắc Đại nên cũng vào cùng cho vui. Như Đình thì khác. Con bé này y hệt hồi còn nhỏ, luôn luôn coi Dư Khả là lý tưởng, vì vậy cũng vào Bắc Đại luôn.”

Tôi cảm giận một trận trong lòng. Thi đỗ Bắc Đại như đi chơi, muốn vào là vào. Nói Như Đình kia mạnh bao nhiêu thì chính là mạnh bấy nhiêu nha. Nhờ may không đỗ, có phải cô ta dự định học lại một năm để thuận tiện theo Phương Dư Khả đi học hay không?

Tiểu Tây lại không chú ý tới vẻ mặt tôi, đưa cho tôi quả táo đã gọt xong: “Khi còn bé Dư Khả không thường ở cùng một chỗ với bố mẹ, vì vậy cũng không thích nói chuyện với người khác, tính cách tương đối quái gở. Khi mười tuổi anh chuyển đi, sau đó Dư Khả cũng dọn nhà. Cả nhà Như Đình cũng chuyển tới Bắc Kinh. Nay tụ họp lại một nơi thảnh thơi còn có thể nói chút chuyện hồi bé. Có thời gian mấy người cùng quay lại thăm nhà trẻ.”

Thật ra tôi có chút lúng túng, cuối cùng cũng không thể nói: “Đúng vậy, cùng nhau quay về.” Đó là những năm tháng đẹp chỉ thuộc về bọn họ, những ký ức đẹp chỉ thuộc về bọn họ. Trong ký ức ấy không có tôi tồn tại. Tôi có chút buồn rầu, bởi vì trong sự ấm áp toát ra từ ánh mắt Tiểu Tây không có cái bóng của tôi. Lúc đó tôi chỉ là một đường thẳng song song, tôi cũng bắt sâu nhỏ, cũng chơi trò trận giả với Tiểu Thiện Thiện cách vách, thỉnh thoảng đóng giả cô dâu đi qua từng nhà. Nhưng trong ký ức của tôi cũng không có anh.

Tôi nhàn nhạt nói: “Có kỷ niệm thật là tốt.”

Tiểu Tây cười nói: “Đúng vậy, có kỷ niệm thật không tệ.”

Đúng vậy, bạn chơi cùng hồi bé nay lại học chung một trường đại học thật không dễ dàng!

“A!” Tôi bỗng nhiên nghĩ đến: Tiểu Tây hồi tưởng cuộc sống thơ ấu như vậy, có phải anh thích Như Đình hay không? Trên TV không phải đều diễn A thích B, B thích C, nhưng A, B, C đều là bạn tốt sao? MTV “Tôi không làm đại ca đã nhiều năm” cũng diễn như vậy. Chẳng lẽ Tiểu Tây...

Tiểu Tây rõ ràng bị tôi hù sợ, ngạc nhiên hỏi tôi: “Sao vậy?”

Tôi ấp úng nói: “Như Đình quả nhiên rất xinh đẹp, rất nhiều người thích cũng là bình thường. Tiếc là cô ấy đã có người mình thích. Thích một người trong lòng đã có người khác quả thật khổ sở, chỉ có thể dùng hồi ức an ủi chính mình...”

Tiểu Tây ngẩn người, sau đó nhin cười đến đỏ mặt: “Lâm Lâm, sức tưởng tượng của em thật phong phú. Anh chỉ coi Như Đình là em gái. Em xem quá nhiều phim truyền hình rồi...”

Tôi ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, đành phải từng miếng gặm táo. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy may mắn chuyện tình rắc

rối nhất không xảy ra. Khi tôi nuốt trôi một miếng táo cuối cùng, tôi không để ý đến hình tượng thực nữ lau miệng hỏi Tiểu Tây: “Tiểu Tây, sau này chúng ta cùng ăn trưa rồi lên lớp đi. Chúng ta đều cùng một thời gian và địa điểm học.”

Tiểu Tây có chút bất ngờ. Dù sao đi ăn cùng nhau là hình thức đầu tiên của những cặp tình nhân.

Tôi sợ Tiểu Tây từ chối, vội vã bổ sung: “Em ăn một mình buồn chán quá, hơn nữa buổi chiều hay lười biếng bùng học. Em đang tìm một người giám sát, mỗi tuần mời anh ăn cơm coi như phí giám hộ. Anh không muốn mới học kì đầu tiên em đã trượt chứ?” Trò cười, ngay cả lớp máy tính không điểm danh tôi cũng không bùng, sao có thể không cần đầu điểm chiếm 30% toàn khóa nha? Nhưng nếu bắt tôi chọn giữa là con ngoan trò giỏi tuân thủ kỷ luật và lừa Tiểu Tây mỗi tuần phải ăn cơm cùng tôi. Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi sẽ không chút do dự chọn về sau. Con ngoan trò giỏi cũng chỉ là vỏ ngoài, là giả vờ, sớm muộn Tiểu Tây cũng nhìn thấy cái đuôi của tôi. Tôi tiến hành theo chất lượng để Tiểu Tây thích ứng. Vương Tiệp nói một câu rất đúng, tôi chính là nước lạnh. Nước lạnh đang chậm rãi luộc gà, hắc hắc, chết thế nào cũng không biết.

Trong tích tắc thấy Tiểu Tây gật đầu, tôi giống như nhìn thấy gà từ từ tắc thở... Tôi quay sang, nở nụ cười đã thực hiện được gian kế.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Hai Túi Đồ Ăn Vặt 3

Tiểu Tây nhận được điện thoại nói thầy giáo muốn anh ấy chỉnh lý một số tư liệu để ngày mai thảo luận. Tôi xem ra không tiện quấy rầy anh học tập, lập tức mang theo túi đặc sản Tiểu Tây đưa, chuẩn bị xuống lầu.

Tôi nghĩ sau này mỗi tuần có thể ở cùng Tiểu Tây liền bắt đầu cười lớn tiếng. Vừa cười vừa đi xuống lầu. Tiếng cười quanh quẩn trên cầu thang, đặc biệt quý quái.

Nhưng tiếng cười này vụt tắt trên chỗ rẽ tầng hai. Bởi vì tôi nhìn thấy mặt lạnh quen thuộc, hơn nữa tôi biết gương mặt lạnh này là có ý muốn chửi tôi “đồ ngốc”. Nhưng hôm nay lão nương vui vẻ, thích mắng thì mắng. Người ta khi còn bé không ở cùng bố mẹ, không được hưởng tình thương của bố mẹ, tôi đại nhân đại lượng, không so đo nữa.

Tôi thậm chí nhiệt tình chào hỏi cậu ta: “Phương Dư Khả, xin chào!”

Phương Dư Khả nhìn thoáng qua túi nhựa tôi mang theo: “Tối làm gì vậy? Không chút đoan trang, lảng vảng ở kí túc xá nam.”

Tôi nói rồi, tôi không so đo với cậu ta, giơ giơ cái túi: “Ha ha, thấy không? Tiểu Tây mua cho tôi. Cậu muốn ăn không? Không cho, ha ha. Tôi phải ăn hết sau đó làm cho anh ấy mỗi ngày danh chính ngôn thuận mua đồ ăn vặt cho tôi mới được.”

Phương Dư Khả hừ một tiếng: “Tôi tuyệt đối không tranh với cô. Cái túi nhỏ này có thể ăn cả đời chắc.”

Lời nói ác độc không hồ là lời nói ác độc, kích thích sự phẫn nộ của tôi một cách đơn giản: “Hội đồng hương tổ chức đi Đại Liên, vì sao không nói cho tôi biết? Cậu cũng nói anh ấy đi Đại Liên, tôi không tin cậu quên không bổ sung đó là do hội đồng hương tổ chức.”

Phương Dư Khả tức giận nói: “Cô hỏi tôi anh ấy sắp xếp thế nào, tôi đã nói là đi Đại Liên. Cô lại không hỏi tôi ai tổ chức. Tôi phải khai báo với cô làm gì?”

Nói cũng có lý, tôi quả thật không có hỏi. Nhưng dù sao tôi cũng là người có thể đỡ Bắc Đại bằng chính năng lực của mình, thật sự muốn lay động tôi sao? Tôi học Chu Ly nói: “Nghe thì phải nghe điếm then chốt. Then chốt ở đây là hội đồng hương mời chúng ta đi. Cậu không đi thì thôi, sao lại cướp đoạt quyền lợi được biết của tôi? Cái này gọi là cố ý giấu điếm, cậu có mục đích gì không thể cho ai biết? Thằng thản được khoan hồng, chống cự bị nghiêm trị!”

Phương Dư Khả càng thêm tức giận: “Tôi cố ý che dấu chỗ nào? Cô muốn tôi thằng thản cái gì a? 1/10 tôi cũng về nhà thôi!”

Tôi nghĩ đến chuyện 1/10 cậu ta về nhà thăm bà nội, nghĩ mình cũng đã quá đáng. Người ta có tâm sự, đâu thể suy nghĩ chuyện chơi bời.

Tôi đẩy đẩy cậu ta, định qua loa cho qua chuyện: “Nói đùa với cậu thôi, làm gì mà nghiêm túc như vậy nha. Thật sự giận tôi a? Sao chưa bao giờ tôi thấy cậu hung dữ với Như Đình vậy? Quản vợ nghiêm đi chứ...”

Phương Dư Khả vẫn chưa hết giận: “Đừng có gán ghép lung tung, Như Đình không phải bạn gái tôi, nói đến cô ấy làm gì?”

“Cô ấy không phải bạn gái cậu?” Tôi mừng rỡ, Chu Ly nhà chúng tôi có hy vọng rồi. Tôi cầm lấy tay cậu ta, nhìn vào mắt cậu ta hỏi: “Cậu nhìn vào mắt tôi, nói cho tôi biết Như Đình có phải bạn gái cậu hay không?”

Phương Dư Khả bị tôi làm cho tim đập loạn lên, đôi mắt nhìn tôi định nói nhưng vừa mở miệng, cậu ta bỗng dừng tránh né ánh mắt của tôi, cúi đầu nói: “Sao cô lại tò mò như vậy?”

Ai~, tôi biết mà, tôi biết mà, người ta là thanh mai trúc mã, mặc dù không có danh phận người yêu nhưng những chuyện giữa người yêu có lẽ cũng đã làm.

Tôi thở dài một hơi nói: “Ai~, dù thế nào cũng không quen biết cậu sớm hơn cô ấy nha.”

Trong mắt Phương Dư khả bắt đầu thoáng có nét dịu dàng: “Sao cô chắc chắn là quen biết tôi muộn hơn cô ấy?”

Tôi lại thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Tôi và Chu Ly mới quen biết hai người có mấy tháng, đừng nói là nhiều năm, cậu chẳng phải còn chưa quen biết con bé sao?”

Phương Dư Khả cảm thấy khó hiểu hỏi tôi: “Chu Ly?”

Tôi đặc biệt trọng nghĩa nói: “Là người ở ký túc xá bọn tôi, bề ngoài có điểm giống Angelina Jolie. Dáng người rất đẹp, đảm bảo nam sinh các cậu sẽ thích. Tôi không có ý kiến gì với Như Đình, chủ yếu là nhìn thấy cậu đối với con bé cũng ôn hòa, muốn giới thiệu cho cậu quen biết rộng rãi một chút. Cậu quá âm trầm, tôi đành phải hy sinh bạn tốt đến cứu vớt cậu vậy. Dù sao cũng tìm cơ hội nói chuyện một chút. Không biết Chu Ly có thể trọng sắc khinh bạn hay không, nhờ may nói tạt xấu của tôi ở ký túc xá cho cậu nghe thì không phải bạn tốt nha...”

Khi tôi đang hận không thể dùng tất cả sức lực để đọc thoại, sắc mặt Phương Dư khả từ hồng chuyển thành tái. Nhưng nếu tôi đã quen với những lời ác độc của cậu ta thì cậu ta cũng đã quen với tôi. Cậu ta tàn bạo uy hiếp tôi: “Cô có chút đầu óc cũng không xoay quanh chính mình đi, ít quan tâm tới chuyện người khác thôi.”

Tôi không để ý đến cậu ta, đang định xuống lầu thì Phương Dư Khả gọi tôi lại. Tôi mất kiên nhẫn quay đầu nói: “Lại làm sao vậy?”

Phương Dư Khả có chút nổi giận nói với tôi: “Cô theo tôi một chuyến, khi tôi về nhà có mang chút đồ cho cô.”

Đây là lần đầu tiên tôi đi vào ký túc xá của Phương Dư Khả. Nhưng vừa đi vào tôi đã lập tức đoán ra đâu là giường của cậu ta. Dù sao người cuồng sạch sẽ sẽ không cho phép bạn cùng phòng vất đồ đạc linh tinh. May mà cậu ta cũng không có tính ép buộc, bắt người khác cũng phải sạch sẽ giống mình. Tôi cũng có thể lý giải vì sao cậu ta vừa vào đã biết đâu là vị trí của tôi. Cậu ta vào ký túc xá, chỉ cần nhìn thấy chỗ nào bẩn nhất loạn nhất là có thể đoán ra chỗ đó là của tôi.

Phương Dư Khả trực tiếp đi tới chiếc bàn bên cửa sổ, cầm lấy một túi đồ ăn vặt đưa cho tôi. Tôi vừa nhìn đã biết là đồ ăn từ nhà, mà còn không phải là món cháo đậu phụ đóng gói. Con sâu tham ăn bị dụ dỗ ra ngoài, tôi lập tức mở gói bắt đầu ăn. Tục ngữ nói, cắn người miệng mềm, tôi vừa nhai vừa nói cảm ơn: “Mùi vị không sai. Hắc hắc, Phương Dư Khả, tôi và cậu thật có duyên phận. Cậu xem, chúng ta đều là vị trí gần cửa sổ. Nếu không cao hơn hai tầng lầu, chúng ta chính là hàng xóm đối diện. Sau này có việc chỉ cần gọi một tiếng là được, không cần nhắn tin gọi điện gì cả.”

Phương Dư Khả đưa tôi một tờ giấy ăn, cười nói: “Đúng vậy, duyên phận rất dài.”

Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, gần như hòa tan gương mặt thường ngày lạnh lùng. Tôi nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Phương Dư Khả, bình thường cậu cười rộ lên không phải rất dễ nhìn sao? Sao lại cứ làm cái mặt bình tĩnh như ông già như vậy a? Làm như ai cũng thiếu tiền cậu vậy.”

Phương Dư Khả kéo ghế ngồi xuống: “Tôi vốn đã như vậy. Hơn nữa phần lớn thời gian tôi muốn cười lại bị cô chọc giận.”

Tôi có thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với Phương Dư Khả như vậy thật không dễ dàng. Tôi bắt đầu tham quan giá sách của cậu ta. Không giống một đồng sách giáo khoa, sách tham khảo chuyên nghiệp như của Tiểu Tây, phần lớn trên giá sách của cậu ta đều là sách về máy tính, sau đó mới đến sách chuyên ngành. Khụ khụ... Tầng cuối của giá sách đặt một đồng đĩa CD âm nhạc cổ điển. Trên bàn là máy tính IBM màu đen, trên màn hình là ba hình vẽ không ngừng biến đổi. Tôi bỗng nhiên nổi lòng hiếu kỳ muốn nhìn một chút xem trong máy tính của sát thủ mặt lạnh có tích trữ loại hàng gì. Tôi di di chuột, đúng là cuồng sạch sẽ, trên màn hình chỉ có bốn thư mục: Cách download nhanh, My Computer, Downloads, còn có một thư mục tên là “Thiên sứ của tôi”.

Ngay trong lúc tôi dùng tốc độ ánh sáng định mở thư mục thì Phương Dư Khả đã giật lấy chuột. Giỏi thật, nhìn dáng vẻ hoảng hốt của cậu ta, giấu cái gì vậy? Dám đấu với lão nương, lão nương đây chính là cô gái kim cương xinh đẹp vô địch, tiểu nương tử của bá vương đấy. Tôi với tay định cướp lại con chuột, không ngờ phản ứng của tên ăn nói ác độc này nhanh hơn tôi. Cậu ta lập tức tắt máy sau đó nhét con chuột vào lòng tôi, đặc ý nói: “Biết mật mã thì mở đi.”

Tôi hết chỗ nói. Nhìn vóc dáng 1m8 của cậu ta, lại còn chơi trò chơi ấu trĩ như thế. Đương nhiên, cậu ta muốn ấu trĩ tôi còn có thể ấu trĩ hơn cậu ta. Tôi nhận lấy con chuột, chuẩn bị mở mật khẩu. Tên nhóc này sinh nhật ngày bao nhiêu nhỉ? Tôi nhớ lại trong chốc lát, nhớ tới tờ “cáo phó” kia. Trí nhớ của tôi đây đối với học tập đặc biệt kém, nhưng đối với các loại bát quái hay tương tự như vậy, tôi đã gặp qua là không bao giờ quên. Tôi cười gian một tiếng, bắt đầu nhập “19840718”, sai, nhập “0718”, sai, “18071984”, sai, tất cả những tổ hợp từ những số này tôi đều đưa vào, toàn bộ sai. Tôi có chút nổi giận, phẫn nộ ném chuột lại cho cậu ta.

Phương Dư Khả thỏa mãn cười: “Làm khó cô biết sinh nhật của tôi. Ngày thường dò hỏi ai vậy? Chỉ là nhập nhầm sinh nhật người khác. Mật

mã khởi động máy không phải sinh nhật của tôi.” Trong nháy mắt tôi có xúc động muốn gọi điện hỏi thăm sinh nhật Như Đình, đương nhiên tôi biết nếu bây giờ tôi gọi điện cho cô ấy, sự kích động này sẽ phải trả giá bằng năm nay tôi sẽ phải trải qua trong oán niệm. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Tôi cười nhạt: “Hừ, hoặc là cậu sửa mật mã sớm một chút, nếu không tôi nhất định sẽ tìm hiểu được sinh nhật của Như Đình.”

Phương Dư Khả đặt lại con chuột, lại bắt đầu biến thành sát thủ mặt lạnh: “Cô đi hỏi thăm đi. Có bản lĩnh thì hỏi ngay giờ đi.”

Phép khích tướng? Lão nương cũng không phải dễ kích thích như vậy. Tôi cười nói: “Không có gì, không có gì. Thư mục thiên sứ á, chẳng phải là hình ảnh hay mấy đoạn phim về người đẹp sao. Thật hổ cho người chòm sao cự giải chúng ta lại có phong phạm như vậy, loại thư mục này cũng trực tiếp đặt lên destop, không phải nói người chòm sao cự giải che dấu loại thư mục này kỹ đến nỗi không đào lên được sao? Ví dụ như C:\WINDOWS\system32\Microsoft\Protect\see\User những năm tháng tình cảm thiêu đốt mãnh liệt?”

Phương Dư Khả: “Kẻ xấu xa có cách của kẻ xấu xa. Nếu cô muốn nói xấu thiên sứ của tôi như vậy tôi cũng không có cách nào khác, một ngày nào đó cô sẽ phải hối hận vì nói như vậy.”

Tôi ha ha cười: “Tôi rất sợ đấy nha. Nhưng Phương Dư Khả, một lần duy nhất xem phim A trong đời chúng ta cũng là xem cùng nhau. Nếu tôi là con trai, nhất định xưng anh xưng em với cậu. Đáng tiếc tôi lại là con gái, dám xưng anh xưng em với cậu sợ là có người ghen.”

Phương Dư Khả đùa nghịch điện thoại: “Ai bằng lòng xưng anh xưng em với cô a?”

Tôi nhìn điện thoại của cậu ta một chút, bỗng nhiên nhớ tới một việc: “Phương Dư Khả, cậu không xưng anh xưng em với tôi, tôi cũng không

quan tâm. Nhưng phiền cậu sửa lại tên của tôi trong điện thoại của cậu một chút. Bị cậu gọi là đồ ngốc tôi cũng quen rồi, dù sao cậu có đức hạnh như vậy tôi có chống lại cũng vô dụng. Nhưng có cần phải sau lưng tôi gọi tôi là đồ ngốc không? Tôi có ngu ngốc như vậy sao?”

(Từ “đức hạnh” ở đây thường mang nghĩa xấu, mỉa mai)

Phương Dư Khả có chút ngạc nhiên hỏi: “Sao cô biết trong điện thoại của tôi gọi cô là đồ ngốc?”

Tôi hắc hắc cười: “Thiên cơ không thể tiết lộ. Sau này có khi tôi còn có thể phát hiện ra “thiên sứ” là ai thì sao?”

Phương Dư Khả cười khó tin: “Chờ cô phát hiện ra tôi sẽ đổi tên cô thành thiên sứ, đổi tên tôi trong máy tính thành đồ ngốc, được không?”

Tôi gật đầu: “Đồng ý!”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thăm Mến Không Bệnh Mà Chết 1

Cuộc sống cứ như thế ngày một ngày trôi qua.

Thứ hai hàng tuần tôi có thể cùng ông xă ăn cơm. Tuy rằng chuyện tôi trước khi ăn trưa đều tô son làm bạn cùng phòng châm chọc, nhưng tôi vẫn kiên quyết kiên trì, khi ăn cơm cũng cố ý để lại một hạt cơm bên miệng, đợi Tiểu Tây đưa tay nâng mặt tôi, nhẹ nhàng lau nó đi, yêu chiều nói: “Ngay cả ăn cũng không an phận như thế,” Nhưng Tiểu Tây lại càng ngang bướng làm bộ như không nhìn thấy, tôi đành phải tự mình lau đi, anh lại trực tiếp phun ra một câu rằng khóe miệng em hưởng hai giờ có một hạt cơm, làm cho tôi phải biểu hiện ra chỉ số thông minh cao của mình, trong vòng một giây xác định hạt cơm ở hướng hai giờ kia cụ thể là ở chỗ nào.

Mỗi buổi sáng thứ ba, trên lớp máy tính, tôi cũng kiên trì nhìn thấy Như Đình và Phương Dư Khả nhập thành đôi ngồi bên cạnh tôi. Tôi đặc biệt bội phục tên nhóc Phương Dư Khả này, là một người đã thông suốt về máy tính lại có thể ở tám giờ sáng, thời gian hoàng kim của những giấc ngủ, tới nghe loại lý thuyết nhập môn này. Thật buồn chán a! Nếu bảo tôi đi nghe chương trình năm đầu tiểu học, đánh chết tôi cũng không đi. Ma lực của tình yêu thật sự là vô cùng lớn! Nhưng phần lớn thời gian ngay khi thầy giáo bắt đầu nói tôi đã nằm úp sấp, vừa tuyên bố tan học sẽ tỉnh lại, đồng hồ sinh học còn đúng giờ hơn cả tiếng chuông điện tử của trường, tôi cũng đỡ phải nghe mấy lời buồn nôn của bọn họ.

Lại qua hai tuần chính là cuộc thi cuối kỳ. Tôi lại khôi phục trạng thái trước khi thi vào trường đại học: hoặc là tôi có thể vượt qua đây kiêu ngạo, hoặc là tôi không đạt tiêu chuẩn. Nhưng về trước có vẻ xác suất lớn hơn

một chút, tôi chuẩn bị giảm bớt thời gian lên mạng, cũng lần đầu tiên phát huy tác dụng của thẻ thư viện — hai tuần này tôi vượt qua ở thư viện trường. Dù sao nhiệm vụ hàng đầu của tôi là không để bị đuổi học. Nay đuổi học lại có thêm một tầng ý nghĩa, nó có nghĩa là tôi và Tiểu Tây không bao giờ có thể gặp nhau nữa.

Khi đi vào phòng tự học của thư viện, tôi lại càng hoảng sợ. Đây là tình huống gì? Phòng tự học kín hết chỗ, trên tay mỗi người là một đống tài liệu, tài liệu hai bên giống như bắc thang lên vũ trụ. Dù có người rời khỏi, bọn họ vẫn ngoan cường dùng tài liệu để giữ chỗ, đề phòng bị tổng ra khỏi thư viện. Xem ra người ta đều có kế hoạch đánh lâu dài, kỳ thi chưa kết thúc thì không có ý định ra khỏi thư viện. Chẳng lẽ tất cả mọi người đều nước đến chân mới nhảy? Tôi không khỏi có chút nâng nâng, nếu tất cả mọi người đều như thế, phần thắng của tôi sẽ cao hơn nhiều. Ha ha, không tranh cướp tài nguyên với những người này nữa, tất cả mọi người đều đang khó khăn, tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?

Tôi xoay người chuẩn bị bỏ đi, nhưng ngay tại bước đầu tiên, tôi đã ngửi thấy mùi vị đặc trưng của người nào đó. Tiểu Tây — ngay ở hướng hai giờ của tôi, nhưng ở hướng hai giờ ấy, ngoại trừ anh ấy còn có một nữ sinh.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhanh nhạy, tuy ngày thường giác quan thứ sáu của tôi yếu đi nhiều, nhưng bằng trực giác đoán đề của tôi trong mỗi kỳ thi, quan hệ của nữ sinh này với Tiểu Tây không đơn giản.

Thật ra không cần dùng trực giác, dùng mắt thường cũng đã nhìn ra. Tôi nhìn thấy Tiểu Tây ẩn huyệt thái dương cho cô ta, nhẹ giọng nói gì đó với cô ta. Tôi rất cuộc nhìn thấy vẻ mặt yêu chiều của Tiểu Tây mà tôi đã chờ đợi suốt một học kỳ, đó là một dải nắng trên núi tuyết ngàn năm, rất điềm tĩnh, rất trong sáng, rất an lành, rất hoàn mỹ, đáng tiếc, đối tượng cũng không phải là tôi...

Tôi tiếp tục xoay người, giống như không có gì xảy ra, xuống lầu, trên đường gặp mấy người bạn học, cười chào hỏi với bọn họ, cùng nhau nguyền rủa phương pháp biến thái như Diệt Tuyệt sư thái của cuộc thi. Tôi vui cười nói tạm biệt với bọn họ rồi ra khỏi thư viện.

Sân trường tháng mười hai, không có gió, càng không có ánh nắng tươi sáng, tôi không còn nghĩ đến chuyện bên ngoài lạnh thấu xương không có hệ thống lò sưởi làm tôi khó chịu nữa. Ngẩng đầu nhìn bầu trời. Mặt trời vô tội lộ ra ở hướng hai giờ của tôi. Tôi có chút tức giận, vươn một ngón tay chỉ nó: “Người đừng có vẽ mặt vô tội như thế, vì sao người cứ phải ở vị trí này? Người xuống đây cho ta, lão nương ghét nhất là hướng hai giờ này.” Nói xong tôi còn chưa hết giận, bắt đầu quay về hướng hai giờ chạy như điên. Trước đây tôi ghét nhất là chạy bộ, nhưng lần này tôi phát hiện chạy là một chuyện không tệ. Tôi cảm thấy gió thổi qua bên tai, thứ gì đó ấm ướt bên mắt cũng theo gió trượt đi. Tôi chỉ cần từng ngậm từng ngậm hít thở, không cần biết anh đã từng hay chính lúc này đang hít thở bên cạnh ai, tôi chỉ cần quan tâm trái tim đang nảy lên của mình, không cần quan tâm nó đã từng vì ai mà nảy lên, cũng không cần quan tâm lúc này nó đang vì ai mà bi thương.

Tôi càng chạy càng chậm, dần dần sức lực chống đỡ không nổi nữa mới ngã lên ghế. Bờ hồ nổi tiếng trong khoảng thời gian cuối học kỳ không có cặp tình nhân nào, yên tĩnh như đêm khuya. Phong cảnh mùa đông có chút tiêu điều, thỉnh thoảng có một con chim sẻ bay tới bên cạnh tôi. Bọn chim chóc này có lẽ đã quen người, dám tùy ý đỗ bên vai tôi. Tôi cười cười, có một người bạn bên cạnh cũng không tệ, chí ít cũng không phải cô đơn. Dù sao khi còn ở Yến Nam tôi từng nuôi mèo. Nuôi một con mèo có đôi mắt giống như Tiểu Tây. Đôi mắt Tiểu Tây mỗi khi nhe lại là cong cong như trăng khuyết, đôi khi lại có vẻ lười biếng, giống như mèo. Hắc hắc, tôi lau mặt, cuộn người lại.

Tôi bỗng nhiên rất hy vọng có người có thể ôm tôi thật chặt, nói cho tôi biết: Lâm Lâm đừng sợ, đừng sợ. Sau đó tôi có thể vùi đầu trên vai đối phương, có thể khóc lớn, không cần để ý đến hình tượng, lên án Tiểu Tây bỏ rơi tôi, còn có thể lớn tiếng tuyên bố: Tôi, Chu Lâm Lâm, còn chưa có thật sự yêu ai!

Tôi cảm thấy sự vắng lặng. Thật không biết chọn thời gian, nếu không phải thất tình ở cuối kỳ, tôi còn có thể gọi mấy đứa bạn cùng phòng uống rượu hát hò một lần, có lẽ trong lòng cũng sẽ không luống cuống đến mức này. Bây giờ mấy người trong ký túc xá đều đang ôn tập, tôi không nên quấy rối bọn họ. Tôi cảm thán chính mình còn có thể tự nghĩ như vậy, quả nhiên là cô gái kim cương xinh đẹp vô địch nha.

Tôi đứng dậy, bắt đầu kéo bước chân nặng nề đi về phía nam. Vừa rồi chạy quá nhanh, chân có chút tê, môi cũng bị gió hất vào run rẩy. Thật là tự làm bậy. Trước đây xem TV, nữ diễn viên thất tình nhất định sẽ tự ngược, sẽ không ăn cơm, không uống nước, sẽ biến thành phụ nữ mạnh mẽ tự lập bỏ đi, nhưng đến lượt mình mới biết tự ngược cũng không phải việc làm tốt. Tổn thương cũng không phải vĩnh viễn, tổn thương của tinh thần cũng không vì đau đớn trên cơ thể mà giảm bớt. Hiện tại lòng tôi đau đến mức sụp đổ, đầu vô cùng đau, bắt đầu hồi hận vừa rồi nên tìm một góc mà ngồi khóc, cứ phải học phim truyền hình làm cái gì? Chẳng lẽ còn muốn phải mang một đôi mắt sưng như mắt cá nói với Tiểu Tây: xin anh, trở về đi.

Nhưng hôm nay xảy ra chuyện có ý nghĩa như vậy, tôi vẫn định đi siêu thị mua mấy chai bia. Được rồi, uống xong mấy chai bia, tôi như đã chết tâm tưởng này, thật sự kiên định học tập, nỗ lực rèn luyện bản thân trở thành phụ nữ mạnh mẽ. Tuy nói phụ nữ mạnh mẽ lớn hơn phụ nữ, nhỏ hơn đàn ông, cơ bản là cùng cấp với gay, nhưng dù sao cũng tốt hơn làm oan hồn bay lượn.

Khi tôi đang xếp hàng tính tiền, Như Đình và Phương Dư Khả xuất hiện.

Hiện giờ tôi cực kỳ chán ghét mấy đôi tình nhân lúc ẩn lúc hiện trước mắt tôi, đối với tôi mà nói, bất kể là câu nói gì của mấy đôi tình nhân đều là một loại khoe khoang và khiêu khích.

Như Đình hiển nhiên không ý thức được sự thù địch của tôi, vẫn cười bắt chuyện với tôi: “Lâm Lâm, thật khéo ~~”

Tôi chán ghét cách chào hỏi này, điều này làm tôi liên tưởng đến khi tôi ngốc nghếch xoay người nói với Tiểu Tây “thật khéo”, nếu không có loại khéo này, tôi sẽ không hẹn Tiểu Tây mỗi thứ hai cùng ăn trưa, cũng sẽ không có nhiều vọng tưởng như vậy, cũng sẽ không cảm thấy trái tim như dao cắt lúc này.

Vì vậy tôi chua ngoa nói: “Đúng vậy, ông trời đúng là không biết chăm lo, trường học lớn như vậy, đừng ai không đừng lại cứ đừng phải mấy người.”

Như Đình có chút xấu hổ, đại khái là một người cao ngạo như cô ta không ngờ lại bị dùng tính tình nóng nảy như thế đối đáp. Cô ta vô tội chớp mắt nhìn Phương Dư Khả.

Tôi mặc kệ bọn họ. Hiện nay chính bản thân tôi tôi còn chẳng để ý, để ý đến người khác làm gì? Mấy chuyện cải thiện quan hệ để ngày mai đi. Hôm nay tôi chỉ muốn uống say tới sáng.

Phương Dư Khả quả nhiên là người một nhà với Như Đình, kéo cánh tay tôi: “Đang yên lành tự nhiên ăn phải thuốc nổ sao?”

Tôi cười lạnh một tiếng, cúi đầu đi theo hàng người, nhẹ giọng mắng: “Một đôi thần kinh.”

Thực tế, giọng tôi cũng không nhẹ, Phương Dư Khả rõ ràng ngăn người ra. Tôi tự lừa mình dối người, cho rằng chỉ có mình nghe thấy, thật ra tất cả mọi người đều nghe được. Trước đây tôi rõ ràng biết Tiểu Tây đối

với tôi không có tình cảm nam nữ, rõ ràng biết thỉnh thoảng anh nhận điện thoại sẽ có vẻ mặt dịu dàng chuyên dùng cho bà xã, nhưng tôi vờ như nhìn không thấy nghe không ra. Hiện tại tất cả đã rõ ràng, sự thật cứ thế bày ra trước mắt, tôi mới ép chính mình đổi mặt, ép mình buông tay.

Bên tai truyền đến giọng nói nặng nề của Phương Dư Khả: “Cô nhận lỗi.” Giọng nói của cậu ta không giống với Tiểu Tây, Tiểu Tây đại khái như cổ họng đã từng bị tổn thương, giọng nói khàn khàn, nhưng không chút ảnh hưởng tới sự thu hút của anh ấy; còn giọng nói của Phương Dư Khả rất có độ trầm của phái nam, thích hợp làm MC lúc nửa đêm, chuyên dùng để an ủi những người phụ nữ thời kỳ mãn kinh và chồng có tình nhân.

Nghĩ vậy, tôi không khỏi bật cười.

Phương Dư Khả mặt đỏ tía tai, nhưng vẫn nói với tôi “Cô nhận lỗi.”

Không phải chỉ là chọc vợ cậu mất hứng thôi sao? Đồ trọng sắc khinh bạn! Nhưng hôm nay tôi đã đủ đáng thương rồi, không cần đáng thương hơn nữa. Tôi xoay người khom lưng nói với bọn họ: “Xin lỗi!”

Tôi không kịp quan sát vẻ mặt của bọn họ, tôi nhanh chóng xoay người, nhìn thấy quầy thanh toán ngay ở phía trước. Tôi đặt những thứ đã mua lên trên sau đó bắt đầu tìm ví tiền trong túi xách. Túi xách rất nặng rất lung tung, một đồng lộn xộn đồ ăn vặt và sách tham khảo, ví tiền của tôi đâu? Tôi nhìn thấy một giọt nước mắt của tôi rơi vào trong túi.

Tôi dùng tay xoa xoa mặt, cười nói với người bán hàng: “Xin lỗi, tôi không mang theo ví tiền, những thứ này tôi bỏ lại. Có cần tôi để lại chỗ cũ hay không?” Tôi nghĩ nụ cười của tôi nhất định rất khó coi, nếu không người bán hàng vì sao lại kinh khủng lắc đầu như thế nha.

Tôi hắc hắc cười: “Cảm ơn nha.”

Tôi vừa ra khỏi cửa là chạy như điên, chạy về ký túc xá, tìm được ví tiền, rồi lại nhanh chóng ra khỏi cổng trường bắt xe. Tôi nói với tài xế: “Tới quán bar Tam Lý Truân.”

Khi đó tôi không biết quanh đây nơi nơi là quán bar, Bắc Kinh trong đầu tôi ngoại trừ Hậu Hải cũng chỉ có Tam Lý Truân. Tôi chỉ muốn tìm một nơi có rượu, thực hiện ao ước dùng rượu để say đến sáng.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thầm Mến Không Bệnh Mà Chết 2

Đó là một lần duy nhất tôi đặt chân vào quán bar. Khi tôi vào quán bar, phát hiện ra một chai bia cũng phải 20 tệ, tương đương với một ngày một đêm tiền cơm của tôi. Tôi dứt khoát buông tha nơi đó, đi tìm Thanh Đảo của tôi.

(Thanh Đảo vốn là tên một tỉnh của Trung Quốc, ở đây có lẽ là tên một loại bia)

Vì vậy tôi lại chuyển từ Tam Lý Truân tới một cửa hàng tiện lợi, rốt cuộc không phụ kỳ vọng của tôi, tôi tìm được một quán bên cạnh 7-11. Ôm năm chai Thanh Đảo mua bằng 15 đồng, tôi bắt đầu thỏa mãn cười.

Những chỗ như Tam Lý Truân này rất thú vị, có nơi vô cùng náo nhiệt, nơi lại yên tĩnh như chốn không người. Tôi ngồi trên ghế đá công viên, mở bia uống.

Tửu lượng của tôi tôi biết rất rõ, uống mấy chai bia cũng không thành vấn đề, rượu vàng chỉ uống được mấy ngụm, rượu trắng uống một ngụm là gục. Nhìn từ hành động mua bia của tôi, thật ra suy nghĩ muốn say của tôi cũng không phải quá kiên định. Tôi suy nghĩ rất thực tế, nếu uống say tôi chỉ có thể nằm trên ghế này ngủ qua đêm. Hiện tại là trời đông giá rét, tuy rằng rượu có thể bớt lạnh nhưng vẫn không cầm cự được một buổi tối. Hơn nữa thái độ của tôi đối với trị an của Bắc Kinh là vô cùng hoài nghi.

Tôi định ngồi một mình suy nghĩ, nhớ lại những kỷ niệm rồi lên đường về phủ.

Nhưng khi uống đến chai thứ ba, đầu tôi bắt đầu choáng váng. Đại khái là đã lâu không uống rượu, tửu lượng cũng bắt đầu lệch khỏi trình độ ngày thường. Quả nhiên tửu lượng này cũng giống như thành tích của tôi, không cách nào dự đoán. Lần này cũng phát huy thất thường.

Khi tôi đang do dự có nên mở chai thứ tư hay không, tôi nghe được tiếng di động. Tôi vừa nhìn thấy cái tên sát thủ mặt lạnh liền không chút do dự từ chối không nhận. Tối nay tôi muốn dành thời gian cho Tiểu Tây, kể từ ngày mai tôi bắt đầu kế hoạch không nghĩ đến anh ấy nữa, đại trưởng phu nói cắt là cắt.

Nhưng Phương Dư Khả vẫn kiên nhẫn gọi cho tôi, như đòi mạng. Tôi đang tính có nên tắt máy hay không, nhưng lương tâm tôi có chút bất an, hôm nay mắng bọn họ là thần kinh, sợ là chọc tên nhóc này nổi nóng. Cùng lắm thì lại nói lời xin lỗi. Tôi nhận điện thoại.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng: “Cô ở đâu?”

Tôi hắc hắc cười vui vẻ. Giọng nói MC chương trình nửa đêm truyền tới, đáng tiếc tôi không có chồng ngoại tình, cũng không phải phụ nữ lớn tuổi. Tôi nhàn nhạt nói: “Phương Dư Khả, tôi đã nói xin lỗi rồi. Không phải tôi cũng đã cúi người rồi sao? Đủ thành khẩn, đủ cho cậu thể diện rồi. Cậu còn muốn gì?”

Phương Dư Khả cố chấp hỏi: “Cô ở đâu?”

Tôi nở nụ cười: “Cậu là đĩa dặt sao? Buổi chiều chỉ nói “cô nhận lỗi”, buổi tối cũng chỉ biết nói “cô ở đâu”.”

Phương Dư Khả rốt cuộc cũng không phải đĩa dặt: “Tôi tìm cô, cô ở đâu?”

Tôi lắc đầu, mặc kệ cậu ta không nhìn thấy: “Thật ra tôi cũng không biết đang ở chỗ nào. Tôi chỉ muốn một mình thế này, lát nữa sẽ trở về.”

Phương Dư Khả cẩn thận hỏi tôi: “Hôm nay ở siêu thị, đến lượt cô tính tiền tôi mới thấy cô mua bia, có chuyện gì xảy ra sao?”

Tôi uống một ngụm bia: “Không có chuyện gì. Chỉ là có chút khát, vì vậy mới mua bia... Không ngờ càng uống càng đắng, sớm biết vậy đã mua nước chanh...”

“Bây giờ cô vẫn còn uống?” Trong giọng nói của Phương Dư Khả tôi nghe được mùi vị quan tâm.

Tôi bỗng nhiên muốn khóc, lại bắt đầu giống buổi chiều, mong có người ôm tôi, nói với tôi đừng sợ. Tôi ghen ngào trả lời: “Ừ, còn mấy chai... không uống thật lãng phí. Uống xong sẽ về...”

Phương Dư Khả dịu dàng nói: “Tôi đến uống cùng cố, như vậy sẽ không lãng phí. Uống xong sớm một chút rồi về trường. Cô nói tôi biết cô đang ở đâu, gần đây có công trình kiến trúc nào đặc biệt?”

Tôi nhìn quanh bốn phía, nói cho cậu ta: “Tôi ở gần Tam Lý Truân, kiến trúc đặc biệt là 7-11...”

Khi tôi uống xong chai cuối cùng, tôi muốn gọi điện cho cậu ta, bảo cậu ta không cần tới. Nhưng đường dây điện thoại của cậu ta bận, tôi đành phải tới 7-11 mua mấy chai nữa, đề phòng khi cậu ta tới không có bia uống lại mắng tôi đồ ngốc.

Khi dưới chân tôi lại có thêm một cái chai rỗng, tôi nhìn thấy bóng dáng Phương Dư Khả. Cậu ta mặc một chiếc áo măng-tô màu xám, cúc áo mở rộng, lộ ra áo sơ-mi phong phanh bên trong. Đầu tóc có chút rối loạn, trên mặt còn có nhiều giọt mồ hôi, không hề giống hình tượng sạch sẽ thường ngày của cậu ta.

Tôi có chút lo sợ, không biết cậu ta nhìn thấy tôi có nổi cáu hay không.

Cậu ta ngồi xuống cạnh tôi, tự mình mở một chai bia, mắng: “Khốn, khát chết được. Tôi cũng giải khát.”

Tôi nghe chữ “khốn”, trong nháy mắt cảm thấy cậu ta đặc biệt thân thiết. Tôi vỗ vỗ vai cậu ta: “Sao tới muộn như vậy, tôi cũng đã uống đến đợt hai rồi.”

Phương Dư Khả móc trong áo khoác ra một tờ giấy, bỏ mắt kính xuống bắt đầu lau: “Nhiều 7-11 như vậy, tôi biết chỗ nào để tìm cô a? Tôi phải gọi cho bạn bè hỏi những quán gần 7-11 mới tới được.”

Tôi hắc hắc cười: “Cũng không cần gấp như vậy, tôi không phải để lại cho cậu mấy chai sao. Nhưng, Phương Dư Khả, cậu đừng đeo kính nữa, khi không mang kính, tôi thấy cậu có dáng dấp Won Bin.”

Phương Dư Khả sừng sốt một chút, uống một ngụm bia rồi nói: “Được, nghe lời cô. Sau này tôi sẽ mang kính áp tròng.”

Tôi thỏa mãn cười: “Sao lại phối hợp vậy a? Nghĩ đến chuyện quá đáng chiều nay sao? Có ai trọng sắc khinh bạn như cậu không? Tôi biết cậu muốn giữ thể diện trước mặt bạn gái, nhưng có cần phải gay gắt gây sự với người ta thế không? Cậu nhiều lần mắng tôi đồ ngốc như vậy, không phải tôi đều đại nhân không chấp tiểu nhân, nhắm mắt cho qua rồi sao?”

Phương Dư Khả cúi đầu uống rượu giải sầu: “Gần đây tính tình tôi không tốt, không liên quan đến cô ấy.”

Tôi cười nhạo: “Còn che chở cô ấy đấy chứ?”

Phương Dư Khả cũng không để ý đến tôi, buồn bực nói: “Gần đây có phải phát triển với Tiểu Tây rất tốt không? Hai ngày trước còn thấy cô ngọt ngọt mật mật ăn cơm cùng anh ấy ha. Thấy tôi lại chỉ mắng tôi thần kinh.”

Khi tôi nghe được tên của Tiểu Tây, đầu óc bắt đầu xoay chuyển. Tôi suy nghĩ hỗn loạn nói: “Tiểu Tây có bạn gái phải không? Nhất định là cậu biết, cậu lại không nói cho tôi.”

Phương Dư Khả mắng tôi: “Cô không hỏi sao tôi nói? Những cái tốt không học, toàn học thói xấu. Học người ta uống rượu giải sầu, thật có tiền đồ!”

Tôi có chút tức giận: “Tôi chính là không có tiền đồ. Cậu đừng chọc ngoáy người ta. Cậu dễ dàng đổ Bắc Đại, người cậu thích cũng chỉ nhìn thấy có một mình cậu, cậu mới là có tiền đồ. Đáng tiếc tôi không như vậy, tôi tới Bắc Đại chính là một việc làm sai trong đời, thật vất vả mới tình được người mình thích, vậy mà anh ấy lại không thích tôi. Mỗi ngày tôi đều nghĩ vì sao anh ấy nhíu mày, vì sao anh ấy mỉm cười. Tôi chỉ có một mong muốn nhỏ nhoi thỉnh thoảng anh ấy có thể nghĩ đến tôi, cũng nghĩ vì sao tôi nhíu mày, vì sao tôi mỉm cười. Hôm nay nhìn thấy ánh mắt yêu chiều của Tiểu Tây dành cho người khác, trái tim tôi như bị đâm cho một dao, cậu có biết hay không? Mỗi tình đầu của tôi còn chưa bắt đầu đã kết thúc như thế... Tôi còn không thể vì tình cảm không bệnh mà chết uống một chút rượu sao?”

Phương Dư Khả không nói gì, chỉ là trong mắt có chút mơ màng.

Tôi bắt đầu khóc lớn, giống như trong lòng cuối cùng cùng tìm được một người để phát tiết. Tôi đem tất cả uất ức ném ra khỏi đầu: “Tôi cũng rõ ràng tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng, vì vậy tôi mới cẩn thận dè dặt duy trì mối quan hệ giữa tôi và anh ấy như thế, tôi sợ biểu hiện của tôi sẽ dọa đến anh ấy, như vậy ngay cả cơ hội nói chuyện với anh ấy tôi cũng không có. Tôi nhìn thấy anh ấy và bạn gái ở cùng nhau, tôi còn muốn giả vờ không biết, tôi còn muốn giả vờ không bị tổn thương. Tôi thậm chí còn đê tiện nghĩ Tiểu Tây vì một lý do khác mới ở cạnh người con gái kia chứ không phải vì tình yêu, như vậy có thể tôi sẽ còn cơ hội, tôi còn có thể chậm rãi tới gần anh ấy... Cậu có hiểu hay không...”

Phương Dư Khả nói: “Tôi đều hiểu, tôi đều hiểu cách cô nhìn anh ấy, hiểu hy vọng của cô, hiểu thất vọng của cô. Tôi hiểu rõ thích một người không thích mình là cảm giác thế nào, tôi cũng hiểu giấy dựa khó tin là trò đùa thế nào. Nhưng, Chu Lâm Lâm, nếu cô nghĩ anh ấy đủ quan trọng, quan trọng đến mức cô theo đuổi cả đời thì cô sẽ kiên trì; nếu cô nghĩ cô có thể chịu được mất đi anh ấy, vậy bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ quên anh ấy.”

Thứ gì đó trong dạ dày bốc lên rất lợi hại. Tôi nghe thấy từng câu từng chữ của Phương Dư Khả, nhưng đầu tôi đang rối loạn, đã không cho phép tôi suy nghĩ ý tứ của những câu ấy là gì nữa. Phương Dư Khả biến thành hai ba người, chỉ có một đôi mắt thâm sâu đen như mực là có thể thấy được rõ ràng. Tôi muốn đưa tay sờ lên đôi mắt cậu ta, vì vậy tôi thất tha thất thểu đứng lên đi về phía cậu ta. Khi đầu tôi an toàn hạ cánh xuống vai cậu ta, tôi run rẩy nói lời muốn nói đã lâu: “Tôi muốn hôn...”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thăm Mến Sau Khi Thất Bại Tiếp Tục Thông Cáo 1

Vừa tỉnh lại, tôi quan sát hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh. Tôi không giống như con gái trong tiểu thuyết ngôn tình, sau khi say rượu tỉnh lại trước tiên phải kiểm tra thân thể mình, bởi vì tôi tự mình biết rõ, loại vóc dáng và gương mặt này của tôi thật sự không đủ làm đàn ông nổi lên thú tính. Hơn nữa khi vừa mới nửa tỉnh nửa mê, tôi đã nhớ lại chuyện tối qua. Đầu không đau như trong tưởng tượng, ngược lại vì cuộc chạy đường dài hôm qua mà khi đứng lên, hai chân có chút run run.

Đây là một căn phòng đơn giản. Trên tường có một chiếc đồng hồ, trong góc là một cái bàn học. Một cái giá sách, một cái giường. Không còn cái gì khác. Tôi đoán đây là phòng của Phương Dư Khả. Không ngờ tên nhóc này còn có nhà ở Bắc Kinh.

Tôi mở cửa phòng khách, chuẩn bị tìm nước uống. Vừa ra khỏi phòng đã thấy trên sofa trong phòng khách có một người đang nằm. Phương Dư Khả mặc chiếc áo sơ mi phong phanh đêm qua, nhưng hôm nay đã có nhiều nếp nhăn hơn. Tôi nhẹ chân tìm thấy phòng bếp, rót một cốc nước, buồn chán ngồi trong phòng khách nghĩ: nếu tôi cứ đi thế này thì sao. Có cần chào hỏi hay không? Không cần? Hay là cần?

Khi đang tự hỏi, tôi cầm điều khiển từ xa mở TV theo thói quen. Đây là tật xấu nhất của tôi. Ở nhà, ngoại trừ lúc ngủ, tôi đều mở TV, không thèm để ý đến nội dung có hay ho hay không.

Tiếng võ hiệp tranh đấu truyền đến từ TV rất cuộc đánh thức cậu ta, tôi cũng không cần phiền não có cần chào hỏi hay không nữa.

Nhưng Phương Dư Khả có vẻ như chưa hiểu rõ mình đang ở chỗ nào. Cậu ta ngây ngốc nhìn màn hình TV lóe sáng, đứng dậy tắt TV rồi lại quay về sofa.

Tôi tuyệt đối không nghĩ đến con heo này lại không để ý thấy có một người con gái đang ở trong cùng một phòng với cậu ta. Trong tiết mục chuẩn mực, không phải tôi nên gào lên “A —”, sau đó tên kia bắt đầu hoảng hốt bịt miệng tôi, giải thích sự trong sạch của mình, tuy có suy nghĩ phi pháp và thực tế không an phận, cô gái kia sẽ nửa tin nửa ngờ quan sát, muốn người kia thề với trời, cuối cùng tên kia cũng vô cùng uất ức nghe theo, sau đó hai người trở thành oan gia vui mừng, không phải sao?

Tôi đột nhiên nghĩ ra, người ta đó là phim truyền hình. Trong phim truyền hình là tình cảm nam nữ. Tôi với Phương Dư Khả nhiều lắm cũng chỉ là bạn bè, nếu thật sự biến thành như vậy mới buồn cười nha ~~ nếu đổi thành Như Đình, người ta nhất định sẽ hét lên. Nhưng nếu Như Đình thật sự gặp phải chuyện này, tôi hoài nghi cô ta có phải hận không thể có thực tế không an phận hay không? Hay là người ta cũng có thực tế không an phận cả rồi, chỉ là cái đầu trong sáng của tôi nghĩ bọn họ không có thôi? Tôi càng nghĩ càng xa, bắt đầu cười.

Có thể tiếng cười của tôi lại càng dễ đánh thức người khác. Phương Dư Khả bỗng nhiên nhớ ra gì đó, vù một cái đứng lên.

Cậu ta ngơ ngác nhìn tôi, lẩm bẫm “Năm mơ sao?”

Tôi đi chân không chạy tới, bấm bấm cánh tay cậu ta: “Không có năm mơ. Sự thuần khiết của tôi đều bị cậu hủy hoại rồi, cầu đừng mong phủ nhận.”

Đồng chí Phương Dư Khả rốt cuộc tỉnh táo lại, cười xoa xoa chỗ vừa bị tôi bấm: “Đừng nói mò. Cô uống rượu vào là có cái tính nết gì vậy? Lăn qua lăn lại đến ba giờ sáng mới ngủ.”

Tôi có lỗi, các loại bất mãn trước đây với Phương Dư Khả đều bị tôi ném lên chín tầng mây. Chuyện ngày hôm qua làm tôi rất biết ơn cậu ta. Nếu như chưa nói ra những lời đó, hôm nay có lẽ tôi sẽ không dễ chịu như thế này.

Tôi ngượng ngùng cười: “Tôi nhớ trước đây tôi cứ say là ngủ, rất dễ đối phó mà.”

“Ngài đúng là cứ say là ngủ. Chỉ là vừa la hét vừa ngủ, kêu đói, kêu uống rượu, lại còn ngã từ trên giường xuống. Áo khoác của tôi cũng bị cô nôn đến mức không muốn đi giặt.”

“Phải không? Hì hì.” Tôi bỗng cảm thấy xấu hổ.

Phương Dư Khả lại không tiếp tục vạch trần thành tích của tôi nữa: “Hôm qua tôi ở trên sofa trông cửa cho cô, còn chưa có tắm đâu. Cô thì sao? Có tắm không?”

Quả thật tôi cũng ngại thấy mình bốc mùi. Tên nhóc Phương Dư Khả này thích sạch sẽ, có thể khoan dung tôi đến trình độ này đã là không dễ dàng. Tôi cười nói: “Cậu tắm đi. Tôi ra ngoài mua quần áo. Cứ thế này trở về nhờ may gặp phải mấy người cùng phòng thật sự khó nói rõ.”

Phương Dư Khả gật đầu, đưa chìa khóa cho tôi: “Ra ngoài nhớ mang theo di động, nhờ may lạc đường cũng tiện liên lạc.”

Tôi ra khỏi cửa, thuận lợi tìm được siêu thị, thuận tiện mua ít thịt và rau.

Vừa vào cửa đã thấy tên nhóc kia tắm rửa xong. Tôi để đồ ăn lên bàn bếp, nói với cậu ta: “Khi tôi tắm cậu nấu cơm đi. Đói chết tôi.”

Phương Dư Khả không thể tin nhìn tôi: “Tôi xin cô. Có ai đối xử với ân nhân của mình như thế không? Dựa vào cái gì mà tôi phải nấu cơm a?”

Tôi khinh bỉ nhìn cậu ta: “Bởi vì cậu là chủ tôi là khách, có đạo lý nào để khách xuống bếp nấu cơm sao? Huống chi tôi không biết nấu. Hoặc là cậu xuống lầu mua mì tôm, tôi sẽ nấu cho cậu.”

Nói xong tôi bưng bưng khí thể đóng cửa toilet.

Chờ tôi tắm rửa xong đã ngửi thấy mùi đồ ăn từ phòng bếp. Hắc hắc, tôi biết cậu ta là người biết nấu ăn mà, nếu không ngón tay dài như nghệ sĩ dương cầm kia chẳng phải sẽ rất lãng phí sao?

Phương Dư Khả quả nhiên là một tên khủng bố, lại có thể từ nguyên liệu có hạn làm ra mấy món ăn kiểu cách như vậy. Tôi dùng tay không bốc một miếng thịt kho tàu cho vào miệng, không tệt, không tệt, béo mà không ngấy, có thể thay chân cho đầu bếp căn tin Bắc Đại.

Phương Dư Khả cũng không phê bình cách tôi nếm đồ ăn. Đại khái là đầu bếp đều coi trọng bình luận của người thưởng thức mà không quan tâm bọn họ nếm thử thế nào.

Cậu ta lấy ra một cốc nước chanh trong tủ lạnh, nói với tôi: “Lại đây, bắt đầu từ hôm nay không được uống bia, chỉ uống nước chanh thôi.”

Tôi vui cười hơn hở nhận lấy, nhấp một ngụm: “Phương Dư Khả, ngoại trừ lời nói có chút độc ác, cậu sắp chạm mốc hoàn mỹ rồi đấy. Ai gả cho cậu thật có phúc khí. Dù sao tôi vẫn muốn giới thiệu Chu Lý cho cậu. Tôi không thể tròn mắt nhìn tài nguyên ưu tú như vậy bị dẫn ra ngoài được a.”

Phương Dư Khả ăn đồ ăn: “Còn phải cân nhắc. Nhưng tôi vẫn nói câu kia, đầu óc của cô tốt nhất đừng suy nghĩ mấy chuyện này.”

Cậu ta vừa nói lại làm tôi buồn phiền. Cuộc thi cuối kỳ này làm sao bây giờ? Môn chuyên ngành hẳn là không có vấn đề gì. Chí ít cũng có thể

qua loa đạt tiêu chuẩn. Nhưng trên lớp máy tính và “nghệ thuật nước Nga”, khi ấy tôi còn đang bận nghĩ tới phòng học bên cạnh rồi. Ai~~.

Phương Dư Khả giống như có thể đọc được suy nghĩ của tôi, cậu ta nói: “Lớp máy tính cũng không có vấn đề gì, tôi có thể tìm trọng điểm cho cô, học bù vào là được.”

Áp lực cuối kỳ làm tôi phải dọn dẹp lại suy nghĩ thất tình, dùng tất cả sức lực đối phó với các môn thi. Toàn bộ trường học giống như đang trong tình trạng cảnh báo, các ký túc xá cũng thông báo tới mọi người để chuẩn bị đèn khẩn cấp. Những quán ăn đêm ngoài cửa nam cũng bị sinh viên chiếm lĩnh. Vốn bằng tinh thần AQ của tôi, thấy tất cả mọi người nước đến chân mới nhảy, tôi còn nước mắt lưng tròng cho rằng mình đã tìm được chiến hữu, nhưng khi tôi nhìn thấy sinh viên giỏi của khoa cũng đang cầm sách giáo khoa đứng ở cửa phòng rửa mặt, tôi mới hiểu được thức suốt đêm ôn thi không phải độc quyền của học sinh tồi. Tuần cuối cùng cũng giống như một trăm mét chạy nước rút, không có ai không xông lên, chỉ có người xông lên nhanh hay chậm.

(tinh thần AQ: bắt nguồn từ AQ chính truyện của Lỗ Tấn, nhân vật AQ luôn tìm sự thắng lợi về mặt tinh thần, luôn cho mình hơn mọi người, không bao giờ nhận thua dù thực tế là hẫng thua. Tinh thần AQ là tinh thần tự tin vào bản thân một cách thái quá, không gắn với thực tế)

Tuần thứ nhất là tuần của những môn chung, tuần thứ hai là máy tính, hai tuần cuối cùng là những môn chuyên ngành. May mà tôi ý thức được từ trước, trong học kỳ đầu tiên chỉ chọn một môn chung, tôi chỉ cần cố gắng đối phó với “nghệ thuật nước Nga” là được. Lớp này chấm điểm chuyên cần 30%, thành tích trong lớp là 30%, bài thi cuối kỳ 40%. Tôi tính sơ qua một chút, bỏ túi 30% điểm chuyên cần, thành tích trên lớp chính là bài thảo luận, tôi trà trộn được vào nhóm tốt nhất, dù có ăn bớt thế nào cũng phải được 20%, vậy chỉ cần 10% nữa là đạt tiêu chuẩn. Nói cách khác, tôi chỉ cần làm được một phần tư là có thể qua.

Thứ năm thuận lợi kiểm tra “nghệ thuật nước Nga” xong, tôi rủ Chu Ly đi ăn cánh gà Tây Môn. Mặc dù không dám nói làm bài xuất sắc, nhưng đạt tiêu chuẩn nhất định không có vấn đề. Tôi vui vẻ vỗ vai Chu Ly, dùng thân phận người từng trải tổng kết: “Làm chuyện gì cũng phải tính toán trước. Vừa vào học kỳ, chuyện đầu tiên tớ làm là kiểm tra luật thi cử xử phạt, khi chọn lớp, chuyện đầu tiên là phải xem xét phương pháp tính điểm, cậu xem, cuối cùng tớ cũng có thể vượt qua dễ dàng.”

Chu Ly không phản bác tôi như ngày thường, nhưng một câu nói của con bé làm cánh gà trong miệng tôi rơi xuống đất: “Kế hoạch không tệ, nhưng vẫn nên tính toán lại. Nhắc cậu nhớ, thứ tư tuần sau sẽ thi máy tính. Loại lịch sử nghệ thuật này chỉ cần học thuộc là có thể qua mà cậu cũng phải chuẩn bị đến sáu ngày mới qua loa đạt tiêu chuẩn, vậy lớp máy tính phải làm sao? Lớp đầy đây kiến thức khoa học tự nhiên. Hơn nữa cũng không có thành tích trên lớp, phải dựa vào bài thi cuối kỳ để vượt Càn Khôn. Một tuần nay tớ đều đọc giáo trình máy tính, môn chung chỉ trước ngày thi một ngày mới học.”

Tôi tức giận nói với Chu Ly: “Cậu không thể để tớ qua nốt ngày hôm nay sao. Cậu nói vậy, buổi tối tớ lại phải thức suốt đêm!”

Chu Ly hèn hạ cười: “Ai bảo cậu đặc ý giảng đạo như thế? Tớ chỉ nhắc nhở cậu đừng vui mừng quá sớm thôi. Được rồi, cho đến khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc, nhà trường sẽ không tắt đèn, cậu có thể học thỏa thích. Nhưng cuối tuần cậu sẽ vẫn phải ôm một cái đèn khẩn cấp qua đêm, sắp toét mắt rồi. Nếu không cậu đến nhà tớ ôn tập đi?”

Tôi lắc đầu: “Quên đi. Tuy tớ học hành không tốt nhưng có cách học rất quái gở. Tớ không quen có người lạ ở bên cạnh ân cần hỏi han, lại không thể để bố mẹ cậu di tản. Nhưng cũng cảm ơn cậu, Chu Ly.”

Chu Ly cười nói: “Đúng là khó hầu hạ. Cảm ơn thì không cần, cậu cũng không có gì báo đáp. Nhưng một mình cậu học có hiểu được không?”

Tớ mà cũng có chút khó khăn.”

Tôi nghe đến “không có gì báo đáp”, suy nghĩ lại bắt đầu xoay chuyển: “Không phải cậu có ý với Phương Dư Khả sao? Chi bằng tớ sáng tạo cho cậu một cơ hội tuyệt vời, không chỉ có cao nhân giải đáp thắc mắc mà còn có thể tiện đường nhặt về một con rùa vàng.”

Chu Ly khinh thường liếc mắt nhìn tôi: “Cơ hội tốt như vậy sao cậu không tự mình nhận đi?”

Tôi thấy vẻ mặt không tin của Chu Ly, thoáng một cái nổi giận, lấy di động ra gọi cho Phương Dư Khả. Phương Dư Khả hình như đang ở một nơi rất náo nhiệt, bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười của đám đông.

Phương Dư Khả nhận điện xong cũng một lúc lâu không lên tiếng, đại khái là đi tìm một chỗ yên tĩnh mới thấp giọng nói: “Có việc sao?”

Sức mạnh tôi vừa tích trữ cũng đủ để vênh mặt hất hàm sai khiến Phương Dư Khả, nhưng tên nhóc này nhận điện thoại quá lâu làm giảm không ít khí thế của tôi. Tôi bỗng quên mất vì sao lại gọi điện cho cậu ta. Sau khi nói quanh co một lúc lâu, nói câu “không có việc gì” xong rồi ngắt điện thoại. Tôi cũng không biết mình đang căng thẳng cái gì nữa.

Chu Ly ở bên cạnh chấp tay xem trò cười: “Làm gì vậy? Gọi điện để nghe hơi thở của đối phương sao? Đủ lãng mạn ha...”

Chu Ly còn chưa nói xong, Phương Dư Khả đã gọi lại. Lúc này tôi đã rút ra kinh nghiệm, hít một hơi thật sâu: “Phương Dư Khả, tôi bị trói, trong năm phút cậu nhanh chạy tới cánh gà Tây Môn, nếu không đối phương giết con tin thì tôi sẽ không để cậu yên đâu.”

Tôi đặc ý ngắt điện thoại. Chu Ly vất chéo một chân, nếu đưa cho con bé một đĩa hạt dưa, đảm bảo sẽ giống hình dáng mẹ Tiểu Thiện Thiện hàng xóm nhà tôi và mẹ tôi đang bát quái. Con bé liếc mắt nói: “Các cậu là trẻ

lên ba chắc. Nói ấu trĩ đến mức tớ nghe mà rơi hàm, hơn nữa, cậu là con tin bị giết, làm thế nào không để cậu ta yên a? Cậu phải nói tôi thành quỷ cũng không tha cho cậu. Tớ thật sự bất tình thay cho Tiểu Tây ca ca. Xương cốt còn chưa lạnh cậu đã có niềm vui mới...”

Nghe được tên của Tiểu Tây, tim tôi nảy lên một cái. mấy ngày nay vẫn suy nghĩ là thế nào mới trà trộn qua được kỳ thi, cũng không nghĩ đến anh. Mặc dù có khi thất thần nhớ tới, tôi cũng sẽ lý trí nói với mình đừng suy nghĩ bậy bạ. Nay tên của anh như một cây kim đâm vào lòng.

Chu Ly có lẽ nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của tôi, biết mình đã nói sai, lập tức nói: “Ai nha, cậu không cần đau khổ. Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Nếu thật sự không buông tha được, cậu làm người thứ ba đi. Người ta cũng chưa kết hôn, cậu vẫn còn cơ hội.”

Tôi làm bộ không thèm để ý, tùy tiện nói: “Ừ, nghỉ đông tớ sẽ lại lập kế hoạch.”

Chu Ly cười đánh tôi: “Cậu còn kế hoạch thế nào đây? Loại chuyện này kế hoạch không ngăn nổi biến hóa.”

Tôi cười đánh lại: “Tớ vẫn thích kế hoạch đấy. Lát nữa tớ còn lên kế hoạch thân cận, làm bà mối nha!”

Vừa nói ra tôi đã thấy Phương Dư Khả chạy đến chỗ chúng tôi. Tôi hất mặt với Chu Ly, kẻ trộm tình này lập tức hiểu ý.

Phương Dư Khả kéo ghế ngồi xuống: “Làm gì vậy? Còn giới hạn thời gian có mặt?”

Tôi không phản ứng với câu nói của cậu ta, đẩy Chu Ly tới trước: “Giới thiệu một chút, đây là bạn cùng phòng tôi, Chu Ly. Chu Ly, đây là thiên tài máy tính Phương Dư Khả. Lần trước khi lắp máy tính các cậu đã

gặp rồi. Nói tóm lại, tất cả những thứ liên quan đến máy tính cậu đều có thể hỏi cậu ta.”

Vừa nãy còn là một bà cô vắt chéo chân bát quái, nay Chu Ly đã như đổi người, cười không lộ răng hơi nghiêng đầu: “Xin chào, xin chiếu cố nhiều hơn.”

Phương Dư Khả gật đầu, xem như làm quen, lại dùng ánh mắt khác thường liếc sang tôi. Tôi chớp chớp mắt với cậu ta, ám chỉ đây là chị em tốt đã nhắc đến với cậu ta.

Tôi lại gọi mấy cái cánh gà, thuận tiện gọi thêm mấy chai bia. Phương Dư Khả lại bắt đầu giả trang thực nam: “Không nên uống bia, uống nước chanh đi.” Tôi có chút không chịu nổi, cậu nói cứ như tôi là thực nữ vậy, đại nam nhân nói lời này cũng không sợ mất mặt. Thử nghĩ một chút, một soái ca như thế này uống nước hoa quả, ăn cánh gà, không cảm thấy rất xăng pha nhất sao?

Tôi vô cùng khí thế nói: “Uống bia.”

Chu Ly lập tức nói: “Phương Dư Khả cậu uống bia đi, tôi và Lâm Lâm uống chút nước trái cây là được.”

Lúc này Phương Dư Khả không nói gì nữa, coi như ngầm đồng ý.

Xét thấy mấy lời nói độc ác của Phương Dư Khả chưa biết lúc nào thì phát tác, tôi nghĩ chính mình nói đơn giản rõ ràng ý nghĩa của lần tụ tập này đi, miễn cho tên nhóc này cầm pháo oanh tạc tôi. Tôi cười hỏi Phương Dư Khả: “Cậu cần ôn tập cho kỳ thi không?”

“Cần.”

Khốn, cậu cũng cần ôn tập? Chẳng lẽ cậu cũng ngồi xồm dưới ngọn đèn mờ trong phòng rửa mặt đọc sách? “Vậy bình thường cậu ôn tập ở

đâu? Ôn trong bao lâu?” Tôi tiếp tục thu nhặt tin tức.

“Trong hoặc ngoài ký túc xá. Thời gian còn phải xem tâm tình.”

“Vậy xin hỏi ngài đây hiện giờ tâm tình là happy hay sad?”

“Trong happy có sad, trong sad có happy.”

“Vậy xin hỏi tỉ lệ vui buồn đại khái là bao nhiêu?”

“Rốt cuộc cô hỏi cái này để làm gì?”

Rốt cuộc có thể đến đề tài chính. Tôi cười hì hì nói: “Khi cậu happy, coi như cậu thuận nước giương buồm giúp Chu Ly một chút đi. Chu Ly nói chương trình máy tính có chút nội dung xem không hiểu, lại không có nơi để hỏi. Nhà Chu Ly có khách đến thăm, không có cách nào học ở nhà. Không phải cậu có một căn nhà ở ngoài sao? Hiện tại thức đêm ôn tập cũng không có chỗ đi, cậu còn không hiến tặng một chút. Nếu Chu Ly thi qua, nhất định sẽ mời cậu đi ăn đầu tiên.”

Tôi len lén liếc nhìn Chu Ly. Cô nàng đang dùng ánh mắt sùng bái không gì sánh được nhìn tôi. Tôi cũng không ngờ mình có tố chất nói phét như vậy. Đại khái là tôi có tố chất bà mối trời cho.

Phương Dư Khả cũng không nghĩ nhiều, lập tức đồng ý: “Được, không thành vấn đề.”

Tôi kinh ngạc đến mức cái miệng giữ hình chữ O một lúc lâu vẫn chưa ngậm lại. Tôi còn chuẩn bị một sọt lý do thuyết phục cậu ta, không ngờ cậu ta đồng ý nhanh như vậy. Tôi dường như có chút thất vọng vì khí thế vừa dự trữ mà chưa có nơi dùng đến.

“Nhưng tôi có một điều kiện.” Phương Dư Khả chậm rãi thương lượng.

Tôi biết tên nhóc này không dễ đối phó như vậy, tôi vui vẻ chuẩn bị phản bác. Không đợi tôi mở miệng, Phương Dư Khả đã nói: “Điều kiện chính là cô.”

Cái này, miệng tôi lại biến thành hình chữ O. Tôi lại nhìn Chu Ly một chút, vẻ mặt Chu Ly oán giận nhìn tôi, giống như tôi vừa làm chuyện có lỗi với con bé.

Tôi dừng lại một chút, suy nghĩ một chút, làm ra một quyết định nặng nề: “Phương Dư Khả, tôi biết, một số người khi đang làm mỗi thường bị cuốn vào. Cũng giống như khi mình tinh gia nhập làng giải trí, động một cái là có scandal. Nhưng cậu cũng rõ, tôi là một người trọng nghĩa khí. Vợ bạn không thể động, con gái cũng có quy tắc như con trai. Nếu bạn tôi có ý với cậu, tôi không thể có suy nghĩ không an phận với cậu. Cậu còn có Như Đình, kể cả không có Như Đình, cậu còn có vô số thiếu nữ chờ cậu bị trúng tên...” Tôi lại len lén liếc mắt nhìn Chu Ly, vẻ mặt Chu Ly đã đầy vạch đen.

Phương Dư Khả không nói một lúc lâu. Sau đó cậu ta mới không nhanh không chậm nói: “Ý của tôi là, khi tôi giúp Chu Ly học bổ túc, hy vọng cô có thể ở đó. Chu Ly là con gái, ra vào nhà tôi sẽ ảnh hưởng không tốt tới cô ấy; mặt khác sự quan tâm của tôi xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, giúp một người là giúp mà giúp hai người cũng là giúp. Tôi cũng không muốn cô trượt lớp máy tính, không muốn phụ lòng mẹ cô đã dặn tôi chăm sóc cô. Về phần vô số thiếu nữ chờ tôi trúng tên mà cô nói, cảm ơn cô để mắt đến tôi, nhưng tôi chung tình với thiên sứ của tôi, sợ là đã để cho cô và những thiếu nữ này thất vọng rồi.”

Mặt tôi nóng đến mức có thể luộc được trứng gà. Chu Ly ở bên cạnh còn nhẹ giọng hỏi: “Thiên sứ của cậu ấy là ai? Như Đình sao?”

Tôi như bị táo bón oán hận rặn ra hai chữ: “Phường chèo...”

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thăm Mến Sau Khi Thất Bại Tiếp Tục Thông Cáo 2

Cứ như vậy, tôi và Chu Ly chiếm giữ căn phòng ở ngoài của Phương Dư Khả. Bởi vì nền móng yếu kém của tôi, theo Phương Dư Khả mà nói là hầu như không có nền móng, tôi phải thức đêm đọc sách. Thời gian mới đầu Phương Dư Khả luôn luôn mắng tôi là đồ ngốc, sau đó cậu ta cũng hiểu được một điều đơn giản là dù có mắng tôi cũng không thể cải tạo được những suy nghĩ ngu ngốc của tôi, phần lớn thời gian giải đáp thắc mắc, cậu ta tương đối hiền muộn, thỉnh thoảng lại nhìn lên trời xanh điều chỉnh tâm tình để tiếp tục khai sáng cho tôi.

Con nhóc Chu Ly này, vừa phải ôn tập vừa phải động não, lại còn có thể nói những vấn đề đã hiểu rõ ràng là không rõ rồi làm bộ hỏi Phương Dư Khả, thỉnh thoảng chống cằm cắn cắn bút, chớp chớp đôi mắt to, làm bộ đáng yêu. Còn tôi lại muốn giả vờ những chỗ không hiểu là đã hiểu, ít phiền phức tới Phương Dư Khả, nhưng cho dù tóc trên đầu tôi bị vò thành tổ chim thì tảng đá vẫn là tảng đá, xem không hiểu.

Phương Dư Khả rõ ràng là trọng sắc khinh bạn. Khi Chu Ly hỏi cậu ta, cậu ta đều thiện ý trả lời, giải thích cho con bé từ đầu đến cuối; đến lượt tôi lại toàn lời nói ác độc, cho tôi mấy điểm then chốt rồi mặc tôi tự hỏi mình. Lý do của cậu ta rất đơn giản: “Đầu óc không vận động sẽ rỉ sắt. Chuyện ngồi mát ăn bát vàng làm ít một chút vẫn tốt hơn.” Tôi tội nghiệp hì hục làm cả nửa ngày mới làm ra, làm xong cậu ta còn nói: “Đầu óc cô có chút lười biếng, làm nhiều lần chẳng phải cũng làm được rồi sao?”

Trong đề tài buồn chán như vậy phần đầu mấy ngày, Chu Ly rốt cuộc không chịu được nữa, về nhà tắm ngủ, định ngày hôm sau sẽ cuốn gói trở

lại. Còn tôi thì nhảy lên giường của Phương Dư Khả để ngủ. Hai ngày nay thời gian ngủ của tôi rút ngắn so với ngày thường. Mỗi lần buồn ngủ không chịu được nữa tôi đều chạy tới phòng ngủ của Phương Dư Khả, ngủ tới bất tỉnh, khi tỉnh lại cũng không rửa mặt đánh răng, ngay lập tức đọc sách. Phương Dư Khả bị tôi làm cho có chút suy nhược thần kinh, lại không dám ngủ trên giường, sợ tôi trong vô thức sẽ nằm thẳng lên người cậu ta mà không hay biết. Mỗi khi mệt mỏi cậu ta đều ngủ trên sofa trong phòng khách.

Còn tôi đang ngủ say cũng không biết tai họa đang tới.

Tôi bị một tiếng hét chói tai đánh thức. Tôi mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy Như Đình che miệng nhìn tôi không chớp mắt. Tôi nhúc nhích hai mắt lại, hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng tôi nghe được giọng nói nam khàn khàn quen thuộc: “Như Đình, trong này nhất định có hiểu lầm...”

Lúc này thiếu chút nữa đến lượt tôi hét lên. Tôi bật người dậy, không sai, chính là Tiểu Tây, anh cũng sững sờ đứng ở một bên.

Trong hoảng loạn, tôi lau nước miếng bên miệng theo thói quen. Hiện tại nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh. Vốn không có chuyện gì, cần gì phải hoảng hốt?

Tôi cười cười với Như Đình: “Như Đình, mình là học sinh. Đàn ông nhà cậu thật lợi hại, vấn đề gì về máy tính cũng không làm khó được cậu ta...”

Như Đình không nói gì, đôi mắt hồng hồng nhìn tôi, còn nhìn cái giường dưới hông tôi một chút.

Tôi chỉ tiếp tục nói: “Cậu cũng biết, trong lớp máy tính mình đều ngủ. Nay phải học bù lại một chút, nhưng cái môn này quá khô khan, đọc một chút là mệt, vì vậy mới mượn cái giường này. Cậu đừng hiểu lầm, dù tớ có

muốn phát sinh chuyện gì thì Phương Dư Khả nhà cậu cũng không cho a. Trong mắt cậu ta có một mình cậu. Hắc hắc...” Hiên nay tôi chẳng cần thể diện, tổn hại mình trước mặt Tiểu Tây cũng chẳng quan tâm. Chỉ là tôi bắt đầu chán ghét chính mình trong lòng. Tôi có định kiến với Như Đình, ngầm giúp đỡ Chu Ly, nhưng mỗi lần nhìn thấy Như Đình lại không tự chủ được biểu hiện ra tính cách nô tỳ, giống như mình thật sự có lỗi với cô ta vậy. Cuối cùng không lỗi cũng thành có lỗi.

Tôi đứng dậy tới toilet rửa mặt. Những chữ số, thuật toán đang nháy ra khỏi đầu, nay lại còn trộn lẫn thêm cả tình tiết máu chó thể này nữa. Tiếng hét của Như Đình và vẻ mặt khó xử của Tiểu Tây đều làm tôi đau đầu. Ông trời đại khái đã hối hận khi quăng vận may vào đầu tôi, bắt đầu phản công cướp lại.

Tôi trở lại phòng khách, nhìn thấy Như Đình vẫn còn ngây ngốc nhìn cái giường kia. Tôi không biết cái giường kia có gì đáng giá mà cô ta nhìn chăm chăm lâu như vậy. Thậm chí tôi còn bắt đầu tưởng tượng hay là trên giường có bí mật mà chỉ có Phương Dư Khả và Như Đình biết, cái giường thiêng liêng như thế lại bị tôi nằm lên, phá hủy hết cả mỹ cảm. Phương Dư Khả cuồng sạch sẽ, còn Như Đình cuồng sạch sẽ trong tâm lý.

Vì vậy tôi bắt đầu lặp lại giải thích, cuối cùng tôi tuyệt vọng nói: “Nếu có gì cần cứ nói, mình thi xong sẽ mua giường mới tặng cho hai người. Nhưng trước khi thi mình thật sự không có thời gian.”

Như Đình lúc này mới có phản ứng lại rồi nói: “Không cần cậu mua, lát nữa tôi sẽ mua. Tôi ngại nó bẩn.”

Tôi tức giận, cảm giác chính mình bị tát một cái thật mạnh, nhưng tôi vẫn kiềm chế nói: “Như Đình, cậu không nên khắt khe như thế. Mình thề, nếu có chuyện gì xảy ra mình sẽ bị sét đánh không được chết tử tế. Mình chỉ ôn tập mệt mỏi mới nằm nghỉ một lát.”

Tôi nhìn về phía Tiểu Tây cầu cứu. Tiểu Tây nhìn tôi một chút rồi vỗ vai Như Đình nói: “Như Đình, em nghĩ nhiều rồi. Lâm Lâm không phải người như vậy. Có phải em phản ứng thái quá hay không?”

Nghe xong lời này, nước mắt tôi lập tức rơi xuống, giống như chính mình chịu uất ức. Dù sao Tiểu Tây nhìn nhận chuyện này thế nào, đối với tôi rất quan trọng.

Như Đình ngời xồm xuống, gục đầu vào trong lòng, thấp giọng khóc: “Cậu ấy chưa bao giờ để em ngủ trên giường của cậu ấy. Cậu ấy nói cậu ấy thích sạch sẽ, em tin. Em đợi nhiều năm như vậy lại không bằng mấy tháng của người ta. Lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ em đã biết có một số thứ em không có cách nào ngăn cản...”

Tôi té xỉu. Con mẹ nó, không ngờ náo loạn cả nửa ngày như vậy lại chỉ bởi vì tính cuồng sạch của Phương Dư Khả. Tôi cứ nghĩ rằng cô ta hiểu lắm quan hệ của chúng tôi, không ngờ người ta lại siêu việt như vậy, suy nghĩ có thể bay lên đến trình độ như thế này.

Tôi lau nước mắt, một tay kéo Như Đình, một tay chỉ vào Tiểu Tây: “Như Đình, cậu đừng rối loạn như vậy. Mình không biết Phương Dư Khả có thích cậu hay không, đó là chuyện giữa các cậu. Nhưng mình có thể xác định: mình thích anh ấy.”

Khi tôi nói ra những lời này, tất cả mọi người ngoại trừ tôi đều hóa thạch, kể cả Phương Dư Khả đang đứng ở cửa, cầm túi nước chanh và đồ ăn vặt trong tay.

Khi bọn họ bắt đầu tỉnh lại thì đến lượt tôi hóa thạch. Giờ tôi mới ý thức được, lăn qua lộn lại, tôi đã bán đứng chính mình.

Hiện trường trở nên xấu hổ không gì sánh được. Chúng tôi ngồi xuống cạnh chiếc bàn trong phòng khách. Trên bàn còn bày đầy những đề bài ôn tập máy tính vô cùng thâm.

Tôi hăng giọng nói với Như Đình: “Cậu xem, mình tới ôn tập, không phải sao? Trên quyển vở này mực xanh là mình viết, mực đỏ là Phương Dư Khả nhà cậu giải đáp. Chử mình hơi xấu, cậu đừng cười.”

Vẻ mặt Phương Dư Khả trầm xuống rất thối. Tôi lý giải được tâm tình của tên nhóc này. Chỉ cần là một người con trai đều không chịu nổi một người bạn gái có bệnh đa nghi nặng như vậy. Hơn nữa tôi phát hiện tính độc chiếm của Như Đình cũng quá mạnh, chỉ có một cái giường cũng đã muốn chết đi sống lại. Tôi thương hại liếc nhìn Phương Dư Khả một cái, tiện thể nhìn Tiểu Tây đang cúi đầu một chút.

Trong trận này Tiểu Tây có thể tính là người hy sinh, bỗng nhiên xem phải trò cười, còn bỗng nhiên bị người ta thổ lộ. Hơn nữa tôi đoán Tiểu Tây nhất định đang tự hỏi, tôi rốt cuộc là vì dàn xếp ổn thỏa hay nhân cơ hội thiên thời địa lợi nhân hòa mà thật tình thông cáo.

Phương Dư Khả lạnh lùng hỏi Như Đình: “Đánh chìa khóa từ khi nào?”

Như Đình cúi đầu không nói, trong mắt rất nhanh lại đầy ập nước.

Bầu không khí có vẻ bị đóng băng.

Tôi cảm thấy tình thế lúc này có chút khó xử, phải nói gì đó để mọi người vui vẻ, vì vậy tôi nhìn Tiểu Tây, thâm tình nói: “Tiểu Tây, vừa rồi là em nói thật, không phải vì đỡ Như Đình, Em thật sự thích anh.”

Tiểu Tây nhìn tôi một chút, nhìn Phương Dư Khả một chút, rồi lại nhìn tôi một chút, như không dám tin lại nhìn Phương Dư Khả.

Tôi đành phải cường điệu một lần nữa: “Em đã thích anh rất lâu. Là nhất kiến chung tình, đáng tiếc kết quả lại không phải lưỡng tình tương duyệt.”

Khóe miệng Tiểu Tây giật giật, nói: “Thật ra anh có...”

“Em biết.” Tôi ngắt lời anh, tuy đây là chuyện thật nhưng tôi vẫn không muốn nghe chính miệng anh tàn nhẫn nói ra. “Vì vậy, em sẽ càng cố gắng làm cho anh thích em.”

Lúc này đổi lại là Như Đình nhìn tôi một chút, rồi lại nhìn Tiểu Tây một chút.

Trong ánh mắt Tiểu Tây xuất hiện chút sàu muộn: “Cần gì phải vậy? Anh chỉ coi em như em gái.”

Lần này là Như Đình ngắt lời anh: “Em nghĩ Lâm Lâm nói có lý. Yêu thì theo đuổi, anh có bạn gái thì sao? Hơn nữa bạn gái anh không phải muốn chia tay với anh sao?”

Tôi vô cùng khâm phục Như Đình dám nói như vậy, nhất là câu cuối cùng làm tôi xúc động mạnh. Tôi kích động cầm lấy tay Như Đình: “Muốn chia tay? Vì sao?” Tôi cũng không quan tâm đến ánh mắt tổn thương của Tiểu Tây, đối với tôi, tin tức này có thể cứu vớt cây gỗ di động là tôi, tôi phải nắm lấy nó thật chặt.

Như Đình sợ hãi nói: “Thật ra mình cũng không biết chị Di Liên có tính là bạn gái của Tiểu Tây hay không. Mọi người biết chị ấy rất chung tình với hội phó, bị cái gì đó kích thích mới tìm đến Tiểu Tây.”

Thì ra cái người hưởng thụ sự yêu chiều của Tiểu Tây mà không biết xấu hổ kia gọi là Di Liên!

Tiểu Tây cười khở nói: “Như Đình, nha đầu kia, sao lại nói tổn thương người ta như thế? Nói ít đi một câu cũng không chết. Anh và cô ấy chia tay thì sao? Trong lòng anh có bóng tối, những cái bóng này xua đuổi cũng không đi. Anh biết làm bộ ở cạnh người mình không thương sẽ làm đối phương tổn thương thế nào. Di Liên ở bên anh, anh biết rõ cô ấy còn lưu

luyện hẳn ta, anh cũng hy vọng thời gian qua đi sẽ tốt hơn. Cuối cùng chẳng phải chỉ có anh đau khổ sao? Lâm Lâm, anh không hy vọng khi anh ở bên em sẽ mang đến cho em sự đau khổ này. Em từ bỏ đi.”

Tôi có chút tức giận, tên khốn nhà anh có cơ hội thử ở bên Di Liên nhưng lại keo kiệt không cho tôi một cơ hội? Tôi hô lên: “Không, anh có bóng tối, em sẽ làm ánh mặt trời. Một ngày nào đó, khi bóng tối không còn, chúng ta sẽ yêu nhau.”

Phương Dư Khả vẫn không lên tiếng, đi tới nhà bếp lấy ra mấy chai bia, cười nói với chúng tôi: “Được rồi, có ai như các người sao? Thổ lộ, từ chối, sống chết quẩn lầy, các loại đều nói bên tai bọn tôi, coi bọn tôi là không khí sao? Uống chút bia, uống xong hai người về đi. Còn Chu Lâm Lâm, cô sắp xếp sách vở lại, cầm về tự mình xem. Bây giờ để đạt tiêu chuẩn nhất định không có vấn đề. Chăm chỉ một chút còn có thể lấy điểm cao nữa. Nếu vẫn không hiểu cô có thể trực tiếp hỏi Tiểu Tây đi.”

Sắc mặt Phương Dư Khả có chút tái nhợt, trong nụ cười có chút đau khổ. Tôi không biết sự đau khổ này có phải có phải như một thầy giáo phóng thích học sinh hay không, để cho cậu ta trong happy có sad hoặc trong sad có happy?

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Về Nhà 1

Tôi và Tiểu Tây đang trên đường về ký túc xá. Đây là chuyện mà tôi đã tưởng tượng vô số lần. Trên đường, có ánh mặt trời ấm áp, có nhiều đám mây trắng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, còn có người tôi thích đi bên cạnh. Nếu anh có thể nắm tay tôi thì tôi chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới. Nhưng buồn cười chính là, hai người chúng tôi một trước một sau, dọc đường không nói được một câu. Cho đến cổng ký túc xá, tôi đã đấu tranh tư tưởng một lúc lâu mới quyết định xoay người nói với Tiểu Tây: “Tiểu Tây, chúng ta hãy cùng nhau cố lên đi!” Noi xong tôi còn làm một cái thế cô lên.

Tiểu Tây bất đắc dĩ lắc đầu: “Ôn tập cho tốt đi. Thi xong rồi lại nói.”

Trở lại ký túc xá, tôi gọi một cuộc điện thoại cho Chu Ly tuyên bố thủ tiêu gia sự phục vụ tại gia, thuận tiện kể lại chuyện xảy ra hôm nay một lần từ đầu đến đuôi. Chu Ly ở bên kia đầu dây hận đến nghiến răng nghiến lợi, con bé la hét: “Sao tớ có thể bỏ qua trò hay này nhỉ? Trên TV diễn cũng không đặc sắc như các cậu, như truyền hình trực tiếp tám giờ tối hoàng kim nha!”

Tôi thở dài một hơi, hiện tại chuyện tôi có thể làm quả thật chỉ như Tiểu Tây nói, ôn tập cho tốt, đối phó với kỳ thi.

Sau khi thi xong môn máy tính, tôi tính toán điểm của mình một chút, khả năng trượt tương đối thấp. Tôi sung sướng gửi một tin nhắn cho Phương Dư Khả, cảm ơn mấy hôm trước đã bố túc cho tôi. Tôi nghĩ trong lòng nếu tên nhóc này nhân cơ hội bắt tôi mời cơm, tôi chỉ có thể cố gắng lọc ra những tiệm ăn xấp xỉ 50 đồng trong danh sách. Không ngờ Phương

Dư Khả lại thấu tình đạt lý như vậy. Tin nhắn chỉ có mấy chữ: không cần cảm ơn.

Ngày đó thi xong các môn chuyên ngành, bầu trời đột nhiên có tuyết rơi. Trong ấn tượng của tôi, từ sau khi học trung học, quê tôi rất ít khi có tuyết. Dù có rơi cũng chỉ rơi một lát thấm ướt mặt đất rồi thôi. Không ngờ tuyết Bắc Kinh lại rơi nhiều như vậy. Từng mảng tuyết lớn nhanh chóng đọng lại trên đường, khi dẫm lên sẽ phát ra những tiếng kễ kẹ. Thi xong, toàn thân tôi rất thoải mái, phát ra cảm giác muốn phá hoại rất mạnh đối với tuyết trắng thuần khiết. Chỉ cần là chỗ có tuyết tôi đều chạy tới dẫm cho một cái, ra vẻ mi đã bị lão nương chinh phục hoàn toàn.

Khi đang dẫm rất vui vẻ, tôi nhận được điện thoại của Phương Dư Khả. Giọng nói của cậu ta là giọng mũi rất nặng, tôi đoán cậu ta bị cảm.

“Khi nào thì cô về nhà? Mua vé chưa?”

Bỗng nhiên cảm thấy phúc đến sáng lòng, tôi suy tính tôi và Tiểu Tây có thể cùng về nhà, tự nhiên được ăn tiết gà, tôi hớn hờ hỏi: “Còn chưa có dự định gì. Cậu có về cùng Tiểu Tây không? Hắc hắc, ba người chúng ta cùng về đi.”

Bên kia truyền đến tiếng sụt sịt: “Nếu tôi không về cùng Tiểu Tây, cô sẽ về với ai?”

Đương nhiên là về cùng Tiểu Tây, nhưng tôi sợ trong suốt hành trình sẽ chẳng nói với Tiểu Tây được mấy câu, đến lúc đó hai người cùng xấu hổ. Quên đi, nóng ruột sẽ không ăn hết được đậu hũ nóng, cứ từ từ đi. Tôi hì hì cười: “Tôi muốn ba chúng ta cùng về, như vậy mới náo nhiệt chứ. Thi xong cũng không có chuyện gì khác, vì sao phải chia ra nha?”

Ở đầu bên kia Phương Dư Khả như lấy được đáp án thỏa mãn: “Được rồi, ba chúng ta cùng về.”

“Nhớ mua vé ghế cứng, dùng thẻ sinh viên còn có thể giảm nửa giá. Cậu đừng đốt tiền mà mua vé giường nằm nha. Tôi còn muốn tiết kiệm một chút.”

Phương Dư Khả mất hứng nói: “Tôi trả giúp cô được chưa? Ngồi mười mấy tiếng đồng hồ xe lửa mệt chết đi được.”

“Ai nha, sao cậu lại giống ông già như vậy. Mười mấy tiếng đồng hồ thôi, ba người đánh bài là có thể qua. Cậu nghe tôi đi, đừng mua giường nằm, có mua tôi cũng sẽ trả vé.”

Phương Dư Khả thỏa hiệp đồng ý.

Trước khi ngắt điện thoại, tôi an ủi cậu ta: “Bị cảm sao? Uống nhiều thuốc một chút.”

Phương Dư Khả tức giận nói: “Sao cô vẫn nói như vậy? Lại bảo người ta uống nhiều thuốc! Uống nhiều nước mới đúng...”

Ngày về nhà, tôi do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng mặc vào một chiếc váy mỏng màu sắc nhẹ nhàng. Nếu là trước đây, tôi nhất định sẽ biến thành mấy bà cô già rồi ra khỏi cửa. Nhưng lần này, tôi dự định vứt bỏ hình tượng chim cánh cụt mập mạp. Tôi lầm bầm trong lòng “Ta là cô gái kim cương xinh đẹp vô địch! Ta muốn thúc ngựa hứng gió tây!” Sau đó tôi dứt khoát đón gió bước ra khỏi cửa.

Thời điểm chờ xe taxi thật sự là đoạn thời gian khó khăn nhất. Sự thực chứng minh dù sao tôi cũng không phải kim cương vô địch. Một cơn gió nhỏ thổi qua, tôi không ngừng run rẩy, đông lạnh đến mức hàm răng kẽo kẹt hưởng ứng, hận không thể ở trên đường nhảy mấy cái làm ấm người. Phương Dư Khả rất “thân thiết” hỏi tôi, có phải tôi không có tiền mua quần áo ấm hay không. Tôi nhẹ nhàng niệm một câu “Cậu đại gia” rồi ân cần hỏi thăm người nhà cậu ta, tỏ vẻ cảm ơn sự quan tâm của cậu ta. Tiểu Tây vẫn

đứng im ở bên cạnh lập tức nói, áo lông ở Bắc Kinh rất đắt, nên về phía nam mua.

Rốt cuộc xe taxi cũng không nhanh không chậm dừng lại trước mặt ba chúng tôi. Tôi dùng ánh mắt ý bảo Phương Dư Khả ngồi phía trước, chộp đến mức con mắt cũng rút gân, Phương Dư Khả còn coi như không nhận ra, ngược lại càng vội vàng chui vào ghế sau ngồi xuống. Tôi cảm tức liếc cậu ta, hung hăng đá cái xe một cái. Vừa mới đóng cửa, tài xế không bằng lòng nói, “Cô gái, bước đi cẩn thận một chút, đừng đạp hỏng xe tôi.” Khốn! Xuất sư bất lợi!

Không biết vì sao, tôi cảm thấy từ sau khi tôi thổ lộ, thái độ của Tiểu Tây đối với tôi thay đổi 180 độ. Trước đây dù không quá mức nhiệt tình nhưng cũng có tình đồng hương, nay vừa nhìn thấy tôi lập tức cúi đầu nhìn đất, nhìn đến mức giống như trên đất có rơi mấy trăm tệ, sợ bị người khác nhặt mất vậy. Tôi đoán đây có lẽ là xấu hổ hoặc cố ý né tránh chẳng? Nếu xấu hổ, chuyện này chứng tỏ tôi có cơ hội rất lớn, tôi có thể điên cuồng mà theo đuổi, không quá ba ngày sẽ làm anh ấy hết ngượng ngùng, da mặt dày như tường thành, thân nhiệt tiếp nhận tình ý của tôi; nếu cố ý né tránh, tôi lại càng phải điên cuồng theo đuổi, làm cho da mặt anh mỏng như vỏ bánh rán ở Bắc Đại, vừa chọc là bục, nhảy dựng lên giơ tay đầu hàng, tâm phục khẩu phục phục vụ dưới váy của lão nương đây.

Đương nhiên đầu óc của tôi không thể nào có thể phụ trách một đề bài có độ khó cao như thế. Xét thấy mặc kệ là đáp án nào, tôi đều phải áp dụng hành động như nhau, phải có được kết quả như nhau. Vì vậy, tôi cũng không phiền não nữa.

Vừa mới lên xe lửa, tôi đã nhận được điện thoại của Như Đình. Tôi buồn bực nghĩ có phải cô ta gọi nhằm số hay không. Như Đình ở bên kia vòng đông vòng tây hỏi quyết định cho học kỳ sau của tôi.

Tôi tức giận hỏi: “Như Đình, lần trước chúng ta náo loạn thành như vậy, mình còn thật sự bội phục cậu có thể thẳng thắn như thế. Hơn nữa, dự định của học kỳ mới không phải đều quyết định ngay trước học kỳ sao? Đánh nhau xong mới thành bạn bè, cậu có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Như Đình cười mỉa: “Mình chỉ muốn chúc cậu và anh Tiểu Tây phát triển thuận lợi, thuận tiện giúp mình giám sát chặt chẽ Phương Dư Khả.”

“Vì sao lại gọi là thuận tiện a, giám sát chặt chẽ Phương Dư Khả nhà cậu là nhiệm vụ hàng đầu của mình, thuận tiện phát triển tình cảm giữa mình và Tiểu Tây một chút.” Tôi pha trò nói. Nghĩ trong lòng, Như Đình coi như là bạn của Tiểu Tây, tôi cho Tiểu Tây thể diện, không tính toán với cô ta; hơn nữa xét đến trình độ quan tâm khó hiểu của cô ta đối với tôi và Tiểu Tây, tôi quyết định nói chút lời dễ nghe với cô ta; lại xét đến cô ta nắm giữ thông tin tình báo về bạn gái cũ của Tiểu Tây, tôi nghĩ tôi lại phải làm trái lương tâm và đạo đức của mình, kết làm chị em với cô ta.

Như Đình là người thông minh, nghe xong lời bảo đảm của tôi lập tức nói: “Danh sách trao đổi sinh viên đã chốt rồi. Chị Di Liên và hội phó kỳ sau sẽ đi Mỹ, có lẽ phải đến một năm. Cậu cứ yên tâm về anh Tiểu Tây đi.”

Tôi đột nhiên nghĩ Như Đình thật sự là một người đáng yêu nha ~~~

Trên xe lửa, tôi nhất định sửa chữa hình tượng rượu chè ăn uống quá độ lần trước, vô cùng rụt rè uống một chút nước lọc. Mặc dù nhân viên xe lửa đẩy một xe, vô số lần hét to bên cạnh chúng tôi: “Cánh gà nướng tiêu, đùi gà thơm ngon đây —” tôi vẫn rất ngang ngạnh với cốc nước trong tay. Đồng chí Phương Dư Khả bỗng nhiên bỏ qua hình tượng nặng nề xoay bút ngày tôi mới gặp cậu ta, mua mấy túi cánh gà và đùi gà, cũng không biết xấu hổ mà gặm cùng Tiểu Tây.

Tôi không cách nào nhịn được nữa, rầm một phát vỗ bàn đứng lên. Tiểu Tây nghi hoặc nhìn tôi: “Sao vậy?” Khí thế của tôi lật ngược nữa

giang sơn, chỉ chỉ cốc nước, nuốt nước miếng: “Em đi rót nước.” Phương Dư Khả nường mắt nhìn tôi, không nói gì.

Tôi hỏi nhân viên tàu xin một cái cốc, rót đầy nước nóng, cẩn thận bê tới chỗ ngồi bên cạnh. Tôi vốn dự định dùng một vẻ mặt nịnh nọt nói với Tiểu Tây: “Ăn nhiều như vậy, uống nước đi ~~~” để không phụ lòng định nghĩa “điên cuồng theo đuổi”. Nhưng thực tế, khi tôi bê cốc nước tới chiếc bàn nhỏ, dũng khí của tôi đã tiêu hao gần như không còn, tôi cứng nhắc nói với Tiểu Tây: “Uống!”

Không ngờ lần này Tiểu Tây không nhìn chăm chăm tìm tòi nền nhà như trước, mà ngược lại cười cười với tôi, gật đầu nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Ấm áp ùn ùn kéo đến. Có chút tình cảm mềm mại nảy sinh trong lòng tôi, làm tôi có cảm giác như đang trên thiên đường. Sau khi thổ lộ, tôi biến con đường tình yêu của tôi và Tiểu Tây thành một cuộc chiến tranh. Mỗi lần tôi đều đeo mặt nạ, mặc giáp, té ngã lại đứng lên, chảy máu cũng không quan tâm, tự cho rằng trái tim mình là một thứ rất kiên cường. Nụ cười của Tiểu Tây giống như ánh sáng mặt trời, xuyên qua từng khe hở, bao vây thật chặt trái tim tôi. Trước đây tôi luôn mồm muốn làm ánh mặt trời của anh, đuổi đi cái bóng trong lòng anh. Thì ra, vĩnh viễn chỉ có người được yêu mới có thể trở thành ánh mặt trời của đối phương. Giống như Di Liên là ánh mặt trời của anh, còn anh lại là ánh mặt trời của tôi.

Khi nghĩ như vậy, tôi vừa cảm thấy cảm động lại vừa phiền muộn. Còn tôi, là ánh mặt trời của ai đây?

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Về Nhà 2

Giữa lúc tôi đang chìm đắm trong một loại tình cảm phức tạp thương xuân thu buồn, Phương Dư Khả nói một câu rất lỗi thời: “Đánh bài đi.”

Mà tôi thì lập tức khôi phục năng lực như chó con, khỏe khoắn nói được.

Đến hơn bảy giờ, tôi buồn ngủ đến mức không mở mắt ra được. Ngáp liên tục làm tôi đánh sai bài mấy lần, mà tôi lại không phải quân tử ra bài dứt khoát, thường thường khi đánh xong một cây tôi lại âm ỉ muốn đổi bài.

Phương Dư Khả bĩu môi, mất hứng nói: “Mới bảy giờ tối đã buồn ngủ, cô có phải cầm tinh sai hay không, rõ ràng là heo mà.”

(hai bạn này sinh năm 1984: cầm tinh con chuột, tuổi Tí nhé)

Tôi phản bác: “Khổng Tử viết: buổi trưa không ngủ buổi tối sụp đổ. Mạnh Tử viết, Khổng Tử nói đúng. Thánh nhân đều nói giấc ngủ trưa rất quan trọng. Trưa nay phải chờ xe lửa, tôi cố gắng đến mức này đã là không dễ dàng.”

Tiểu Tây vui vẻ: “Thánh nhân của em thật sự quá hưởng thụ rồi.”

Tôi hắc hắc cười.

Phương Dư Khả buồn cười hỏi: “Thánh nhân nhà cô còn nói danh ngôn gì nữa?”

Tôi cười nói: “Thánh nhân còn nói, dù xấu cũng phải yêu, yêu tới mức thế gian tràn ngập tình yêu.”

Tôi thật vui vẻ, sau khi thổ lộ với Tiểu Tây, tôi rốt cuộc cũng có thể thể hiện vẻ mặt chân thật trước mặt anh. Tuy tôi cũng không biết từ khi nào tôi buông tha cho các loại vẻ mặt dối trá, nhưng tôi hy vọng cho dù anh có thích tôi cũng phải là tôi chân thật, không phải là tôi mang mặt nạ.

Nhưng nếu Chu Ly biết, con bé nhất định sẽ muốn đánh tôi. Bởi vì con bé coi chuyện này là sách lược, còn tôi lại muốn vứt bỏ những sách lược, biến thành một người lỗ mãng liều mình ra trận.

Thoáng một cái xe lửa đã dừng, tôi lập tức nhìn thấy vẻ mặt hấp tấp của mẹ già. Xe lửa trễ giờ. Tôi vừa cảm thán xe lửa tăng tốc là một chuyện không thể, vừa vẫy tay ra hiệu với mẹ già.

Mẹ già đi tới phía tôi, (tôi thật sự chưa từng nhìn thấy mẹ tôi chậm rãi đi đường như thế) thanh nhã cười với tôi, sau đó quay đầu nói với Phương Dư Khả: “Dư Khả, đã phiền cháu chăm sóc Lâm Lâm nhà dì.”

Khốn! Con mới là con gái của mẹ, câu đầu tiên có phải nên bắt chuyện với con không a. Dù sao cũng đã gần nửa năm chưa gặp, cánh tay này với thật là xa.

Phương Dư Khả điềm đạm cười: “Đâu có, dì. Phần lớn thời gian Lâm Lâm rất ngoan, không quá gây sự. Dù có gây sự cũng có người thu nhật giúp cô ấy.”

Tôi lộng lẫy té xiêu. Phương Dư Khả, người điên rồi! Tôi kéo tay mẹ già, chỉ vào Tiểu Tây giới thiệu: “Đây là Tạ Đoan Tây. Đây là đối tượng mà nước trong tim con gái mẹ chảy về.”

Mẹ tôi đại khái cũng không nghe rõ “nước trong tim” là có ý tứ gì, nhưng thấy Tiểu Tây cũng có vẻ dễ nhìn, lại thanh nhã gật đầu nói: “Xin

chào,” Nhưng còn rất hữu nghị bổ sung một câu: “Nhưng nước trong tim mẹ vẫn chảy về phía Phương Dư Khả.”

Tiểu Tây có chút xấu hổ, không biết phải nói tiếp cái gì.

Trên đường, mẹ tôi bắt đầu thăm vấn.

“Kỳ thi không có vấn đề gì chứ?”

“Còn chưa có điểm hết tất cả. Có mấy môn có lẽ cũng được loại giỏi.” Tôi thành thật nói. Tôi cũng không phải chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, quả thật có vài môn công phu lên xuống của tôi phát huy tối đa. Kinh nghiệm học tập nửa học kỳ nói cho tôi biết Bắc Đại khó vào dễ ra, chỉ cần bình thường để tâm học tập, cuối kỳ ngoan ngoãn ôn tập, muốn trượt lớp cũng không phải quá dễ.

Mẹ tôi theo lệ cũng tin tưởng gật đầu, sau đó như không có việc gì xoay đầu nói tài xế: Ngồi phía sau là con gái tôi. Năm ngoái vào Bắc Đại.”

Tôi không còn biện pháp với mẹ già. Vẻ vang vì con gái cũng không cần khoe khoang như vậy đi. Mẹ bảo tài xế làm sao kham nổi, đây chẳng phải ép người ta khen mình sao?

Tài xế taxi quả nhiên đặc biệt phối hợp nói: “Hâm mộ ngài nha. Con trai tôi năm nay thi đại học, nếu có thể đỗ được chính quy tôi đã dập đầu tạ ơn trời đất.”

Mẹ tôi vừa kiêu ngạo vừa thỏa mãn cười, giống như một hoàng hậu đối với một đồng thái giám và nha hoàn phía sau.

Sau khi về đến nhà, mẹ tôi trịnh trọng nói: “Tuy Tạ Đoan Tây kia diện mạo cũng không tệ, nhưng mẹ vẫn đề cử Phương Dư Khả làm bạn trai con. Nhưng mẹ không ngờ con còn biết theo đuổi người ta nha.”

Tôi không nhịn được nữa: “Mẹ coi con gái mẹ là Trương Mạn Ngọc chắc. Ai cũng không thích con thì con yêu đơn phương không được sao.”

Mẹ tôi không chút yếu thế nói: “Yêu đơn phương thì vẫn là Phương Dư Khả tốt hơn nhiều. Mẹ thấy Phương Dư Khả với con có tướng vợ chồng.”

Tôi quyết định không để ý tới bà nữa, Tôi bỗng nhiên muốn hỏi Phương Dư Khả, những khi cậu ta không nhịn được mắng tôi đồ ngốc có phải đặc biệt giống tôi với mẹ tôi bây giờ hay không.

Toàn bộ kỳ nghỉ đông tôi đều giống một con heo. Ngoại trừ ngủ chính là ăn, nhiều nhất cũng chỉ tham gia các loại tụ tập trên danh nghĩa. Trong buổi tụ tập, tôi lập tức hóa thân thành con heo nằm trên thớt, bởi vì tôi đồ Bắc Đạ, phải mặc cho mọi người chém giết. Tôi cũng vui vẻ phối hợp. Bạn bè tôi đều là những người nước đến chân mới nhảy, ở chung với bọn họ đặc biệt thoải mái; còn buổi tụ hội của hai mươi chín vị tinh anh gần như là buổi tụ hội của những học sinh bảng vàng trước kia ở trong trường. Mặc dù hiệu trưởng Phương đã đặc biệt gọi điện tới, muốn 20 người đầu bảng trong khoa văn chúng tôi tới tham dự, nhưng tôi vẫn tìm cách không tham gia. Tôi tưởng tượng, trong loại tụ hội này, người phía trước nói tôi vinh quang, người phía sau nói tôi được nhờ, nói trong nói ngoài đều là vì tôi đồ Bắc Đạ, rất giống kiểu tranh đấu nhà giàu chiếu trên TVB. Hơn nữa khi nâng cốc chúc mừng đều là con mẹ nó vì trường học, vì học tập, vì tiền đồ, hoàn toàn không giống buổi họp lớp bình thường.

Trong buổi tụ tập với bè lũ của Yêu Tử, tôi có một gạt hái lớn, bởi vì tôi gặp được hàng xóm khi còn bé, Thiện Thiện.

Thiện Thiện vốn là một tên nhóc gầy như que củi, khi còn bé thường bị tôi ức hiếp. Có vẻ như cậu ta đã chịu khổ nhiều nên phúc đức tới. Sau một thời gian, bố Thiện Thiện thành nhà giàu mới nổi trong giới bất động sản, rồi chuyển tới khu nhà giàu trong thành phố. Mẹ tôi và mẹ cậu ta thật

ra thường hẹn nhau vừa chơi mạt chược vừa bát quái. Còn Thiện Thiện cũng giống như những kẻ có tiền khác, học xong trung học liền đi Úc học tiếp. Khi đó là thời gian nổi loạn của tôi, mỗi ngày tôi đều suy nghĩ làm thế nào để rời khỏi nhà, vì vậy tôi vừa hâm mộ lại vừa đố kỵ với Thiện Thiện, tình thế biến thành tôi chịu khổ, cậu ta hưởng lạc.

Nhưng Thiện Thiện trước mắt làm tôi suy nghĩ khi cậu ta đáp máy bay về nước, có phải bị yêu cầu mua hai vé hay không. Lúc đầu tôi nhìn đến cậu ta còn nghĩ tên mập này là ai. Không ngờ Thiện Thiện vừa nhìn thấy tôi liền khó khăn đứng lên vẫy tay chào hỏi, khi xua tay, mấy khối thịt toàn thân cũng lắc lắc theo.

Tôi cười hỏi: “Cừu ở Úc có phải đều bị cậu ăn hết rồi không? Thảo nào năm nay sản lượng lông cừu giảm mạnh nha.”

Thiện Thiện cười ha hả: “Hắc hắc, đúng vậy, vì vậy mới quay về uống sữa tổ quốc đây.”

May mà Thiện Thiện vẫn chưa hóa thân thành dân ăn chơi, không có dùng loại ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn tôi.

Tôi là nhân vật điển hình thích chặt chém, là người có thể mở một lò mổ. Tôi kéo kéo đám thịt của Thiện Thiện, lạnh lùng nói: “Về nước là phải cống hiến cho tổ quốc, còn muốn uống sữa của tổ quốc hay sao. Dù thế nào cũng nên mổ xẻ thịt Úc một chút mới có thể đền đáp tổ quốc ha.”

Thiện Thiện cười như phật Di Lặc: “Cậu nói xem phải mổ xẻ thế nào?”

Vì vậy, đoàn người vô cùng hoành tráng chúng tôi thuê một phòng hát K.

Thị trấn của chúng tôi tuy nhỏ nhưng cũng có năm câu lạc bộ. Âm thanh trong phòng K tuyệt đối có thể biến bất cứ ai thành ca sĩ. Tôi bắt đầu

tru lên bài hát “Dĩ phụ chi danh” của Chu Kiệt Luân: “Mỗi người chúng ta đều có tội, phạm những tội khác nhau, tôi có thể quyết định ai đúng, ai phải ngủ say, tranh luận không thể giải quyết, trong màn đêm không có điểm dừng tắt đi ngọn đèn duy nhất của người, ân huệ duy nhất của người, người chẵn ở phía trước có tội——” người chẵn ở phía trước quả thật có tội. Bởi vì người ở đằng trước vừa mới dời đi, tôi đã nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Phương Dư Khả tiến lại.

Tôi không tự chủ được hỏi: “Cậu theo dõi tôi?” Những lời này đi qua micro phóng to vô hạn, lời nói bất ngờ lại hòa với đoạn đọc rap của Chu Đồng có vẻ rung động đến tâm can...

Mọi người nhìn tôi, nhưng chỉ mấy giây sau, loại ánh mắt giết người giảm xuống một nửa, bởi vì những ánh mắt con gái đã lập tức chuyển tới Phương Dư Khả.

Tôi đã quên nói, bạn bè tôi, nhất là bạn gái, ở bên ngoài đều là lũ háo sắc, gặp sắc quên bạn là bản tính của bọn họ, thậm chí không tiếc cả mạng sống của bạn bè. Vì Phương Dư Khả, tôi nghĩ mỗi người nhất định sẽ đâm tôi một dao, tính qua cũng phải mười lăm dao. Vì sao lại là số lẻ? Bởi Yêu Tử là một con nhóc rất khát máu, nhất định phải đâm hơn người ta một dao mới vừa lòng.

Phương Dư Khả cũng không nhìn tôi, trực tiếp đi tới chỗ Thiện Thiện, cho cậu ta một cái big hug. Xét đến trình độ mập mạp của Thiện Thiện, mọi người đều tin tưởng cái ôm này phải là cái ôm lớn nhất trong đời Phương Dư Khả.

Thiện Thiện cầm lấy một cái mic, nói: “Giới thiệu với mọi người một người bạn. Phương Dư Khả, nghe qua chưa? Là học sinh giỏi, đỗ Bắc Đại với điểm số cao. Còn vấn đề có còn độc thân hay không không liên quan đến chuyện bài vở, phóng viên tôi từ chối trả lời. Đề nghị mọi người tuân thủ đạo đức nghề nghiệp ——” còn chưa nói xong, một loạt vỏ bia rỗng đập

lên bụng thịt của Thiện Thiện, cũng tạo thành mấy nếp nhăn một cách thần kỳ trên bụng cậu ấy.

Sau khi cười phá lên, các sắc nữ đồng loạt dụ dỗ Thiện Thiện hỏi vấn đề mấu chốt kia.

Tôi buồn chán lại bắt đầu hắt “Dĩ phụ chi danh”. Tôi có ra vẻ tự cho mình là thanh cao. Không ngờ bọn sắc nữ lại rầm rầm nã pháo tôi: “Muốn hát ra ngoài mà hát, tiếng nhạc quá lớn, không nghe rõ cái gì cả.”

Phương Dư Khả cười cười đi qua bọn họ, tới bên cạnh tôi, lớn tiếng nói: “Xin chào.”

Tôi liếc mắt một cái, xin chào cái đầu người. Đương nhiên tôi không thể nói ra, nếu không trên người tôi lại bị đâm thêm mười lăm dao nữa. Tôi gật đầu xem như chào hỏi.

Không ngờ Phương Dư Khả lại cố ý làm tôi khó sống, lại lớn tiếng nói: “Khi học đại học, câu đầu tiên tôi nói với cô cũng là xin chào.”

Ai~~, quên đi, lần này bọn chị em của tôi sẽ đâm tôi thành nhím.

Tôi giảm âm thanh xuống, giải thích với các chị em: “Khi các cậu xử trăm tới phải nhớ tớ cũng là sinh viên Bắc Đại, hiện tại vừa nhìn thấy soái ca đã quên tớ cũng học Bắc Đại rồi sao? Bọn tớ là bạn học.”

Yêu Tử thỏa mãn với tin tức vừa nhận được, quyến rũ cười với Phương Dư Khả.

Nhưng Phương Dư Khả đáng đâm nghìn dao lại nói:”Đúng, chúng tôi là bạn học, cả ba năm cấp ba nữa.”

Tôi nổi giận. Đại ca, cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói bậy nha. Ai cùng trường với cậu a? Các cậu ở Long cung, bọn tôi ở ngôi miếu tòi tàn,

hai tòa nhà lại cách nhau một cái sân vận động.

Tôi tức giận nói: “Bọn tớ cùng một khóa, cậu ta học khoa tự nhiên, tớ học khoa xã hội, chưa từng có cơ hội gặp gỡ. Hơn nữa cậu ta có bạn gái nề nếp, cô ấy còn nói tớ giám sát cậu ta, không thể để mấy con sói các cậu thu hút.”

Lúc này, Thiện Thiện nở nụ cười: “Nói gì vậy, sao có thể vừa mới quen biết a. Kỹ yếu của tớ và ảnh chụp của cậu đều bị cậu ấy lấy mất, chính là bức ảnh cậu ném bòn lên mặt tớ ấy.”

Mồm tôi mở vô cùng lớn.

Thiện Thiện vội vàng bổ sung: “Cậu không nhớ bức ảnh đấy sao? Chính là bức ảnh cậu thiếu mất một cái răng cửa, nhìn trên mặt tớ đầy bòn rồi cười lớn ấy...”

NND, tôi thật sự bị bầy không nhẹ. Tôi phải lùng sục trong đầu tìm ra tấm ảnh trong truyền thuyết kia, thuận tiện còn phải nghiên cứu vì sao vị đại ca này lại có sáng kiến muốn lấy tấm ảnh đó như vậy.

Yêu Tử lập tức cho tôi một đáp án thỏa mãn: “Sở thích của soái ca quả thật khác người, thích sưu tập các loại ảnh chụp có cá tính. Nói cũng đúng, khi còn bé Lâm Lâm chụp rất nhiều ảnh, mỗi ảnh là vô số biểu tình. Nếu cậu còn muốn, tôi còn có loại mặc quần yếm bắt sâu róm, chảy nước mũi, bắn súng tự động, các loại —”

Tôi vội vàng ngắt lời Yêu Tử: “Được rồi, được rồi, Yêu Tử, có bạn bè nào tổn hại tớ như thế sao? Tớ có chọc giận cậu chắc?”

Yêu Tử vỗ vỗ tôi, vừa cười vừa nói: “Bạn bè cũng phải tính lãi. Cậu để tớ bán một chút, tớ còn chưa tìm được chủ đề nói chuyện đâu.”

Tôi khinh thường nhìn con bé: “Cậu chưa tìm được chủ đề? Vậy này giờ đang ba hoa cái gì?”

Yêu Tử không nói gì, tăng âm lượng lên sau đó quay mic thâm tình hỏi Phương Dư Khả: “Bạn Phương, có thể có hãnh diện cùng hát một khúc “Mối tình Hiroshim” chứ?”

Lúc đó tôi thiếu chút nữa phun đồ uống trong miệng ra. Không thể không nói Yêu Tử có khí phách, chính là cái loại khí phách khi con bé đi đến đâu người người chết đến đó.

Phương Dư Khả liếc mắt nhìn tôi, lắc đầu nói: “Không biết hát, nghe hát là tốt rồi.”

Yêu Tử tuyệt đối là người chưa đụng vào tường chưa bỏ qua, lập tức nói: “Là không biết hát hay là không muốn hát, hay là không muốn hát với tôi? Come on, baby!”

Tôi nghĩ tiếng Anh của Yêu Tử lưu loát nhất chính là câu này. Nhưng tôi cũng hiểu Phương Dư Khả, người này một khi đã quyết định thì tuyệt đối sẽ lạnh lùng tới cùng.

Tôi cũng không muốn bầu không khí đông cứng lại, vội vàng nói: “Như vậy đi, tớ đọc một đoạn rap, sau đó đồng chí Phương Dư Khả cho tớ chút mặt mũi, hát một đoạn đi. Không biết hát cũng không sợ, chỉ sợ không dám hát thôi.”

Tuy tôi không biết mặt mũi tôi có đủ để Phương Dư Khả thể hiện giọng hát hay không, nhưng tôi có thể cảm nhận được mồm mọi người đã mở lớn đến mức có thể nhét vào một quả trứng gà.

Tôi mới ý thức được tôi đang định hát rap bài “Mối tình Hiroshim”...

(“mối tình Hiroshim” là một bài hát rất mùi mẫn, nói về yêu hận song song, yêu đã khó, hận người mình yêu còn khó hơn, bla bla bla, nói chung đây là một bài tình ca rất sến và đầy JQ. Hoàn toàn không phù hợp để đọc rap và cũng không có chút rap nào trong bài hát cả =]]~)

Vẻ mặt Phương Dư Khả kiểu xem kịch vui, nói: “Tôi đành liều mình bồi quân tử vậy.”

Âm nhạc du dương vừa vang lên, micro đã bị một sắc nữ nhét vào trong tay tôi. Trong ấn tượng của tôi, nhạc đệm của “Mối tình Hiroshim” còn chưa tới 20 giây, tôi đâm lao đành theo lao.

“Em là gái có chồng, anh là trai có vợ, một ngày một đêm tình ái, có nên hưởng thụ một đêm đầy sao như vậy không. Chúng ta ở trong mê cung của tình yêu, lại bị vứt bỏ trong hồi ức, để chúng ta cùng nhau khóc vì cảnh xuân tươi đẹp ngày đó. Rốt cuộc em có yêu anh hay không? Rốt cuộc có còn yêu anh hay không?”

Trên màn ảnh xuất hiện phụ đề cho giọng nam, tôi nhẹ nhàng buông mic xuống, Phương Dư Khả lại không hát như đã định, cậu ta vẫn ngốc nghếch nhìn tôi. Tôi cho rằng cậu ta muốn chơi xấu, nổi giận dùm dùm nói: “Tôi đã hát rồi, đến lượt cậu hát a.”

Trời sập, mọi người tạm thời chẳng quan tâm Phương Dư Khả có hát hay không. Thiện Thiện ở bên cạnh tôi mở miệng nói: “Trời ạ, Lâm Lâm, hèn chi có thể trà trộn vào Bắc Đại, thì ra bước bảy bước làm được bài thơ a.”

Yêu Tử cầm mic quát: “Lâm Lâm, cậu là thần tượng của tớ nha. Có phải mỗi ngày cậu đều ngâm thơ hay không?” Bọn chị em cũng bắt đầu vỗ tay cho tôi.

Chuyện này nha, tôi cũng bắt đầu bội phục chính mình. Đầu óc tôi vì sao đột nhiên thông suốt như vậy nha? Vốn đã thông minh, vốn đã thông

minh nha.

Phương Dư Khả cũng ngỡ ngác nói: “Cô có phải là gái có chồng hay không vậy?”

Khốn. Miệng chó không thể khạc ra ngà voi. Nhưng hôm nay lão nường vui vẻ, không tính toán với mi. Tôi giờ đồ uống lên, lớn tiếng nói: “Lão nường đã thông nhị mạch, tỉnh ngộ đắc đạo rồi!”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Về Nhà 3

Lần thứ hai gặp Phương Dư Khả là ở hội bạn học tình anh.

Tuy tôi đã nghĩ muốn vỡ đầu, thậm chí nghĩ ra cả các loại lý do gãy tay gãy chân để không phải nhận lời tham gia, nhưng sau khi mẹ tôi không biết từ đâu nhận được thông tin tụ hội như vậy, không nói hai lời áp giải tôi đến cổng trường mới thôi.

Đi vào trường học, đi qua tủ kính và bảng danh nhân quen thuộc. Bảng danh nhân của trường chúng tôi thật ra là mấy khối đá lớn được khắc thành, chỉ cần học sinh nào đỗ Bắc Đại hoặc Thanh Hoa đều được khắc một cái mặt lên đây. Lần này, trên tấm đá có nhiều thêm hai cái mặt của tôi và Phương Dư Khả. Thật ra tôi vẫn chưa nghĩ thông suốt vì sao cần loại phương pháp này để cổ vũ đàn em. Nói về hình thức, cái này giống như một sự sỉ nhục, chúng tôi bị gắn lên một sự sỉ nhục; hơn nữa nói về nội dung, cái này giống như lệnh bài của quý, bạn xem, mặt tôi bị khắc giống như bác gái bán đậu phụ ở cổng vậy! Trước khi tới Bắc Đại, tôi đã quyết tâm không bao giờ trở về trường cũ nữa, chính là để tránh phải nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Aiz, cái bảng danh nhân này xúi dục người ta quên nguồn quên gốc, qua cầu rút ván.

Hai mươi cái tên đứng đầu hai khoa xã hội và tự nhiên, tổng cộng là bốn mươi bạn học đều đã đến đông đủ. Ngoại trừ lớp trưởng Phạm Anh Dịch và Phương Dư Khả, ba mươi bảy đồng chí khác tôi đều không nhận ra, mặc dù có gương mặt dường như đã quen biết. Chuyện này làm tôi vô cùng ngỡ ngàng, bởi vì tôi nghe nói hai mươi cái tên đứng đầu bảng bình thường đều rất quen thuộc với nhau. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân

mà ngày đầu tiên đi học Phương Dư Khả đã tỏ vẻ hoài nghi với trí lực của tôi chẳng.

Phương Dư Khả và tôi chia ra làm trạm nguyên của khoa tự nhiên và khoa xã hội, bị yêu cầu nói mấy câu. Hiệu trưởng Phương, cũng chính là ông nội của Phương Dư Khả, vô cùng tình cảm nói với Phương Dư Khả: “Các cháu đều học cùng một trường, ngày thường cháu chăm sóc Chu Lâm Lâm nhiều một chút. Nhưng lần này ưu tiên con gái, để Chu Lâm Lâm nói trước đi.”

Tôi rất ghét trường hợp này, loại hình thức xui xẻo chưa mở mồm ăn đã phải đóng dạ dày. Tôi bất chấp đứng lên, nhìn đội ngũ tinh anh xung quanh bốn cái bàn, thanh thanh giọng nói: “Hiệu trưởng Phương bảo tôi nói vài câu thì tôi nói vài câu. Câu thứ nhất: mọi người ăn ngon miệng; câu thứ hai: mọi người chơi vui vẻ. Câu thứ ba: tôi nói xong.”

Tôi ngồi xuống, nuốt nước miếng, chờ bài phát biểu thao thao bất tuyệt của Phương Dư Khả. Bên cạnh đã có người cười lớn. Nhất là một đồng chí mặt đầy đặn thanh xuân cười đến mức hai vai cũng run lên.

Cười cái gì mà cười, đây vốn là buổi tụ tập, chẳng lẽ không được ăn ngon chơi vui?

Phương Dư Khả đứng lên, bốn bàn tinh anh vỗ tay như sấm dậy, còn có một số nữ sinh làm bộ vô tình liếc cậu ta, thật ra đã bắt đầu vuốt tóc soi gương. Tội nghiệt a!

“Điều tôi muốn nói chính là, lát nữa cơm nước xong xuôi có hoạt động tiếp theo, các vị nể mặt tôi, nhất định phải tham gia. Tôi mời khách.”

Tiếng vỗ tay lại càng kích động.

Chỉ có tôi lại càng buồn bực trong lòng, tưởng chỉ một tiếng là kết thúc buổi gặp mặt, không ngờ lại phải kéo dài.

Rượu quá tam tuần, mỗi vị tinh anh đều đã hoặc phóng khoáng hoặc ngượng ngùng, nhưng lại cứ cố chấp kính rượu hiệu trưởng Phương. Cuối cùng hiệu trưởng Phương không đỡ nổi, phải đi trước, để lại một đàn tinh anh ầm ĩ.

Vị đồng chí đầy đặn thanh xuân kia tới nói với tôi: “Chu Lâm Lâm, tôi là Nhan Thủ, khi thi vào đại học phát huy thất thường, không vào cùng một trường với cậu thật đáng tiếc.”

Tôi vội vàng đứng dậy nói: “Thật đáng tiếc a. Nhưng tôi cũng không phải phát huy quá bình thường, nếu không chúng ta đã thật sự học cùng một trường không chừng.”

Lần này Nhan Thủ không cần không chế mình đến mức hai vai co rúm, lập tức sang sàng cười: “Chu Lâm Lâm, cậu thật quá hài hước.”

Hắn cười, đặn thanh xuân trên mặt trong nháy mắt dần ra.

Trên bàn cơm, Nhan Thủ là người duy nhất nói chuyện với tôi. Mặc dù lớp trưởng ở đây, tôi và cậu ta cũng có quen biết sơ qua nhưng cũng không có quan hệ sâu sắc, ba mươi tám đồng chí khác không có dự định quen biết tôi, tôi cũng không có kế hoạch làm quen bọn họ. Tôi chỉ mong có thể bình yên vượt qua lúc này, sau đó tùy tiện bỏ lại một lý do rồi trốn mất dạng.

Không ngờ kế hoạch của tôi thực sự không cản nổi biến hóa. Phương Dư Khả lôi tôi đến từng bàn kính rượu, ý tứ là uống rượu trạng nguyên. Khi ù ù cạc cạc giờ chén rượu lên uống, tôi cảm thán chính mình thật sự quá mức nhẫn nhịn chịu đựng. Phương Dư Khả càng ra lệnh, tôi lại càng nghe theo không hai lời. Dù thế nào tôi cũng nên phản kháng a, để không hổ mỹ danh cô gái kim cương xinh đẹp vô địch của tôi chứ.

Các nam tinh anh ở bàn thứ hai bắt đầu ồn ào: “Đây là hai người ra uy trạng nguyên hay sao? Sao chúng tôi nhìn lại giống cô dâu chú rể kính rượu

vậy nha.” Tôi oán thầm: sao mấy kẻ tinh anh này cũng thích nói đùa vậy nhỉ? Nữ tinh anh đều đang nhìn nha, còn nói nữa tôi lại gây thù hằn vô số.

Phương Dư Khả lại như cá gặp nước, địch thật ta ảo, địch tiến ta lùi mà tranh cãi âm ỉ với bọn họ, cho đến khi một vị nữ nữ lông mày lá liễu đứng lên kính rượu tôi.

Vị mỹ nữ này (xét về lông mày của cô ấy, tôi rất muốn gọi tắt tên cô ấy là lông mày lá) giơ chén rượu nói với tôi: “Trước đây mình hay ao ước thi được Bắc Đạ, không ngờ lại kém vài điểm, chỉ có thể tới Phục Đán. Trời không giúp mình!” Nói xong, cô ta cười khố.

Không không hiểu Phục Đán và Bắc Đạ thì có gì khác nhau, vì sao đã qua nửa năm mà còn xoắn xuýt như thế. Đạ khái là kết cấu tư duy của người có ước mơ và loại người không có chút chí cầu tiến như tôi là không giống nhau đi.

Tôi vừa mới định uống đồ uống, cô ta lại khuyên ngăn: “Chu Lâm Lâm, tốt xấu gì cậu cũng vinh quang đỗ Bắc Đạ, sao có thể uống bậy bạ như thế?” Sau đó, cô ta quay ra nói với những người khác: “Các cậu cũng không biết thương hương tiếc ngọc sao?”

Tôi lập tức nói: “Được, cậu uống rượu gì, tôi tiếp.” Tôi có thể cảm thấy sự thù địch của cô ta. Ước mơ Bắc Đạ mà cô ta phấn đấu nhiều năm đã bị loại vô danh tiêu tốt như tôi hái mất, có phải đã làm cô ta có loại cảm giác thất bại khi Bắc Đạ của cô ta bị chà đạp hay cảm thấy chính cô ta bị chà đạp hay chằng. Tuy rằng lỗi không phải ở tôi, nhưng tôi cũng thánh mẫu mà hiểu cho cô ta một lần. Trong mắt tôi, chuyện này giống như món đồ chơi trong tủ kính mà tôi vẫn muốn mua, một ngày nào đó tôi phải trở mắt nhìn đứa trẻ nhà khác mua mất mà sinh ra thù hận đứa trẻ kia.

Tôi rót đầy bia, cười nói: “Phục Đán gần trấn nhỏ của chúng ta, lúc nào muốn về chỉ cần hai giờ là về được. Không giống như Bắc Kinh, phải

ngồi xe lửa mười mấy tiếng. Tôi có chút hối hận rồi.”

Tôi vốn muốn an ủi cô ta, nhưng không biết cách nói như vậy có phải rất kỳ diệu hay không, có thể hiểu một cách đầy khoe mẽ, lông mày lá cứng nhắc nói: “Còn nói chua xót như thế, coi chúng tôi điếc hay sao.”

Được rồi, tôi thừa nhận lời nói của tôi có chỗ không thỏa đáng, nhưng rốt cuộc tôi không có bản năng thánh mẫu, cô đánh má trái tôi, tôi còn phải giơ má phải cho cô tát hay sao?

Tôi cười cười: “Vừa rồi tôi không có ác ý, nếu như làm cậu hiểu lầm, tôi xin lỗi. Nhưng tôi nghĩ cũng chẳng phải là gả sai người, có cần phải thương tiếc một đời vậy không. Vậy, tôi cụng ly, cậu tùy ý, coi như tôi tạ tội nói lời.”

Nói xong, tôi uống sạch một cốc bia.

Lông mày lá đầy một bụng khí, đại khái là cảm thấy bị một người thô tục như tôi ức hiếp rất là uất ức, nằm lăn lên bàn khóc toáng lên.

Tôi trợn tròn mắt. Chẳng lẽ tôi nói chuyện đặc biệt quá trớn, chọc người ta khóc? Tôi còn có bản lĩnh này sao?

Trong nháy mắt, một đồng nữ tinh anh xúm lại quanh lông mày lá, mặc kệ câu chuyện trước sau thế nào, đều rất nghĩa khí ngồi bên cạnh lông mày lá. Một người nói: “A Nhị, đừng khóc, người ta đổ Bắc Đại cơ mà, đương nhiên phải vênh đuôi lên rồi.” Người nữa nói: “Đỡ rồi thì sao, nghe nói tốt nghiệp Bắc Đại ra mà còn phải bán thịt heo, may mắn đỡ được cũng không nói trước có thể tốt nghiệp hay không —” Lời này rõ ràng là chọc mạnh vào tôi một cái.

Nhưng tôi cũng mừng là tinh anh bọn họ cũng giống như chúng tôi. Bọn bè gặp nạn, xông pha khói lửa, xúm vào đánh hội đồng, hơn nữa trình độ tàn nhẫn thâm độc cũng không thua gì chúng tôi. Nếu Yêu Tử bị chọc

cho khóc, áng chừng tôi cũng không thềm hỏi thăm chân tướng sự việc, trực tiếp thượng căng tay hạ căng chân. Đương nhiên phải làm cho cái tên chọc Yêu Tử khóc biến mất khỏi trần gian.

Phương Dư Khả vẫn đứng bên không nói lời nào rốt cuộc cũng trở tài hùng biện: “A Nhị, chuyện này khách quan mà nói thì tôi nghĩ cô ấy cũng không nói sai, cô ấy vốn là một người vô tâm. Trường học tốt hay xấu không phải tiêu chuẩn đánh giá thành công của một người, hơn nữa cậu thi cũng không tệ. Trước khi thi vào đại học tôi cũng phải chuẩn bị một vài trường cao đẳng trung cấp, không cần phải để loại chuyện này vướng mắc trong lòng. Cậu không nên quá nhạy cảm, bầu không khí vốn vui vẻ, cần gì phải làm như chiến trường, khiến mọi người không vui.”

Phương Dư Khả nói xong, A Nhị lau nước mắt không nói gì. Tuy tôi có biết ơn Phương Dư Khả đã giải vây, nhưng vẫn khinh thường loại lời nói “chuẩn bị một vài trường cao đẳng trung cấp” của cậu ta. Cậu ta mà đi học cao đẳng trung cấp vậy hiệu trưởng Phương chẳng phải là chảy máu não rồi?

Phương Dư Khả nói với mọi người: “Tới phòng hát Hoàng Gia đi. Tôi đã đặt phòng trước rồi. Đồi không khí cho vui vẻ.” Cậu ta vừa ra lệnh một tiếng, tất cả nam tinh anh như trút được gánh nặng, bắt đầu ồn ào đứng dậy; những nữ tinh anh cũng nể mặt Phương Dư Khả, chỉnh đốn lại tâm tình dự định xuất phát. Tôi thấy trời đã quang mây đã tạnh, cũng chuẩn bị cầm túi bỏ đi.

Không ngờ Phương Dư Khả nói trước mặt mọi người: “Cô nhất định phải đi, bầu không khí vừa rồi bị cô làm hỏng, cô có nghĩa vụ khôi phục.”

Bấm đại gia. Bầu không khí này là bị tôi làm hỏng sao? Nhưng tôi cũng lười tranh luận, hơn nữa, tôi cũng không có khả năng tranh luận với cậu ta. Cùng lắm thì nhịn thêm mấy giờ nữa thôi.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Về Nhà 4

Tối phòng đánh bài, đám người bắt đầu tùm năm tùm ba, đánh bài thì đánh bài, chơi mạt chược thì chơi mạt chược. Khi đó điện thoại của tôi còn chưa có chức năng chụp ảnh, nếu không nhất định phải chụp lại để bảo tồn. Bạn phải nhìn thấy đám tinh anh này, nhìn thấy bài bạc là như nhìn thấy cha mẹ ruột, hoàn toàn khác với cảnh tượng nhà giàu tranh đấu trên phim truyền hình TVB.

Thấy mọi người chơi bởi vui vẻ cộng với cảnh tượng bài bạc dăng cao, đương nhiên tôi cũng sẽ không đứng ngoài trơ mắt nhìn, nếu không mấy tiếng tiếp theo có thể làm gì bây giờ? Tôi xách một cái ghế ngồi phía sau Nhan Thủ, chuẩn bị chỉ đạo Nhan Thủ sách lược công thành. Chịu sự ảnh hưởng của bọn Yêu Tử, trình độ bài bạc của tôi cao hơn hẳn trình độ học vấn, tuy nhiên cả hai cái đều phải phụ thuộc vào may mắn tương đối nhiều.

Nhưng tôi không có phẩm chất chơi bài. Người ta còn chưa hạ bài tôi đã làm như chuyên nghiệp, giúp Nhan Thủ quan sát thế trận. Mỗi lần đến lượt Nhan Thủ tôi đều nói “chờ một chút”, sau đó cân đo đong đếm mãi mới đồng ý cho Nhan Thủ hạ bài, làm cho Nhan Thủ chẳng khác nào con rối. Những người khác mất hứng: “Chu Lâm Lâm, đừng có như vậy, quan kì bất ngữ chân quân tử. Nhan Thủ, cậu phải quyết đoán, lỗ tai sao lại mềm như vậy nha.”

(Quan kì bất ngữ chân quân tử: xem cờ không bình luận mới là quân tử.)

Tôi hắc hắc cười: “Các cậu không phải chơi cờ, tôi cũng không phải là quân tử, đừng để những quy định cứng nhắc đó trói buộc.”

Sau khi tranh cãi một thôi một hồi, chủ nhân Phương Dư Khả sà tới, hỏi mọi người: “Ai thắng a?”

Một nam sinh mặc áo len cao cổ đối diện Nhan Thủ nói: “Aiz, cậu nhanh quá bọn họ đi. Đã hơn mười phút rồi mới đánh được đến ván thứ hai.”

Phương Dư Khả quay đầu nói với tôi: “Sao cô lại tụ tập bên chỗ nam sinh thế này? Con gái đều đang ở bên kia chơi đại mạo hiểm đó.”

(Trò đại mạo hiểm này như thế này, đặt ngang một cái chai thủy tinh trên bàn, một người xoay cái chai, nếu cổ chai hướng vào ai, người xoay chai sẽ được hỏi người kia một câu, người kia có thể chọn nói thật hoặc chọn phạt rượu)

Tôi thẳng thắn nói: “Quên đi, nhờ may có mấy câu hỏi bậy bạ thì khó ứng phó. Tôi vẫn muốn xem đánh bài cơ. Hơn nữa, ở phòng đánh bài mà lại chơi đại mạo hiểm, thật thú vị ha.”

Đôi mắt của áo len cao cổ lóe sáng: “Thật ra chơi đại mạo hiểm cũng không có gì là ăn chơi trác táng. Nếu không chúng ta cũng chơi cái đó đi. Bài bạc thật không có ý nghĩa, thông tin mới là thứ có giá trị chân chính nha.”

Tôi nghĩ vị huynh đệ này thật sự có con mắt tinh đời, vì vậy mới chơi đại mạo hiểm với bốn năm người, nghĩ làm gì cho mệt, cứ chuẩn bị sẵn câu “hôm nay nội y của tôi màu XX” là được rồi, dù sao sớm muộn gì cũng đến lượt phải nói.

Nhưng ít ra Nhan Thủ còn có thành tích hơn áo len cao cổ. Hắn đứng lên, hướng về phía mấy nữ sinh rồi hô lên: “Chúng ta cùng chơi đi. Có nam

có nữ thì hoạt động này mới phát huy tác dụng nha!”

Hắc, khả năng của những đại gia đây thật không thể lường trước được nha, mấy người sống chết ôn thi đại học không giống người thường này thì ra cũng là phạm phu tục tử như tôi thôi. Chân trần không sợ rách giầy, dù sao tôi cũng không quen thuộc với bọn họ, chơi cái này cũng đỡ mệt.

Vì vậy, hơn mười người từ những bàn mạt chược, chiếu bạc cấp tốc xúm lại.

Thế nhưng, tôi lập tức thất vọng với những nữ tinh anh, hối hận vừa rồi đã thay đổi đánh giá về bọn họ quá sớm. Cũng không biết là vì Phương Dư Khả hay vì bọn họ thật sự trong sáng đáng yêu, mấy vấn đề mà bọn họ hỏi chỉ là: “Xin hỏi, bạn có bao giờ chưa đánh răng đã đi ngủ hay không?” Tôi ngã ngửa, tôi thường chưa kịp đánh răng đã đi học, không biết loại vấn đề này có giá trị để lấy ra tham khảo hay không. Tôi thật sự ghen hòng đông cứng người nha. Đến lượt mấy người nam sinh hỏi, tôi nghĩ dù họ có nói dối bọn họ cũng chẳng nhận ra, dù có nói thật cũng biến thành loại topic “bí mật hoa viên” trên diễn đàn, không có một chút kích thích, cuối cùng tôi suýt chút nữa ngủ gật.

Nhưng khi miệng bình rượu nói thật chỉ ngay Phương Dư Khả, tôi lập tức khôi phục tinh thần. Những nữ tinh anh tuy toàn nói thật những vấn đề rất an toàn với xã hội, nhưng có vẻ vẫn có chút tò mò đối với Phương Dư Khả. Nữ sinh chớp mũi tàn nhang vừa xoay cái chai hỏi vấn đề đầu tiên: “Mối tình đầu là khi nào?” Lúc đó tôi thật sự muốn chém cô ta, bởi vì tôi nghĩ những vấn đề như đêm đầu tiên sẽ thú vị hơn nhiều, hơn nữa vị đồng chí này có vẻ cũng chẳng nhớ rõ mối tình đầu là khi nào.

Quả nhiên, Phương Dư Khả nói: “Khi đó còn nhỏ, không nhớ rõ cụ thể là lúc nào.” Chậc chậc, tôi bội phục cậu ta muốn chết, chỉ có soái ca mới có thể trả lời như thế.

“Vậy đối tượng của mối tình đầu kia là người thế nào a?” Tinh thần bát quái của tàn nhang này có vẻ đã nhiễm sang những người khác, mọi người đều vô tình hay cố ý không đề cập đến chuyện đây đã là câu hỏi thứ hai, cô ta đã phạm quy.

Phương Dư Khả cười cười không nói gì. Mọi người có chút ử rử. Tôi cũng có chút thất vọng, dòng máu bát quái của tôi cũng bắt đầu rục rịch. Vì vậy tôi đặc biệt không biết xấu hổ hỏi vấn đề thứ ba: “Mối tình đầu là nam hay nữ?” Khi tôi hỏi vấn đề này chỉ thuần túy là ép cậu ta trả lời nhiều hơn mà thôi.

Phương Dư Khả lúng túng uống một ngụm nước rồi nói: “Cái này khó nói, tính tình người ấy có chút hoang dã.”

Tôi té xiu. Chẳng lẽ cậu ta thích người ta cũng không làm rõ đó là nam hay nữ sao. Vấn đề tế nhị như vậy mà cậu ta còn trả lời thoải mái như thế. Soái ca đúng là bất kể trai gái lớn bé đều ăn nha.

Tôi giơ ngón tay cái lên với cậu ta. Thật ra, tôi muốn giơ ngón giữa cơ.

Bởi vì vấn đề của tôi thành công làm cho Phương Dư Khả trả lời, trò đại mạo hiểm biến thành đại hội phóng viên.

Phóng viên A hỏi: “Vậy sau đó hai người có ở bên nhau không? Vì sao lại khó nói? Sau này hai người có gặp lại nhau chứ?”

Phương Dư Khả buồn cười đáp, rất có phong cách của mình tinh: “Mọi người đừng hiểu lầm, tôi chỉ nói cô ấy là một cô gái có tính cách tương đối giống nam sinh.” Nhìn đi, nhìn đi, thật cũng là giả, giả cũng là thật, người ta hỏi ba câu, cậu ta lại trả lời một nẻo.

Phóng viên B lập tức tranh cơ hội: “Cậu đã thổ lộ với cô ấy chưa? Thổ lộ thành công không?”

Phương Dư Khả nói: “Khi mới bắt đầu còn không rõ cảm giác đó gọi là thích. Lo lắng thổ lộ sẽ dọa cô ấy chạy mất, vì vậy không thể làm gì khác ngoài đứng bên cạnh nhìn cô ấy. Khi cuối cùng cũng chờ được cơ hội tới gần, chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, cô ấy đã thích người khác.” Không ngờ đây là một nam phụ thâm tình nha. Đây chẳng phải vai của Won Bin trong “trái tim mùa thu” sao? Thảo nào sau khi cậu ta tháo mắt kính xuống tôi đều nghĩ cậu ta giống Won Bin. Không ngờ đây là khí chất nam phụ toát ra từ nội tâm nha. Xong rồi, quả này nhóm phóng viên sẽ vì cậu ta nhũn thành miến mất.

Nhóm phóng viên còn chưa hỏi xong tôi đập mạnh tay một cái, ngăn cơn oanh tạc điên cuồng của bọn họ. mấy câu hỏi trước đều quá nhảm nhí, chưa chọc thẳng vào chỗ yếu, tôi thanh thanh giọng, đặc biệt tỏ vẻ mình là thành phần trí thức, hỏi: “Vậy xin hỏi, ngài vẫn là một xử nam sao?”

Hỏi xong, nam sinh bên cạnh bắt đầu đứng ngồi không yên, câu hỏi vừa rồi bọn họ cũng suy nghĩ đã lâu, cuối cùng thuyền cũng gặp nước. Bọn họ cảm kích liếc tôi một cái, nhiệt liệt vỗ tay, còn uy hiếp Phương Dư Khả: “Câu này cậu phải trả lời, không có phép uống rượu!”

Mấy nữ tinh anh thì nhăn nhó, vừa muốn nghe đáp án lại sợ nghe được đáp án không tốt, hơn nữa, mấy người trong đó còn đỏ mặt. Khốn, đối tượng đem đầu tiên cũng chẳng phải bọn họ, còn làm trò...

Phương Dư Khả bình tĩnh nói: “Tôi hy vọng, tôi có thể tìm lại cô ấy, sau đó, khi trả lời vấn đề này sẽ không bị mất mặt.” Các nữ sinh còn đang suy ngẫm về đáp án này, nam sinh đã bùng nổ: “Ha ha, Dư Khả nha, bây giờ còn sớm, một năm nữa mà cậu còn trả lời như vậy, bọn tớ sẽ hoài nghi có phải cậu...”

Đoạn ngập ngừng này làm các nữ tinh anh che mặt quay đi. Tôi vô cùng không hiểu, động lực để bọn họ tổ chức trò đại mạo hiểm này là gì, ngay cả một vấn đề đơn giản như vậy cũng không chịu nổi?

Phương Dư Khả quay chai rượu trên bàn, tỏ ý chuẩn bị kết thúc đợt oanh tạc này.

Báo ứng của ông trời quả thật rất đúng lúc, cái chai quay về phía tôi rồi dừng lại. “Vô gian đạo” nói rất đúng. Gieo gió, sớm muộn cũng phải gặt bão.

Phương Dư Khả khiêu khích cười với tôi.

Tôi tưởng rằng cậu ta sẽ hỏi tôi có phải xử nữ hay không, không ngờ Phương Dư Khả lại hỏi: “Xin hỏi cách nhìn của cô đối với đối tượng yêu đương.”

Tình cảnh lạnh xuống trong nháy mắt, sát thủ mặt lạnh không hổ vĩnh viễn là cái tủ lạnh, đặt vấn đề còn kém chất lượng hơn cả các nữ tinh anh. Mấy nam tinh anh đang định xem kịch vui suy sụp trong nháy mắt.

Cái này có thể viết vào báo cáo những vấn đề tôi có thể trả lời trong nháy mắt, tôi còn biết chính xác phải nói thế nào.

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Tình yêu, chính là tín ngưỡng. Tin là có, không tin là không.” Tôi nghĩ tới Tiểu Tây, nghĩ tới Di Liên, nghĩ tới Như Đình, nghĩ tới đối tượng vô danh trong mỗi tình đầu của Phương Dư Khả. Tình yêu đều muốn chúng ta trở thành tín đồ tiều tụy của nó.

Dường như tôi nghe thấy Phương Dư Khả nhẹ giọng nói sau khi suy nghĩ một lát: “Tin hay không tin, cô ấy đều ở đó.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Về Nhà 5

Ngày 30, tôi dậy rất sớm. Trấn nhỏ của chúng tôi không có lệnh cấm khói lửa như Bắc Kinh. Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cười đùa của bọn trẻ con đang nghịch pháo. Khi còn bé, tôi thích nhất lễ mừng năm mới, có quần áo mới để mặc, có lì xì đỏ thắm, vô ưu vô lo, lại không bị mắng; lớn đến thế này tôi vẫn thích lễ mừng năm mới — bởi vì không phải đi học... Nói đến đây lại thấy buồn bực, vừa buồn về điểm giả của cuộc thi, vừa bực hiện tại đang đơn phương, thật là ngăn trở sự tôi luyện của tôi. Tôi có chút ước ao được giống những nhân vật nữ trong phim truyền hình, âm thầm buồn bã sau những cuộc tình, ít nhất trong lễ mừng năm mới cũng có gì đó có lịch sử tang thương có thể lấy ra mà gột sạch.

Ăn xong bữa trưa, tôi lập kế hoạch cửa trai. Khi đó mẹ tôi còn chưa trở thành người của thời đại, trong nhà chưa có máy tính. Tôi bắt chấp gió lạnh tới quán internet, chuẩn bị gửi cho Tiểu Tây một bức thư điện tử.

Mở hòm thư, nhấp nhấp chuột, trong đầu tôi trống rỗng. Bởi vì tôi vẫn chưa nghĩ ra nên viết nó thành một bức thư tình hay chỉ là một bức thư tường thuật bình thường. Tôi viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, rốt cục viết:

Tiểu Tây, nhà em bắt đầu làm văn thẩn, tuy khu của bọn em không có truyền thống này nhưng mẹ em nói, phải ăn sủi cảo mới có không khí đoàn viên. Em mong, đêm trừ tịch trong tương lai — đêm 30, chúng ta có thể ngồi bên bàn ăn trong nhà của chúng ta, cùng nhau ăn sủi cảo.

Còn nữa, em vẫn không hiểu, ước mơ của anh ngày xưa là vào Học viện y học Bắc Đại, vì sao lại vào khoa kinh tế?

Tôi lẩm nhẩm đọc lại bức thư hai lần, nghĩ cái này vừa giống thư tình vừa giống văn tường thuật, lại có vấn đề dinh dưỡng hỗ trợ, thật sự là bức thư mẫu mực không đọc không được, lúc này tôi mới dè dặt bấm vào nút “gửi đi”.

Phụ nữ thời cổ đại gửi thư có phải mỗi ngày đều nhìn lên trời chờ bồ câu đưa tin hồi âm hay không? Nhưng như vậy rất dễ bị chim phóng uế lên giữa mặt, nhất là không khí thời ấy trong lành, chim chưa thuần hóa, rất dễ bay lung tung. Tôi tưởng tượng ra cảnh nữ tử kiễng chân chờ đợi, sắc mặt dần âm đạm, rồi ngốc nghếch nghĩ: khoa học kỹ thuật phát triển thật là tốt, tôi cũng không thật sự phải “kiễng chân” chờ hồi âm, chỉ cần im lặng chờ đợi là được.

Từ quán internet về nhà, tôi nhận được điện thoại của Yêu Tử.

Yêu Tử reo lên trong điện thoại: “Lâm Lâm, tối nay cùng tới bắn pháo hoa đi.”

Tôi bình tĩnh nhã nhặn hỏi: “Cậu nói đi, còn hẹn ai?”

Yêu Tử ở đầu bên kia rất vui vẻ: “Sao cậu biết tớ còn hẹn người khác a?”

“Thừa lời, hai mươi năm quen biết, chưa từng thấy cậu thả nổi một con diều, hôm nay lại lãng mạn như thế nhất định là có cái chủ ý kì quái nào đó.”

“Hắc hắc, chỉ có cậu hiểu tớ. Hôn một cái ~~ Tớ hẹn Thiện Thiện, bảo Thiện Thiện hẹn Phương Dư Khả. Bốn người chúng ta đi bắn pháo hoa đi. Đêm nay, mười một giờ, gặp nhau ở đường Giang Hoài. Thiện Thiện lái xe tới.”

“Tên Thiện Thiện kia có bằng lái lúc nào a. Bằng lái nước ngoài trong nước không thừa nhận.”

“Ai nha, sao cậu lại giống mấy bà cô già như thế, Thiện Thiện ở nước ngoài nhiều năm như vậy, trở về còn không lấy nổi cái bằng lái hay sao. Đêm nay không gặp không về!”

Thật ra tôi không muốn để Yêu Tử đi cùng Phương Dư Khả. Trong lòng Phương Dư Khả đã có người thương. Chiều hôm qua, ánh mắt của cậu ta khi nhắc đến cô ta, tôi đã nhìn thấy khi Tiểu Tây nhìn Di Liên. Thích một người đã có người trong lòng rất đau khổ. Tôi sợ Yêu Tử cũng sẽ như thiêu thân lao vào lửa yêu đơn phương giống tôi, tuy một nhiệm kỳ làm bạn trai của Yêu Tử cũng chỉ tối đa được ba tháng...

Buổi tối ăn sủi cảo, ở nhà cùng bố mẹ già xem hết chương trình năm mới, bố mẹ tôi bắt đầu sắp xếp chơi mạt chược. Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ, quyết định vừa đi dạo vừa tới đường Giang Hoài.

Tôi thật sự hối hận, đêm 30, các cửa hàng đều đóng cửa sớm. Một mình tôi nhìn pháo hoa ven đường, có vẻ đặc biệt cô đơn. Nhất là khi đi trên cầu Giang Đông, vài đôi tình nhân đều quay đầu lại nhìn tôi, có lẽ là sợ tôi nhảy cầu.

Sớm biết thế này thì mười giờ mới ra khỏi cửa. Bây giờ trở về cũng chẳng được bao lâu. Tiếp tục đi hay trở về đều không được, giống như tình yêu của tôi. Kiên trì thì khó chịu, buông tha thì đáng tiếc. Suy nghĩ như có như không này quẩn lấy tôi, hô hoán bảo tôi phải tiếp tục tranh thủ tình cảm; mà những đau xót tạo thành từ những suy nghĩ này lại luôn luôn nhắc nhở tôi, làm tôi dừng bước, làm tôi quay đầu.

Trong buổi tối náo nhiệt và yên bình này, lần đầu tiên tôi nghiêm túc suy nghĩ về những vấn đề tình cảm, thậm chí tôi còn nhìn nhận thật kỹ vấn đề ngày hôm qua một lần nữa: định nghĩa của tình yêu rốt cuộc là gì? Trước mặt thần tình yêu, tôi thật sự là một tín đồ tiều tụy sao? Vì sao tôi lại lưỡng lự? Tôi rụt cổ, khép chặt áo lông trên người, tựa vào lan can, nhìn nước sông chậm rãi chảy qua dưới cầu. Tôi có cảm giác thương cảm muốn

khóc, pháo hoa phía xa xa càng đẹp, tôi càng cảm thấy ưu thương. Đây thật sự không giống tôi. Nhớ lần trước khi xem “trái tim mùa thu” cùng mẹ tôi, khi Song Hye Kyo chết, mẹ tôi khóc như con gái mình chết vậy, còn tôi lại không rơi một giọt nước mắt. Hiện tại, tôi nhìn pháo hoa, không hiểu sao lại xúc động như thế này.

Phía sau có người vỗ vai tôi. Tôi không quay đầu. Nếu phía sau là một bác gái nhiều chuyện tới khuyên tôi đừng nhảy sông sẽ phá hoại bầu không khí thể lương mà tuyệt đẹp của tôi.

Người phía sau lại vỗ vỗ vai tôi. Tôi tức giận xoay người, đang muốn rống lên “đừng xen vào chuyện của người khác”, thì phát hiện Phương Dư Khả đang đứng trước mặt, ngờ vực nhìn tôi. Cậu ta hỏi: “Nóng quá hứng gió à?”

Tôi gật đầu: “Tôi đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh ở trên lầu ngắm tôi. Tôi theo đuổi nghệ thuật mà.”

Phương Dư Khả bước tới mấy bước, chống tay lên lan can, cười nói: “Học được cách làm thơ rồi, có tiến bộ nha.”

Tôi khinh thường nói: “Tôi còn làm được thơ ở phòng KTV, làm thơ đối với tôi chỉ là trò trẻ con.”

Phương Dư Khả không cười nhạo tôi như bình thường, chỉ nhàn nhạt cười, nhìn nước chảy dưới cầu.

Tôi nhìn đằng xa. Gần nửa đêm, pháo hoa càng lúc càng nhiều, càng ngày càng rực rỡ. Nước sông ánh lên đủ màu sắc, nhìn rất đẹp mắt. Tôi hỏi Phương Dư Khả: “Phương Dư Khả, vì sao cậu thích mỗi tình đầu của cậu?”

Phương Dư Khả dịu dàng nhìn dòng sông: “Thích tất cả mọi thứ của cô ấy, bao gồm cả tính xấu, cái đầu ngu ngốc của cô ấy. Nếu như cô ấy ngốc hơn chút nữa, tôi sẽ kèm cặp cô ấy suốt những năm cấp hai cấp ba.

Không biết nếu như vậy, hiện tại cô ấy có thể thích tôi nhanh hơn một chút không.”

Thì ra người đó đang ở Bắc Đại. Nhưng thật không ngờ cậu ta lại là một chủ nhân cần hồng nhan không cần giang sơn như vậy. Tôi hỏi tiếp vấn đề làm tôi suy nghĩ: “Nếu mỗi tình đầu của cậu không thích cậu, cậu sẽ buông tay sao?”

Phương Dư Khả im lặng, chỉ nhìn nước sông dưới chân.

Tôi sốt ruột nói: “Tôi nói nếu như, chỉ là giả thiết thôi.”

Phương Dư Khả ngẩng đầu nhìn tôi. Pháo hoa ánh lên mặt cậu ta một cái bóng sắc sỡ.

Cậu ta kiên định nhìn thẳng vào mắt tôi, giống như đang hứa hẹn một lời hứa trang trọng nhất: “Sẽ không. Tôi sẽ ở gần bên cô ấy, luôn luôn ở cạnh cô ấy, cho đến khi cô ấy không rời khỏi tôi nữa.”

Tôi kinh ngạc nói: “Mối tình đầu của cậu chẳng lẽ là Như Đình? Khó trách cậu với cô ấy như hình với bóng. Tính tính cô ấy quả thật không được tốt lắm, lần trước ở nhà cậu như lên cơn vậy. Nói cô ấy giống con trai á, tôi không thể không nói cái nhìn của mấy người yêu nhau đúng là một mình một kiểu nha. Nhưng đầu óc khẳng định là không ngu ngốc, mặc dù ở trong mắt cậu, thế giới chẳng có ai là không ngu ngốc. Hơn nữa toàn bộ người trên thế giới đều biết cô ấy thích cậu. Cậu còn ở đó vờ vịt u buồn, thanh cao. Giữa hai người chẳng phải chỉ còn cách có một tờ giấy mỏng sao? Có muốn tôi giúp hay không?” Không đợi cậu ta trả lời tôi đã thở dài: “Hôm qua còn tưởng cậu cũng đơn phương giống tôi, aiz, trong một đêm đã mất đi người bạn cùng hoạn nạn.”

Phương Dư Khả không an ủi tâm hồn đau thương của tôi, nhìn pháo hoa đang xa rồi nói: “Tôi đang nghĩ, sức tư duy theo quán tính của con người rất mạnh. Không cần phải giải thích từ đầu đến đuôi mỗi câu mỗi

chữ mới có thể phủ nhận một nhận định sai lầm nào đó, mới có thể suy nghĩ một khả năng khác. Nhất là đối với những sinh vật có tư duy chậm chạp, các loại ám chỉ, nói bóng nói gió cũng chỉ như pháo hoa kia, người ấy xem xong là xong việc, nghe xong là xong việc, cũng không thèm nghĩ vì sao pháo hoa lại nổ thành những hình dạng khác nhau. Đôi khi tôi suýt chút nữa không nhận được, muốn nói cho người ấy, người ấy sẽ nổ thành những vì sao, biểu thị cho tình yêu làm tôi choáng váng đầu óc; hay nổ thành hình một cái ô, biểu thị cho suy nghĩ của tôi muốn bảo vệ người ấy; hay nổ thành cây pháo trên trời, biểu thị cho sự tức giận của tôi, nhưng lại không có cách nào không khoan dung cho người ấy. Nhưng tôi sợ tôi còn chưa kịp nói cho người ấy tất cả những hàm ý của mình, thì người ấy đã bị dọa chạy. Bởi vì người ấy chỉ là một con cọp giấy làm bộ dũng mãnh, gặp phiền phức lập tức sẽ trốn tránh; cũng có thể nói người ấy là một con đà điểu, chôn đầu dưới đất, không muốn quan tâm đến bất cứ thứ gì.”

Tôi nghe mà thấy mình như lọt vào trong sương mù, mặc dù những lời này phát sinh trong lúc có bối cảnh có đối thoại, nhưng tôi quy cho tư duy quỹ dị của cậu ta, trước sau không ăn khớp, không biết tên nhóc này trúng cái tà gì, tự nhiên lại quay sang thao thao bất tuyệt về pháo hoa. Có lẽ mọi người đứng trước tình yêu thật sự đều biến thành kẻ ngốc. Như Đình còn bảo tôi quản chặt Phương Dư Khả, cũng không xem người ta si tình tới trình độ nào, người khác có ý định đào vách tường cũng vô dụng, trái tim Phương Dư Khả rõ ràng là có vách đồng vách sắt, siết cô ta thật chặt bên trong. Yêu Tử đáng thương nha.

Khi tới đường Giang Hoài, tôi nhìn thấy cái bóng khổng lồ của Thiện Thiện từ phía xa, làm cho Yêu Tử ở bên cạnh có vẻ đặc biệt nhỏ nhắn xinh xắn.

Trấn nhỏ thật sự rất nhỏ, lái xe hai mươi phút chúng tôi đã tới vùng ngoại thành. Tôi hỏi Yêu Tử ở bên cạnh: “Vì sao phải tới ngoại thành bắn pháo hoa? Tối mù mịt như vậy, gặp nạn thì sao?”

Yêu Tử mất kiên nhẫn nói: “Đốt pháo hoa ở ngoại thành mới có ý nghĩa, trên trời chỉ có một mình pháo hoa của chúng ta, không giống trong nội thành, ngẩng đầu cũng không biết đâu là pháo hoa mình bắn. Hơn nữa, muốn cướp tiền sẽ cướp của Thiện Thiện, cướp sắc cũng là cướp của tớ. Cậu không cần lo lắng.”

Phương Dư Khả và Thiện Thiện đứng bên cạnh cười.

Qua một lúc, Thiện Thiện lấy từ trong xe ra hai cái túi, nhiệt tình nói: “Đêm nguyệt hắc phong cao, thích hợp giết người phóng hỏa. Tới đây, cùng tới châm lửa đi.”

Tôi nghĩ đêm 30 này thật là đủ dày vò. Hơn nửa đêm, một đám người đốt lửa sưởi ấm dưới ánh đèn ô tô, người ta không biết còn tưởng đây là dân chạy nạn.

Yêu Tử đặt pháo hoa của bốn người vào bốn góc của khoảng cỏ rộng. Mười phút sau là tới giao thừa.

Tôi và Phương Dư Khả giúp Thiện Thiện kéo dây dẫn, gặm cánh gà, cũng rất bận rộn.

Ở một phút cuối cùng, Yêu tử đưa cho mỗi người chúng tôi một cái bật lửa, bảo chúng tôi cùng nhau châm lửa.

Tay tôi run rẩy đốt dây dẫn, dây dẫn phát ra tiếng “xoẹt xoẹt”. Tôi lập tức chạy thật xa, nhìn ba người khác ung dung châm lửa. Vì vậy, pháo hoa đầu tiên trên bầu trời là của tôi. Đầu tiên là một vòng tròn màu tím, sau đó hóa thành một cái ô khổng lồ, sau đó lại giống như một bông cúc vàng. Lúc này, mấy góc khác của bầu trời cũng bắt đầu xuất hiện những bông pháo hoa hình dáng rực rỡ khác. Mấy bông pháo hoa phóng lên cùng một chỗ, làm cho bãi cỏ sáng như ban ngày.

Trong tiếng pháo hoa, Yêu Tử lớn tiếng nói: “Lâm Lâm, có nguyện vọng gì thì nói ngay đi. Ông trời bị chúng ta đánh thức rồi, phải nghe chúng ta nói ~~~”

Tôi cười hì hì, chụm tay lên miệng, quay lên trời hô: “Tôi muốn ông xã của tôi!”

Yêu Tử đứng bên cạnh cười, nói với tôi: “Cậu thật sự tin? Chuyện mất mặt như thế cậu cũng dám làm.”

Lại bị con bé đùa giỡn. Tôi chán nản đẩy con bé một cái. Thiện Thiện ở bên cạnh vỗ tay: “Ai nha, ông trời rốt cuộc cũng mở mắt rồi. Khi còn bé, tớ bị cậu bắt nạt thảm như vậy, cuối cùng cũng có người có thể chèn ép lại cậu. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.”

Phương Dư Khả vừa định mở miệng, tôi đã trừng mắt với cậu ta: “Cậu nói dễ nghe một chút, hoặc là đừng có nói. Nếu không, thù của hai người bọn họ, tôi đều ghi lên người cậu.”

Cậu ta dịu dàng cười, bắt chước ta chụm tay lên miệng, nhanh chóng hô về phía pháo hoa sắp tàn: “Tôi muốn bà xã của tôi!”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn. Tôi phản ứng lại đầu tiên, chỉ về phía cậu ta: “Tôi biết cậu là thâm độc nhất mà. Lại dám châm chọc tôi sau lưng? Cậu tranh giành ông trời với tôi phải không? Hảo hán không biết nói phét. Bà xã của cậu không phải ở bên cạnh cậu sao?”

Phương Dư Khả vui vẻ cười, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tôi lại không cảm thấy tức giận. Phương Dư Khả cười rộ lên rất có sức hấp dẫn. Trước đây cậu ta nói mang kính vì sợ chính mình quá đẹp trai, quả thật là có lý, nếu bình thường cậu ta cười như hiện tại, tôi sợ số người đào vách tường của Như Đình sẽ tăng theo cấp số nhân.

Tôi nói: “Phương Dư Khả, cậu nhất định phải chung thủy, trước sau như một với bà xã của cậu, để tôi tin tưởng tình yêu, cũng để tôi đỡ kị đến chết.”

Phương Dư Khả gật đầu thật mạnh.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Rút Ra Kinh Nghiệm Xương Máu

Qua vài ngày, tôi ra quán internet kiểm tra và nhận thư. Trong hộp thư đến có một thư mới. Sau khi kích động hỏi thăm Thượng đế, Thánh A La và Quan Thế Âm xong xuôi, tôi run run kick chuột vào hòm thư đến. Bức thư quả thật là do Tiểu Tây gửi, nội dung chỉ có vài câu:

Đã nhận được thư. Gia đình có việc, không thể đi học đúng hạn. Em và Dư Khả đi trước.

À, có việc thì gọi điện. Anh không thường kiểm tra hòm thư. Thứ lỗi.

Tôi đọc đi đọc lại bức thư này rất nhiều lần, cho đến khi có thể đếm được bức thư này có 35 chữ, tôi mới tắt máy ra về. Tôi phải đau khổ suy nghĩ rất lâu, phải làm thế nào có thể thổ lộ với anh lại không quấy rầy anh. Gửi thư là phương pháp tốt nhất mà tôi nghĩ đến. Nếu không tôi sẽ ghen đến chết, một mình vỡ vụn, còn lừa dối mình, tưởng tượng khi anh đọc thư sẽ có biểu cảm và tâm tình thế nào, không ngờ lần đầu tiên dùng cách này đã bị uyển chuyển cự tuyệt. Vấn đề mà tôi đặc ý nhất trong thư, anh không trả lời, vấn đề tình tứ anh cũng không đáp lại. Ngay cả cái khai giảng đầu tiên mà tôi trông đợi trong đời cũng vì diễn viên chính không xuất hiện mà trở nên chẳng còn gì thú vị. Anh xa cách, khách khí, cẩn thận, không để lại cho tôi một chút cơ hội, phán tôi bị knock out, chặt đứt mọi tưởng niệm của tôi.

Mùng bảy còn chưa qua, tôi đã tùy tiện nói với mẹ già một lý do, một mình trở về Bắc Kinh.

Không muốn đi cùng Phương Dư Khả, thứ nhất là vì liên quan tới Như Đình. Tôi không muốn ở cùng hẳn một thời gian quá dài, sẽ khiến cho Như Đình càng thêm tức tối; thứ hai là vì tôi cần mượn phương pháp nào đó chống lại nội dung trong bức thư kia của Tiểu Tây — không phải anh nói gì thì tôi sẽ làm như thế — tuy tôi biết sự phản kháng như vậy trong mắt mắt Tiểu Tây và mọi người cũng chẳng là gì.

Trường học rất vắng vẻ. Một dãy phòng học dài chẳng có được mấy người, ngay cả căn tin cũng chỉ mở một cái, chính là cái cách ký túc xá của tôi xa nhất. Để tránh việc thay quần áo rất phiền toái mỗi khi ra ngoài, tôi mua một đồng lương khô, tắt di động, rút dây điện thoại, chuẩn bị ngủ đông.

Cứ dần dần ngủ như vậy mấy ngày, cuối cùng thật sự không ngủ nổi nữa tôi mới mở đôi mắt sưng vù, bật máy tính lên mạng. QQ tự động đăng nhập lóe lên, nhắc tôi có tin nhắn mới. Tôi mở ra nhìn, là cái tên “Tim đập”. Nội dung vô cùng bá đạo viết:

22:05: Đã chết chưa?

22:50: Còn sống thì lên tiếng đi.

23:00: Vì sao lại về trường trước? Nhớ nạp pin điện thoại.

23:20: Cố ý tắt di động sao?

23:25: Vì sao ngay cả dây điện thoại ở ký túc xá cũng rút?

Dù đầu óc tôi có u mê nhưng vẫn nhớ “Tim đập” chính là Phương Dư Khả. Tôi nhắn lại: “Chưa chết, thất vọng rồi chứ?”

Hình cái đầu của Phương Dư Khả bỗng sáng lên: “Hôm nay mới biết cô một mình đi trước. Không có nghĩa khí.”

Phương Dư Khả càng ngày càng cho tôi cảm giác giống Yêu Tử, tuy lời nói ác độc nhưng là anh em tốt.

Tôi gõ một biểu cảm xin lỗi, rồi viết: “Nhớ tôi như vậy sao :) Cậu nên xóa hết lịch sử tin nhắn đi. Người nào đó nhìn thấy lại tưởng cậu ăn dấm chua. Không có tôi không chịu được.” Tôi lại bổ sung thêm một cái biểu cảm QQ bị búa gõ vào đầu.

“Có tâm sự gì? Nếu không vì sao lại một mình về trường?”

Toi thở dài, không biết vì sao, tôi do dự một lúc lâu, tâm tình bất định trải qua vài ngày ngủ say bỗng nhiên biến thành bụi bặm, có thể hóa thành mỗi câu mỗi chữ đập vào máy tính: “Tôi đã nỗ lực một lần cuối cùng cho tình cảm của mình, nhưng không thành công. Đột nhiên phát hiện, tôi cũng không phải da dày thịt béo như tôi đã tưởng tượng, có thể nghênh đón khó khăn, trường kì kháng chiến, cho đến khi thành công mới thôi. Từ trước đến nay tôi thấy khó đều lui, vì vậy tôi quyết định buông tay.”

Phương Dư Khả ở bên kia thật lâu vẫn không có động tĩnh.

Tôi tiếp tục viết: “Tôi cho rằng trong hàng nghìn hàng vạn người, tôi đã gặp anh ấy, lập tức nghĩ rằng sẽ là anh ấy. Nhưng mọi chuyện trên đời sao có thể theo ý mình? Cậu cùng đừng có chê cười tôi. Cô gái kim cương xinh đẹp vô địch cũng có một mặt mềm yếu. Cũng giống như nhân vật trong trò chơi của các cậu, nếu không bổ sung máu đúng lúc sẽ xong đời. Tôi muốn thừa dịp mình còn ít thể diện thì chừa cho mình một con đường sống. Tôi thích anh ấy, hy vọng có thể nhớ về anh ấy thật tốt, không muốn cuối cùng chỉ nhớ đến anh ấy đã gây tổn thương cho mình. Tôi cũng muốn nói hào hùng như cậu, ở bên cạnh người ấy tới khi người ấy không thể rời khỏi tôi. Đáng tiếc tôi ngoan cố như cậu, cũng không có dũng khí như cậu. Tìm được người mình thích lại không dám cố gắng quên mình, còn phân tích, kiểm soát nhiều như vậy, có phải rất tức cười hay không? Tôi cho rằng tình cảm của tôi cũng kiên định như tình cảm của cậu. Cuối cùng thực tế lại

chứng minh tôi là một người yếu đuối không đỡ được một cú đấm. Tôi không biết tấn công. Nhưng không có nghĩa không biết phòng thủ, có cơ hội thì chờ xem.”

QQ truyền đến tin nhắn của Phương Dư Khả: “Đau dài không bằng đau ngắn. Phải chú ý sức khỏe, có thời gian thì đi ra ngoài một chút.”

Tôi gõ một gương mặt tươi cười, viết: “Cảm ơn. Trước mặt thần tình yêu, tôi thật sự không phải một tín đồ tốt, nói rút liền rút.”

Bên kia nói: “Tại cô gia nhập tà giáo. Cũng may, cô còn chưa quá u mê không tỉnh ngộ.”

Tôi ha ha cười: “Làm sao cậu có thể chắc chắn giáo phái của cậu không phải tà giáo?”

Bên kia lại nói: “Bởi vì tôi có thể đảm bảo hạnh phúc cuối cùng. Hai người đều sẽ hạnh phúc.”

Tôi nói: “Cậu cùng đứng có quá tự đắc. Hiện tại tình cảm của tôi không yên ổn, cẩn thận tôi sẽ làm bên thứ ba chen chân, thành công lên vị trí bà cả, để xem cậu còn thề son sắt được đến lúc nào.”

Bên kia gõ một biểu tượng khiêu chiến, nói: “Hoan nghênh khiêu chiến!”

Nói chuyện với Phương Dư Khả xong, trong lòng tôi cũng vui vẻ hơn rất nhiều. Có lẽ nói chuyện online là một cách có thể bỏ đi hết những bức bối, làm tôi thoải mái biểu đạt tất cả suy nghĩ của tôi. Từ giờ trở đi, tôi nhét Phương Dư Khả vào danh sách bạn tốt.

Sau khải giảng, tôi cũng không rơi vào hối hận, tôi vui vẻ cùng Chu Ly đi học. Rất nhiều lần Chu Ly bị tôi chọc đến mức cười gập người trong giảng đường rộng lớn gần trăm người, chỉ thiếu chút nữa là nằm lăn ra đất.

Tôi còn chủ động tham gia hội tình nguyện, tới nơi có những em nhỏ nghèo khó để dạy học, tuy nhiên tôi cũng có chút chột dạ, sợ mấy đứa bé này nhận nhầm giáo viên, phá hủy cả một thế hệ mới.

Lần kinh nghiệm xương máu này cho tôi một thu hoạch lớn nhất: tôi giảm béo thành công. Tôi ép chính mình phải ăn đúng bữa, nhưng mỗi lần chỉ ăn mấy miếng là no, nhìn thấy thịt kho tàu mà tôi rất thích trước đây cũng bớt hứng thú đi nhiều. Nhìn chính mình trong gương, tôi nghĩ, học kì này có thể đăng kí lớp học bơi rồi. Tôi đảm bảo bây giờ tôi mặc áo tắm vào, tuy không dám nói là sẽ ngược tấn công mỡ phòng thủ, nhưng tuyệt đối sẽ không có mỡ thừa. Tôi đang suy nghĩ xem có nên tìm mấy phòng tập thể dục chuyên quảng cáo mấy phương pháp giảm béo để cung cấp hình đổi chiều trước và sau khi giảm béo hay không, cũng tạo thêm chút thu nhập.

Nói đến bơi, tôi không hiểu vì sao Bắc Đại lại bắt buộc toàn bộ sinh viên phải học môn này, làm như chúng tôi sinh ra ở đảo quốc, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp sóng thần vậy. Nhất là đối với người sinh sống ở vùng sông nước Giang Nam mà không có chút kỹ năng bơi lội như tôi, môn học bắt buộc này chính là một sự dày vò. Bởi vì rất nhiều bạn học và giáo viên phương Bắc coi người phương Nam như động vật sống dưới nước, cho rằng chúng tôi vào trong nước sẽ không dùng phổi mà dùng tai để hô hấp vậy.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thằng Thẩn Thành Khôn Gặp Lại

Chu Ly ép tôi đi mua bikini cùng con bé. Lý do con bé dùng để thuyết phục tôi vô cùng phong phú: người độc thân nên ăn mặc trêu hoa ghẹo nguyệt. Sau đó, tôi đã kết luận được rằng Chu Ly nhất định là một người rất biết toan tính. Bởi vì sau khi tôi và con bé cùng mặc bikini vào, tôi lập tức hóa thành bia đỡ đạn, chủ yếu dùng để làm nền cho thân hình nóng bỏng của Chu Ly. Tôi vĩnh viễn chỉ là nữ phụ nha~~

Tôi chấp nhận bộ bikini mà Chu Ly gợi ý còn có một nguyên nhân, đó là lớp bơi chia ra lớp nam và lớp nữ. Vì vậy, trên lớp, dù có mặc bikini hay loại áo bảo thủ thì cũng chẳng khác nhau là mấy. Nhưng tôi không ngờ, mặc dù có chia lớp nhưng địa điểm học vẫn ở chung một chỗ. Bởi vì Bắc Đại chỉ có một cái bể bơi, mà môn này lại là môn bắt buộc, vì vậy được chia ra làm bốn làn bơi, đầu này là nữ sinh, đầu kia là nam sinh, hai lớp cách nhau một khoảng cách mà lén lút liếc mắt là có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình của bên kia.

Ngày học đầu tiên, cô giáo thể dục mặc một chiếc áo phong tới. Cô ấy còn thành thật giới thiệu: “Chào các em, cô vốn là giáo viên môn bóng rổ, họ Trương. Năm nay cô giáo dạy bơi của các em một người mang thai, một người phải trợ giúp đội tuyển bơi quốc gia, vì vậy hơi thiếu giáo viên mới điều cô đến, trong quá trình học tập mong các em giúp đỡ nhiều hơn.”

Tôi tròn tròn mắt. Đây là tình huống gì? Học sinh sợ nước đụng phải giáo viên hoạt động trên cạn, học kỳ này có phải không xong rồi chẳng.

Cô giáo còn nói: “Những bạn đã biết bơi mời giơ tay.”

Hơn 10 cánh tay nhỏ bé từ dưới đất giơ lên. Trong đó có cả Chu Ly. Tôi tính toán, lớp chúng tôi có tất cả hai mươi học sinh, vậy số còn lại chỉ được đếm trong hàng đơn vị rồi...

Cô giáo hài lòng bảo mọi người hạ tay xuống: “Lát nữa những người nay bơi cho cô xem, nhớ rõ, là bơi ếch, những kiểu bơi vớ vẫn khác không tính. Nếu tư thế đạt tiêu chuẩn sẽ không cần thiết phải đi học nữa, cuối tuần có thể trực tiếp tham gia cuộc thi 200 mét. Những người khác chỉ cần trong lúc học có thể làm được tư thế chính xác của bơi ếch cũng có thể không cần phải bơi hết 200 mét là có thể xin phép thi sớm. Những bạn đã thi xong chỉ cần cuối kỳ quay lại thi lý thuyết, tôi coi như các bạn đã học xong khóa này.”

Lòng tôi nghĩ, thôi xong rồi, sẽ không phải là cô giáo và 19 sinh viên xem một mình tôi thi 200 mét đấy chứ? Chuyện mất mặt như vậy, ngàn vạn lần đừng có rơi vào đầu tôi.

Cô giáo còn hoàn toàn làm tôi tuyệt vọng, bổ sung: “Những người còn lại, trước giờ chưa từng xuống nước giơ tay.”

Tôi run rẩy giơ tay lên, nhìn lại, hai mươi người, tôi chính là người duy nhất.

Cuộc đời, có thể không cần giống vở hài kịch như thế hay không?

Tôi là học sinh tồi, nhưng không được ức hiếp tôi như thế.

Cô giáo bảo chúng tôi chạy một vòng quanh bể bơi, vận động làm nóng thân thể trước khi xuống nước. Tôi ủ rũ làm theo nhịp tiết tấu của cô giáo, duỗi duỗi tay, xoay xoay cổ. Khi tôi chuyển cái cổ đến vị trí chính giữa, tôi nhìn thấy trong đội ngũ nam sinh bên kia bể một bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ — Phương Dư Khả.

Tôi giật mình thiếu chút nữa bẻ gãy xương, vội vàng nháy mắt với Chu Ly ở bên cạnh. Chu Ly cũng nhìn thấy Phương Dư Khả. Nhưng con bé bạo dạn hơn tôi nhiều, không chút kinh ngạc, chỉ thán phục than: “Dáng người thật là tốt!”

Tôi ngả lăn... Đây vốn là lần đầu tiên trong học kỳ tôi nhìn thấy Phương Dư Khả. Lần trước, khi nói với cậu ta những cảm nhận của tôi trên QQ, tôi chỉ coi cậu ta như nhân vật không có thật, hiện tại nhìn thấy cậu ta có chút không tự nhiên, còn hơi hơi hối hận đã nói quá thành thật. Con người khi bỏ đi lớp ngực trang, lộ ra suy nghĩ thật, sẽ có cảm giác không an toàn, giống như tôi mặc bikini, đứng trước một đám nam sinh cách tôi xa xa cũng không được tự nhiên. Nhưng tôi ngàn lần không nghĩ tới, lúc đó tôi lại thành thật với Phương Dư Khả như vậy... Tuy tôi nói từ nay tôi sẽ xếp cậu ta vào danh sách bạn tốt, nhưng ông trời cũng không cần phải dùng cách như thế này để tôi và cậu ta gặp nhau chứ.

Nhưng, sắc đẹp trước mặt, không thể không nhìn. Tôi cũng nhìn vài lần là được rồi...

Ừ, quả thật là dáng người không tệ...

Có cơ hội phải sờ cơ ngực một chút, để xem có thật sự rắn chắc như nhìn thấy không...

Bộ phận ở giữa không tiện bình luận, nhưng thứ cần có đều có là được...

Chân cũng rất thon rất thẳng...

Nói tổng thể, có thể đi quảng cáo cho CK...

Tôi toét miệng cười. Bởi vì cách cậu ta một khoảng nên tôi cũng không cần quá kiêng dè. Ha ha...

Tôi nhẹ giọng nói với Chu Ly: “Chu Ly, bây giờ cậu còn muốn thi sớm nữa không?”

Chu Ly lập tức nói: “Sao có thể thi sớm chứ? Mỗi lần tới đây lại rèn luyện cơ thể, bồi dưỡng tình cảm mới được a.”

Tôi hy vọng Phương Dư Khả có thể chào mời những bạn học nữ khác đến khi tôi học được bơi mới thôi. Tôi cũng hy vọng một cách mâu thuẫn, tốt nhất cậu ta cũng thi trước đi, như vậy tôi cũng không từ từ “bị vạch trần” trong đám người mà mất mặt.

Sau khi tan học, tôi và Chu Ly tắm rửa xong xuôi ở nhà tắm của bể bơi, đang suy nghĩ có nên tới căn tin gần đây ăn cơm hay không. Chưa đi được mấy bước, tôi đã thấy Phương Dư Khả cũng từ nhà tắm đi ra, trên cổ còn vắt một cái khăn mặt. Tôi nhanh chóng kéo Chu Ly đi, Chu Ly không hiểu gì, nhìn chung quanh điều tra tình huống, vừa nhìn thấy Phương Dư Khả liền bỏ tay tôi ra, cao giọng hô với cậu ta: “Phương Dư Khả —”

Aiz, bên cạnh tôi tại sao không có ai có chút rụt rè nữ tính nha?

Phương Dư Khả gật đầu ra vẻ chào hỏi. Cậu ta ngược lại có chút mất tự nhiên.

Chu Ly kích động nói: “Ăn chưa? Nếu chưa thì đi cùng chúng tôi đi. Cậu giúp chúng tôi bỏ túc môn máy tính, tôi còn chưa kịp cảm ơn cậu. Cái lương không bằng bạo lực, hôm nay chúng tôi mời cậu ăn cơm.”

(Cái lương không bằng bạo lực: Suy nghĩ không bằng hành động)

Tôi vội vàng nói: “Cậu ta không quen để con gái mời cơm, cậu cũng đừng nịnh bợ, chúng ta nhanh về ký túc xá đi.” Tôi quay đầu cười cười với Phương Dư Khả: “Hẹn gặp lại ~”

Không ngờ Phương Dư Khả lại nói: “Tôi có chút đói bụng, tiếc là không mang theo phiếu ăn.”

Chu Ly cười hì hì: “Đi thôi.”

Cứ như vậy, trong trời đông giá rét, ba người chúng tôi ẩm ẩm ướt ướt đi tới miếu Thành hoàng ngoài cửa nam.

Chu Ly còn chưa ăn đã hững hờ. Con bé riu rít nói: “Phương Dư Khả, chúng tôi và cậu học cùng một khóa thể dục, thật khéo nha. Cậu biết bơi chưa?”

Aiz, vừa rồi là ai nhìn cậu ta bơi đến mức con mắt cũng rơi xuống đất vậy?

Phương Dư Khả cười: “Cũng tạm.”

Chu Ly lại hỏi: “Nếu các cậu đã biết bơi có thể thi trước không?”

Phương Dư Khả lắc đầu.

Chu Ly hài lòng cười, lại nháy mắt với tôi mấy cái. Tôi buồn bực, cô nàng này sao lại kích động như sắp đánh tiết canh vậy.

Tôi im lặng uống trà nóng, không biết nên nói cái gì.

Nghiêm chỉnh ăn cơm có khi còn kì quái hơn. Trong lúc đó, chỉ có một mình Chu Ly luôn mồm như đang làm một bản báo cáo chuyên đề, tôi và Phương Dư Khả chỉ phối hợp làm người nghe, thỉnh thoảng nói “đúng”, “vậy sao?”, “không sai”, tương tự như vậy.

Khi Chu Ly đi toilet, Phương Dư Khả đột nhiên mở miệng nói: “Thì ra cô không biết bơi.”

“Sao cậu biết?” Tôi lập tức hỏi.

Phương Dư Khả cười cười.

Thì ra khi tôi giơ tay nhận là người chưa từng xuống nước, cậu ta đã nhìn thấy tôi. Vậy bộ bikini kia không phải cũng bị cậu ta thấy rồi, tôi không nhin được đưa hai tay che ngực, giả bộ nói: “Sau này không cho phép nhìn. Bơi đường bơi của cậu đi.”

Phương Dư Khả miễn cưỡng nói: “Cô nhìn tôi lâu như vậy, tôi còn chưa nói gì. Không cho phép người khác nhìn thì đừng ăn mặc hở hang như thế. Huống hồ cũng chẳng có gì đáng nhìn.”

Hừ, người này sao lại có cái mỏ nhọn lợi hại vậy nha. Tôi vô cùng buồn bực, lại không thể phản bác. Quả thật tôi cũng không có gì đáng cho người ta nhìn...

Phương Dư Khả còn nói: “Tôi vốn tưởng khi cô cởi đồ mới thấy gầy. Bây giờ nhìn, quả thật cô gầy đi nhiều.”

Tôi không có ý kiến. Chuyện tình cảm của tôi, cậu ta còn rõ hơn cả Chu Ly, tôi cũng không có gì để giải thích. Nhưng cái câu “cởi đồ mới thấy gầy” làm tôi thoáng khó chịu.

Chu Ly từ toilet trở về, nhìn chúng tôi nói chuyện rồi nói: “Tớ cứ nghĩ hai người đang cãi nhau, vì sao vừa rồi một câu cũng không nói. Thì ra hai người trò chuyện sau lưng tớ nha. Nói cái gì vậy?”

Phương Dư Khả nói: “Cũng không có gì, chỉ là bảo cô ấy chú ý thân thể một chút. Lại gầy hơn nữa sẽ không có ai cần.”

Tôi tức giận lấy đũa đánh cậu ta: “Ai nói là không ai cần? Lão nương đây người gặp người thích, ngày mai tôi sẽ tới cầu Hỉ Thước thả ảnh, đảm bảo điện thoại sập nguồn, hòm thư tắc nghẽn.”

Phương Dư Khả cười: “Ừ, nhất định là như vậy, đều là trách cứ cô. Diện mạo khó coi cũng không sao, diện mạo khó coi không ngoan ngoãn lặn xuống nước, lại đi ngồi phao làm người ta sợ thì là sai.”

Tôi hối hận vì đã quên cậu ta rất độc mồm độc miệng, làm sao có thể đấu võ mồm với cậu ta chứ?!...

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 1

Giống như sắp đến hạn nộp báo cáo mới chọn đề tài, trong ngày cuối cùng đăng kí môn học, tôi lung lay không biết có nên lùi lịch học hay không. Tôi không ngờ rằng, ngay khi tôi đang mua táo, chuẩn bị khi ăn xong, nếu đếm được số hạt lẻ thì sẽ rút tên khỏi lớp học, số chẵn thì ngoan ngoãn đi học, tôi gặp Tiểu Tây. Nói chính xác thì, tôi nhìn thấy anh, nhưng anh không nhìn thấy tôi.

Khi sắp tới gần nhau, gian hoa quả thật dài chỉ có tôi và anh, anh ở đầu kia, tôi ở đầu này. Anh đang cúi đầu gọi điện thoại. Phần lớn thời gian chỉ thấy anh yên lặng nghe, thỉnh thoảng đến lượt anh nói thì cũng nói rất nhẹ, nhưng một câu “trở về đi” kia cũng đủ để ôm trọn quây hoa quả, mang theo hương hoa quả thật nồng, dịu dàng đâm vào trái tim tôi.

Bước chân của tôi dừng lại tại chỗ. Quả táo nhất định là bị tôi nhìn chăm chăm đến xấu hổ rồi, nếu không sao nó lại đỏ như vậy?

Tôi cười chờ anh vừa gọi điện thoại vừa đi ngang qua tôi. Không có xoay người, chỉ có bóng lưng. Chỉ là một thoáng lơ đãng gặp mặt.

Tôi thật sự rất vui, bất kể anh có thật sự nhìn thấy tôi hay không, anh vẫn cho tôi bóng lưng. Hiện tại ngàn vạn lần đừng để cho tôi có bất cứ tia hy vọng nào, như vậy tôi mới có thể chậm rãi chữa thương, chậm rãi hồi phục, cho tới khi tôi thản nhiên quên anh.

Tôi cầm túi hoa quả, chậm rãi đi dọc theo ký túc xá. Cũng không phải có quá nhiều đau buồn cần phát tiết, cũng không phải có quá nhiều phiền muộn cần lắng đọng, tôi chỉ đang nghĩ, tấm bia kỷ niệm lịch sử tình yêu

của tôi đang đứng sừng sững đằng kia, tôi muốn tạo một trận bão cát để xóa hết dấu vết bi thương đó, tôi sẽ đứng xa xa nhìn, nhìn nó âm âm sụp đổ.

Trở lại ký túc xá, đèn đã tắt. Trong cảnh tối om thế này, tôi nói những suy nghĩ thanh xuân đầy tính nghệ thuật vừa rồi cho Chu Ly. Chu Ly lại vừa cắn hạt dưa vừa nói: “Cậu cho rằng những chuyện này của cậu đã đủ lập một tấm bia to hả? Tớ thấy chuyện này nhiều lắm cũng chỉ coi là thất tình thôi. Có phải gần đây cậu nhàn rồi không có chuyện gì làm hay không? Không có chuyện gì làm thì học bơi đi, cả ngày suy đông nghĩ tây, rồi lại như thiêu thân lao vào lửa.” Con bé nói xong, phui phui vỏ hạt dưa trên quần áo rồi đi ra ngoài rửa mặt.

Tôi ra vẻ mất hứng, giống như đang diễn tấu vi-ô-lông đầy bi thương đột nhiên bị một tiếng trống tiếng chiêng cắt đứt, kê tú đứng vào mồm tôi. Tôi nhặt hạt dưa Chu Ly để trên bàn, chuẩn bị chìm vào cái kết của cuộc tình đầy bi thương một lần nữa, nhưng rốt cuộc lại không tìm được cảm giác đó nữa. Aiz, vậy thì cắn hạt dưa vậy.

Tôi đang cắn vô cùng say sưa thì Chu Ly trở lại. Nhìn tôi vui vẻ cắn hạt dưa, con bé cũng chẳng để ý mình đã đánh răng, lại bắt đầu cắn tiếp.

Chúng tôi cứ ngây ngô ngồi đối diện nhau cắn hạt dưa như vậy.

Bỗng nhiên tôi nhớ ra hôm nay vẫn còn một nhiệm vụ quan trọng khác chưa hoàn thành, vội vã hỏi Chu Ly: “Máy giờ rồi? Nhanh cho tớ mượn số điện tử của cậu, tớ rút tên khỏi lớp.”

Chu Ly nhìn về phía đồng hồ trên bàn, lắc đầu nói: “Hơn 12 giờ rồi. Cậu đừng mơ có thể bỏ lớp nữa.”

Ông trời thật tốt nha, đã quyết định giúp tôi. Từ nhỏ, tôi ghét nhất là lựa chọn. Có người nói, càng nhiều lựa chọn càng tốt; còn đối với tôi, càng nhiều lựa chọn càng tổn nhiều tế bào não. Loại người vừa tham vừa chả

biết gì như tôi, đứng trước những lựa chọn, chắc chắn sẽ chọn cả hai hoặc không gì cả. Lần này tôi không cần suy nghĩ nữa, cứ theo ý trời là được!

Tôi hỏi Chu Ly: “Chu Ly, nếu một ngày nào đó, người cậu rất quen thuộc ăn mặc rất ít, vóc người lại rất tốt, đứng trước mặt cậu, cậu chảy nước miếng YY một chút, có được coi là bình thường không?”

Chu Ly nuốt nước miếng hỏi tôi: “Cậu nói Phương Dư Khả?”

Ngón tay đang đưa hạt dưa vào miệng của tôi dừng trên không trung: “Sao cậu biết?”

Chu Ly khinh thường nói: “Hôm đó nước miếng của cậu cũng đủ làm bể bơi sâu thêm 1cm, làm sao tớ có thể không biết?”

“Rõ ràng như vậy sao?...” Tôi có chút xấu hổ, may mà trời tối nên con bé không nhìn thấy.

“Nhưng mà, thân hình Phương Dư Khả quả thật không tệ. Từ sau khi nhìn thấy cậu ta, cậu ta cứ như đang trong thời kỳ phát triển ấy, mỗi lần nhìn thấy là cậu ta lại đẹp trai hơn. Lần này thật sự là đẹp trai muốn chết nha!”

Tôi nghe thấy Chu Ly nuốt nước miếng. Aiz...

Tôi thở dài: “Trước đây tớ hay oán hận không quen biết trai đẹp. Ngày xưa, khi ở nội trú ở trường trung học, tớ liên tục nấc cụt, bất kể uống bao nhiêu nước cũng không dừng lại được. Bạn cùng phòng còn lừa tớ, nói ban ngày có một soái ca đến hỏi thăm tớ, vừa nghe vậy tớ lập tức giật mình hết nấc. Thật sự là một cú mất mặt. Hiện tại có soái ca thật rồi thì lại là người quen, thật khó xuống tay nha, nếu không phải còn có thể tiến lên đùa giỡn một chút. Dù sao đùa cợt soái ca cũng là ước mơ của tớ khi đỗ Bắc Đại.”

“Sao không thể đùa giỡn nha? Người quen mới dễ xuống tay chứ. Tôi thấy Phương Dư Khả khi nhìn cậu ánh mắt không giống bình thường. Theo trực giác của tôi, tôi có thể ngửi ra mùi vị gian tình giữa hai người. Hừ...”

Tôi ha ha cười: “Cậu không phải cây si của cậu ta đấy chứ? Nói thật là chua nha, tên bạn trai ở New Zealand của cậu nghe thấy sẽ đau lòng nha.”

Trong kỳ nghỉ đông, Chu Ly quen một người bạn online đang ở New Zealand. Hiện giờ anh ta đang bắt đầu tấn công con bé quyết liệt.

Chu Ly hiếm khi nào buồn bã nói: “Trước đây thứ tôi khinh bỉ nhất là tình yêu qua mạng. Nếu thật sự yêu anh ta, chẳng phải tôi tự vả vào mồm mình sao? Hơn nữa, bắc bán cầu với nam bán cầu yêu nhau, đừng nói là có thể nói chuyện với nhau hay không, ngay cả thời gian chung, mùa đông chung cũng không có. Ai mà biết có tương lai hay không?”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Chu Ly mất tự tin như thế. Đối mặt với tình yêu, bất kể IQ và EQ của bạn có cao bao nhiêu, bạn cũng sẽ lo được lo mất, cẩn thận từng li từng tí.

Cách một ngày sau tôi nhận được thiệp mời sinh nhật của Như Đình.

Như Đình là một cô gái tinh tế. Chúng tôi sinh nhật nhất định là sẽ đúng ngày gọi điện tới hét to vài câu, sau đó một đám lao nhao tới quán lẩu gần trường rượu chè be bét, sau đó tới KTV gào rống suốt một đêm, nhưng tuyệt đối sẽ không chuẩn bị trước sinh nhật kiểu này.

Hơn nữa, loại cây cỏ như tôi là loại nông dân chưa từng biết chuyện ngoài xã hội, nhận được thiệp mời này đúng là kinh thiên động địa. Vì vậy khi Như Đình rút một cái thiệp màu vàng trong túi LV của cô ta ra, tôi còn tưởng đó là thiệp đính hôn, lập tức hoảng hồn nhận lấy, còn chân chó nói: “Chúc mừng, chúc mừng, đầu bạc đến già, sớm sinh quý tử.” Làm cho cô ta và Phương Dư Khả thật xấu hổ, nhất là Phương Dư Khả, sau khi sững sốt một lúc lại phun ra một câu kinh điển “đồ ngốc”.

Trong lớp học thứ hai, tôi lấy thiệp mời ra tỉ mỉ xem xét. Trên bì, lá phong bay lượn, Như Đình mặc một chiếc váy lụa mỏng, một mình đứng trong vườn hồng, như một cô công chúa cao quý, như tiên nữ giáng trần. Mở thiệp ra, bên trong là nét chữ xinh đẹp của Như Đình.

Chu Lâm Lâm.

Ngày mừng 3 tháng năm là sinh nhật mình tròn 18 tuổi, may mắn có cậu chứng kiến bước ngoặt quan trọng này của mình, hy vọng cậu có thể mang theo bạn trai tới tiệc trưởng thành của mình.

Như Đình của cậu.

Bên dưới có ghi thêm thời gian và địa chỉ tổ chức. Còn có một dòng chữ nhỏ đi kèm: yêu cầu hoàn cảnh, mời ngài trang phục lịch sự.

Tôi sờ sờ phong bì của tấm thiệp, cảm thán nói ông trời bất công. Thứ nhất, vì sao cô ta mới 18 tuổi? Còn tôi, khi 18 tuổi, đang vì kỳ thi đại học mà sút đầu mẻ trán; thứ hai, vì sao cô ta phải chụp loại ảnh như Tiểu Long Nữ thế này? Dựa vào cái gì mà mỗi lần tôi chụp ảnh đều phóng túng như Kim Tương Ngọc, bà chủ khách điểm Long Môn nha? Thứ ba, vì sao người ta sinh nhật còn có cả PARTY trưởng thành, mà tôi khi đó mè nheo cả nửa ngày mới được một cái bánh ga-tô nhỏ, chia cho 9 người ăn?

Còn một cái nữa, cũng là cái quan trọng nhất, vì sao sinh nhật của người ta mà tôi còn phải phiền não mang theo bạn trai, ăn mặc lịch sự?

Tôi căm giận hết mức, trên tấm thiệp viết một dòng chữ cực nhỏ bày tỏ ý kiến: người rõ ràng là một cái thiệp khoe khoang!

Tôi liếc mắt nhìn Như Đình cách đó không xa. Lúc này cô ta đang nói nhỏ gì đó với Phương Dư Khả, Phương Dư Khả như suy nghĩ một chút rồi nhẹ gật đầu, cũng nhẹ giọng nói gì đó với cô ta.

Aiz, nói thật lòng, bản thân Như Đình chính là một cái thiệp khoe khoang để kích thích chúng tôi. Gia đình giàu có, mặt mày xinh đẹp, học hành tốt, con có một bạn trai thanh mai trúc mã yêu cô ta tha thiết. Nếu có điểm nào đó không được hoàn mỹ, đó chính là bên cạnh cô ta có một đám con gái ghen tị, không thật lòng làm bạn với cô ta như tôi.

Khi tan học lớp máy tính, Như Đình còn đặc biệt đi tới, nũng nịu nói với tôi: “Lâm Lâm, nhất định phải tới đó nha ~~~ Nếu cậu không tới, mình sẽ thất vọng lắm.” Da gà trên người tôi run rẩy đứng lên, tôi hé miệng cười, không nói gì. Bởi vì tôi đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt trong lòng: nếu tham gia, tôi phải mua lễ phục — dự tính khoảng 500 tệ, quà sinh nhật — dự tính 200 tệ, thuê bạn trai tham gia — dự tính 100 tệ để mời cơm, tổng cộng lại, tháng này tôi sẽ phải uống nước để sống; nếu không tham gia, tôi lấy lý do gì để từ chối đây. Cũng không thể nói “quan hệ giữa tôi và cô không đủ để tôi dùng cạn lương thực một tháng” ha?

Như Đình thấy tôi không đồng ý, lập tức nhẹ giọng nói: “Anh Tiểu Tây cũng tới, cậu có thể mời anh ấy làm bạn đi cùng ~~”

Thấy cô ta coi Tiểu Tây là bạn trai tôi, tôi cũng không dám hờn hở gật đầu. Đương nhiên, tôi cũng tự mình hiểu được, tuyệt đối không thể mời Tiểu Tây tham gia những loại trường hợp này. Chưa nói đến chuyện người ta có đồng ý hay không, nếu như đồng ý, tâm hồn gầy yếu của tôi không những bị đả thương mà còn phải gánh vác phí sinh hoạt trong vòng một tháng nha!

Ngẫm nghĩ lại một chút thì tôi đúng là cái loại trần tục. Người ta mời sinh nhật, tôi lại tính toán tiền nong trước tiên; người ta nhiệt tình giật dây bắc cầu giúp tôi, tôi không cảm kích, trái lại còn đố kỵ với người ta, bình thường còn rửa cho người ta trượt một môn mới làm cho lòng tôi cân bằng một chút; đứng trước tình yêu, con người đều không dứt khoát, vừa mong người ta tuyệt tình với mình, lại cũng mong ngóng người ta để lại cho mình chút kỉ niệm. Một câu thôi, tôi chính là một kẻ trần tục, một kẻ đại trần tục!

Trở về ký túc xá, tôi đưa tấm thiệp cho Chu Ly, thuận tiện để con bé tìm kiếm trong số lượng khổng lồ những người có tư chất làm bạn trai, giúp tôi kiếm một người có thể đi cùng tôi tới buổi sinh nhật.

Chu Ly nằm trên giường, vỗ vỗ tấm thiệp: “Cậu nói xem tuổi trẻ là cái gì? Tuổi trẻ chính là một cái đàn sắt. Không cứng rắn, không thể tồn tại. Chỉ là một cái sinh nhật, có cần phải làm như đại thọ tám mươi thế không? Lâm Lâm, cậu cũng đừng mặc lễ phục tới, cứ mặc một bộ đồ thể thao mà đi, xem bọn họ có thể cản cậu hay không. Cô ta cho rằng đây là ‘vườn sao băng’ chắc, còn ra vẻ thế này. Hay cô ta muốn học Đặng Đường Tĩnh? Tặng cậu một đôi giày rồi nói với cậu “mỗi cô gái đều cần có một đôi giày tốt”. Nếu cô ta thật sự tặng cho cậu, cậu cứ đập thẳng gót giày vào đầu cô ta. Tớ không vừa mắt nhất chính là cái loại giả bộ thuần khiết này, thật ra nội tâm lăng lơ không ai sánh được.”

Tôi cười hỏi Chu Ly: “Cậu có thù với người giàu à? Hôm nay tớ vừa mới tỉnh ngộ ra mình là một kẻ trần tục, sao cậu cũng trần tục như thế nha? Từ góc độ nào mà cậu nhìn ra được nội tâm cô ta lăng lơ? Nếu người ta thật sự là Đặng Đường Tĩnh đoan trang hiền thực thì sao?”

“Trong số con gái, tớ ghét nhất là Đặng Đường Tĩnh. Ai bảo cô ta quá hoàn mỹ, trên đời này, người ích kỷ dối trá nhất chính là những người như vậy. Ngoài miệng thì nói không cần bất cứ thứ gì, thật ra trong lòng lại muốn chết đi được. Cậu nói xem con gái của kẻ có tiền có thật sự thoải mái như vậy hay không? Rõ ràng là lòng tham không đáy như rắn, lại còn làm bộ không liên quan đến khói lửa nhân gian. Về phần vì sao tớ nghĩ nội tâm cô ta lăng lơ, đây chính là trực giác thuần túy của con gái, với cái loại tư duy như con trai của cậu, rất khó đả thông.”

Tôi loại bỏ một câu nói cuối cùng: “Nếu cô ta là Đặng Đường Tĩnh, tớ chẳng phải là Sam Thái kiên cường bất khuất, trăm tồi nhưng không tàn ròi?” Tôi bắt đầu thoát xác mơ tưởng về bốn soái ca của F4.

Chu Ly vừa nghe những lời này lập tức ném gối về phía cái mặt say mê của tôi: “Nếu cậu là Sam Thái, tớ chính là mẹ Đạo Minh Tự. Cái loại thấy gió là lay, cho chút ngon ngọt là đổ như cậu mà cũng là cở đại bất khuất, trăm tòi nhưng không tàn? Cường bức, lợi dụng, mê hoặc, có cái gì cậu đỡ được chưa?”

Tôi bĩu môi, tuy tôi hiểu rõ bản thân mình, nhưng để người khác chứng thực một cách vô cùng rằng tôi là một kẻ đại trần tục như thế, quả thật có chút khó chịu.

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 2

Tôi bắt đầu suy nghĩ đến sinh nhật của Như Đình.

Theo trình tự từ khó đến rất khó, vấn đề đầu tiên tôi giải quyết chính là quà sinh nhật. Theo thân thế của Như Đình thì đại khái là không thiếu thứ gì. Dù cô ta có thiếu thứ gì thì tôi cũng không mua nổi. Theo như những phim truyền hình rất buồn nôn trên TV, lúc này loại người nghèo kiệt xác như tôi nên tự tay làm một thứ gì đó cho loại người cao quý như cô ta. Trong phim đã nói đầy thôi, tấm chân tình là vô giá; nói thô tục một chút nữa thì là, nhiều tiền mua thịt, ít tiền mua xương*. Tôi không có tiền, đành phải làm trò cho cô ta, còn có thể dùng “đồ thủ công chế tạo tinh xảo”, “số lượng giới hạn trên thế giới”, các loại mảnh lợi như vậy để qua cửa. Nhưng, đồ thủ công mà tôi làm thuần thực nhất chỉ có — gấp vàng nén, đó là vì khi còn bé thích tiền đến phát điên rồi, học được tay nghề của bà nội đang ăn chay niệm phật của Thiện Thiện. Một tờ giấy vàng vàng, gấp gấp mấy cái, lập tức biến thành một nén vàng lóng lánh — khi đó gấp vàng nén còn thịnh hành hơn cả chơi gụ, còn có thể trở thành tiền vàng để thông hành trong bọn trẻ con trong xóm. Những nén vàng gấp đẹp có thể dùng để mua súng tự động, chất lượng kém cũng có thể đổi được thành đồ ăn. Aiz~, lớn rồi, tay nghề tuyệt hảo của tôi cũng đã trôi vào dĩ vãng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy đặc biệt cảm thông cho sự gian khổ và bất đắc dĩ của những người thợ thủ công.

*Nguyên văn: hữu tiền dĩch phùng cá tiền tràng, một tiền dĩch phùng cá nhân tràng: có tiền thì nâng nhiều người, không tiền thì nâng một mình mình?

Tôi mặt mày ủ ê đi tới ban công, thấy Phương Dư Khả đang đứng ở ban công bên kia gọi điện thoại. Tôi thật sự là ngốc nha. Như Đình thích cái gì, cứ trực tiếp hỏi Phương Dư Khả chẳng phải là rõ rồi. Tôi trực tiếp đứng trên ban công rống lên một câu: “Phương Dư Khả, tôi có việc tìm cậu, cậu xuống đây cho tôi.”

Lúc này, vô số cái đầu ở ký túc xá nam đối diện thò ra khỏi cửa sổ, có người xem kịch vui, có người bàn tán. Ai nói nam sinh không bát quái? Họ cũng biết ngồi trên băng ghế, ôm một đĩa hạt dưa, bàn tán xem ông chủ ở đầu bên kia thị trấn hình dáng tròn méo thế nào.

Tôi đợi ở dưới lâu một lúc lâu cũng không thấy cậu ta xuống. Vươn cổ nhìn, hắc, cậu ta giới lắm, vẫn còn bình tĩnh gọi điện thoại nha, giống như như tôi vừa gọi người khác vậy.

Thầy giáo tiểu học của bọn tôi đã dạy: thời gian là vàng bạc. Tôi sao có thể nhìn vàng bạc bị xói mòn như thế. Vì vậy tôi lại chấp tay thành cái loa, cảm tức rống lên: “Phương Dư Khả, mẹ cậu gọi cậu về ăn cơm!”

(@Tác giả: Ta thề, “Cổ Quân Bằng, mẹ cậu gọi cậu về ăn cơm*” thật sự bắt nguồn từ ta)

*Một câu nói nổi tiếng trong cộng đồng game World of Warcraft bên Tung Cửa, lúc đầu chỉ là một tin nhắn vô tình xuất hiện, nhưng sau 9 tiếng đã có 400 nghìn người xem và 11 nghìn comment

Vừa rống lên như vậy, hai bên ký túc xá nam nữa đều thò đầu ra, còn có kẻ nhiều chuyện bắt đầu vỗ tay, huýt sáo. May mà hôm nay Như Đình không ở ký túc xá, nếu không tôi nhất định sẽ bị tên lạc bắn chết.

Trong tiếng vỗ tay như sấm, tôi chân thành nghênh đón quý công tử đang xuống lầu. Cậu ta cười cười, trên người mặc một chiếc áo sơ mi ca-rô, bên ngoài khoác một chiếc áo véc thoải mái, bên dưới là một chiếc quần Jeans Levis, dưới chân là một đôi giày thể thao. Những nam sinh khác rất

khó phối hợp áo sơ mi ca-rô, nhưng tên nhóc này mặc vào lại như người mẫu, tỏa ra hương vị tuổi trẻ.

Còn tôi thì vừa mới vội vã chạy từ trên lầu xuống. Trên người mặc một chiếc áo có mũ màu đen, bên dưới là quần thể thao màu hồng, dưới chân là đôi dép chuột micky bằng bông, một bên đã bị tôi làm rơi cái mũi mấy hôm trước.

Nói tóm lại, tôi chính là tạo hình của một cô bé bán hoa nghèo khổ, Aiz~...

Phương Dư Khả quét mắt nhìn tôi, cuối cùng ánh mắt rơi vào đôi dép bông của tôi, bên môi cong lên nụ cười mỉm, nhưng cũng không cười thành tiếng.

Tôi trừng mắt liếc cậu ta: “Nhìn cái gì? Không cho người nghèo đi dép hồng chắc.”

Phương Dư Khả cười nói: “Mỗi người con gái đều cần một đôi giày tốt.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Cậu cũng biết Đấng Đường Tĩnh?”

“Đấng Đường Tĩnh? Nam hay nữ? Không quen.”

Tôi bĩu môi: “Hừ, Đấng Đường Tĩnh nổi danh như cồn cậu cũng không biết, nhanh đi đọc sách bù lại đi.”

Phương Dư Khả không phản ứng với những lời này mà hỏi tôi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Đấu võ mồm với cậu ta cả nửa ngày tôi mới nhớ ra còn chưa nói đến chuyện chính.

“Như Đình thích quà sinh nhật gì? Cậu định tặng cái gì?” Khi hỏi tôi còn không quên đào bới chút chuyện nhà người ta.

Phương Dư Khả nhú mày: “Tôi còn chưa nghĩ đến. Cô tìm tôi vì chuyện này?”

“Không phải chứ. Thiên kim tiểu thư cái gì cũng không thiếu, thật làm khó loại người nghèo khổ như chúng tôi nha. Cậu cho tôi chút thông tin tham khảo đi.”

“Con gái thích cái gì làm sao tôi biết được? Nếu là sinh nhật cô, cô thích nhận được quà gì?”

Tôi ngẩng đầu nhìn trời suy nghĩ, sau đó chìa ngón tay ra tính toán: “Dầu gội đầu, dầu tắm, giấy vệ sinh, khung ảnh...”

Phương Dư Khả ngắt lời tôi: “Sao cô lại dễ đối phó như vậy nhỉ? Không thừa dịp sinh nhật đánh cướp một phen sao?”

“Được rồi, thật ra một muốn kim cương, vàng, nhà cao cấp, cổ phiếu... Aiz~, ai để tôi đánh cướp nha, chi bằng nghĩ thực tế một chút còn hơn. Vói lại, gần đây đồ dùng sinh hoạt đang trong tình trạng khẩn cấp, cần tiếp tế rồi...”

“Đi thôi.”

“Đi đâu cơ?”

“Mua đồ tiếp tế.” Phương Dư Khả không quay đầu lại mà nói với tôi.

Tôi cứ lôi thôi lếch thếch như vậy ngây ngốc đi theo phía sau Phương Dư Khả như cây ngọc đón gió để mua đồ tiếp tế.

Đi theo phía sau Phương Dư Khả, ngay cả một tấm bia đỡ đạn tôi cũng không phải, bia đỡ đạn ít ra cũng là một vật chất hữu hình, còn khi tôi

đứng cùng cậu ta, tôi chỉ có thể hóa thành không khí.

Tôi bĩu môi hỏi Phương Dư Khả: “Cậu cố ý phải không? Tất cả mọi người đang cho rằng tôi là bảo mẫu được nhà cậu thuê từ vùng núi xuống đó.”

Phương Dư Khả đánh giá tôi một chút, như đang suy nghĩ rồi gật đầu: “Quả thật giống bảo mẫu, nhưng có thể tìm ở đâu một bảo mẫu tay chân vụng về như cô nha!”

Tôi tiện tay túm một hộp bánh quy ném vào người cậu ta. Khốn, không chọc tức tôi thì cậu sẽ chết phải không?

Cậu một câu, tôi một câu, hai người cãi qua cãi lại, chúng tôi đã đi từ khu đồ dùng sinh hoạt tới khu rau quả, thức ăn. Tôi đối với các loại rau không có hứng thú, ngoại trừ ném thử một số loại thức ăn siêu thị phát miễn phí, tôi chỉ có thể im lặng nhìn Phương Dư Khả xoay như con thoi giữa một đồng rau xanh, nghĩ thầm người này đúng là con người toàn vẹn: xuất thân khỏe ra được, tướng mạo sờ mó được, tay nghề làm ăn được, thật sự là tuyệt phối với cô công chúa mười ngón tay không chạm nước như Như Đình. Đương nhiên, xuất phát từ suy nghĩ của phụ nữ, loại đàn ông này vĩnh viễn độc thân vẫn tốt hơn, nhưng theo khách quan mà nói, trong số con gái tôi quen biết, ngoại trừ Như Đình, thật sự không tìm được người môn đăng hộ đối, quần anh tụt hộ với cậu ta.

Nhưng khi tới khu hải sản, định nghĩa về hình tượng hoàn mỹ của Phương Dư Khả lập tức bị xóa sạch: người này lại dám bắt lấy cái loại lươn giống rắn kia, nhe nanh múa vuốt tới dọa tôi, còn đặc ý đứng một bên cười gian, chờ xem trò cười của tôi. Tôi buồn chán cầm con lươn dài bảy tấc lên, cảnh cáo cậu ta: “Lão nương đây là dọa người khác mà lớn lên. Muốn khôn lỏi sao ~ lần sau có muốn dọa cũng phải mang rắn hổ mang ra mới đã nghiên nha ~~” Phương Dư Khả thất vọng lấy khăn tay ra lau tay, còn lẩm bẩm: “Aiz~, quên mất khi còn bé cô còn nghịch hơn cả tôi...”

Phương Dư Khả đi phía trước tiếp tục sự nghiệp mua sắm, còn tôi đi theo phía sau cậu ta, thấy cái gì ngon là ném vào xe, xe đẩy một lúc sau đã đầy tràn.

Khi xếp hàng chờ tính tiền, tôi có một cảm giác rất quái gở, giống như chúng tôi là một đôi tình nhân, ông xã bà xã ra ngoài mua sắm, tốn hơi thừa lời đấu võ mồm, cuối cùng vẫn tay trong tay dắt nhau về nhà. Hơn nữa tôi còn đút tay vào túi quần, rung rung chân, đương nhiên là đợi Phương Dư Khả trả tiền.

Phương Dư Khả sắp xếp lại đồng đồ đã mua, để tôi xách túi đồ ăn nhẹ, còn mình thì vác hai túi đồ dùng nặng trĩu. Ngược lại tôi rất hưởng thụ vẻ phong độ của cậu ta, vui tươi hơn hở theo sát — tới nhà cậu ta.

Sau sự kiện sóng gió lần trước, tôi cũng chưa từng tới nhà cậu ta nữa. Hiện giờ “thăm lại chốn xưa”, rất thân thiết, chỉ là có dùng sự cam đảm của mười người tôi cũng không dám nằm trên giường của Phương Dư Khả nữa.

Tôi tùy tiện mở TV, ngồi trên sofa, chân trần gác lên bàn, thoải mái xem TV, còn không quên chỉ huy Phương Dư Khả: “Cậu đi mổ con cá kia đi, nếu để nó chết sẽ không ngon nữa.”

Phương Dư Khả ở trong nhà bếp nói vọng ra: “Cô có đáng bảo mẫu ở chỗ nào nha? Rõ ràng là một bà vợ bé...”

Tôi cuộn tròn trên sofa cười ngây ngô. Quen biết tên nhóc này cũng đã được một thời gian, cậu ta từ sát thủ mặt lạnh từ từ biến thành cậu bé ánh sáng, là vì được tôi giáo dục chăng? Nhưng sống xa nhà, hai người chúng tôi sống nương tựa vào nhau, cậu ta không tốt với tôi thì còn tốt với ai?

Nghĩ tới đây, tôi đi tới phòng bếp, nói với Phương Dư Khả: “Phương Dư Khả, nói tổng thể, cậu cũng đối xử với tôi không tệ. Chúng ta không kết nghĩa một cái thì tôi cảm thấy có lỗi với cậu. Nếu giống như trước đây, một

vợ ba bốn nàng hầu, tôi sẽ cố gắng mà gả cho cậu, làm vợ bé cũng được. Dù sao cũng sống được qua ngày, không phải sao?”

Bàn tay đang thái rau của Phương Dư Khả dừng lại: “Tôi có thể hiểu là cô đang cầu hôn tôi không?”

Tôi nhặt lên một miếng dưa chuột trên thớt, nhét vào miệng: “Cậu muốn nghĩ thế nào cũng được. Điểm xuất phát của tôi là chúng ta làm anh em, nhưng chỉ cần cậu có thể đối phó với bà cả của cậu, tôi không có ý kiến.”

Phương Dư Khả ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi: “Chu Lâm Lâm, thói quen này đến giờ sao còn chưa sửa? Mỗi lần muốn cảm ơn đều tự gả mình ra ngoài, với người khác cô cũng làm vậy sao? Cô cũng đã gả cho tôi đến hai lần, vậy mà chẳng thấy cô có hành động gì...”

“Hai lần? Sao tôi có thể nói hai lần với một người nhỉ? Khi còn bé, nói một lần khi làm hỏng súng tự động của Thiện Thiện, một lần khi Tiểu Ngân ngồi cùng bàn cho tôi chép đáp án trong cuộc thi cuối kỳ, những lúc khác hình như chưa nói nha. Chẳng lẽ lần trước uống say tôi đã nói?” Tôi nghi hoặc nhìn Phương Dư Khả.

Phương Dư Khả không thèm tỏ thái độ, rửa thớt không thèm để ý tới tôi. Aiz~, tên này, tuy diện mạo tôi không được tốt lắm cũng không cần ghét bỏ tôi như vậy nha.

Tôi uất ức quay lại sofa trong phòng khách, mấy phút sau lập tức ngủ quên mất...

Phương Dư Khả nhẹ nhàng gọi tôi dậy: “Lâm Lâm, dậy ăn cơm đi.” Tôi cực kỳ không vui mở mắt ra, uể oải đứng dậy, ngồi vào bàn ăn.

Khi thấy đồ ăn, tôi tỉnh ngủ trong nháy mắt. Cừ thật, bàn đầy món ăn đều là hương vị quê hương: Cá nấu chua, thịt cháy cạnh, tôm sốt cà chua,

canh rau rút. Tôi liếm liếm môi, lập tức gấp lên ném thử. Khi đang được ăn ngon, tôi đương nhiên không muốn nói chuyện.

Cơm no rượu say, tôi vừa ngậm tăm vừa nói: “Phương Dư Khả, cậu không chịu lấy tôi nhưng nhất định phải lấy cái dạ dày của tôi. Năm nay dạ dày của tôi chịu uất ức rất lớn, còn chưa từng trải nghiệm chuyện như thế này đâu. Như Đình phải gả cho cậu cũng là chuyện tốt. Nhìn vóc người mỹ nữ từng bước biến thành quả bầu cũng là một chuyện vui sướng trong đời người nha... Nếu tôi tặng cô ta thuốc giảm béo làm quà sinh nhật, có thể sau này cô ta sẽ đặc biệt bội phục tài dự đoán của tôi ấy chứ.”

Phương Dư Khả cười, không nói gì.

Tôi thay đổi một tư thế ngồi, một chân đặt dưới mông, tiếp tục nghĩ:

Hỏi: Như Đình thích nhất cái gì?

Đáp: thích nhất Phương Dư Khả.

Hỏi: Phương Dư Khả thích nhất cái gì?

Tôi lập tức hỏi Phương Dư Khả: “Phương Dư Khả, cậu thích nhất cái gì?”

Phương Dư Khả vừa lau bàn vừa nói: “Cô chỉ người hay chỉ vật?”

“Đương nhiên là vật, ai cần cậu ân ân ái ái nói về người mình thích trước mặt tôi hả.”

Phương Dư Khả suy nghĩ một chút: “Súng tự động.”

Tôi thiếu chút nữa ngồi không vững, mông rơi từ trên ghế xuống đất: “Súng tự động?! Đồ thật hay đồ giả?”

Phương Dư Khả: “Súng đồ chơi. Khi còn nhỏ thường chơi cái này.”

Tôi kích động cầm tay Phương Dư Khả: “Đồng chí Phương Dư Khả, chúc mừng cậu, rốt cuộc cậu đã tìm được tổ chức thất lạc bao năm nay. Khi còn bé, giấc mơ của tôi chính là được cầm lấy súng tự động của Thiện Thiện. Khi bắn trúng vào mục đích, còn có thể cảm giác như súng thật nha. Khi đó tôi gấp vàng nén suốt một ngày mới đổi được, còn chưa chơi một ngày một đêm đã làm hỏng mất...”

Phương Dư Khả nắm ngược lại tay tôi: “Cảm ơn tổ chức cuối cùng cũng tìm được tôi.”

Tôi ha ha cười: “Phương Dư Khả, vừa nhìn thấy cậu làm cơm rửa bát, tôi còn tưởng đã nhìn nhầm cậu. Tôi đang nghĩ khối băng hai vạn năm như cậu sao lại giống cô vợ nhỏ nhiệt tình chịu khó như vậy. May quá, may quá, còn có niềm vui của đàn ông.”

Phương Dư Khả mất hứng: “Chỉ có trước mặt cô mới giống cô vợ nhỏ như vậy thôi. Người khác muốn ăn cũng không được ăn đâu.”

Tôi kiễng chân xoa xoa đầu cậu ta: “Phải nói sớm một chút chứ, tôi còn đang nghĩ vì sao cậu không chịu lấy tôi, thì ra đang chờ tôi lấy cậu sao. Ngày mai ông xã tôi sẽ tặng cho vợ bé một khẩu súng hồng ngoại nha.”

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 3

Tôi quyết định tặng Như Đình một phiên bản mô phỏng của súng trường 79, thuận tiện nhắc cô ấy đây là thứ mà ông xã nhà cô ta thích. Yêu ai yêu cả đường đi, cô ta nhất định cũng sẽ thích. Quà sinh nhật đã giải quyết xong, thứ tiếp theo phải giải quyết chính là trang phục. Tôi quyết định trao toàn quyền việc này cho Vương Tiệp. Con bé đặc biệt có thẩm mỹ về thời trang, thỉnh thoảng còn viết bài cho tạp chí thời trang, tôi tuyệt đối tin tưởng con mắt của con bé. Chỉ trên dưới 500 tệ hơi làm khó con bé. Nhưng tôi lấy cớ rằng “người phụ nữ khéo léo chân chính, không có gạo cũng có thể nấu thành cơm.”

Vấn đề khó giải quyết nhất chính là vấn đề bạn nhảy. Tôi suy nghĩ nửa ngày, lọc qua nam sinh lớp chúng tôi mấy lần, thậm chí tính đến cả Mễ Diệp mặt bóng loáng, rồi Trần Sóc hôi nách, nhưng cũng không cách nào tìm được một người để vớt vát chút thể diện.

Xin sự giúp đỡ từ phía Chu Ly, Chu Ly phun ra một hơi rất thẳng thắn “Tớ không phản đối cậu tham gia vở kịch của Như Đình kia, nhưng tớ cũng không ủng hộ cậu làm vậy. Tớ không quen mắt nhìn cô ta diễn trò, một đám diễn viên quần chúng các cậu còn phải múa phụ họa cho cô ta.”

Được lắm, gặp được một người thật trình liệt...

Cuối cùng, tôi ra một quyết định làm toàn bộ ký túc xá khiếp sợ, đó chính là treo biển thông báo tuyển dụng công khai.

Lần đầu tiên tôi mở một tài khoản trên bbs cầu Hi Thước, bắt đầu viết tin tức:

Bản thân, một cô gái bé nhỏ, thích kết bạn, thích đọc sách.

Đang tìm một vị GG: khí chất tốt, hình tượng tốt, đồng ý làm công việc đặc biệt.

(GG = ca ca)

Nếu có thành ý mời gửi ảnh tới địa chỉ

Trong địa chỉ của tôi, tôi chỉ để một tấm ảnh đại diện chụp cái gáy của tôi, một tấm ảnh đặc biệt mỏng lung nha.

Viết xong, tôi để mấy người bạn cùng phòng xem.

Chu Ly nhìn thoáng qua: “Cậu không đi làm marketing quả thật lãng phí tài năng. Cậu có sở thích kết bạn và đọc sách từ bao giờ thế?”

Vương Tiệp ở bên cạnh sợ hãi nói không ngừng: “Cậu là nhà văn, một nhà thơ, thật quá tuyệt.”

Đến giữa trưa, bài post của tôi đã đứng trong top mười bài viết được chú ý. Một đám người buồn chán đang cố động người ta hưởng ứng lệnh triệu tập của công việc đặc biệt, mà người khởi xướng lên cuộc vận động này, chính là tôi...

Hòm thư của tôi quả nhiên sắp nổ tung. Trực tiếp lọc ra một số thư không gửi kèm ảnh chụp, sau đó lại lọc bớt những ảnh đi kèm với hơn mười dòng giới thiệu. Số còn lại, tôi từng bước từng bước xem xét. Trời không phụ tôi, cuối cùng, khi đèn đuốc ra rời, tôi cũng đã tìm được một tấm ảnh vừa mắt. Tên giống với tên của bạn cùng phòng tôi, cũng là Văn Đào. Mà nguyên nhân chủ yếu tôi chọn cậu ta chỉ vì cậu ta nhắn lại một câu: thật ra tôi chỉ tiện đường ra ngoài mua xì dầu thôi...

Tôi lập tức gửi lại cho cậu ta một bức thư: Văn Đào GG, xin chào. Nhìn ảnh chụp, hận đã gặp nhau quá muộn. Đêm dài đằng đẵng, ngủ không ngon giấc, chỉ bằng 10 giờ đêm nay, gặp nhau tại Khang Bác Tư (căn tin thứ ba của Bắc Đại). Còn nữa, xin để lại số điện thoại, tiện liên lạc.

Khi sắp đến mười giờ, tôi nhận được thư của cậu ta: đồng ý. Âm hiệu nhận biết: tôi yêu Chu Tinh Tinh*.

*我爱周星星: tên một bài hát hài hài của Tung Của, mọi người hứng thú thì search xem nhớ

Té xiu. Tên nhóc này coi điện thoại là để trang trí sao? Khi tới thì gọi điện chẳng phải được rồi? Còn âm hiệu nhận biết nữa chứ.

Tôi lập tức khoác áo chạy tới Khang Bác Tư. Tôi chọn thời điểm mười giờ là có dụng ý của tôi, thứ nhất, khi mười giờ, căn tin vắng vẻ, dễ giao dịch; thứ hai, mười giờ Khang Bác Tư sắp đóng cửa, nếu giao dịch thất bại, nếu cậu ta dây dưa với tôi, tôi có thể mượn cơ căn tin đóng cửa rồi chuồn mất.

Tôi sốt ruột nhìn đồng hồ, 10:05, vẫn chưa có ai xuất hiện, chẳng lẽ bị lừa? Đợi tầm 10 phút nữa, thấy Khang Bác Tư sắp đóng cửa, tôi thiếu kiên nhẫn, chuẩn bị rút lui, âm thầm mắng: **¡! Dám cho lão nương leo cây!

Bên tai truyền đến giọng nói xa lạ: “Hình như âm hiệu nhận biết không phải câu này...”

Tôi ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn cậu ta: “Tôi yêu Chu Tinh Tinh?”

Cậu ta gật đầu: “Đúng, cô thích nó.”

Tôi lấy ánh mắt mẹ vợ đánh giá con rể để quan sát cậu ta.

Không thể không nói, ông trời luôn tại thời khắc mấu chốt đứng ra giúp tôi một tay. Tên nhóc này diện mạo thật tuấn tú nha~~ ảnh kia có phải chụp trước khi phẫu thuật chỉnh hình hay không? Lông mi dài, mũi cao, oa, còn có cả má lúm đồng tiền nữa kìa... Tôi chết vì má lúm đồng tiền nha...

Nhưng hiện giờ không phải lúc để phát xuân. Tôi ra hiệu bảo cậu ta ngồi xuống, ra vẻ thân quen xòe móng vuốt nắm lấy tay cậu ta, ra sức lắc: “Hân hạnh gặp mặt, hân hạnh gặp mặt!”

Văn Đào lại trả về một câu vô vị: “Cô thông báo tuyển dụng nhiều người như vậy, phải là tôi hân hạnh được gặp cô mới đúng. Cảm ơn cô trong hàng vạn bụi hoa ngắt trúng một đóa là tôi. Tôi cứ nghĩ tối nay phải chiến đấu với một nhóm đối thủ chứ.”

Tôi thè lưỡi. Miệng lưỡi quá chanh chua, so với Phương Dư Khả mà tôi biết chỉ hơn chứ không kém.

Tôi cười nói: “Nói quá, vì sao cậu lại gửi thư cho tôi?”

“Cô xem, bắt đầu phỏng vấn rồi. Tôi nói rồi, tôi chỉ là đi ra ngoài mua xì dầu thôi. Nghĩ cũng thấy vui, cảm thấy có hứng thú với công việc đặc biệt thôi.”

Tôi khụ khụ giả cười.

Văn Đào nhú mày hỏi tôi: “Cô không phải đã tìm được người rồi đấy chứ?”

Tôi cười nói: “Đương nhiên không phải. Nếu không chẳng phải đã làm thất vọng lần tiễn đường ra ngoài mua xì dầu của cậu rồi sao. Nói thật, ngày mai tôi phải tham dự sinh nhật một người bạn. Người ta yêu cầu tôi phải mang theo một bạn nhảy.”

“Aiz~, quả nhiên là tầm thường. Nếu tôi không tham gia thì sao?”

“Cậu biết là sinh nhật ai không? Như Đình, nghe qua chưa? Hoa hậu giảng đường học viện ngoại ngữ! Người muốn nhìn thấy dung nhan của cô ấy xếp hàng dài từ trường đến tận cửa Đông đấy. Sinh nhật là cơ hội tuyệt hảo để quen biết cô ấy. Ky bất khả thất thất bất tái lai*, sao cậu có thể buông tay đơn giản như vậy? Cậu cứ coi tôi là ván cầu, dẫm thỏa thích lên người tôi đi, tôi không ngại.”

*Thời cơ tới không thể để mất, để mất rồi không thể lấy lại.

Má lúm đồng tiền trên mặt Văn Đào hơi động động: “Vậy tôi phải cảm ơn cô rồi, ván cầu?”

“Đừng khách khí.”

“Phải hi sinh sắc đẹp, giả làm bạn trai cô sao?”

“Không cần. Cậu ăn mặc quá phong cách, đứng cùng một chỗ với tôi, đừng nói người khác không tin, chính tôi cũng không tin cậu là bạn trai tôi. Tôi không quan tâm những chuyện không cần mắt để nhìn như thế.” Tôi nhìn Văn Đào đeo một đôi kính hình vuông, thời tiết tháng 3 nhưng chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi, quàng một chiếc khăn đã ra khỏi cửa, vừa nhìn đã biết chính là một kẻ hay đi ngược với số đông, loại người này quả thật không hợp với tôi.

Văn Đào vòng vo: “Vừa rồi nói cũng có lý, tôi không đi cũng phải đi. Được thôi, tôi nhập bọn. Cô tên gì?”

“Người nhà Chu Tinh Tinh, tôi là Chu Lâm Lâm.”

“Tên quá khó nghe, tôi gọi cô là ván cầu đi.”

Khốn kiếp! Có biết thế nào là không thay tên không đổi họ không?! Không giáo dục, không tố chất, không lễ phép.

Aiz~, lão nương lòng dạ rộng lượng, để mi gọi vậy vài ngày đi.

Trải qua một số câu hỏi đơn giản, Văn Đào lớn hơn tôi hai khóa, học viện viễn thông. Còn lại không rõ. Bởi vì Khang Bác Tư đóng cửa, mà anh ta chỉ mặc một cái áo sơ-mi, để anh ta đứng nói chuyện phiếm ở đầu đường trong thời thiết đầu xuân, tôi thật sự không đành lòng. Tôi dặn anh ta về thời gian và địa điểm gặp mặt ngày mai rồi trở về ký túc xá.

Ngày hôm sau, tôi mặc bộ lễ phục Vương Tiệp mua cho tôi. Nói là lễ phục, chi bằng nói là quần áo con trai. Áo sơ-mi gắn hoa bằng lụa, áo véc đen bó sát người, quần tây màu đen, lại phối hợp với một chiếc thắt lưng màu đỏ. Tôi đứng trước gương hỏi Vương Tiệp: “Sao cậu biết tớ còn vác một khẩu súng trường vậy? Phối hợp như thế này cực kỳ trung tính nha. Tớ mờ hồ có thể tưởng tượng được cảnh tớ đứng trước mặt mọi người...”

Vương Tiệp nhìn tổng thể một chút, bất mãn nói: “Aiz~, vóc người này của cậu chỉ phối hợp được với đồ nam thôi, nhưng hình như còn thiếu một cái gì đó.” Con bé vén vén mái tóc trước trán tôi, nói giọng dò xét: “Lâm Lâm, chất tóc của cậu không tốt lắm. Tóc dài khó hấp thu dưỡng chất. Chi bằng cậu cắt tóc ngắn đi?”

Tôi còn tưởng là con bé muốn vẽ nhăng vẽ cuội lên mặt tôi cơ, thì ra chỉ là cắt tóc thôi sao? Khi còn bé, lúc tóc tôi dính kẹo cao su, mẹ tôi đều dùng mấy nhát kéo là xong việc.

Vì vậy, tôi hấp tấp tiếp thu lớp học “thẩm mỹ”, cắt một mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái. Sau khi cắt xong, ngoại trừ nghĩ đầu có hơi lạnh lạnh, lắc lắc cũng thấy nhẹ nhàng, chí ít thường ngày gội đầu cũng dễ hơn.

Trước khi ra khỏi cửa, Vương Tiệp giúp tôi trang điểm lại, thở dài hỏi tôi: “Lâm Lâm, cậu lăn qua lăn lại như thế, có phải để gặp Tiểu Tây hay không?”

Tôi cúi đầu suy nghĩ một chút, do dự nói: “Thật ra, tớ chỉ muốn học Sam Thái thôi. Biết đâu tớ sẽ thật sự từ chim sẻ bay lên ngọn cây thành phượng hoàng thì sao.”

Bốn giờ chiều, tôi vác súng tự động, dựa theo lịch hẹn đi trước đón bạn trai của tôi. Aiz~, trời sinh đã không phải số mệnh công chúa thì ít nhất cũng phải là một người chặn ngựa chứ.

Văn Đào ung dung tới muộn, bởi vì buổi tối còn phải nhờ anh ta diễn trò nên tôi phải nhịn lại một bụng lửa giận, ghen suýt chết.

Giống như đang quét hình, Văn Đào quan sát tôi một lần từ đầu đến chân, cuối cùng anh ta nói: “Súng trong tay cô là đồ trang sức sao? Rất có sáng ý.”

Tôi trợn mắt: “Đây là bản mô phỏng của súng trường 79 đấy. Không được coi thường!” Tôi vừa nói vừa quan sát trở lại. Anh ta có thể xưng là người mẫu tốt nhất cho những trang phục trên tạp chí của Vương Tiệp: áo khoác hộp có mũ, ánh sơ-mi cách tân, quần tây, giày da cao cấp. Bắt mắt nhất chính là trên cổ có chiếc khăn quàng cổ màu xanh đen rất lớn.

Văn Đào kiêu ngạo nhìn xuống tôi: “Thế nào, đi ra ngoài không làm cô mất mặt chứ, ván cầu?”

Tôi nhìn chiếc khuyên tai hình hoa cúc bên tai phải anh ta, cười nói: “Không mất mặt, không mất mặt. Tuyệt đối có khí chất nữ vương thụ*, rất hợp với quần áo tôi mặc ngày hôm nay.”

*Nữ vương thụ: siêu cấp thụ, thụ áp đảo

“Nữ vương thụ?”

“Chính là khen ngợi khí chất cao quý của anh, ý là có một không hai.” Tôi giải thích. Mạnh mẽ kiến nghị phải đưa những từ như Đẳng Đường

Tĩnh, nữ vương thụ vào đề thi vào trường đại học.

Giao thông thành phố thật sự làm người ta nói không nên lời. Taxi còn chưa đi được mấy bước đã nhìn thấy dòng xe rắc rối khó gỡ như dây giày phía xa. Nửa giờ còn chưa tới nơi, tôi sốt ruột giục lái xe. Lái xe còn có tâm tình nói đùa với tôi: “Cô gái, cô hướng súng trường của cô ra ngoài, dù tôi không thể lái nhanh hơn nhưng cũng có thể đi đường thẳng một chút.”

Trên xe, tôi nhận được điện thoại của Phương Dư Khả:

“Đang ở đâu vậy? Tôi đang chờ cô dưới lầu, cùng đi đi.”

Tên nhóc này sao còn chưa đi giúp Như Đình chuẩn bị tiệc, còn lằng nhằng ở dưới lầu của tôi làm cái gì nha. Tôi vội vàng nói: “Tôi đi rồi, cậu nhanh đi giúp Như Đình đi, nếu không hôm nay tâm tình chính chủ lại không vui. Còn nữa, khi gọi xe thì đi hướng bắc đi, trung tâm thành phố tắc rồi.” Nói xong tôi còn không quên làm một phát thanh viên giao thông.

Giọng nói Phương Dư Khả có phần mất hứng: “Cô đi một mình?”

Tôi cười cười: “Không ngờ cậu lại thương cảm tôi không tìm được bạn nam, đặc biệt chạy tới điểm danh nha? Cho dù tôi có dùng cam đảm của mười người cũng không thể cùng tham gia bữa tiệc ngày hôm nay với cậu. Cảm ơn nha~~” Tôi vui vẻ ngắt điện thoại.

Văn Đào hóa thân thành đứa trẻ tò mò: “Ai vậy? Còn ai hưởng ứng lệnh triệu tập à?”

Tôi phát phát tay, ý bảo anh ta đừng tưởng tượng. Đàn ông còn bát quái hơn cả phụ nữ, lần thứ N tôi phải nhấn mạnh điểm này.

Khi tới được bữa tiệc, chúng tôi đã tới muộn một tiếng. Trong đại sảnh người đến người đi, ăn uống linh đình, cực kỳ náo nhiệt. Tôi sốt ruột tìm kiếm bóng dáng Như Đình — tôi phải nhanh chóng tổng khứ khẩu súng

trường này, nếu không người ta sẽ tưởng tôi là cướp giết mà báo cảnh sát mất.

Rốt cuộc tôi cũng tìm thấy nữ diễn viên chính đêm nay trong một góc của phòng khách. Một bộ lễ phục màu hồng màu nổi bật làn da trắng nõn của Như Đình, làn váy hình cánh sen có vẻ trẻ trung linh động, tóc dài tới vai đen như mực phát sáng dưới ánh đèn. Toàn thân làm cho người ta cảm giác nhanh nhẹn như thả lại tĩnh lặng như xử nữ. Tôi túm lấy góc áo của Văn Đào, ý bảo mắt anh ta đêm nay có phúc rồi!

Như Đình phát hiện ra tôi, bước từng bước trên thảm trải sàn tới đón tiếp: “Lâm Lâm, suýt chút nữa không nhận ra, sao lại cắt tóc rồi!”

Không đợi tôi trả lời, Như Đình lại như phát hiện ra châu lục mới mà nói: “Văn Đào, em còn tưởng anh sẽ không đến! Thật là phúc ba đời, về vang cho kẻ hèn này nha!”

Tôi rất khó chịu, thì ra Văn Đào quen biết bọn họ, điều này nghĩa là sau lần gặp mặt này, quan hệ giữa tôi và Văn Đào không còn sạch sẽ. Tôi còn dùng Như Đình làm miếng mồi lừa anh ta tới đây, không ngờ người ta coi tôi như khi trong rạp xiếc, chơi đùa với tôi mà tôi còn không biết; còn nữa, dựa vào cái gì thấy anh ta thì về vang cho kẻ hèn này, còn tôi tham gia sinh nhật của cô ta lại không mang lại may mắn cho cô ta chứ! Bình thường tôi rất ít khi tham gia tiệc sinh nhật đấy, có được không...

Văn Đào chỉ vào tôi cười: “Bị người ta lừa tới làm bạn trai.”

Trời ạ! Sớm biết thằng nhóc này thành thật như thế, chi bằng tôi đơn thương độc mã đến cho xong.

Như Đình kéo tôi sang một bên: “Tớ vừa thấy anh Tiểu Tây tới một mình. Sao cậu không tới cùng anh ấy?”

Tôi cúi đầu cười khổ.

Như Đình hiểu ra nhìn tóc tôi nói: “Cũng tốt, đổi lại tạo hình, đổi lại tâm tình...”

Tôi không nói gì, nhìn lên trời.

Như Đình cho rằng đã kích động tới tôi, tiếp tục an ủi: “Cậu cũng đừng nhụt chí. Đàn ông tốt có ở khắp nơi, Văn Đào chính là người được nhiều người thích lắm đấy. Cậu nghìn vạn lần đừng luẩn quẩn trong lòng, mặc thế này tới đây, mình sẽ nghĩ cậu đã tuyệt vọng với tình yêu nam nữ...”

Tôi suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu được Như Đình nghĩ là tôi muốn phát triển theo khuynh hướng les.

Tôi tiếp tục không nói gì, ngửa đầu nhìn trời xanh...

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 4

Cho tới khi Phương Dư Khả tới, tôi mới nhớ ra khẩu súng còn chưa tặng.

Tôi hăng giọng một tiếng, nhét khẩu súng vào tay Như Đình: “Cậu chẳng thiếu thứ gì, mình đành phải tặng cậu một chút tin tức tin cậy có giá trị. Phương Dư Khả thích nhất là súng tự động, mình tặng cậu một khẩu, cậu tự tìm một khẩu súng tình yêu tặng cho cậu ta đi. Các cậu tùy ý mang ra làm đồ chơi tình thú.”

Như Đình còn chưa kịp cảm ơn đã vội vàng tìm chỗ đặt món quà sinh nhật của tôi xuống.

Văn Đào ở bên cạnh vui quên trời đất, không biết cụm từ “đồ chơi tình thú” hay tạo hình Như Đình cầm khẩu súng đã chọc đúng huyệt cười của anh ta nữa. So với bên cạnh, vẻ mặt Phương Dư Khả nghiêm túc nhìn quá đầu mới của tôi, nói không nên lời.

Aiz, không hiểu sao từ người xa lạ đã biến thành sát thủ mặt lạnh rồi? Tôi kéo Văn Đào sang giới thiệu: “Phương Dư Khả, đây là đàn anh Văn Đào. Ăn mặc phong cách chứ?”

Phương Dư Khả lạnh lùng nói: “Phong cách với cô.”

Văn Đào lại không hề để tâm: “Phương Dư Khả, Như Đình nhiều lần nhắc tới cậu, ngưỡng mộ đã lâu.” Bên tin tức ăn nói đúng là biết giả bộ.

Phương Dư Khả lễ phép gật đầu với anh ta, lại xoay người nhẹ giọng hỏi tôi: “Sao lại quen nhau?”

Nể mặt hai ngày trước tôi đã phong cậu ta làm tiểu thiếp, người một nhà không cần giấu diếm. Tôi hì hì khai báo: “Không phải cậu nói tôi lên cầu Hỉ Thước sẽ bị ghét bỏ sao? Cậu xem, tùy tiện cậu một cái đã cậu được trai đẹp, có thể thấy được tôi thu hút thế nào.”

Phương Dư Khả tiếp tục lạnh mặt, âm trầm không nói lời nào. Có vẻ kẻ ngang bướng không thể tùy tiện đả kích, vừa nhìn thấy phán đoán trước đây của mình không chuẩn đã buồn bực như vậy.

Văn Đào lại tới góp vui: “Sao lại ghét bỏ như vậy? Ván cầu nhỏ cũng coi như đáng yêu, mặc dù có chút đơn giản, nhưng nội tâm có thể dễ dàng nắm trong tay. Đặc biệt là sau khi cắt tóc, tư thế hiên ngang oai hùng, thêm một chút cảm giác trường thành giới giang, vừa như phụ nữ lại vừa như nữ sinh. Ở cạnh lâu nhất định sẽ bị cô bé hấp dẫn.”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta, chuyện ngược đời như thế mà anh ta có thể mặt không đỏ tim không loạn nhịp mà nói ra, làm về tin tức thật sự là quá hợp. Đương sự là tôi có thể nuốt trôi được sao? Muốn an ủi tôi cũng không cần dùng từ khoa trương như thế, giả dối, quá giả dối!

Tôi nhấn mạnh lần thứ N+1, thần kinh bát quái của đàn ông nhạy cảm gấp mấy lần phụ nữ, Phương Dư Khả nghe chuyện cũng chẳng thèm nghe trọng điểm, chuyên nghe những tin tức bát quái giá trị: “Ván cầu nhỏ?”

Văn Đào vô cùng thân thiết vuốt mái tóc ngắn của tôi: “Là tên thân mật của tôi gọi cô bé.”

Vui đùa quá trớn. Tôi lùi một bước về sau: “Anh Văn Đào, anh có ổn không? Rõ ràng anh ghét tên em. Nói không chừng anh còn chẳng nhớ rõ tên đầy đủ của em đâu.”

“Cậu xem, ván cầu nhỏ lại muốn thử thách tôi, phải không?”

Tôi không thể nhịn được nữa, dẫm một cái thật mạnh lên giày da của anh ta. Sau khi nghe thấy Văn Đào kêu thảm thiết một tiếng, tôi vừa chỉ chỉ vào Phương Dư Khả ở bên cạnh vừa nói với anh ta: “Cậu ta là Phương Dư Khả, anh em tốt của tôi, đừng diễn nữa. Diễn over như thế, tôi sắp ói ra rồi. Không thấy sắc mặt người anh em của tôi trắng bệch rồi sao? May mà anh chỉ học khoa tin tức, nếu học khoa diễn xuất, chẳng phải lừa bịp hết dân chúng ngu dốt rồi?”

“Ai là dân chúng ngu dốt?” Phương Dư Khả bất mãn cắt ngang.

Aizz, đã nói nghe thì phải nghe trọng điểm mà...

Không thềm để ý đến bọn họ nữa, còn tiếp tục vật lộn nữa, tinh thần tôi cũng đến mức sụp đổ mất.

Tôi ôm bụng sôi ùng ục đứng cạnh bàn tiệc lục lọi đồ ăn. Tiệc sinh nhật này thực sự là tổ chức quá muộn, nếu là mấy năm trước, tôi nhất định quét dọn tất cả bàn ăn, không say không về. Chỉ tiếc năm nay dạ dày tôi nhỏ đi nhiều, ăn chút hoa quả đã no.

Tôi nhét một chiếc bánh quy hình dáng kỳ cục vào miệng, xoay người lại đụng ngay phải Tiểu Tây.

Đầu óc tôi trống rỗng. Giống như có người bỗng nhiên đâm vào nơi mềm mại nhất trong tim, tôi không biết làm gì, chỉ ngốc nghếch ngậm bánh quy trong miệng, nhồm nhoàm nói: “Hi, đã lâu không gặp~~”

Tiểu Tây dịu dàng cười: “Đã lâu không gặp.”

Tôi không biết nên nói tiếp cái gì, đành phải mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm, mồm nhìn tim. Tôi bình thường xưng là thần gió cũng phải cầu khẩn trời xanh quy tụ tất cả các loại đề tài về phía tôi.

Văn Đào nhìn thấy tình cảnh kỳ quái, lập tức nghĩ được tin tức có giá trị, cầm ly rượu tới hỏi: “Sao vậy?”

Tôi giống như bắt được ân nhân cứu mạng, vội vàng nói với Tiểu Tây: “Anh ấy là Văn Đào, là bạn trai em.”

Văn Đào đặc biệt phối hợp gật đầu, không ngờ anh ta lại nói: “Tôi và ván cầu vừa quen nhau hôm qua.”

Vẻ mặt Tiểu Tây ngỡ ngàng.

Văn Đào bổ sung: “Anh cũng thấy từ ván cầu này kỳ quái phải không? Ván cầu không phải là tên gọi thân mật của tôi gọi cô ấy, bởi vì tôi không nhớ được tên đầy đủ của cô ấy, mà cô ấy lại lấy mỹ nữ làm mỗi chữ, dù tôi đến đây, vì vậy tôi coi cô ấy là ván cầu đến với mỹ nữ, gọi tắt là ván cầu.”

Tôi tức giận, hận không thể dẫm một phát nữa lên giày anh ta. Người này sao lại không có mắt như vậy?

Đại khái là Tiểu Tây đã hiểu tình huống (tôi vô cùng hy vọng anh không hiểu gì cả), cười nói với tôi: “Lại có trò tình quái như vậy sao.”

Tôi đỏ mặt xấu hổ, không biết những lời này là châm chọc hay khen ngợi.

Tiểu Tây cầm lấy điểm tâm, nói với tôi: “Cắt tóc ngắn rất đẹp.” Nói xong rồi cầm đĩa tới bàn khác.

Tim tôi đập như trống, chậm chạp không thể di chuyển. Tôi nghĩ cả đời tôi sẽ giữ nguyên kiểu tóc này.

Văn Đào chọc chọc tôi: “Cô thích anh ta?”

Tôi còn chưa hoàn hồn, không để ý đến anh ta.

Văn Đào tiếp tục bát quái: “Nhưng, anh ta không thích cô.”

Tôi vẫn không để ý đến anh ta, tôi còn ghi hận biểu hiện vừa rồi của anh ta.

Văn Đào cố chấp giảng giải: “Nhưng cô vẫn đang thích anh ta.”

Tôi trừng mắt: “Vừa rồi sao anh lại thành thật như vậy? Có cái gì đều phơi hết ra ngoài, không phải bảo anh tới diễn kịch sao? Sao lại không diễn?”

Văn Đào không chịu: “Không phải cô nói tôi không thích hợp diễn kịch sao? Tôi chỉ trở về chính mình thôi.”

Tôi không cách nào phản bác, tức giận gặm bánh quy. Tên nhóc này cố ý trả thù tôi, tôi nhìn ra rồi.

Văn Đào thấy tôi không nói gì, lại nói đến đề tài Tiểu Tây: “Aiz, rơi vào bể tình, người người đều bướng bỉnh. Phật viết: người trong bể tình, như cầm bó đuốc, đi ngược chiều gió, có ngày bị họa cháy tới tay. Cô nên sớm rút ra đi.”

Tôi còn chưa hết giận đâu: “Xin lỗi, xin nói tiếng người đi. Phật nói tôi chỉ nghe hiểu một câu thôi.”

Văn Đào tò mò hỏi: “Là câu nào?”

Tôi tức giận trả lời: “A di đà Phật, thiện tai thiện tai.”

Văn Đào cười ha hả: “Ván cầu nhỏ, cô thật đáng yêu. Khó trách cậu ta lại thích. Ha ha, có tính khiêu chiến!”

Tiếng cười của Văn Đào hấp dẫn Như Đình và Phương Dư Khả.

Như Đình đứng bên Phương Dư Khả như chim nhỏ nép vào người, chớp đôi mắt to rồi hỏi: “Văn Đào, chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Văn Đào khoát khoát tay, tiếp tục hỏi tôi: “Ván cầu, cô làm thế nào để Bắc Đại vậy? Thật thú vị...”

Thật ra tôi cũng muốn biết nguyên nhân nha. Tôi chán nản nói: “Anh cứ đọc truyện cười là biết. Aizz, đi học hơn mười năm, vẫn cảm thấy tiểu học là dễ dàng nhất.”

Như Đình cười một tiếng cả trăm người gục ngã: “Lâm Lâm của chúng ta thật biết nói đùa...”

Tôi thở dài nói: “Như Đình, cái từ “biết nói đùa” là từ chuyên dụng của Hoàng A Mã Trương Thiết Lâm hay thối râu trợn mắt, cậu dùng không thích hợp. Nhưng hôm nay là sinh nhật cậu, cậu lớn nhất, tạm thời để cậu dùng một ngày đi.”

Như Đình đáng yêu nói: “Văn Đào, anh thấy Lâm Lâm có đáng yêu không? Hai người quen nhau thế nào? Em khuyên anh nên ra tay đi, nếu không sẽ hối hận nha ~~”. Nói xong, cô ta còn dí dỏm nháy mắt một cái.

Tôi vô cùng cảm kích Như Đình, cô ta còn vội vã gả tôi ra ngoài hơn cả mẹ già nhà tôi. Người ta thường nói, mỹ nữ không thềm làm bà mối, không hiểu vì sao Như Đình lại có ham mê này, đẩy mạnh tiêu thụ tôi rõ ràng như vậy, khiến tôi xấu hổ không gì sánh được. Tôi lại không thể giả dối nói “Đâu có đáng yêu, quá khen, quá khen.” (nghĩ thầm, tôi còn hơn cả đáng yêu ấy chứ, khụ khụ), hoặc trung thực gật đầu nói “Anh nghìn vạn lần đừng ra tay, tôi không nóng ruột như vậy”, làm như tôi là một cô gái trong trắng ngây thơ.

Văn Đào cười hỏi tôi: “Ván cầu, vì sao cô chọn tôi? Không phải nhất kiến chung tình với gương mặt tôi, không kìm lòng được, kích động nhất

thời đấy chứ? Trong thư nói thế nào nhỉ? Hận gặp nhau quá muộn, trần trọc khó ngủ...”

Tôi nghĩ tối nay, khi trở về, nhất định phải đạp vào đôi giày da của anh ta một lần nữa. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi cãi lại: “Đúng vậy, không bẻ anh làm đôi, tuyệt đối không ngủ được.”

Văn Đào chẳng thèm để ý: “Biết viết thư tình, lại biết giảng đạo Phật. Tôi thích.”

Ai viết thư tình cho anh? Ai giảng đạo Phật với anh?

“Đại ca, gần đây tôi vừa mới giảm béo, anh đừng nói nữa nếu không tôi ói hết ra đấy, biết không?”

Văn Đào tiếp tục vô lại: “Vậy tối nay ăn nhiều một chút mới có sức giảm cân.”

Tôi rất cuộc bộc phát: “Anh đừng cho rằng tôi chưa đọc kinh Phật thì dễ ức hiếp. Khổng Tử viết: đá nhân dụng chuyên hồ, chiếu kiểm hồ, bất nghi loạn hồ; hồ bất trứ tái hồ, hồ trứ vãng tử lý hồ; hồ tử tức lập đảo bất dụng tái hồ dã; bất tử giả nãi anh hùng dã*. Anh có muốn tôi dùng cách thức ném người của thánh nhân áp dụng với anh không!”

* =)) không biết phải dịch đoạn này thế nào nữa, nghĩa đen của nó là thế này: đánh người phải dùng gạch ném, thẳng mặt mà ném, không được ném lung tung; ném không tới lại ném tiếp, ném đến chết thì thôi; ném chết rồi thì không cần ném nữa; người không chết chính là anh hùng. (Ta nghi câu này của Khổng Tử bị xuyên tạc rùi. Hơ hơ)

Đồng chí Văn Đào không nói gì, không hiểu là bị vẻ tức giận của tôi dọa sợ, hay đang tự suy nghĩ ý nghĩa sâu xa trong lời nói của thánh nhân.

Phương Dư Khả ngược lại lại thong dong bình tĩnh nói: “Vậy sao? Nhất kiến chung tình, tái nhi suy, tam nhi kiệt**. Huynh đài bảo trọng.”

** Tái nhi suy, tam nhi kiệt: trích “Tả truyện”: Phù chiến, dũng khí đã, nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt: khi trận đánh dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này được dùng để ví với những chuyện nhân lúc còn hăng hái thì nhanh chóng làm một mạch cho xong.

Tôi nghi ngờ Văn Đào uống quá nhiều rượu, bởi vì im lặng một lúc sau, anh ta nói một câu làm tôi muốn phun máu: “Chúng ta quen nhau đi.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 5

Hai mươi năm qua, lần đầu tiên có người tỏ tình với tôi. Mặc kệ đối phương quấy rối cũng được, giả dối cũng được, tôi còn vô cùng nữ tính mà đở mặt. Liếc mắt thấy ánh mắt ghen tị, ước ao, hiếu kì của người đi qua, tôi cảm thấy đời người thật toàn vẹn, mỹ mãn nói với anh ta: “Nếu anh có thể gọi được tên đầy đủ của tôi, không cần hẹn hò, lập tức có thể đi đăng kí kết hôn cũng được.”

Lúc này Văn Đào đã trở lại là tên lưu manh quấy rối: “Tên chỉ là một danh hiệu mà thôi. Cùng lắm thì hiện tại anh bắt đầu tìm hiểu em. Tiếp nhận phỏng vấn của anh đây. Vấn đề thứ nhất: sở thích của em là gì? Anh nhớ trong bài post, em nói thích nhất là đọc sách.”

Tôi không thể dung túng người anh em này đi quá xa trên con đường lệch lạc được. Tôi không xinh đẹp, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ có thái độ ai-đến-cũng-không-từ-chối với bất cứ trai đẹp nào. Hiện tại Văn Đào lại càng giống một tên bắt gặp con mồi thú vị trong quán bar, chuẩn bị bắt người đi one night stay*, mặc dù tôi không rõ loại dáng người và tính cách giống con trai này của tôi có chỗ nào có thể bật công tắc sự nhiệt tình của anh ta, nhưng điều này chỉ có thể khẳng định, trên một phương diện nào đó, anh ta có tiềm chất gay.

* One night stay: nếu ta không nhầm thì là tình một đêm

Tôi trốn tránh không trả lời câu hỏi của anh ta: “Tôi không biết cầm kì thi họa, giặt quần áo, nấu cơm còn ngại mệt. Trên cơ bản, tôi còn vô dụng, tầm thường hơn cả phế nhân.”

Văn Đào cười: “Anh thấy cuộc sống không cần cầm kì thi họa, lại càng không cần quan tâm đến việc nhà. Những thứ này anh làm là được rồi.”

Thật sự là uống quá nhiều rượu, tôi quyết định dùng đến độc chiêu: “Tất cả điểm môn học của tôi đều loại C, nhưng trước ngực lại là một đôi loại A. Anh cứ suy nghĩ cho kỹ đi.” Lời này là sự thực, từ khi gầy đi tới nay, bộ ngực như mô đất của tôi sắp san thành đất bằng, thậm chí tôi còn lo lắng không biết chúng nó có xu hướng phát triển thành thung lũng hay không.

Văn Đào phát ra tiếng cười sang sảng, bông tai hình hoa cúc lóe sáng rực rỡ dưới ánh đèn: “Chuyện này anh cũng để ý một chút. Vì vậy nếu em muốn nghĩ biện pháp giải quyết, chi bằng để anh tới khắc phục.”

Anh NND, xem như anh lợi hại! Tôi vất hết óc muốn tiếp chiêu, Phương Dư Khả lại đột nhiên nắm tay tôi thật mạnh rồi kéo ra ngoài, để lại một Như Đình vẻ mặt hoang mang và một Văn Đào ánh mắt lóe ra tia xảo quyệt.

Bên ngoài phòng khách là một vườn hoa rộng. Thời tiết mùa xuân se lạnh, lúc này phía nam có lẽ đang mưa xuân triền miên, còn phương bắc lại cây cối tiêu điều, một màu băng lạnh. Nghe Chu Ly nói, mùa xuân ở Bắc Kinh rất ngắn, rất không rõ ràng, chưa kịp nghênh đón nó, nó đã lùi lại cho mùa hè tới.

Mà trong đêm giá lạnh, tay tôi lại được ở trong lòng bàn tay ấm áp, vững vàng của Phương Dư Khả.

Tôi mơ hồ cảm thấy quái dị: “Phương Dư Khả, cậu không nhận thấy tư thế hiện tại của chúng ta có chút mờ ám sao?”

Phương Dư Khả lớn tiếng trách mắng: “Thần kinh của cô hiện tại cũng có chút tinh tế nhạy cảm rồi? Vì sao vừa rồi không cảm thấy mờ ám?”

Phương Dư Khả cố tình gây sự, chẳng lẽ cậu ta không nhìn ra vừa rồi tôi đang cố gắng từ chối một lời tỏ tình sao? Tôi có bao nhiêu lý trí chống cự lại mê hoặc như vậy, cậu ta lại nói tôi chơi trò mờ ám. Tôi hất tay cậu ta ra: “Cậu đừng tưởng mẹ tôi bảo cậu chăm sóc tôi là có thể kiểm soát tôi. Nếu mẹ tôi biết tối nay tôi được trai đẹp thổ lộ, không chừng bà còn chum chần cười thầm ấy chứ. Với quan hệ tốt như chúng ta, tôi còn tưởng cậu sẽ chúc mừng tôi đã thoát kiếp độc thân rồi chứ.”

Phương Dư Khả ngồi xuống xích đu trong vườn hoa. Dưới ánh trăng, đôi mắt đen như mực bộc lộ một số chuyện tôi không nói nên lời.

Cậu ta nhìn tôi, đôi lông mi dày được ánh trăng chiếu sáng: “Quan hệ của chúng ta tốt thế nào?”

Lời này thật sự bất ngờ. Tên này sao lại thích xoắn xuýt với loại chuyện không thể chứng minh cũng không thể tính toán này. Tôi chỉ nói: “Cậu mua quần, giày, vân vân và vê vê cho tôi, quan hệ đương nhiên là tốt rồi.”

Phương Dư Khả cười khở: “Như vậy đã có thể nói là quan hệ tốt?”

“Đương nhiên, cho tới bây giờ, ngay cả hoa trên QQ cũng chưa từng có ai tặng cho tôi đâu. Hơn nữa, tôi mặc bikini đã bị cậu nhìn thấy, tôi cũng không nói gì. Tôi cũng gần như xem cậu từ đầu đến chân rồi. Vì vậy quan hệ của chúng ta là vô cùng vững chắc.” Để chứng minh quan hệ tốt đẹp của chúng tôi, chắc chắn tôi đã dùng đến bằng chứng tồi tệ nhất.

Cuối cùng Phương Dư Khả cũng phát ra tiếng cười thật lòng, cười xong, cậu ta thấp giọng nói: “Lâm Lâm, nếu có một ngày, có người nói với cô, nói chúng ta yêu nhau đi, cô có thể nói như vừa rồi hay không?”

Tôi lắc đầu: “Không biết. Tôi nghĩ mình nên yêu một lần, nhưng không muốn chỉ vì muốn yêu mà yêu, tôi còn chưa tới trình độ đáng buồn như vậy. Khi tôi nhìn Văn Đào, ngay cả tần suất tim đập cũng chẳng thay

đổi, hoàn toàn khác với khi nhìn Tiểu Tây. Aiz, tìm một người phù hợp thật là khó, nhất là với một người chẳng có gì đặc biệt như tôi...”

Phương Dư Khả ngắt lời tôi: “Cô rất tốt, không cần so sánh mình với người khác. Thích một người vốn là một chuyện không liên quan đến việc có điểm gì đặc biệt hay không. Hơn nữa, điểm đặc biệt của cô muốn giấu cũng không được.” Đây là lần đầu tiên Phương Dư Khả thẳng thắn khen ngợi tôi. Khi tôi mới quen biết cậu ta, nhất định cậu ta đã quên mình đã vùi dập tôi thành dạng gì. Đáng tiếc tôi vẫn còn mang thù.

Nhưng tôi tin chắc lúc này đôi mắt tôi đang lóe lên tia tham lam: “Đặc biệt gì, đặc biệt gì, mau nói cho tôi. Đặc biệt lớn nhất của tôi chính là không có gì đặc biệt. Mỗi lần cô giáo tiểu học viết lời nhận xét cuối kỳ cho tôi đều phải tốn rất nhiều tế bào não, sau đó bọn họ cũng lười, lần nào cũng chép y nguyên kỳ trước, cuối cùng, lời phê suốt sáu năm của tôi đều giống nhau đến giật mình...”

Phương Dư Khả cười: “Cô xem, mỗi lần cô đều có thể nói ra những chuyện có một không hai, đây chính là điểm đặc biệt của cô. Trước đây không phải lần nào cô cũng hùng hồn nói mình người gặp người thích, hoa gặp hoa nở hay sao? Cô cứ tự tưởng tượng mình là bông hoa nhài là được rồi.”

Tôi bĩu môi: “Tự mình nói và người khác khen ngợi là hai chuyện khác nhau. Tôi tự mình hiểu, nếu như tôi là bông hoa nhài, vậy tất cả trâu bò trên đời, không con nào dám ị lên.” Aizz, tôi chính là loại người đứng giữa vô cùng tự ti và vô cùng tự đại như vậy!

Phương Dư Khả ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên trời, ông nói gà bà nói vịt mà nói: “Nếu hôm chúng ta đi bắn pháo hoa tất niên có trăng thì tốt quá. Không phải nói ánh trăng thấu hiểu lòng tôi sao? Cô ấy nhất định sẽ hiểu câu mà tôi nói với trời kia nghiêm túc đến thế nào.”

Ngay tức thời tôi không nhớ ra hôm đó cậu ta đã hô cái gì, đành phải trêu chọc cười nói: “Uổng phí cậu là sinh viên hàng đầu nha, câu nói nổi tiếng như vậy mà chưa từng nghe qua sao. Đêm 30 mà đòi ngắm trăng — mơ mộng hão huyền.”

Đôi mắt Phương Dư Khả đen đến mức như sắp loáng ra nước. Cậu ta nhẹ thở dài nói: “Vậy sao?” Sau đó lại rơi vào im lặng, cho tới khi Như Đình mặc lễ phục mỏng manh xuất hiện trong vườn hoa. Theo sát cô ta chính là Văn Đào coi tiền như rác.

Như Đình căng thẳng hỏi Phương Dư Khả: “Hai người sao vậy?”

Tôi giả bộ thoải mái lắc đầu: “Không có gì, không có gì.” Thật ra tôi nghĩ, cậu ta đến kỳ sinh lý. Nam chính đêm nay kéo tôi chạy ra ngoài, tôi có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. May mà vừa rồi Văn Đào đã kéo tôi nhảy xuống Hoàng Hà một lúc, có vẻ chút chuyện nhỏ này cũng không có gì đáng nói.

Văn Đào có vẻ rất hưởng thụ được tắm trong Hoàng Hà: “Ván cầu, đây chính là Bồ Đào mỹ tửu dạ quang bôi, hoa tiền nguyệt hạ**, chi bằng chúng ta uống vài chén đi.” Tôi cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng lên tập thể, phải chăng người nói thơ nói văn mặc kệ họ có ăn mặc thời trang thế nào, đều có thể làm người ta ngửi được mùi chua loét. Tình cảnh đang tốt đẹp cần gì phải dùng một câu thơ để phá hoại, ví dụ như anh ta nói “thời tiết ngoài trời hôm nay không tệ, chúng ta nướng cánh gà đi”, sẽ làm tôi vô cùng cảm động.

** Rượu nho trong chén dạ quang, trước hoa dưới ánh trăng.

Tôi đáp lại anh ta một câu: “Tôi không phải cô em gái yêu kiều đứng trên cầu gỗ, không cần anh nói ra những hình ảnh làm người khác buồn nôn như thế.”

Văn Đào cười: “Anh đảm bảo, sau này ở trước mặt ván cầu, nhất định phải nói năng thật cẩn thận, sau đó để em chậm rãi thích anh. Anh thề với Nguyệt lão.”

Nghe thấy loại lời thề này, người bình thường đều phải nước mắt lưng tròng. Tôi không phải người bất thường, đương nhiên là có một cảm giác ấm ấm bắt đầu nổi lên. Nhất là trong bóng đêm mông lung, cây cối lắc lư thế này, những gì xấu xí nhất của hiện thực đều bị loại bỏ, chỉ còn lại từ ngữ traу chuốt xúc động lòng người quanh quẩn bên tai.

Chỉ tiếc bông hoa tai của Văn Đào phản xạ ánh trăng làm tôi phải tỉnh táo lại đối mặt với anh ta: “Đại ca Văn Đào, chúng ta mới quen biết một ngày, muốn nói anh nhất kiến chung tình với tôi cũng không có khả năng. Hôm qua anh còn hận không thể cười lên đầu tôi, vô cùng cao ngạo, nay lại chuyển biến 180 độ, ai cũng thấy là có vấn đề. Tôi chưa ăn thịt heo cũng đã từng thấy heo chạy, anh không thể ăn hiếp những tiểu mm*** tuổi đời chưa nhiều như chúng tôi. Có ý đồ gì nói thẳng.”

*** tiểu muội muội.

Văn Đào cười: “Ván cầu nhỏ, sao em lại không tự tin như vậy? Thích một người không cần suy nghĩ logic kỳ quái như thế. Thích thì thích thôi. Vừa rồi em ngốc nghếch trước mặt người ta, sao em không nghĩ vì sao lại thích anh ta? Muốn nói thật có ý đồ gì chứ gì, anh đúng là có ý đồ với một mình em.”

Tôi không biết do ngành học của anh ta làm anh ta ăn nói sắc bén như thế, hay bởi vì bản thân anh ta vốn đã là một người nói gì cũng đều hùng hồn khí thế.

Văn Đào thấy tôi không nói gì, lại tiếp lời: “Cũng muộn rồi. Như Đình và Phương Dư Khả đối phó một chút với khách mời trong phòng rồi nghỉ sớm một chút đi. Anh và ván cầu về trước đây.”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta. Con mắt nào của anh ta nhìn thấy tôi có ý muốn về? Tối nay tôi mới anh một cái bách bích quy, còn chưa hồi vốn đâu...

Phương Dư Khả nói với tôi: “Tôi đưa cô về.”

Như Đình kéo ống tay áo Phương Dư Khả, liếc liếc mắt nhìn chúng tôi bên này, ý là cậu ta không nên làm bóng đèn, phá hoại tôi và Văn Đào hẹn hò; nhưng tôi lại hiểu theo một tầng nghĩa sâu hơn, là bảo tôi đừng có chọc gậy vào đôi uyên ương, bắt Phương Dư Khả phải quăng cô ta để tiễn tôi.

Tôi lập tức nói: “Không cần cậu tiễn. Tôi về cùng Văn Đào là được. Cậu xem anh ấy từ đầu đến chân là đồ tây, nhìn thế nào cũng có phong độ vệ sĩ. Tôi không thể không hy sinh chính mình để anh ấy thể hiện một chút.”

Văn Đào đắc ý cười nham hiểm, đôi mắt Phương Dư Khả lại đặc biệt u ám.

Trên xe taxi, Văn Đào ăm ờ hỏi: “Ván cầu, em có nghĩ Phương Dư Khả thích em hay không?”

Tôi nghĩ người viết báo thật sự phiền phức, nhất là loại người cứ thích dính lấy mấy cái tin tức chó má như Văn Đào lại càng phiền phức. Tôi dựa vào cửa sổ hỏi anh ta: “Anh có thể nói vài câu hợp lý hay không? Bình thường anh đều như vậy sao? Vậy mỗi ngày anh thật sự đủ giày vò nhỉ.”

Văn Đào cười: “Anh chỉ giày vò những người, những chuyện mà anh cảm thấy hứng thú thôi. Trước đây anh rất ít tham gia tiệc tùng, sợ xã giao.”

“Ngài còn sợ xã giao? Hôm nay ngài xã giao đến mức làm tôi muốn khóc thét đây. Ngộ nhân bất thực***** nha.” Tôi cảm thán.

**** Gặp phải người không hiền lành, tử tế.

Văn Đào nói: “Em thật sự không cảm thấy Phương Dư Khả không bình thường?”

Tôi mặc kệ anh ta.

Văn Đào tự lẩm bẩm: “Con người thật sự chỉ nhìn thấy thứ họ muốn nhìn. Như Đình làm bộ không thấy thì không nói, em cũng không nhìn thấy. Trước đây nghe Như Đình nói Phương Dư Khả xuất chúng vĩ đại như thế nào, anh còn có chút mong chờ, không ngờ ngay cả chút khí phách đàn ông cũng không có.”

Tôi ngờ vực quay đầu nhìn Văn Đào: “Chẳng lẽ... Anh thích Phương Dư Khả? Còn tôi chính là nữ phụ ngay cả bia đỡ đạn che đậy ánh mắt người đời cũng không làm nổi?” Vậy chẳng phải tôi sẽ vĩnh viễn phải làm nữ phụ rồi.

Văn Đào hít sâu một hơi: “Ván cầu nhỏ, khi suy nghĩ của em thật vất vả mới quay đầu được, vì sao không thể để nó đi theo hướng bình thường?”

Tôi bĩu môi nói: “Bởi vì các người cũng không bình thường thôi. Phương Dư Khả đột nhiên muốn tôi nói rõ quan hệ của chúng tôi chặt chẽ thế nào, còn anh tự nhiên oanh tạc đầu óc tôi. Dùng đầu óc trước đây thật khó.”

Văn Đào sát lại nói: “Tình yêu không oanh tạc cái đầu, mà là oanh tạc trái tim. Nếu trái tim em sụp đổ, suy nghĩ cũng sẽ không chuyển nổi nữa.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hủy Dung 1

Thời tiết qua một ngày đã trở nên ấm áp hơn, nước bể bơi cũng không còn lạnh cóng như trước. Một vài bạn học vốn là vịt cạn nay đã có thể lượn qua lượn lại trên đường bơi. Tôi trời sinh sợ nước, vùng vẫy trong nước đến cả nửa ngày, phát hiện mình vẫn ngoan cố ở nguyên chỗ cũ, không chút xuy chuyển dù chỉ là một mét. Duy có cái dạ dày của tôi là được tráng rửa đến sạch bong. Mỗi lần Chu Ly nhìn thấy tôi bơi là lại phiền muộn không để đâu cho hết: “Cho dù là quả cân cũng phải dịch chuyển được chút xíu chứ”. Sau đó, con bé lại lặn xuống nước xem Phương Dư Khả bơi. Tên cạn bã này!!

Tôi đang lo lắng cho kỹ thuật bơi trì trệ đậm chân tại chỗ của mình, không ngờ lại có chuyện làm cho người ta càng thêm sâu đã xảy ra.

Hết buổi học bơi cuối cùng của tháng tư, toàn thân tôi bắt đầu ngứa ngáy khó chịu, lúc mới đầu tôi cũng không để ý, nghĩ rằng chỉ là dị ứng phấn hoa thôi. Thời gian này ở Bắc Đại hoa liễu bay đầy trời như lông ngỗng. Lúc đầu tôi còn thấy lãng mạn, có lẽ vì ảnh hưởng của “Bản tình ca mùa đông” nhiều năm trước, hình ảnh kinh điển nam nữ chính dựa sát vào nhau trong mưa tuyết còn chưa phai mờ, tôi đặc biệt đi dưới hàng liễu cổ thụ những hai lần, kết quả người trắng toát như Bạch mao nữ.

Nhưng ngày hôm sau, vừa ngủ dậy, trên mặt trên người tôi chỗ nào cũng có những cái mụn thịt màu đỏ to nhỏ đủ cả, nhìn thoáng qua giống cái chấm đỏ trên trán Phật Tổ Như Lai lan từ chân tóc xuống khắp nơi. Tôi soi gương thăm nghĩ toi đời rồi, còn chưa kịp đi phẫu thuật thẩm mỹ thì nhan sắc đã tàn phai.

Buổi sáng Chu Ly rời khỏi giường, mắt nhắm mắt mở nhìn thấy tôi, lập tức hét chói tai vì sợ. Hai người kia cũng bị đánh thức, vây đến xem tạo hình mới của tôi.

Đám người vô lương tâm này sau khi xem xét thỏa mãn rồi mới nói một câu: “Cái này có vẻ nước hoa hồng, Vân Nam bạch dược* các loại cũng không cứu được, nên đến bệnh viện đi.”

* Vân Nam bạch dược: loại thuốc chữa thương, cầm máu nổi tiếng và được sử dụng phổ thông ở Trung Quốc. Được làm từ cây bạch thược mọc ở vùng cao nguyên của Trung Quốc, nổi tiếng nhất là Bạch thược Vân Nam

Vì thế, một đoàn người như đi ăn cướp xông tới bệnh viện Hải Điện. Phòng y tế của trường được xưng danh là Tiểu Tây Thiên**, tôi dù có chết cũng không dám liều mình tới đó.

** Tây Thiên: cõi chết, miền cực lạc

Bác sĩ da liễu đeo găng tay nhéo nhéo cục mụn thịt trên cổ tôi, hỏi, “Chỗ ở có sạch sẽ không?”

Bốn người chúng tôi không nói gì vì không mặt ai đủ dày để trả lời.

Tôi ngang bướng nói: “Người vẫn ở được.”

Bác sĩ tiếp tục hỏi: “Có thấy buồn nôn không?”

Chu Ly nghe đến đây liền vênh tai lên, tôi biết con bé chỉ vì có hứng thú với những hiện tượng giống có thai này thôi.

Tôi lắc đầu.

Bác sĩ hỏi qua quýt mấy câu nữa rồi xác định đây là nổi mề đay cấp tính, kê ít thuốc rồi cho về. May mà bệnh này không lây, nhanh thì hai tuần

sẽ khỏi, nhưng trong thời gian đó tôi sẽ thấy rất ngứa, lại không được gãi, thật là khổ khổ đến chết đi được.

Trong ký túc xá, tôi như Mỹ Hầu Vương, cọ cọ lưng, sờ sờ mông, không thì không ngừng vẩy nước lạnh. Bắc Đại vừa ngừng cung cấp khí sưởi nên ký túc xá hơi lạnh. Khi vẩy nước lạnh, tôi vừa sung sướng vì giảm được cơn ngứa lại vừa bị nước làm lạnh cóng tay. Trong ký túc xá thường truyền ra “Ôi, thoải mái quá...”, “A, không được, không được...”, các loại âm thanh như vậy. Ba người còn lại không đỡ được, đều rút khỏi hiện trường. Chu Ly gào lên: “Uất ức lớn nhất của đời người chính là không xem phim sex mà lại bị người ta vu cáo là đang xem, vu cáo còn chưa tính lại còn bị bạn bè lên án là không rủ chúng nó xem cùng! Oan này đến Đậu Nga*** cũng phải sống dậy mất!

*** Đậu Nga: Đậu Nga là nhân vật nữ chính trong vở tạp kịch ” Đậu Nga oan” (Nỗi oan của nàng Đậu Nga) của Quan Hán Khanh đời Nguyên.

Thường ngày, việc mua cơm lấy nước của tôi đều nhờ ba vị kia giúp cho. Nhưng lớp còn phải lên, cửa cũng phải ra. Tiết trời tháng tư không lạnh không nóng, là thời gian rất tốt để mặc đủ kiểu thời trang, nhưng quần một cái khăn trên đầu mà đi đường thì nhất định sẽ gây chú ý, đặc biệt là một người con gái Trung Đông dáng người mảnh mai, xinh đẹp, mắt to tròn lấp lánh. Huống hồ, bão cát ở Bắc Kinh đã được khắc phục gần hết rồi...

Vì vậy, tôi đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen, lại trang bị thêm một cái khẩu trang, giống một đại minh tinh tránh né paparazzi rồi ra khỏi cửa.

Mới bước chân ra đã thấy Phương Dư Khả từ ký túc xá đối diện đi ra. Nhưng cậu ta không hề để ý, đi qua tôi như một người dưng. Tôi cười gian, nhìn bóng lưng của cậu ta, thấy thích thú khó hiểu.

Đi được vài bước, Phương Dư Khả dừng lại buộc dây giày, tôi bất giác đứng lại theo. Buộc dây giày xong, cậu ta đứng dậy, quay người đi thẳng

đến trước mặt tôi:”Lén lút làm cái gì vậy?”

Tôi cười hì hì, tiếc là khẩu trang che mất khuôn mặt tươi cười của tôi:”Lén lút gì đâu? Đường này cũng chẳng phải của nhà họ Phương, chẳng lẽ người khác không được đi à?”

Phương Dư Khả đánh giá tôi: “Đang yên đang lành lại ăn mặc như phần tử khủng bố làm gì?”

Hừ, tôi đây giống đại minh tinh, chỗ nào giống phần tử khủng bố.

Đang định cãi lại bỗng dừng mụn thịt trên đùi ngựa dữ dội. Tôi phải khom lưng cọ cọ quần. May mà có đeo khẩu trang, nếu không cái vẻ mặt vắn vẹo này của tôi có thể dọa được một đồng người.

Tôi khó chịu kinh khủng, đành phải bỏ qua kế hoạch ra ngoài: “Tôi có việc phải về ký túc xá, lần sau gặp rồi nói.”

Phương Dư Khả khăng khăng nắm lấy tay tôi không chịu buông: “Sao thế? Người cô khó chịu chỗ nào à?”

Thật ra tôi muốn bỏ khẩu trang ra dọa cậu ta, xoay người cười như hoa nhất định sẽ có hiệu quả như phim hài của Châu Tinh Trì. Nhưng tôi không muốn tự biến mình thành trò cười nên đành phải nén ý nghĩ kỳ quái này xuống để tìm cách.

Tôi đang chuẩn bị tìm mấy cái cơ như buồn đi nhà xí để quay về ký túc xá gãi ngứa thì trước mặt lại xuất hiện thêm một Văn Đào bộ dạng bảnh bao.

Từ sau bữa tiệc sinh nhật lần trước, Văn Đào nói chuyện câu được câu chăng với tôi trên mạng. Thịnh thoảng có mời tôi đi ăn tôi cũng từ chối. Nhưng trải qua hai tháng nói chuyện phiếm tôi nhận ra anh ta không phải loại người ăn nói bậy bạ như tôi tưởng tượng, mà chẳng qua ở những thời

điểm đặc biệt ăn nói đưa đẩy như vậy thôi. Mà loại thời điểm này, phải dựa vào tâm tình của anh ta mà xác định.

Đạo này anh ta bận rộn với cuộc thi hùng biện, tôi cũng vui vẻ vì được nhàn rỗi.

Nếu không phải Phương Dư Khả đứng bên cạnh tôi, tôi tin chắc Văn Đào cũng không nhận ra khi tôi đang toàn thân trang bị thế này.

Văn Đào xoay cái mũ lưỡi trai của tôi: “Ván cầu, em tham gia vũ hội hóa trang sao?”

Toàn thân lại bắt đầu ngứa. Tôi cọ cọ cánh tay: “Anh cũng vậy sao? Nhìn rất có vẻ mặt người dạ thú.”

Văn Đào cười rộ lên, lộ ra lúm đồng tiền trên má, kết hợp với bộ đồ tây màu đen, hôm nay có cảm giác chín chắn hơn rất nhiều, ra vẻ một trai đẹp công sở.

Tôi đưa tay ra gãi sau lưng: “Hai người bận thì cứ đi. Tôi đi trước.”

Phương Dư Khả kéo tôi: “Trên người cô có rận sao? Gãi liên tục!”

Tính công kích của câu này quá mạnh, thối một vấn đề mang tính chất bệnh lý trở thành vệ sinh cá nhân. Tôi biết Phương Dư Khả cuồng sạch sẽ nên cố ý nói: “Trên người tôi có rất nhiều rận, hai người mau cách xa tôi ra một chút, nếu không sau này các người đẹp sẽ chạy xa đây.”

Hai người khinh bỉ nhìn tôi, Văn Đào thừa dịp tôi không chú ý vươn tay giạt khẩu trang của tôi xuống. Cái mặt đầy mụn hồng của tôi cuối cùng cũng phơi bày ra ánh sáng.

Tôi phối hợp như cô gái trẻ bị tạt axit trên TV, ôm mặt kêu: “Ồi—”

Hai người kia choáng váng. Tôi biết bất cứ ai nhìn mấy cái mụn thịt đỏ nổi lên như trên trán Phật Như Lai nhất định sẽ choáng váng. Nhất là người vốn chẳng xinh đẹp mỹ miều gì như tôi, bây giờ không như phim kinh dị thì hơi phí.

Phương Dư Khả giơ ngón tay chọc chọc mụn trên mặt tôi, sau khi xác định mấy cái này quả thực mọc ra trên mặt tôi chứ không phải trò đùa, lập tức muốn tôi tới bệnh viện.

Văn Đào ở bên cạnh rất vui vẻ: “Làm sao bây giờ, ván cầu? Dung nhan bị hủy hoại thành thế này, chỉ đành theo anh thôi. Người khác sẽ không muốn em đâu.”

Tôi tưởng tượng, có khi nào mụn trên mặt tôi sẽ vì lời nói buồn nôn này của Văn Đào mà đều tự động rụng xuống hay không?

Phương Dư Khả tức giận nói với Văn Đào: “Sao anh còn nhàn nhã ở đây châm chọc khiêu khích? Có việc thì mau đi đi.”

Tuy thấy lời của Phương Dư Khả là chữ chữ như ngọc, nhưng tôi là người theo chủ nghĩa hoà bình, không muốn hai người họ vì tôi mà tổn thương hoà khí. Tôi đành giảng hoà: “Văn Đào, anh nên đi việc của anh đi, nếu không tôi sẽ có mụn của tôi lên quần áo anh. Quần áo anh nhãn hiệu gì, nhìn có vẻ tinh xảo, giá có lẽ cũng không rẻ nhỉ.”

Văn Đào không thèm để ý: “Em cứ cọ đi, ngàn vàng khó mua lấy nụ cười ****, chỉ cần em vui là được.”

**** Câu này xin tra GG chuyện Bao Tự và U Vương nhà Chu.

Lúc này tôi cũng không còn cách nào để tiếp tục làm người yêu chuộng hoà bình nữa, buộc lòng phải dùng đến vũ lực, hung hăng in dấu giày của tôi lên ống quần anh ta rồi lôi Phương Dư Khả chạy như điên.

Khi dừng lại, toàn thân không còn ngứa nữa. Phương Dư Khả nhìn chăm chăm gương mặt hoàn toàn bị khai phá của tôi rồi hỏi: “Uống thuốc chưa?”

Tôi cười: “Phương Dư Khả, cậu thật sự là giống cô vợ nhỏ của tôi đấy nhé. Tôi nhớ trước đây Văn Đào còn nói cậu thích tôi. Nếu không phải chúng ta quá quen thuộc, có khi tôi còn tin đấy. Cậu đừng có đối với ai cũng tốt như vậy, cẩn thận không lại đánh cắp một đồng tâm hồn thiếu nữ, đến lúc đó giữa đám hoa đào kia lại không chọn nổi.”

“Cả vạn đóa hoa đào, tôi cũng chỉ hái một bông kia.”

Nếu một đôi dưới trăng, trong ánh nến lung linh, giữa hương cà phê lãng đãng mà nói ra cái loại câu lãng mạn vô nghĩa như đời đời kiếp kiếp, triền triền, miên miên, vĩnh viễn không cách rời thì ít ra còn có thể động lòng, nhất là loại con gái còn chưa bóc tem như tôi, nhất định sẽ cảm động không dẫn đo mà bước vào. Nhưng nếu đứng trong mùi hôi thối tận trời của nhà vệ sinh công cộng, ruồi nhặng vo ve, rác thải chõng chất mà nói những lời này, chúng ta nhất định sẽ bình tĩnh lý trí hơn rất nhiều.

Vì vậy, khi tôi nghe những câu nói đặc biệt tình cảm này của Phương Dư Khả, mặc dù tôi biết cậu ta đang nghĩ tới Như Đình, nhưng tôi vẫn ấn tượng vì cậu ta có thể nói ra khi nhìn gương mặt kinh khủng của tôi lúc này. Hơn nữa, đôi mắt của cậu ta còn có chút yêu thương.

Tôi lại đeo khẩu trang lên: “Phương Dư Khả, cậu thật là một tên si tình. Nhưng sau này cậu nên chọn địa điểm và người thích hợp mà nói. Cậu làm vậy tôi rất tổn thương. Tôi đã tàn tạ như vậy, đừng nói không nở được một đóa hoa đào say mê cậu, ngay cả nụ có lẽ cũng chẳng nảy được ấy chứ.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hủy Dung 2

Buổi tối, khi tôi đang phân vân không biết có nên đắp mặt nạ hay không thì nhận được điện thoại của Văn Đào.

“Ván cầu, em xuống dưới đi. Anh có chuyện muốn nói với em.”

Tôi còn chưa trả lời, anh ta đã ngắt máy.

Khốn, dù thế nào tôi cũng là bệnh nhân. Không hiểu được đạo lý phải chăm sóc bệnh nhân sao.

Tôi đeo khẩu trang rồi lập tức xuống lầu. Sợ anh ta đứng đợi lâu quá, đụng phải bạn cùng phòng tôi thì hỏng bét.

Văn Đào đã đổi thành một chiếc áo phông rộng thùng thình, quần dài rộng. Nhìn có vẻ càng thêm phần tùy tiện.

Tôi oán trách anh ta: “Vì sao ngắt điện thoại? Nếu tôi không xuống thì sao?”

Văn Đào giả bộ oan uổng kêu lên: “Anh đâu có ngắt điện thoại của em. Là em nhận được điện thoại của anh đã sung sướng đến mức mặt không ngừng banh ra nên đã chạm phải nút tắt đấy chứ.”

Bộ não tôi không ngu ngốc, loại châm chọc mắng tôi mặt to này làm tôi phải nén giận. Mặt tôi chỉ sưng một chút thôi, đã được chưa...

Văn Đào cợt nhả nói: “Ván cầu, chúng ta hẹn hò đi.”

Trong ấn tượng của tôi, ngoại trừ lần gặp ngẫu nhiên lúc chiều, lần duy nhất gặp mặt anh ta là trong bữa tiệc sinh nhật. Cách đây đã hơn một tháng, lại nhìn thấy gương mặt này của tôi, sao anh ta còn có thể có loại ý nghĩ này?

Tôi tháo khẩu trang xuống: “Có ai nói với anh anh có khuynh hướng bị ngược chưa? Anh xem cái mặt có tỉ lệ giết người cao như thế này, anh có hứng thú mà hôn được sao?”

Văn Đào nói: “Sao em lại nghĩ xa như vậy? Anh chỉ nói hẹn hò, ai nói muốn hôn em?”

“Vậy anh nói cái từ hẹn hò mãi cảm như vậy làm gì? Hẹn hò chỉ dùng cho bạn trai bạn gái thôi.” Tôi tức giận nói, nghĩ mình lại bị đùa giỡn rồi.

Văn Đào lấy một cái khẩu trang ra từ đâu đó, đeo lên rồi nói với tôi: “Đi thôi.”

Tôi vội vàng hỏi: “Anh đeo khẩu trang làm gì? Lỡ mồm long móng à? Tối rồi còn đi đâu? Tôi không đi.”

“Một mình em đeo khẩu trang thật cô đơn, anh đeo cùng em.” Văn Đào lười biếng nói, “Anh đưa em đi giải sầu, ở trong phòng mãi không sợ mọc nấm sao? Hiện giờ em có cởi hết đứng trước mặt anh, anh cũng không có hứng thú, em sợ cái gì? Nếu có sợ cũng phải là anh sợ em.”

Tôi giận đến mức không nhịn được: “Ai muốn cởi hết đứng trước mặt anh? Anh đừng tưởng ai cũng mê mình.”

Văn Đào cười xoa tay: “Don’t give me any jaw.” [dịch: đừng lải nhải nữa.]

Tôi bị Văn Đào kéo đi vài bước, dừng lại cách ký túc xá không xa. Tôi vẫn đang bất mãn vì anh ta nói tiếng Anh với tôi, chủ yếu là vì tôi nghe

không hiểu: “Sao lại không yêu nước như vậy? Đang yên đang lành lại nói tiếng Anh?”

Văn Đào nói: “Em học tiếng Đức thì có yêu nước? Hơn nữa, em yêu nước khi nào?”

Tôi cúi đầu: “Khi hàng nội giảm giá...”

Không khí bên ngoài quả thật trong lành hơn trong ký túc xá. Tôi dang rộng hai tay, hít một hơi thật sâu.

Văn Đào ở bên cạnh nói: “Ván Cầu, vì sao em không thích anh?”

Lại nữa rồi. Văn Đào sở trường nhất chính là dùng mấy từ mờ ám liên quan đến yêu với đương ở bên mép, không nói ra thì khó chịu như không có không khí vậy.

Tôi hỏi ngược lại anh ta: “Đối với anh, thứ gì là quan trọng nhất?”

Văn Đào trả lời: “Tình thân, tình yêu, học tập, sau này là sự nghiệp.”

“Vì sao anh không cảm thấy không khí là quan trọng nhất? Mỗi một giây anh sống trên trái đất này đều không thể thiếu nó.”

Văn Đào có chút không hiểu tình hình.

Tôi tiếp tục nói: “Văn Đào, có rất nhiều thứ rất quan trọng với chúng ta, nhưng không nhất định thứ gì cũng được khắc sâu trong lòng. Nếu như anh nghĩ đối với anh, sự tồn tại của tôi cũng không tệ, thì tôi muốn tôi giống không khí, có thể thành thoảng nhắc đến, nhưng không cần lúc nào cũng nhớ tới.”

Đôi mắt Văn Đào buồn bã nhìn tôi: “Từ quyển tiểu thuyết nào học được mấy câu vừa rồi? Em không phù hợp nói mấy lời thâm sâu như vậy.”

Tôi cười khở: “Vì sao mỗi lần xuất hiện tôi đều phải diễn vai mấy bà cô cười như điên? Những hình tượng này trên TV đều là lá xanh. Tôi vừa sinh ra đã được nhận sự giáo dục cho “đóa hoa của tổ quốc”, lớn lên ngược lại phải học làm lá xanh. Tôi cũng muốn thỉnh thoảng u buồn một chút mới có thể thoát khỏi số mệnh nữ phụ vĩnh viễn.”

Văn Đào cười nói: “Ví dụ vừa rồi đã nói rõ lòng tham của em. So chính mình với không khí là muốn anh không thể sống nổi nếu thiếu em phải không. Có ý kiến gì cứ nói thẳng, anh nhất định không từ chối.”

Tôi muốn hờn dỗi thêm vài câu, nhưng việc này cũng không phải không dự đoán được, đành phải lớn tiếng mắng: “Đồ tự kỷ ~~~”

Văn Đào nghiêm túc nói: “Chu Lâm Lâm, anh mong có một ngày em có thể hiểu rõ ý nghĩ của chính mình. Không cần anh thừa nước đục thả câu mà xông vào.”

Tôi cười: “Bởi vì trước giờ tôi không có ý nghĩ gì, đương nhiên dễ dàng hiểu rõ. Ai như anh, đầy bụng suy nghĩ xấu xa, hỗn loạn đến mức không biết chính mình muốn gì.”

Văn Đào đang muốn phản bác thì Phương Dư Khả cầm một túi thuốc xuất hiện trước mặt chúng tôi. Oan gia ngõ hẹp, mùi thuốc súng giữa bọn họ từ buổi chiều nay còn chưa tan đi, giờ lại chạm mặt rồi.

Lần này Phương Dư Khả đặc biệt bình tĩnh, cậu ta đưa thuốc cho tôi, nhẹ giọng nói một câu “nhớ bôi thuốc” rồi đi về phía ký túc xá của cậu ta.

Văn Đào đúng là một người không sợ phiền phức tìm tới anh ta, chỉ sợ chưa đủ phiền phức. Anh ta giễu cợt: “Oán phụ.”

Phương Dư Khả xoay người, dưới ánh đèn đường, có thể thấy rõ gân xanh trên trán vì tức giận mà mờ mờ nổi lên.

Văn Đào đổ thêm dầu vào lửa: “Một người đàn ông làm ra ánh mắt oán phụ như vậy cho ai xem? Có bản lĩnh thì tự mình tới giành, đừng làm ra vẻ ai cũng thiếu nợ cậu. Hèn nhát thì cứ nhận đi, cần gì phải giả bộ uất ức?”

Tôi nghĩ Văn Đào có chút quá đáng. Mọi việc vốn đang êm đẹp, không nên ầm ĩ chuyện bé xé ra to. Diện mạo Phương Dư Khả tuy có thanh tú một chút, nhưng sao có thể đánh đồng cậu ta với oán phụ. Hơn nữa, khi hai người vừa mới gặp nhau, không phải Văn Đào rất có phong độ sao?

Giọng nói Phương Dư Khả rất nhẹ, nhưng rất có khí phách: “Có nhiều chuyện không thể dựa vào xúc động nhất thời. Kích động nhất thời chỉ có thể sớm thiêu mọi chuyện ra tro. Còn nữa, mời anh không nên tùy tiện đánh giá người khác, anh quen biết còn chưa được hai tháng, dựa vào cái gì mà đánh giá mười năm tình cảm của tôi? Anh cho là anh có chút kiến thức chuyên nghiệp, nghĩ rằng năng lực quan sát của mình tốt có thì có thể hoàn toàn hiểu rõ cô ấy sao? Căn bản anh chỉ đang bộc lộ tình cảm của chính anh, không hề để ý đến cảm giác của người nghe, có khi nào lại làm cô ấy bối rối hơn không. Nói tóm lại, anh chỉ là một tên ích kỷ.”

Văn Đào vỗ tay: “Cuối cùng cũng nói ra rồi, ghen sắp hỏng rồi chứ? Cậu nói tôi ích kỷ, tôi không phủ nhận. Nhưng chuyện tình cảm, cậu còn nói chí công vô tư được như vậy sao? Cậu nói tình cảm mười năm của cậu sâu nặng, nhưng cậu lại nuốt trong bụng thì chẳng khác nào con số không.”

Phương Dư Khả lạnh lùng cười: “Chuyện của tôi không khiến anh quan tâm.”

Tôi thừa dịp hai bên yên lặng, sợ hãi hỏi: “Hai vị hùng biện, mạo muội nói xen một câu, nội dung hai người nói có liên quan tới tôi sao?”

Lúc này, Phương Dư Khả và Văn Đào lại đồng thanh trả lời: “Không liên quan đến chuyện của cô!”

Trở lại ký túc xá, tôi bắt đầu hồi tưởng lại đoạn đối thoại của bọn họ. Hai người họ cãi nhau thật gay gắt, mà nhân viên bát quái có tâm niệm như tôi lại nghe không hiểu, thật sự làm tôi bóp cổ tay than vãn công lực không còn được như trước nữa. Sự tò mò hại chết con mèo, tôi khoanh chân ngồi trên giường như phật ngồi đài sen, phân tích: khi hai người đàn ông nảy sinh tranh cãi, nếu không vì lợi ích kinh tế thì chính là quan hệ tình cảm. Cái trước không có khả năng, vậy chính là cái sau. Từ trực giác mà nói, chuyện này dường như có liên quan tới tôi, không phải Phương Dư Khả nói Văn Đào quen biết “cô ấy” mới hai tháng sao? Tôi quen Văn Đào vừa vặn hai tháng. Nhưng cái “mười năm” kia là có ý gì? Phân tích đi phân tích lại, tôi suy đoán có hai loại khả năng:

Thứ nhất, phiên bản lược đọc với Văn Đào phức tạp: mối tình đầu mười năm của Phương Dư Khả, Như Đình, bị Văn Đào để ý. Có khả năng ngay trước tiệc sinh nhật, Văn Đào đã biết Như Đình, thèm thường gương mặt xinh đẹp của cô ta, nhìn thấy bài post của tôi liền nảy sinh ý đồ đen tối, giả làm bạn trai tôi trà trộn vào trong, cũng dương đông kích tây nói thích tôi để Như Đình buông lỏng cảnh giác, sau đó từ từ tiếp cận cô ta. Phương Dư Khả không thích bộc lộ tình cảm, đến giờ còn chưa thổ lộ, ban công cao như vậy mà còn chưa với được trăng, vì vậy mới bị Văn Đào khinh bỉ. Cuối cùng hai người gương cung rút kiếm, mỹ nam giang hồ lại nổi lên một trận gió tanh mưa máu.

Thứ hai, phiên bản BL cường công cường thụ. Tôi và Như Đình đều là công cụ khiêu khích đối phương của bọn họ. Bọn họ chỉ đang thăm dò lẫn nhau, giữa phản bội và oán hận, tình cảm thăng hoa thành cãi vã. Mỹ nam giang hồ vẫn nổi lên một trận gió tanh mưa máu. Kết quả cuối cùng chính là đem nhau đi OOX. Về phần ai là XX và ai là OO thì còn phải nghiên cứu...

Nghĩ tới đây, tôi cười gian xảo.

Xét thấy hai người này tỉ lệ ngang nhau, tôi gửi cho Phương Dư Khả và Văn Đào hai tin nhắn khác nhau.

To Phương Dư Khả: SHE có bài hát “Người yêu không trọn vẹn”, trong đó có một câu “dừng cảm hơn một chút, tôi sẽ đi theo bạn”, tuy Văn Đào nói hơi nóng nảy nhưng cũng có đạo lý: tình cảm không thể ghen trong lòng, nói ra có lẽ kết quả sẽ khác biệt rất lớn. Cố gắng lên, tôi ủng hộ cậu, người anh em! Không, tiểu thiếp!

To Văn Đào: Chuyện này... Tôi có đọc “Tội phạm và hình phạt kẻ ần danh bên hồ”, biết trong xã hội này, đồng tính luyến ái phải gánh chịu rất nhiều sức ép trong cuộc sống. They don't bird you, but I will. [xen lời: cái này không cần dịch chứ?] phải yêu nhau nha~~

Gửi hai tin nhắn xong, tôi phát hiện bản thân công đức viên mãn. Nhân phẩm tích được rồi, sau này sẽ đến lượt tôi yêu một cuộc tình kinh thiên động địa. Hi hi...

Chu Ly về đến ký túc xá thấy tôi một mình ôm điện thoại cười ngây ngô, không đợi tôi nhìn thấy đã nói: “Nghìn vạn lần cậu đừng có cười như thế ngoài đường. Gương mặt hiện tại của cậu như bánh rán bị chiên mấy lần trong chảo. Trên đường nhìn thấy tớ phải coi như không quen biết, tớ không đủ khả năng để đối mặt với chuyện này.”

Tôi bĩu môi: “Gương mặt tớ làm sao? Không phải chỉ là nhiều hơn vài cái mụn thịt thôi sao?”

Chu Ly nói: “Mặt bị nhúng hóa chất trong Resident Evil cũng chẳng phòng to như mặt cậu. Đóng ma không cần hóa trang.”

Tôi mất mặt chùn chần.

Chu Ly vẫn tiếp tục om sòm: “Bệnh này của cậu có phải còn không được dính nước đúng không? Vậy cậu đừng có trốn trong chăn để ra mồ

hôi. Đến lúc đó tắm cũng không được tắm, sẽ không còn giống bánh rán nữa mà sẽ thật sự là bánh rán.”

Tôi chui đầu ra: “Cậu còn chưa để yên sao?”

Chu Ly cười: “Lộ tóc ra cũng tốt, chí ít sẽ không bẩn như lông heo.”

Tôi xoẹt một cái từ trên giường lao xuống, bóp cổ Chu Ly chuẩn bị giết người diệt khẩu: “Nói, 1 + 1 bằng mấy?”

Chu Ly trợn mắt lè lưỡi: “2—”

Tôi cười gian ác: “Người đã biết quá nhiều rồi—” sau đó phối một tiếng rắc rắc, tôi hạnh phúc chạy về giường.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Huấn Luyện Viên Bơi Lợi

Cái số của tôi thật khổ, xung quanh đều là những kẻ mỏ nhọn răng sắc. Tôi soi gương, haizz, quả thật là mặt mũi như cái thảm chùi chân ngập tràn đau khổ. Đại khái là thường ngày hưởng nhiều phúc quá, bây giờ rút cuộc đã chạy lên đến mặt. Không biết ai đó đã từng nói: vừa mệt mỏi vừa khổ sở, sẽ khiến bản thân trở nên góc ghech; vừa khó khăn lại thêm nguy khốn, sẽ khiến mình trở thành người mặt dày (Ý là, không còn giữ đc bản chất... của mình nữa... Đại để, bị đời xô đẩy...). Tới Bắc Đại, tôi đã sớm biến mình thành kẻ góc, không ngờ tới giờ còn trở thành một kẻ mặt dày.

Cứ năm lần lóc ăn năn hối hận trong ký túc xá một thời gian, cuối cùng một tuần sau, tôi cũng được nghênh đón ngày tôi bình phục.

Vì thế, tôi ở trong nhà tắm đủ một tiếng để chà xát hết vụn đen ra khỏi người, tắm rửa xong xuôi, tôi thấy người như nhẹ đi mấy cân.

Tôi định tới canteen gọi mấy món ngon để chúc mừng. Nhất định tôi sẽ không gọi Chu Ly đi cùng, ai bảo khi tôi gặp họa nạn, con bé không thêm an ủi mà còn châm chọc khiêu khích tôi, hừ.

Tôi đặt hết các món lên bàn, vui sướng bắt đầu ăn. Tâm tình tốt, ăn uống cũng ngon miệng.

Đang ăn vô cùng hào hứng, Phương Dư Khả bê khay thức ăn đi tới.

Cậu ta tỉ mỉ quét laze quanh mặt tôi một vòng, biểu cảm không xác định hỏi: “Khoẻ rồi à?”

Tôi đang ăn một mồm đầy, không nói được, đành phải cố sức gật đầu.

Phương Dư Khả vẫn nửa tin nửa ngờ hỏi: “Trên người thì sao?”

Đồ ăn trong miệng quá nhiều, không thể nuốt hết ngay được, tôi đành vén tay áo, kéo ống quần cho cậu ta xem.

Đôi mắt Phương Dư Khả lóe sáng: “Chu Lâm Lâm, da cô thật là đen.”

Cuối cùng tôi cũng nuốt được hết thức ăn: “Đen chỗ nào? Cái này gọi là khỏe mạnh, không thấy người nổi tiếng đều phải đi tắm nắng sao? Hơn nữa, tôi ngâm trong bể bơi hai tháng, kiểu gì cũng sẽ được tẩy trắng.”

Phương Dư Khả cười: “Cô thấy con rùa không, ngâm cả nghìn năm, đen vẫn hoàn đen.”

“Cậu chửi ai là rùa? Thấy tôi hết bệnh là lại bắt nạt tôi phải không? Nói vài câu để lão nương vui vẻ đi.” Tôi cầm đĩa gỗ gõ xuống bàn ăn, xúi giục cậu ta.

“Mặt cô hình trái xoan.”

Tôi hài lòng gật đầu, người này thật biết phối hợp.

“Là hạt dưa xoay ngược lại thôi.” Phương Dư Khả thản nhiên nói.

“...”

“Diện mạo cô giống người nổi tiếng.”

Lúc này tôi cũng không mong đợi gì nữa, biết sức tổn hại của cậu ta đã dâng lên, tôi ngăn cũng không ngăn được.

“Giống Hàn Hồng.”

Người ta nói gần đây cuộc sống không dễ dàng. Tính thận trọng của tôi có khi còn hơn cả người gọi 911. Tôi buồn bực cúi đầu ăn, nói chuyện với một đồng người như thế này, tôi cũng đã có kinh nghiệm rồi. Lúc này nhất định phải tỏ ra không thèm để ý, để đối phương cảm thấy không thú vị, không nên giống như tiểu yêu trong “Tây Du kí”, bị Đường Tăng làm cho tự sát, tự hại tự phế.

Quả nhiên, Phương Dư Khả ngừng tấn công. Một lát sau, cậu ta gắp một miếng cơm: “Có phải cô vẫn chưa biết bơi không?”

Khốn, đổi thành châm chọc tận mặt rồi. Tôi lắc đầu: “Chưa biết. Ai giống các người, giống như rùa, không cần thò đầu ra cũng có thể nằm trong nước cả nghìn năm.”

“Đồ ngốc, rùa không thở được ở dưới nước, chỉ là có thể nhịn thở rất lâu thôi.” Phương Dư Khả cho tôi vào chương trình “thế giới thường thức” và “thế giới động vật”.

Yếu mà còn cứ thích ra gió. Tôi không nói nữa, đành phải thầm oán hận con rùa nghìn năm đúng là đồ con mẹ nó lừa người.

Phương Dư Khả cũng không chú ý đến, tiếp tục hỏi: “Vậy cô định làm thế nào?”

Thật vất vả tôi mới có tâm tình để đi ăn, nói tới loại đề tài này làm khẩu vị lại héo xuống. Tôi tức giận nói: “Làm sao hả, hỏi đĩa rau trộn ấy.”

Phương Dư Khả nhai đồ ăn, lơ đãng hỏi tôi: “Nếu không để tôi dạy cho cô? Có lẽ cách học của cô không đúng. Nếu học đúng rồi sẽ giống như hời bé học đi xe đạp thôi.”

Tôi thở dài: “Vấn đề là tôi cũng chưa biết đi xe đạp...”

Phương Dư Khả không thềm giả vờ an ủi tôi, mà thành thật nói lời ác độc: “Sao lại ngốc như thế nhỉ?”

Tôi ngẩng đầu nhìn trời: “Cảm ơn đã nhắc nhở, nếu không tôi cũng không ý thức được chính mình lại ngốc như thế.”

Nhưng hình như hôm nay Phương Dư Khả trúng tà rồi: “Nhưng tôi vẫn muốn thử xem rốt cuộc cô ngốc đến mức nào. Ngày mai, bốn giờ chiều tôi dạy cô bơi.”

Tôi lắc đầu không đồng ý.

Phương Dư Khả nóng nảy: “Tôi có lòng tốt dạy cô, cô không nên nghĩ nhiều. Tôi không có ý gì khác, nếu tôi có ý khác...”

Tôi nhìn phản ứng dữ dội của Phương Dư Khả mà có chút bất ngờ: “Tôi biết cậu không có ý gì khác. Cậu nghĩ tôi sẽ YY cậu ăn đậu hũ của tôi sao? Tôi ăn của cậu còn đúng hơn.”

Phương Dư Khả lúng túng toàn tập: “Tôi cũng không có ý này... Vậy vì sao cô không để tôi dạy?”

“Tôi đã nói không để cậu đâu, tôi cảm ơn còn không kịp nữa là. Tôi chỉ nói hôm nay không được, kỳ sinh lý của tôi còn chưa qua. Vài ngày nữa là được.”

Phương Dư Khả toét miệng cười, đôi mắt đen nháy sáng lấp lánh.

Cuối tuần, tôi đúng hẹn đến bể bơi. Một tuần trước vì sự kiện nổi mề đay nên tôi xin nghỉ một buổi. Đối mặt với cái bể bơi đã xa cách một tuần, tôi vô cùng xúc động: y đái tiệm khoan chung bất hồi*, cái gì là bất đắc dĩ đều học không trôi

* Một câu trong bài “Điệp luyện hoa” của Liễu Vĩnh

Y đại tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đặc nhân tiều tụy

Dịch nghĩa: Vật áo bông lỏng (vì gây gò ốm yếu đi) cũng không hối hận, vì người ấy mà hao mòn héo úa.

Tôi hỏi Phương Dư Khả: “Cậu nói xem vì sao con người lại phải học bơi ếch?”

Phương Dư Khả đáp: “Bơi vì bơi ếch giúp dáng đẹp.”

Tôi nghĩ đáp án này có thể miễn cưỡng khiến tôi nhảy vào bơi vài vòng.

NND, nước bể bơi vẫn lạnh vậy, tôi lạnh đến run cầm cập, chưa bắt đầu đã tính đường bỏ chạy.

Phương Dư Khả hỏi: “Biết nổi chưa?”

Tôi khinh thường, tuy chưa biết bơi, nhưng hai tháng nay chẳng lẽ là vô ích, lẽ nào ngay cả nổi cũng không được? Tôi lập tức nói: “Tôi biểu diễn cho cậu xem.”

Tôi nín thở chìm vào trong nước, cong mông, chậm rãi làm hai chân rời khỏi mặt đất. Nhịn thở vài giây, tôi đứng dậy nhìn cậu ta.

Phương Dư Khả khoanh tay trước ngực nhìn tôi: “Nổi đi?”

....

Tôi đành phải trình diễn lại một lần nữa.

Vẻ mặt Phương Dư Khả không có chút thay đổi nói: “Trên cơ bản không khác gì xác chết vừa mới nhảy sông.”

A phi...

Phương Dư Khả cầm lấy tay tôi, ở bên cạnh chỉ đạo: “Lát nữa tôi cầm tay cô đi trước, cô cứng người lại, cố gắng cảm giác thân thể và bề bơi song song nhau. Nhớ kỹ, là song song, không phải nghiêng về trước 45 độ như bước Moonwalk của Micheal Jacson.

Không ngờ tôi học lâu như vậy mà ngay cả nổi cũng không xong...

Tôi nín thở chìm vào trong nước lần nữa, hai tay nắm thật chặt tay Phương Dư Khả, để hai chân rời khỏi mặt đất.

Cảm giác tốt hơn một chút, tôi đứng dậy hỏi cậu ta: “Được chưa?”

Phương Dư Khả giơ cánh tay bị tôi nắm đến mức hồng hồng lên, cười” “Cô định làm ồ ở trong nước luôn sao? Tuy cô hơi nặng một chút, nhưng cô phải tưởng tượng thân thể rất nhẹ, gần như không có trọng lượng...”

Tôi ngắt lời cậu ta: “Tôi nặng chỗ nào? Cần gì phải tưởng tượng, tôi vốn rất nhẹ.”

“Đúng đúng đúng. Chẳng phải người ta nói phụ nữ được tạo ra từ nước sao? Cô cứ coi mình như trở về với nguồn cội là được rồi. Đừng sợ nước như vậy, hoặc là cô coi mình là công chúa nhân ngư trời sinh đi.”

Thế còn được. Tôi lặn xuống nước, chậm rãi thả lỏng, tùy ý để Phương Dư Khả nắm tay tôi từ từ đi về phía trước. Xuyên qua kính bơi, tôi nhìn thấy cặp chân dài thẳng tắp của Phương Dư Khả lui về sau từng bước. Chu Ly nói thế nào nhỉ, người nhiều lông chân thì nhu cầu cũng rất lớn, ha ha, Phương Dư Khả quả thực —

Nghĩ đến đây, tôi muốn há miệng cười lớn, không ngờ lại sặc nước, đến mức một lúc lâu sau tôi mới hoàn hồn được.

Phương Dư Khả nhẹ vỗ lưng tôi: “Sao đang yên đang lành lại sặc như vậy.”

Mặt tôi thật sự chưa dày đến mức nói cho cậu ta biết lý do.

Tập hơn một tiếng, nổi thì đã đạt tiêu chuẩn. Nhưng đáng tiếc, cuộc thi kiểm tra bơi chứ không phải nổi. Tôi ngồi cạnh bể bơi thờ dài, “Sư phụ đón vào cửa, thành việc tại bản thân.”

Phương Dư Khả cũng ngồi xuống bên cạnh tôi nói: “Sao lại không có tự tin với bản thân như vậy? Có lòng tin với chính mình, cũng phải có lòng tin với sư phụ chứ. Yên tâm đi. Sau này cách ngày tôi sẽ tập với cô một lần, đảm bảo có thể qua cửa.”

Tôi liếc mắt: “Cách ngày tập một lần? Quên đi, tôi có kinh nguyệt.” Huấn luyện cường độ cao, tiêu chuẩn cao như vậy, tôi nhất định không chịu nổi.

Phương Dư Khả cười: “Cô tiểu ra máu sao? Không chuẩn.”

Tôi nghĩ Phương Dư Khả ở cạnh tôi lâu nên nói cũng tục hơn rồi. Loại lời nói nham hiểm như tiểu ra máu này phun ra từ miệng cậu ta thật sự không thuận tai.

Tôi buồn chán bắt đầu bát quái: “Phương Dư Khả, vì sao cậu không trả lời tin nhắn?” Lần trước tôi gửi tin đi, cậu ta không trả lời, người này chưa bao giờ làm việc mất hiệu quả như vậy.

Phương Dư Khả rõ ràng không muốn tham gia vào đề tài này: “Xuống nước tập thêm lần nữa đi.”

Đương nhiên tôi kiên quyết nói không, tập luyện sao có thể so với bát quái.

Tôi truy hỏi càng kỹ: “Văn Đào nói rất có lý, ghen nhiều không nói sẽ nội thương. Hơn nữa tôi thật sự không nghĩ ra có lý do gì không thể nói nha. Toàn bộ thế giới đều biết Như Đình thích cậu. Chỉ có cậu thiếu dũng cảm thôi. Sao cậu lại nhút nhát như vậy?”

Phương Dư Khả nói: “Bởi vì tôi sợ thất bại. Nếu thất bại, cô ấy sẽ không bao giờ gặp tôi nữa.”

Tôi thở dài. “Nếu cậu không nói nên lời thì tìm một cái hang chui vào mà luyện đi, ít nhất trong lòng cũng vui vẻ một chút.”

Phương Dư Khả lắc đầu cười khổ: “Có những điều dù có chui vào hang cũng không nói nên lời. Sợ nói ra sẽ làm chính mình thêm thảm hại.”

“Tình yêu thật giống như viên gạch, ném người chọi người. Không phải cậu rất thông minh sao? Sao trước tình cảm lại ngu ngốc như vậy! Nếu tôi thích một người, tôi sẽ nói cho người đó biết. Tiếc là tôi đã đụng phải hoàng tử bạch mã, vậy mà hoàng tử lại nói bạch mã đi nhầm đường rồi, thật ra hẳn không phải tới tìm tôi. Khốn, tìm một hoàng tử sao lại khó như vậy! Sau này nếu có ai thích tôi, tôi phải ngược hẳn trước, ai bảo hẳn lại tới muện như vậy.”

Phương Dư Khả cúi đầu: “Ai thích trước, người đó đã bị ngược rồi. Cần gì còn phải trách cứ người ta.”

Tôi kỳ quái nhìn cậu ta: “Cậu đang nói giúp Văn Đào sao? Các người thật sự có ý tứ, gặp mặt thì cãi nhau long trời, phía sau lại nói đỡ cho nhau. Các cậu không phải là....”

Phương Dư Khả đẩy tôi vào trong nước: “Tập tiếp đi. Còn rảnh rồi nghĩ những chuyện này chứng tỏ còn tập chưa đủ đâu.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Kiss1

Chờ sao chờ trăng, cuối cùng cũng chờ đến được kỳ nghỉ lễ mừng một tháng năm. Cái kiểu mong mỏi này của tôi làm cho người khác tưởng rằng tôi có kế hoạch gì đó ghê gớm lắm, nhưng thực ra tôi chỉ muốn ngủ đến mù mị đầu óc mà thôi. Như Chu Ly nói, tôi chỉ đặc biệt nhưng nhớ gương mặt như lợn của tôi mà thôi.

Nhưng kế hoạch không can nổi biến hóa, đêm trước ngày mừng một, tôi nhận được điện thoại của Thiện Thiện, tuyên bố cậu ta sẽ giá lâm Bắc Kinh vào ngày hôm sau, bảo chúng tôi liệu mà tiếp đón. Tôi đặc biệt nhẹ nhàng nhắc nhở cậu ta mua hai vé máy bay, đề phòng đề phải hành khách hai bên.

Cũng trong ngày mừng một tháng năm, mặt trời đã tàng hình nhiều ngày bỗng nhiên lên sàn, vô cùng chói mắt.

Trên đường tới sân bay, tôi lẩm bẩm rằng mình chưa bôi kem chống nắng, Phương Dư Khả thản nhiên liếc tôi một cái rồi bảo: “Cô thế nào cũng đừng có bôi kem chống nắng, người ta nhìn thấy nhãn hiệu cô dùng thì e rằng cả đời cũng không mua nữa.”

Tôi mặc kệ chúng tôi có đang ở nơi công cộng hay không, lớn tiếng nói: “Cậu đừng tưởng làm huấn luyện viên thể dục của tôi vài ngày là có thể tùy tiện xỏ xiên tôi. Nói thân phận, cậu vẫn là vợ bé của tôi đấy.”

Mấy bạn 9X nhìn tôi với ánh mắt kỳ dị, trong đó có một tên bấm khuyên mũi nhìn tôi khinh bỉ: “Tuổi tác ngang ngựa bà cô mà còn ấu trĩ như thế.”

Được rồi, tôi thừa nhận, loại phương pháp phong tiêu thiệp này quả thật không phổ biến, nhưng tôi là gái già cô đơn kia mà. Tuy hôm nay tôi mặc một bộ polo màu vàng đất, giày cũng màu vàng đất, lại còn đội một cái mũ lưỡi chai màu hồng, nhìn thì công nhận là giống một bác gái bảo vệ môi trường quyền rũ, nhưng cậu ta đã thấy bác gái nào có gương mặt thanh xuân toả sáng, da căng mịn bóng loáng như thế này chưa?

Tôi quay ra cửa sổ xe bus cố gắng nhìn ra gương mặt mình trong hình ảnh phản chiếu mờ ảo, Phương Dư Khả lên tiếng: “Đừng nhìn nữa. Trên mặt chỉ là có nhiều hơn mấy cái nốt ruồi mỹ nhân, lúm đồng tiền siêu cấp mê người thôi, những thứ khác đều tốt cả.”

Ai cho tôi cuộn băng dính để tôi dán cái miệng độc địa này lại xem nào? Sau này ra khỏi nhà chắc tôi cũng phải giống những mỹ nữ khác, trong túi để một đồng hồ trang điểm, không có việc gì lại lấy ra bôi bôi trát trát. Bình thường phải giả vờ rụt rè, không được cười, nếu mà cười là phấn trên mặt sẽ rơi lá tả.

Tôi quay đầu lại nhìn cậu ta khiêu khích: “Tôi đây là nước thiên nhiên tinh khiết vừa được đóng chai, không hiểu thì đừng bình luận. Hiện giờ bộ mặt thành phố rất nhiều hàng giả, nhìn thì đẹp nhưng không thật. Cậu có thể đảm bảo cái ấy vĩ đại của Như Đình không phải sau này mới chế tạo không?” Tôi thừa nhận, tính cách tôi nóng nảy, ai cũng vu oan. Xin lỗi nha, Như Đình...

Phương Dư Khả cúi đầu nhìn ngực tôi rồi nói: “Không thật còn tốt hơn không có.”

Oa ——

Khi đến sân bay, tôi tổn thương nguyên khí, ngã ngồi lên ghế. Tôi thề với trời, sau này không bao giờ đấu võ mồm với cậu ta nữa. Hàm răng người này là dao đã mài, cắn người rất chuẩn.

Hết đoàn người này đến đoàn người khác từ sân bay đi ra, trong biển người cuối cùng tôi cũng thấy một bóng người cao lớn.

Tôi đi lên, vươn ngón tay trở chọc chọc vào bụng cậu ta như chọc ET tỏ vẻ chào hỏi. Thiện Thiện cười như Phật Di Lặc.

* ET: người ngoài hành tinh

Tôi định trả lại gấp bội những uất ức lấy từ Phương Dư Khả sang cho Thiện Thiện: “Thiện Thiện, sau này cậu không cần dùng bàn ăn nữa đâu, cứ để đồ ăn lên bụng là được. Đây quả thực là một cái bụng đa năng nhé.”

Thiện Thiện không những không giận mà còn đùa: “Như vậy lúc ăn tớ có làm rơi cái gì cũng không rơi ra đất, cứ nhặt từ bụng lên là ăn tiếp được rồi.”

Tôi cười ha ha: “Thiện Thiện, làm tốt lắm, lãng phí là không tốt, sau này cậu nhất định sẽ là một đại phú ông. Em gái nhỏ này phải dựa vào đại gia rồi.”

Phương Dư Khả ở bên cạnh vỗ vai Thiện Thiện: “Đại phú ông, chúng ta đi thôi.”

Tôi nghĩ duyên phận thật sự là một thứ kỳ diệu. Thiện Thiện là hàng xóm cũ của tôi, Phương Dư Khả lại là hàng xóm hiện tại của Thiện Thiện, mà tôi và Phương Dư Khả cũng quen biết nhờ Thiện Thiện. Tiểu Tây và Như Đình là hàng xóm cũ của Phương Dư Khả, Tiểu Tây là nỗi đau của tôi, Như Đình lại vì Phương Dư Khả mà thủ thân như ngọc. Ai nói thế giới rất rộng lớn, đi dạo loanh quanh cuối cùng cũng chỉ có vài người như vậy?

Buổi tối, chúng tôi mời cơm Thiện Thiện ở Hải Đế.

Nửa tiếng trước, Thiện Thiện gần như không nói câu nào với chúng tôi, chỉ cầm cúi ăn, kiểu như cậu ta sợ ăn chậm một chút thì người ta sẽ dọn

bàn đi mất vậy. Tôi phải nhắc Thiện Thiện rằng chúng ta không phải là đang ăn tiệc đứng, đừng có lo vấn đề đấy.

Phương Dư Khả cười: “Thiện Thiện, ở trung học cậu đâu có ăn nhiều như vậy, vì sao mới ra nước ngoài đã mang thêm mấy cái dạ dày về rồi?”

Thiện Thiện ôm cái bụng tròn xoe, dựa lưng vào ghế, liếc mắt nhìn tôi: “Lâm Lâm, mấy tháng không gặp, sao lại gầy như vậy? Có bí quyết gì phải chia xẻ với tớ mới đúng.”

Tôi ôm mặt vui vẻ. Câu vỗ mông ngựa này thật sự làm gái già này mở cờ trong bụng đấy nha.

Ngay sau đó, Phương Dư Khả nói: “Lạc đà gầy còn to hơn ngựa. Khung xương to sẵn rồi, muốn gầy cũng chả gầy được.”

Tôi chán nản: “Sao cậu biết khung xương tôi to? Câu hát “Cốt cách thanh tú không tầm thường”, chính là nói tôi đấy.”

Phương Dư Khả chậm rãi bỏ thêm rau vào nồi lẩu: “Cô quên tôi là huấn luyện viên thể dục của cô rồi. Chỗ nào gầy, chỗ nào béo tôi còn biết rõ hơn cô.”

Tôi ú ớ không nói nên lời.

Thiện Thiện lại nhét thịt vào miệng: “Các cậu đừng chỉ thấy tớ béo, thật ra trái tim tớ rất nhỏ. Tớ đã ngửi thấy mùi JQ giữa hai người. Lừa dối anh em là không chính nghĩa nha.”

**** JQ: Gian tình**

Tôi cầm đũa gõ gõ bát của Phương Dư Khả: “Cậu còn không mau giới thiệu người trong lòng của cậu cho cậu ấy, nếu không tôi lại thêm một nữa.”

Phương Dư Khả vừa cười ngây ngô vừa nói: “Không cần giới thiệu nữa, quá quen rồi.”

Thiện Thiện tiếp tục nói: “Dư Khả là người rất tốt, bao nhiêu cô gái quỳ dưới gấu quần Jean của cậu ta đấy. Lâm Lâm, cậu có giữ nổi không?”

Tôi cười: “Giữ được, giữ được. Người ta quỳ gối dưới quần jean của cậu ta, tôi quỳ gối dưới quần bơi của cậu ta. Ai dũng mãnh hơn ai nào...”

Thiện Thiện uống một hớp bia: “Sao nghe cậu nói chuyện lại như lưu manh vậy nhỉ...”

“Cậu ít sĩ nhục tớ đi, ai giống lưu manh? Ai nói lưu manh cùng cấp với tớ, tớ phải là mẹ của lưu manh mới đúng.”

“Ha ha, Lâm Lâm, nói chuyện với cậu thật thú vị, hoàn toàn không cần lo lắng đến thân phận, tín ngưỡng, tôn giáo.”

“Đó là chủ trương của tớ, cả trai lẫn gái, thế giới là một.”

Chúng tôi cứ đông một câu tây một câu như vậy, tôi và Thiện Thiện trò chuyện rất vui, cuối cùng có chút quá chén.

Thiện Thiện chống cái đầu mập hỏi tôi: “Lâm Lâm, khi còn bé thật vui nhỉ, tất cả mọi người đều thật lòng chơi với tớ. Sau khi nhà tớ có tiền, tớ cũng chẳng rõ ai là bạn ai là bè nữa...”

Tôi cười: “Biết cái gì mới là bạn bè chân chính không? Chính là khi cục ị sắp phân PP thành hai mảnh mà có thể nhường WC lại cho cậu.”

*** PP: cái mông =))

Thiện Thiện đứng lên vỗ tay, lài dùng sức kéo tay tôi: “Cảm ơn bạn tốt đã nhường cho tớ.”

Phương Dư Khả nhìn hai chúng tôi như nhìn biến thái, cuối cùng phải ngừng đôi đũa trên tay. Tôi nghĩ nếu không phải hai chúng tôi say rượu cần người chăm sóc, cậu ta nhất định sẽ bỏ chạy rồi làm bộ không quen biết chúng tôi.

Tôi chỉ vào Phương Dư Khả rồi nói với Thiện Thiện: “Phương Dư Khả không phải bạn tốt của chúng ta. Cậu xem cậu ta ghét bỏ chúng ta kìa. Bạn tốt mà lại ghét bỏ chúng ta sao?”

Thiện Thiện bắt đầu líu lời: “Nếu cậu ta không phải là bạn tốt của tớ, thì cũng là bạn trai của cậu, vì vậy, vì vậy cậu ta vẫn là bạn của tớ.”

Tôi túm lấy mặt Phương Dư Khả: “Hôm nay Thiện Thiện chính là đại vương, cậu ấy nói cái gì thì chính là cái đó. Thiện Thiện nói cậu là bạn trai tôi thì chính là như vậy. Lại đây, để lão nương đùa giỡn một chút.”

Trong mờ mờ ảo ảo, tôi nhìn thấy gương mặt Phương Dư Khả bị tôi nắn không thành hình dạng gì nữa. Tôi nổi hứng trêu đùa: “Ai nha, da thật đẹp nha. Dùng kem dưỡng da gì vậy? U, sao mặt lại đỏ như vậy? Trong trắng phớt hồng, không giống người thường nhé. Thật đáng yêu, để lão nương hôn một cái nào.”

Tôi vỗ tới hôn lên mặt Phương Dư Khả, sau đó xoay người nói với Thiện Thiện: “Người này lại còn dùng kem dưỡng da nhé...”

Bỗng nhiên Thiện Thiện chụp tới lắc lắc người tôi: “Lâm Lâm, cậu làm thật sao? Nụ hôn đầu của Dư Khả nhà tớ thế là mất rồi.”

“Thiện Thiện, đâu có đâu, cậu mang súng tự động cho tớ mượn đi, sau này tớ sẽ gấp vàng nén trả cậu được không?” Chưa đợi cậu ta trả lời, tôi rầm một tiếng đập đầu lên bàn, trong mơ hồ, tôi thấy Phương Dư Khả còn đang sờ gương mặt hồng hồng, chết đứng. Đúng là đồ ngốc!

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Kiss2

Ngày hôm sau, trong mông lung, tôi bị ba đôi mắt tràn ngập oán giận làm cho giật mình tỉnh giấc.

Cổ họng khô rang, tôi phát tay với ba người bọn họ: “Này, các cậu đừng chặn trước mặt tớ, rảnh rồi thì rót cho tớ cốc nước đi.”

Chu Ly nghe lời đi rót nước. Tiếng nước róc rách vang lên trong ký túc xá. Tôi ngửi được mùi không đúng: đây là sự yên lặng trước bão tố...

Tôi xuống giường, vội vàng chạy tới giật lấy cốc nước: “Để tớ rót làm là được...” Vừa nói vừa lo lắng nhìn ba người kia.

Tôi uống nước ừng ực, càng uống càng cảm thấy thứ mình đang uống là Hạc Đình Hồng. Thật sự là bị sấm soi đến phát run, đành phải đánh phủ đầu: “Các cậu đừng có như thế nữa đi, có việc gì cứ nói thẳng, còn giở trò uy hiếp tinh thần làm gì?”

Vương Tiệp vẫn là người có phong độ như lãnh đạo ký túc xá, cô nàng kéo ghế ngồi trước mặt tôi: “Lâm Lâm, cậu còn nhớ tối qua trở về thế nào không?”

Nhờ có con bé nhắc nhở, tôi bắt đầu hồi tưởng lại, ngồi nghiêm chỉnh, hai mắt sáng ngời, sống chết nhớ lại những chuyện sau khi ra khỏi quán ăn,

Chu Ly đúng là đồ nóng nảy, bắt đầu bắn phá như súng máy: “Vương Tiệp, cậu đừng nhìn vẻ cố gắng nhớ lại của con bé, vừa nhìn vào đôi mắt ngờ nghệch kia là đã biết con bé chẳng còn nhớ gì nữa rồi. Không tin cậu

cứ ngồi đây mặt đối mặt với con bé một ngày một đêm, đảm bảo trước khi con bé nhớ lại được thì cậu đã gục trước rồi.”

Người đáng sợ nhất trên thế giới quả nhiên là người hiểu mình hơn cả chính mình.

Vương Tiệp kiên nhẫn: “Vậy cậu có nhớ tối qua ra ngoài làm gì không?”

Cái này thì tôi nhớ: “Tớ ra ngoài để đón bạn từ xa tới. Trước đây cậu ta ở nước ngoài, khó khăn lắm mới về được gần nửa năm, lần này tới Bắc Kinh quả thật không dễ dàng...”

A Đào đưa tay ra vẻ ngừng lại, ngắt lời tôi: “Dừng dừng dừng, tớ không có hứng thú với tên lãng tử từ phương xa trở về kia của cậu, nói với bọn tớ, cậu đi cùng ai, làm cái gì.”

“Tớ đi cùng Phương Dư Khả, chẳng làm gì cả, chỉ trò chuyện, uống chút rượu...”

Chu Ly vỗ đùi: “Cuối cùng cũng nói đến trọng điểm. Khi uống rượu thì sao?”

Tôi tiếp tục nhớ lại: “Khi uống rượu, bọn tớ trò chuyện một chút, sau đó lại uống chút rượu...” omg, stop, stop, hình như tôi đã trải qua một chuyện vô cùng đặc biệt, vô cùng dũng mãnh. Là hiện thực hay ảo giác? Tôi làm rồi? Hay tôi chưa làm? Tôi làm rồi? Hay tôi chưa làm? Nghĩ vậy tôi liền phun ra miệng: “Tớ chưa làm chứ?”

Chu Ly ở bên cạnh không vỗ đùi nữa mà trực tiếp vỗ đầu tôi: “Muốn đàn ông tới phát điên rồi, muốn rượu vào làm bậy rồi trực tiếp lên giường chắc? Có làm hay chưa chính cậu còn không biết sao. Hôm qua cậu cười vừa ngu ngốc vừa không ra sao, nếu thật sự có người có thể ra tay với cậu, đấy nhất định phải là một người vừa mù vừa điếc.”

Thật ra tôi không nói đến những trình tự phía sau như thế, tôi chỉ muốn biết tôi đã hôn người ta hay chưa thôi...

“Hôm qua, khi cậu trở về, quần áo vẫn nghiêm chỉnh, nhưng,” Vương Tiệp bình thản nói, “khi Phương Dư Khả đưa cậu về thì quần áo cậu ta lại không nghiêm chỉnh.”

Chu Ly gào khóc kêu lên: “Cậu nói xem cậu là loại người gì, sắc tính không đổi, còn nhỏ đã học đòi đùa giỡn đàn ông, nói xem sau này phải gả ra ngoài thế nào đây? Tối qua, khi trở về, cậu còn túm lấy Phương Dư Khả bắt người ta cởi áo sơ-mi, còn trách người ta có nhiều cúc áo quá. Tớ cũng phải đổ mặt giùm cậu nha. Phương Dư Khả không dám để cậu làm loạn, khi đỡ cậu lên giường, cậu bắt đầu kêu khóc ầm cả lên —”

Chu Ly hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức đêm qua. Con bé có thể không phải là mẹ của Đạo Minh Tự nhưng tuyệt đối có tiềm chất làm mẹ Sam Thái*.

* Sam Thái và Đạo Minh Tự: nhân vật trong phim “Vườn sao băng”, bộ phim chuyển thể từ truyện Hana Yori Dango của Nhật

A Đào tiếp tục bổ sung: “Yên tâm đi, lần này cậu đã nổ một phát đại bác, toàn bộ nữ sinh trong ký túc xá, ngay cả cô dọn vệ sinh cũng biết đến cậu rồi. Đương nhiên tớ tin chắc loại bát quái siêu cấp này cũng đã truyền đến tai Như Đình đang du lịch ở Châu Âu rồi, sợ là cô ta sẽ thúc ngựa trở về sớm thôi. Aiz, nội bộ lung củng, họa từ trong nhà mà ra nha.” A Đào giả vờ thương nước thương dân chưa được bao lâu đã vỗ tay nói: “Chúng tớ có trò hay để xem rồi. Lâm Lâm, cậu phải cố lên, nếu không chẳng phải sẽ uổng công bài bát quái post trên bbs sao.”

Tôi nghe vậy mà toát mồ hôi lạnh: “Vậy Phương Dư Khả nói thế nào?”

Chu Ly vắt chéo chân nói: “Vậy mới nói Phương Dư Khả đúng là người tốt. Cậu ta không những tự mình lau mặt cho cậu, còn dặn dò bọn tớ vô cùng kỹ lưỡng, bảo bọn tớ nhất định phải chăm sóc cậu. Còn nói khi cậu ngủ có thể thích đá chăn, vân vân và vân vân, bảo bọn tớ chú ý một chút. Nói xem cậu đã lừa bọn tớ, ngủ ở chỗ Phương Dư Khả bao nhiêu lần rồi? Người ta làm sao có thể biết cậu thích đá chăn đến mức rách cả chăn như thế?”

Aiz, là khi học bổ túc lớp máy tính trước đây, thỉnh thoảng ngủ trên giường cậu ta vài lần...

Chu Ly thấy vẻ mặt tôi phiền muộn, còn đổ thêm dầu vào lửa: “Cậu biết hôm qua cậu còn phát biểu lời vàng ngọc gì không? Đây quả thật là một bức thư khiêu chiến nhé, khiêu chiến toàn bộ nữ sinh trên dưới kí túc xá... Nhưng loại thư khiêu chiến tự sát này thật sự khiến người đọc thương tâm, người nghe rơi lệ. Dù cậu có ý định này thì cũng phải chờ thiên thời địa lợi nhân hòa, cộng thêm rút được quẻ đại cát, khi có được một phần trăm phần thắng thì hãy đi tuyên truyền. Nay chưa gì đã lớn chuyện như vậy... Aiz...”

Tôi không chịu nổi dáng vẻ luyện thuyết chém gió của Chu Ly nữa: “Rốt cuộc tớ đã nói gì?”

“Hắc hắc, cậu nói, tuy là hoa đã có chủ nhưng Lâm Lâm sẽ đào cả đất. Phương Dư Khả đêm nay đã được tôi lâm hạnh, hôn cũng đã hôn...”

A, ông trời của tôi ơi, không cần đem tôi ra đùa thế chứ...

Khi đó, điện thoại di động có thể chụp ảnh rất đắt tiền, nhưng tôi cũng đã quên, trong trường này cũng không ít người giàu có. Trò hề của tôi tối qua đã bị mấy kẻ nhiều chuyện lấy di động chụp lại. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm ơn ánh đèn mờ ảo trong ký túc xá làm cho ảnh chụp cũng không rõ

ràng, nhưng trên cơ bản tôi cũng nhìn ra trên bức ảnh, tôi tương đương với bệnh nhân tâm thần vừa mới trèo tường trốn trại.

Không lâu sau, tôi nhận được tin nhắn của Phương Dư Khả: “Dậy chưa? Thiện Thiện bảo chúng ta tối khách sạn gặp cậu ấy, buổi chiều đi Di Hòa Viên.”

Tôi không muốn đi, từ nhỏ tới giờ, chuyện mất mặt đã trải qua nhiều, nhưng chưa bao giờ mất mặt như lần này. Nếu thật sự đi, da mặt tôi chắc phải dày như tường thành.

Nhưng nếu không đi, vậy giống như tôi có tật giật mình...

Đang suy nghĩ, Thiện Thiện nhắn tin cho tôi: “Nếu vì chuyện tối qua mà cậu không dám ra ngoài chơi, thật toàn thân tớ sẽ khinh bỉ cậu.” Aiz, từ khi nào mà chỉ số thông minh của tên này lại cao hơn thể trọng của hăn vậy?

Chỉ số thông minh của tôi cũng không cao, bị Thiện Thiện kích một cái tôi lập tức ra khỏi cửa.

Đến dưới lầu gặp Phương Dư Khả.

Trong cuộc đời, tôi chưa bao giờ từng yên lặng như thế. Nhìn cậu ta đi ra từ ký túc xá, tôi lập tức cúi đầu, như tội phạm chờ xét xử.

Phương Dư Khả cũng rất yên lặng, cũng giống tội phạm đứng bên cạnh tôi.

Chúng tôi như hai cục gỗ đứng yên một lúc lâu, các nữ đồng chí đi qua đều quay đầu lại, há mồm bình luận một câu: “Đây là người làm âm ỉ tối qua đúng không?”

Sau khi nghe được câu đó, dù mặt tôi có dày như tầng khí quyển thì cũng phải cất bước đi.

Đọc đường không nói gì, thật kì quái.

Hôm qua, khi ở trên xe bus, chúng tôi còn đấu võ mồm. Quả nhiên cái mồm tôi quá độc, một khi đã phát lời thề thì không bao giờ có thể đấu võ mồm với cậu ta được nữa.

Tôi gượng cười: “Phương Dư Khả, tôi đố cậu mấy câu nhé.”

Phương Dư Khả lạnh lùng, nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi tiếp tục nói: “Một con rùa dẫm lên một đồng phân trên đường, nhưng bên trên lại chỉ có ba dấu chân, vì sao?”

Phương Dư Khả không nói gì.

Tôi cười khan: “Bởi vì có một chân đang bịt mũi.”

Phương Dư Khả tiếp tục im miệng không nói, lông mi cũng không chớp một cái.

“Có một con heo, đi tới đi lui, đi tới nước ngoài, nó sẽ biến thành gì?”

Phương Dư Khả như bị điểm huyết, không có một chút phản ứng.

Tôi đành phải nói đáp án: “Nó sẽ biến thành pig.” Nhưng lần này tôi cũng cười hết nổi. Aiz, có rất nhiều chuyện tôi muốn giải thích, nhưng nói mãi không ra, không nói thì lại ghen chết.

“Cái kia — tối qua — không phải tôi cố ý — chuyện môi tôi chạm vào cậu, cậu đừng để trong lòng. Cậu cứ coi như bị chó cắn, heo gặm, rùa đè đều được.”

Phương Dư Khả bỗng nhiên lên tiếng: “Chu Lâm Lâm, sau này cô cứ thử uống rượu trước mặt người khác xem.”

Tôi thấy mọi chuyện có chuyển biến tốt, lập tức đặt tay trái lên ngực, tay phải nắm thành đấm giơ cao: “Thề có trời, tôi không bao giờ uống say nữa.”

Phương Dư Khả bổ sung: “Đừng xuyên tạc. Tôi nói cô không được uống rượu, không nói cô không được say rượu. Sức kiềm chế của cô quá kém, không phải muốn không uống say là không uống say được.”

Tôi giải thích: “Tửu lượng của tôi rất tốt nhé.”

“Nhưng nhâm phẩm sau khi uống rượu thì không tốt.”

Tôi cúi đầu, điểm này tôi thật sự không có cách nào phản bác. “Thật ra là tôi bị hại mới đúng, tôi dùng môi, còn cậu chỉ đưa lên có cái mặt thôi. Mặt cậu con ruồi, con muỗi, con sâu, con bọ đều đã từng hôn, cậu cần gì phải tức giận như thế nhỉ. Tôi cũng coi như đó là đồ ăn vặt thôi, tiêu hóa hết là xong. Của cậu là nụ hôn đầu tiên, của tôi cũng vậy, chúng ta hòa nhau được chưa?”

Sắc mặt Phương Dư Khả thay đổi.

Mà lúc này tôi đang hồi tưởng lại cuộc nói chuyện với Chu Ly tối qua:

“Chu Ly, nếu nói, khi tớ hôn Phương Dư Khả, tớ chưa hoàn toàn say, ý thức vẫn còn, nhưng tớ vẫn hôn, vậy biểu thị cái gì?”

“Vậy chứng tỏ bất kể lúc nào cũng cũng có sắc tâm.”

“Nói nghiêm túc đi.”

“Được rồi, theo Chu Công thì “nhật hữu sở tư dạ hữu sở mộng**” hoặc theo thuyết phân tích tinh thần của bác sĩ Sigmund Freud, chuyện này

chứng tỏ cậu đã muốn hôn cậu ta từ lâu. Sau khi uống say, thèm muốn giãy dụa khỏi sự ràng buộc, trực tiếp chi phối đại não của cậu.”

** Nhật hữu sở tư dạ hữu sở mộng: ngày có suy nghĩ, đêm tất nằm mộng.

“Cậu vẫn đang nói tớ có sắc tâm.”

“Chuyện này khác chứ, vì sao cậu không hôn tên kia mà cứ hôn Phương Dư Khả, còn ôm lấy cậu ta không buông?”

“VẬY chúng tớ khi tớ chuẩn choáng say vẫn giữ được thẩm mỹ bình thường.”

“Nhưng những lời cậu nói khi uống say không thể dùng thẩm mỹ để giải thích được. Nói thật đi, cậu muốn đào góc tường nhà người ta từ bao giờ rồi? Aiz, thì ra cậu thích làm kiểu phụ nữ ngấm ngấm ra tay như vậy...”

“Cậu nói tớ có suy nghĩ không an phận với Phương Dư Khả? Không thể, không thể. Tớ thích Tiểu Tây đến tận xương, sao có thể chân đứng hai thuyền như vậy?”

“Cậu là thích hay là hâm mộ Tiểu Tây? Tam Mao nói: có những loại tình yêu chỉ là “tâm tình ngay lúc đó”. Nếu người đó biến phần tâm tình này thành lâu dài, đó là sự ấu trĩ của bản thân. Thời gian cậu ở cùng Phương Dư Khả rất nhiều, nhiều hơn cả thời gian cậu ở bên Tiểu Tây, nhiều hơn cả thời gian Phương Dư Khả ở cạnh Như Đình. Lâu ngày sinh tình là chuyện bình thường.”

“Quá vớ vẩn...”

“Yên tâm đi, cuộc sống không phải còn vớ vẩn hơn sao?”

Tôi giả bộ lơ đãng hỏi Phương Dư Khả: “Cậu nói xem, có khi nào cậu thích một người rất lâu rồi, sau một đêm lại phát người cậu thích là người khác không?”

Phương Dư Khả kiên quyết lắc đầu.

“Vì sao?”

“Nếu phát hiện thì đã phát hiện từ sớm, sao có thể lâu như vậy mới phát hiện ra?”

“Nếu đầu óc cậu rất ngốc thì sao?”

Phương Dư Khả trừng mắt nhìn tôi, tôi phản ứng ngay lập tức, vội vàng nói: “Tôi nói ví dụ như vậy, nếu suy nghĩ của cậu với người cậu vẫn thích chỉ là một sự cố chấp, không phải thích thì sao? Có thể khi cậu có được cô ấy, cậu lập tức phát hiện ra trước đây cậu đã một mình sống trong tưởng tượng, hiện thực làm cậu hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra cảm giác thích kia của cậu chỉ là một khoảng thời gian mà thôi.”

Phương Dư Khả nhìn tôi chăm chăm: “Sao cô đột nhiên lại có suy nghĩ này? Tình yêu vốn là sự cố chấp, nếu nó không có cố chấp, chỉ tùy tiện dựng lên thì cũng sẽ đổ bất cứ lúc nào, đó là vì tình cảm không sâu, chỉ là mượn cớ cho tình cảm không còn mà thôi.”

Nói đến đây, tôi thấy thật buồn bực. Cùng lúc, tôi bỗng cảm thấy tình cảm của tôi đối với Tiểu Tây thật mê man; còn về chuyện kia, nếu như tôi thật sự thích Phương Dư Khả, tôi đây thật sự vạn kiếp không ngóc đầu lên được — giẫm lên vết xe đổ, thích người đã có người trong lòng, tôi thực sự đã ngã ở nơi nào thì nằm luôn ở nơi đó.

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tâm Tình Hỗn Loạn

Thiện Thiện nhìn tôi, nụ cười càng thêm nham hiểm: “Lâm Lâm, lâu ngày không gặp, thật sự phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa rồi. Không hổ là tiểu bá vương.”

Tiểu bá vương là cái tên vẻ vang của tôi khi còn nhỏ. Tôi cười nói: “Hảo hán bất đề đương niên dũng, quân tử mạc đề đương niên khúu*.”

* Hảo hán không nhắc lại chuyện anh hùng ngày xưa, quân tử không nhắc lại chuyện xấu hổ trước kia

Thiện Thiện không để ý tới tôi, chỉ dựa vào người Phương Dư Khả, không ngừng giả bộ kéo áo sơ mi, vừa kéo vừa giả giọng nữ: “Sao cậu lại nhiều cú như vậy, cậu cởi ra cho tôi...”

Người cần mặt mũi, cây cần vỏ, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa. Tôi gầm lên như hổ: “Phương Dư Khả, sau này cậu nhất định phải mặc áo phong cho tôi, không được mặc áo có cú nữa, biết chưa?”

Phương Dư Khả cười bất đắc dĩ.

Loại nụ cười này làm tôi xấu hổ. Tôi nhắc lại, tôi bị cuồng má lúm đồng tiền, nhưng vì sao nụ cười không có má lúm đồng tiền này cũng tỏa sáng lấp lánh, hút hồn như thế?

Thật sự là một dấu hiệu nguy hiểm.

Người miền bắc tới xem Di Hòa Viên là đi xem núi, xem nước, xem tiểu Tây hồ, còn với những người từ miền nam tới, được thần thoại Bạch Nương Tử và Hứa Tiên soi sáng ngay từ khi còn bé, dựa vào sông nước mà lớn lên như ba chúng tôi, Di Hòa Viên đã không còn bao nhiêu thu hút nữa. Sau khi chơi chán, tôi và Phương Dư Khả ngồi nghỉ trên hành lang, thân hình khổng lồ của Thiện Thiện chỉ có thể ngồi một mình ở phía đối diện, cầm một chiếc lạp xưởng Đài Loan gặm rất ngon lành.

Bình thường, khi có chuyện tôi không hiểu, tôi sẽ vứt nó sang một bên, không suy nghĩ nữa. Nhưng lý luận đăm quạ của Chu Ly lại như âm hồn không tan, xoay quanh đầu tôi, kè cả không cách nào tiếp đất. Rốt cuộc tôi là người xa mặt cách lòng hay đây chỉ là một sự cố thuần túy? Tôi dù có ngốc hơn nữa cũng không đến mức không biết mình thích ai chứ. Tiểu Tây giống như rượu mơ ngâm, mát lạnh ngát hương, uống xong thấy ấm lòng, tác dụng chậm nhưng mạnh; còn Phương Dư Khả thì...

“Này, ngăn người nghĩ gì vậy?” Phương Dư Khả huých huých tôi.

“Tôi đang suy nghĩ vấn đề nhân sinh rất quan trọng.” Tôi không để ý đến cậu ta, tiếp tục tiến hành nghiên cứu của tôi.

“Aiz, khi suy nghĩ mà ánh mắt còn đờ ra như vậy! Cô động não hay không động não thì biểu hiện đều như nhau. Có tiềm chất làm heo.” Phương Dư Khả còn cố ý dài giọng nói từ “heo”.

Tôi liếc mắt, không thèm ba hoa với cậu ta.

“A, xin lỗi.” Phương Dư Khả ngừng một chút, “Nói có tiềm chất là đánh giá cô quá thấp, phải là khí chất heo của cô tỏa từ trong ra ngoài.”

Tôi hối hận đã so sánh cậu ta với Tiểu Tây, tôi thật sự đã mù rồi, sao có thể thích cái đồ độc mồm độc miệng này? Tôi hoàn toàn không nói một lời, để xem cậu ta có thể khiêu khích tôi tới mức nào.

“Giận rồi? Cô xem Mc Dull đáng yêu thế nào, làm heo cũng có gì không tốt, không cần phải suy nghĩ những vấn đề phức tạp, khi không vui thì ngủ một giấc, khi vui thì kêu nhặng lên, không phải cuộc sống cô vẫn theo đuổi sao?”

“Tôi theo đuổi dạng cuộc sống gì làm sao cậu biết được? Giấc mơ của tôi là —” tôi hào hùng chỉ một góc 45 độ lên trời rồi im bật. Thật sự tôi không có ước mơ gì. Giấc mơ xa nhất có thể nghĩ đến trong lúc này chính là thuận lợi tốt nghiệp, những kế hoạch cuộc đời khác hoàn toàn chưa kịp — thậm chí còn chưa biết phải làm thế nào.

Tôi chán nản cúi đầu. Có lẽ tôi thật sự là Mc Dull. Mc Dull từng nói: “Tôi sống rất đơn giản, không có cá viên, văn thẩn cũng được, không có văn thẩn, cá viên cũng được.”

Nhưng hiện thực thì cả cá viên và văn thẩn, tôi đều không có được. Ông trời nói, cá viên và văn thẩn đều có người đều đặt mua rồi.

Tôi cười khố: “Thật sự bị cậu nói trúng chân tướng rồi, tôi quả thật là một con heo. May mà cậu còn tìm một hình tượng đáng yêu, tôi cũng được an ủi một chút.”

Phương Dư Khả nhìn hồ nước phía xa, mỉm cười: “Mc Dull tham tình yêu vì vậy mới ngốc nghếch. Còn cô thì sao?”

Rốt cuộc tôi cũng biết Phương Dư Khả giống cái gì.

Cậu ta giống “mỉm cười nửa bước điên” mà Đường Bá Hổ đã nói, dùng mật, bồi mẩu Tứ Xuyên, cây cát cánh và Thiên Sơn tuyết liên chế tạo thành, không nên ướp lạnh, cũng không có chất bảo quản, ngoại trừ độc tính rất mạnh, hương vị cũng rất ngon. Lời Phương Dư Khả nói vừa độc, vừa làm cho người ta không chịu đựng được, nhưng cuối cùng lại làm cho người ta thờ dài, có một chút ấm áp.

Tôi lại bối rối nữa rồi.

Đúng vậy, Mac Dull tham tình yêu, vì vậy mới ngốc nghếch. Tôi phải đồng ý với cậu ta.

Tôi phải xác định lại vị trí của Phương Dư Khả một lần nữa, việc này mang đến cho cuộc sống của tôi rất nhiều bất tiện. Ví dụ như không ba hoa nhiều lời nữa, cố gắng giảm bớt gặp mặt, sự tiếp xúc thân thể không hề cố kỵ trước đây càng gần như không còn.

Lúc đầu, Phương Dư Khả cũng không để ý, đến khi tôi liên tục không tham gia lớp tập bơi hai lần, cậu ta mới phát hiện có điểm kỳ quái.

Cậu ta cứng nhắc lôi tôi xuống lầu, vừa mở miệng đã dùng giọng điệu hung dữ: “Gần đây cô ăn nhảm cái gì à? Lần trước nói cô giống heo, cô ghi hận lâu đến vậy sao. Trước đây cô đâu có nhỏ nhen như vậy.”

Tôi dùng mũi giày đá đá hòn đá ven đường, không nói gì.

Phương Dư Khả có chút sốt ruột: “Thật sự tức giận rồi? Trước đây còn nói quá đáng hơn nhiều, sao giờ lại yếu đuối như vậy? Có phải tôi đổ cô vài câu đổ, hoặc là kể chút truyện cười là cô có thể bỏ qua không?”

Tôi thật sự không biết nói gì. Cậu ta mở miệng ngậm miệng đều nói trước đây. Tôi sao có thể nói cho cậu ta biết, trước đây là trước đây, hiện tại suy nghĩ của tôi có chút hoang hốt, không biết mình có thích cậu ta hay không? Loại chuyện như thổ lộ này, cả đời chỉ làm một lần là được, có lẽ cả đời chỉ cần bị từ chối một lần là được. Không cần giống như tôi và Tiểu Tây, vốn tưởng rằng có thể làm bạn bè bình thường, không ngờ chỉ gặp mặt nói chuyện cũng trở thành gánh nặng của đối phương.

Phương Dư Khả học điệu bộ của tôi khi ngồi trên xe bus, gật gù đắc ý nói: “Một con rùa giảm phải một đồng phân trên đường, nhưng phía trên chỉ có ba dấu chân, vì sao?”

“Bởi vì nó dùng một chân bịt mũi.” Tôi nhẹ giọng nói.

Phương Dư Khả ồ lên ngạc nhiên rồi cười: “Quả nhiên câu đố mà để đối phương đoán được đáp án cảm giác rất không vui. Nhưng lần này là ngoại lệ. Bởi vì rốt cuộc cô cũng có thể nói chuyện bình thường với tôi rồi.”

Aiz, quên đi, quên đi. Đừng để tình cảm chi phối hiện tại. Còn chưa lần ra được manh mối nào đã làm tôi phiền não, nếu thật sự phải nói rõ một hai, tôi còn không phát điên sao?

Phương Dư Khả nhìn gương mặt hơi thả lỏng của tôi: “Chiều nay tập bơi đi. Nếu cô không tập, thật sự sẽ không đạt tiêu chuẩn đâu.”

Tôi quyết định, về sách lược, tôi phải coi thường cậu ta, về chiến thuật, tôi phải coi trọng cậu ta. Cụ thể mà nói, về phần tư tưởng, sau lần cuối cùng bàn luận với Chu Ly, chúng tôi kết luận, tâm tình mê man chỉ thuần túy là một loại ám thị tâm lý, không có liên quan tới tình cảm, tôi phải khinh bỉ cái bộ dạng này của tôi, bồi hồi lưỡng lự giữa tình cảm với hai người kia; về phần hành động thực tế, tôi không thể thiếu cảnh giác, không được mặt đỏ tim đập trước mặt cậu ta, phải giả bộ cứng rắn.

Vì vậy, trong lớp tập bơi, tôi nói chuyện với Phương Dư Khả như tâm thần phân liệt:

“Biết bơi thì giỏi lắm sao? Có bản lĩnh thì mọc cánh bay lên trời đi. Một mạch bay 200 mét thử xem?” — kiểu bắt lỗi.

“Cậu cứ bơi đường của cậu, đừng dặt tay tôi. Nam nữ thụ thụ bất thân. Cánh tay ngọc thon nhỏ của tôi sao có thể để cánh tay thô kệch của cậu kéo được.” — kiểu giả bộ cao quý.

“Hừ, không cho cậu chạm, cậu lại cứ chạm. Ai đỏ mặt? Con mắt nào của cậu thấy tôi đỏ mặt? Bị mù màu sao?” — kiểu thâm độc.

“Cảm ơn cậu đã dạy tôi bơi. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Hôm khác mời cậu và Như Đình ăn cơm.” — kiểu nho nhã lễ phép.

...

Phương Dư Khả nhìn tôi như nhìn quái vật, đột nhiên nhào tới nắm tóc tôi, vừa nắm vừa nói: “Bỏ mặt nạ xuống mau! Người không phải là Chu Lâm Lâm, nói, người là ai? Là ai phái người tới?”

...Ma cao nhất xích đạo cao nhất trượng**, người ta dùng bốn lạng đê nghìn cân, ngu ngốc không để đâu cho hết nhưng vẫn phá vỡ được sự nghiệp to lớn của tôi.

** Tác giả đảo lại câu nói trong Phật giáo:

“Đạo cao nhất xích, ma cao nhất trượng,

Đạo cao nhất trượng, ma quá đầu thượng,

Đạo quá đầu thượng, ma nhượng đầu sư...”

Tạm dịch:

“Đạo cao một thước, ma cao một trượng,

Đạo cao một trượng, ma cao hơn trượng,

Đạo cao hơn trượng ma nhượng bộ quy hàng sư...”.

Tức là khi người hành giả tu được một chút công đức (đạo cao 1 thước) thì khó khăn phải vượt qua sẽ đến mạnh hơn, dồn dập hơn trước (ma cao một trượng), nhưng cuối cùng cái thiện vẫn chiến thắng cái ác.

Ở đây, ý của Lâm Lâm là, tuy cô đã gỡ “ma” của mình ra những vẫn chưa thể so sánh với “đạo” của bạn Khả.

Vì vậy tôi lập tức càng ngu ngốc phối hợp: “Bần ni vốn là một tiểu nha đầu của am ni cô, tiết thanh minh gặp thí chủ đi qua rừng đào trong am. Thí chủ đi qua rừng cây mà không dính một chiếc lá. Tiểu ni liền ngày ngày tương tư, hoang mang không thôi, cả gan hóa thân thành người trần, gặp thí chủ một lần để thỏa lòng mong nhớ.”

Phương Dư Khả lấy lại giọng điệu bình thường: “Như vậy mới bình thường. Vừa rồi nói chuyện âm dương quái khí thật kỳ cục. Sau này cô còn như vậy, tôi sẽ không để ý đến cô nữa, xem ai có thể chịu nổi cái bộ dạng đó của cô.”

Khi cậu ta nói như vậy, trái tim tôi bỗng nhiên mềm nhũn, lập tức ném các loại sách lược chiến thuật gì đó tới tận mây xanh.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Kỳ Nghi Hè Thực Tế 1

Một tuần cuối cùng của học kỳ bị vô số bài tập tiểu luận và cuộc thi làm cho tắc nghẽn. Tôi lại phải trở về tình trạng muốn treo cổ tự tử của kì trước. Mỗi ngày mở to đôi mắt gấu mèo chạy đi chạy lại giữa những nơi có điều hòa và ánh sáng như phòng tự học, căn tin và quán ăn. Đương nhiên đi cùng tôi là một đám anh không ra anh, em không ra em, cũng đang lật giở mấy quyển sách giáo khoa mới tinh hoặc lướt điên cuồng đồng giáo án điện tử.

Ở đại học, nghiệp theo đuổi bài vở của sinh viên chỉ giới hạn trong mấy tuần cuối cùng của mỗi học kỳ. Trong mấy tuần này, người ta mới có thể nhìn thấy thái độ nghiêm túc ham học và tinh thần nghiên cứu quên mình của sinh viên.

Ngày thi xong toàn bộ, tôi cứng đờ người tới nhà tắm tắm rửa, sau khi trở lại kí túc xá, tôi chống đỡ hết nổi nữa, mê man một ngày một đêm.

Đang ngon giấc, tôi nhận được điện thoại của hội trưởng Dư trong hội đồng hương, nhắc chúng tôi nhanh chóng đăng kí tham gia hoạt động thực tế mùa hè. Đối với tôi mà nói, sự tồn tại của anh Dư như thần thánh, thế nào là gia cảnh nghèo hèn, thế nào là ý chí tự cường, thế nào là bất khuất, nói chung, trước khi tới Bắc Đại, tất cả những chuyện bí hiểm nhất của cuộc đời, anh ấy đều đã trải qua một lần, từng phải nghỉ học, nhưng vẫn kiên cường tự học, cuối cùng thi đỗ Bắc Đại. Khi đó, anh ấy chính là hình tượng mẫu mực được tương truyền trong thị trấn của chúng tôi, hiệu trưởng lại càng nở mày nở mặt, phóng đại đầu của anh ấy gấp mấy lần trên “cột si

nhục”, bất cứ ai ngãng đầu một góc 45 độ đều có thể chiêm ngưỡng rõ ràng.

Hiện giờ anh Dư đức cao vọng trọng lại tự mình gọi điện cho hạng vô danh tiểu tốt như tôi, thói hư tật xấu của tôi đều lộ hết cả ra, mặc kệ là loại hoạt động gì cũng đồng ý tham gia. Nghe điện thoại xong, tôi còn đang cảm thán, bản thân mình còn đang sống sờ sờ, cùng anh ấy tham gia hoạt động của hội đồng hương, thật sự là... Khoan, hội đồng hương? Vậy chẳng phải bên tay trái là Phương Dư Khả, bên tay phải là Tạ Đoan Tây sao? Thần thánh ơi ~ con có thể rút lui khỏi tổ chức được không?

Hơn nữa, tình cảm của tôi đối với hoạt động thực tế và hoạt động lý luận là tương đương, nói cách khác, tôi cho rằng đọc sách buồn chán thì thực tế cũng rất vô nghĩa. “Chỉ thượng đăc lai chung giác thiên, tuyệt tri thử sự yếu cung hành”*, hai câu này hoàn toàn không thích hợp với tôi. Bởi vì tôi không cần theo đuổi những gì thâm sâu, tôi chỉ cần những thứ thoáng qua, tổng quát... Nói tóm lại, tôi là một kẻ nông cạn.

* Ý là: nếu chỉ nhìn những gì viết trên giấy thì đó là sự giác ngộ, hiểu biết chưa sâu, những kiến thức thật sự phải tự mình thực hành và tìm tòi.

Danh sách những người tham gia kỳ nghỉ hè thực tế đã gửi tới hòm thư của tôi. Tôi nhìn thấy tên của Phương Dư Khả, Tiểu Tây, thậm chí cả đồng hương nửa vôi, Như Đình, cũng ở trong danh sách. Bức thư do anh Dư gửi đi, nội dung như sau:

Các vị đàn em:

Ky điều luyện cựu lâm, trì ngư tư cố uyên.**

Trong lần thực tế lần này, chúng ta trở về thăm quê hương của chúng ta, tìm hiểu sự phát triển kinh tế của quê hương ta, cũng tìm cách để các ngành liên quan giải quyết một số vấn đề. Là một sinh viên Bắc Đại ý chí ở thiên hạ, nơi đầu tiên chúng ta cần trở về cảm ơn chính là quê hương của

chúng ta. Hy vọng mọi người tích cực chuẩn bị, tích cực tham gia. Lần thực tiễn này tôi đặc biệt mời đàn em của tôi, tổng biên tập tạp chí của trường, người đáng tin cậy nhất khoa báo chí, Văn Đào, tham gia để giúp chúng ta viết những lời ca ngợi quê hương, cũng để mở rộng du lịch cho quê hương chúng ta. Ha ha...

** Trích “Quy điền viên cư kỳ 1” của Đào Tiêm

Dịch nghĩa (Hoàng Tạo):

Chim lồng nhớ rừng cũ

Cá vụng tiếc đầm khơi

Đây thật sự là một kì thực tế sáng tạo, gộp tất cả những người không được tự nhiên với tôi lại chung một chỗ, hội trường hội đồng hương thật sự rất quyết đoán. Nhưng dùng những tiền đề như “Ky điều luyện cựu lâm, trì ngư tư cố uyên”, “ý chí thiên hạ”, “trở về cảm ơn” làm loại người tiểu nhân như tôi phải sĩ diện ngãng đầu.

Mặc kệ tôi có bao nhiêu nguyên nhân chủ quan và khách quan để không muốn tham gia hoạt động thực tế, nhưng tôi là một người có năng lực hồi phục còn nhanh hơn chó. Ngày xuất phát, tôi thản nhiên xách hai cái túi lớn xuất hiện trước mặt bọn họ.

Trước đây, trước mặt Tiểu Tây, tôi phải làm bộ thực nữ, giả bộ như ngọc bích, hiện giờ không cần phải giả bộ nữa, nhờ có Văn Đào dùng lời ít ý nhiều miêu tả quá trình tìm bạn trai của tôi trong buổi tiệc sinh nhật lần trước, vì vậy hiện tại tôi không còn bất kì gánh nặng nào nữa. Lợn chết không sợ nước sôi, nhất định đạo lý này áp dụng cho trường hợp này; về phần trước mặt Phương Dư Khả, tôi chưa từng có hình tượng gì đáng nói. Vì vậy, lần này tôi chân không ra trận, trở lại là tiểu bá vương, cô gái kim cương xinh đẹp vô địch, hùng hổ đứng trước mặt bọn họ.

Đây là lần đầu tiên tôi tham gia hoạt động tập thể của hội đồng hương, nhìn hơn hai mươi cái đầu nhấp nhô, tôi chỉ biết một vài người. Ở trên xe, anh Dư giới thiệu từng người một, đến lượt tôi giới thiệu, anh ấy bỗng ngập ngừng, không nhớ được tên của tôi, đành phải xấu hổ nói với tôi: “Em gái, lần đầu tiên thì tự mình giới thiệu đi.”

Trong loại tình huống này, tôi còn xấu hổ hơn anh ta. Một đồng người tụ tập, nhìn bọn họ đùa nghịch vui vẻ, còn tôi lại xa lạ cô đơn đứng một bên, thậm chí cả người tổ chức cũng không nhớ được tên của tôi, dù có là ai cũng sẽ sinh ra một chút cảm giác sa sút, cam chịu cúi đầu. Hơn nữa, tôi vốn có hiểu biết gà mờ với loại hoạt động này. Lập tức tôi đã hận không thể kéo hành lý, tự mình mua vé xe lửa về nhà.

Văn Đào cười cười sáp lại, một tay đập trên vai tôi: “Long trọng giới thiệu với mọi người, đây chính là bạn gái tương lai của tôi. Lần này tôi tới đây, một nửa là nể mặt anh Dư, hơn nửa là vì cô ấy. Mọi người nhất định phải toàn lực giúp đỡ tôi, quan trọng nhất là toàn lực giúp đỡ chúng tôi. Khi việc đã thành, tôi xin chân thành dâng tặng số QQ, số di động của các người đẹp trong trường ta.”

Bên dưới rộ lên tiếng vỗ tay. Tôi đẩy tay Văn Đào ra: “Sao vẫn còn chơi trò này? Lần trước không phải nói rõ ràng rồi sao?”

“Em có quyền của em, anh cũng có quyền của anh. Chúng ta không quấy rầy nhau là được, Hơn nữa, chẳng nhẽ em muốn mất mặt trước người mình thích sao?” Văn Đào nhỏ giọng nói.

Tôi có chút cảm ơn Văn Đào, biết anh ta có lòng tốt tới cứu tôi, nhưng tôi cũng không dám chắc mình có muốn thể hiện trước mặt Tiểu Tây hay không. Chu Ly nói, người bị từ chối luôn là người cam chịu, tưởng tượng chính mình thay đổi hình tượng để đối phương nhìn mình với cặp mắt khác xưa. Tôi đã từng như vậy, nhưng hiện giờ tôi bỗng nhiên không còn sự hăng hái đó nữa. Không biết tôi đã trưởng thành hơn hay vì cái khác.

Khi ở trên tàu hỏa, mọi người phát huy tinh thần đoàn đội, tất cả đều chơi tú-lơ-khơ, bài nói dối, hơn nửa đêm rồi vẫn chưa có ý định ngừng tay, làm cho những hành khách khác trong toa không tài nào ngủ được. Ngược lại, tôi có chút chờ mong, không hiểu những người này làm sao có thể có ý chí thiên hạ, quay lại đèn đáp quê hương. Ông anh kia đánh nhằm bài đang bĩu môi giậm chân, nếu cửa sổ tàu hỏa có thể mở ra, có lẽ đã nhảy khỏi xe tự sát rồi.

Từ sau khi Như Đình biết sự kiện say rượu lần trước của tôi, thái độ của cô ta đối với tôi xuống dốc không phanh, nhìn thấy tôi như nhìn thấy bệnh dịch. Tôi rất muốn nói cho cô ta biết, nếu cô ta muốn báo thù, tôi không ngại để cô ta hôn tôi một cái. Lúc này, cô ta đang gọt táo cho Phương Dư Khả ăn, Phương Dư Khả đang nhìn ra ngoài cửa sổ không nói không rằng. Tiểu Tây ngồi đối diện bọn họ đang nhắm mắt dưỡng thần. Văn Đào ngồi cạnh tôi đang chỉ huy người ta đánh bài từ xa. Còn tôi giả dạng thánh nữ, đang đọc quyển “địa lý quốc gia”. Trước đây, trên xe lửa, Phương Dư Khả cũng vừa xoay bút vừa đọc “địa lý quốc gia”, lúc đó tôi còn mắng cậu ta giả vờ giả vịt. Hiện giờ tôi không đọc “tri âm” nữa, cũng bắt đầu đọc tạp trí tri thức. Khi ở chung quá lâu sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, sau đó càng ngày càng hiểu đối phương, càng ngày càng giống đối phương. Ví dụ như tôi biết Phương Dư Khả nhìn ra ngoài cửa sổ không phải vì cậu ta buồn phiền chuyện gì, chỉ vì Văn Đào đang ngồi cạnh tôi, nếu cậu ta không nhìn ra ngoài cửa sổ thì sẽ nhìn thấy bộ dạng đang huyên thuyên bừa bãi của anh ta, mà cậu ta không muốn nhìn thấy anh ta như vậy.

Sau đó, khi tôi đang ngủ thì mơ màng tỉnh lại, cảm giác có người đắp một cái áo cho tôi, lại cảm giác có hai người đang nhỏ giọng cãi vã, có người nói: “Tôi thích Lâm Lâm, không, tôi yêu cô ấy. Tôi sẽ nói với cô ấy. Trước đó, mong anh tự trọng.” Tôi muốn mở mắt ra, nhưng thần ngủ có ma lực hơn thần bát quái, tôi lại nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng, khi tỉnh lại, tôi nhớ lại cuộc đối thoại đêm qua, không biết là thật hay là mơ. Tôi bỗng nhiên hy vọng nó là thật, bởi vì tôi nhớ mang máng giọng nói đó giống giọng của Phương Dư Khả. Trong lúc đó, thái độ của Văn Đào lại không giống trước nữa, dĩ nhiên tôi có chút mừng rỡ, giống như một ít chỗ trống được lấp đầy, một ít khát vọng gần ngay trước mắt.

Đáng tiếc, đây chỉ là mong muốn. Tôi còn chưa ngốc đến mức chạy đi hỏi kết quả. Một lần thổ lộ trước kia đã đủ tổn thương rồi.

Giờ tôi chỉ có thể cảm thán, tôi đã thích Phương Dư Khả, đó là sự thật không tránh được. Tình cảm bắt đầu từ lúc nào, ngay cả tôi cũng không rõ nữa. Là khi cậu ta dạy tôi bơi? Hay khi cậu ta đưa thuốc cho tôi? Hay khi cậu ta dạy tôi học bồ túc? Hoặc là khi chúng tôi cùng xem pháo hoa? Xem ra, chúng tôi đã ở bên nhau rất lâu rồi, lâu đến nỗi chính tôi cũng đã quên không hỏi, vì sao chúng tôi lại ở bên nhau lâu như vậy.

Nhưng, hiện giờ tôi cũng không dám hỏi...

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Kỳ Nghỉ Hè Thực Tế 2

Sau khi về đến nhà, phó cục trưởng cục giáo dục đón tiếp chúng tôi rất ân cần, còn nhiệt tình dào dạt phát biểu một bài kiểu như “Ngày hôm qua các em tự hào vì quê hương, ngày hôm nay quê hương tự hào vì các em”. Máy quay của kênh truyền hình thị trấn lúc ẩn lúc hiện trước mặt chúng tôi, mỗi lần đảo tới tôi, tôi lập tức nghiêm chỉnh ngồi thẳng lưng, vừa lia sang bên cạnh, tôi lập tức hai mắt vô thần, ánh mắt dại ra. Vì vậy, trên TV thường thấy chính diện thì tôi hăng hái khí phách, nhìn nghiêng lại thấy tôi tinh thần uể oải, giống như không phải cùng một người.

Nhiệm vụ của ngày đầu tiên là trở lại những trường học trọng điểm, tư vấn cho các đàn em sắp thi vào cấp ba và đại học. Tinh thần học tập của thị trấn chúng tôi rất cao. Kỳ nghỉ hè của cấp ba gần như là học kì ba.

Khi đi qua phòng học, nhìn thấy sách giáo khoa bày đầy trên bàn, tôi cười như điên thái. Tôi có loại cảm giác như con dâu biến thành mẹ chồng, hãnh diện tới mức làm tôi vô cùng thỏa mãn.

Bước vào hội trường, thấy trên đài đã sắp xếp mấy bục giảng thành hình tròn. Dưới đài là học sinh cấp ba đông nghịt. Anh Dư đứng trên bục diễn thuyết trung tâm mà lên tiếng, dùng một câu hút hồn “Bắc Đại cũng không phải giấc mơ” để kết thúc, dưới đài tiếng vỗ tay như sấm. Sau khi cho mọi người một bài phát biểu dài, được mọi người ngưỡng mộ xong, anh Dư nhiệt tình mời các học sinh tự do đặt vấn đề.

Nhìn một hội trường toàn là đầu, tôi ung dung tựa lưng vào ghế, xem mọi người hỏi đáp. Tôi nghĩ, trước đây ở phổ thông tôi cũng chẳng có tiếng

tăm gì, rất nhiều người, không, tất cả mọi người đều không biết tôi tên gì, cũng một nhà trường đã phải khắc cái đầu tôi trên “cột sỉ nhục” hoàn toàn khác, tôi coi như có thể ẩn thân được.

Một cô gái đeo mắt kính đứng lên hỏi: “Vấn đề khó khăn nhất hiện nay của em là tiếng Anh, em không nhớ được nhiều từ mới. Các anh chị có bí quyết gì không ạ?”

Một đàn chị ngồi giữa nhiệt tình đứng lên trả lời: “Muốn nhớ từ phải tận dụng mọi cơ hội để học. Trước đây khi chị sấy tóc hoặc chờ xe bus đều mang theo một cuốn sổ tay tiếng Anh. Thời gian như nước chảy, phải biết tận dụng.”

Tôi nhớ ra rồi, vị đàn chị này chính là người cứ đánh cầu lông một cái lại lấy sổ tay ra học từ, sau đó lại đánh cầu một cái nữa, mà trong lời đồn đại hay nói. Vừa học vừa tập thể dục, là ngôi sao sáng mà chúng tôi không thể chạm tới. Tôi nhìn chị ta với cặp mắt khác xưa, nghĩ thầm, chỉ sợ cả đời này dù có giết tôi tôi cũng không đạt được trình độ đó. Tôi và bọn họ vĩnh viễn là hai loại người khác nhau. Ngồi bên cạnh tôi toàn là ngọ hổ tàng long, tôi nên đem ghế xuống dưới ngồi.

Văn Đào ngồi bên cạnh nhẹ giọng hỏi: “Em bị cảm động rồi à?”

Tôi cười nhạt: “Tôi đang buồn phiền, tôi vĩnh viễn chênh lệch với loại người trí thức như các anh. Ví dụ như, các anh nói thời gian như nước chảy, nếu là tôi, tôi sẽ không nói như vậy.”

Văn Đào hỏi: “Vậy em sẽ nói thế nào?”

Tôi sẽ nói: “Thời gian như ngực con gái, xờ xờ lại nắn nắn, chắc chắn vẫn chỉ có như thế.”

Văn Đào không để ý đến hình tượng mà cười như điên trên diễn đài. Bà chị kia tưởng mình nói sai, hoảng hốt quay đầu nhìn anh ta. Còn Văn

Đào vẫn co quắp nằm úp trên bàn không dậy được. Phương Dư Khả và Như Đình ngồi bên phải đại khái cũng nghe được câu nói của tôi. Mặt Như Đình đỏ bừng. Chỉ có Phương Dư Khả vẫn bình tĩnh xoay bút, mép hơi nhếch lên một nụ cười. Cậu ta có lẽ đã sớm quen với cách nói chuyện của tôi, không còn hoảng sợ nữa rồi. Thói quen này thật là tốt.

Phần đặt câu hỏi tiến hành rất sôi nổi, tôi không khỏi cảm thán học sinh bây giờ sống nhanh quá, mười vấn đề thì có đến chín cái là XX có bí quyết gì, YY có bí quyết gì. Thật sự là khó xử mấy thạc sĩ khoa học tự nhiên này còn phải vượt rào trèo sang làm nhà ngôn ngữ học.

Bỗng nhiên một nam sinh đứng lên hỏi: “Xin hỏi Chu Lâm Lâm có ở đây không?”

Lòng tôi chùng xuống, chẳng lẽ tôi từng qủy nợ? Nếu không sao giờ còn có người nhớ tên tôi?

Tôi đứng lên gạt đầu, ý bảo chính là kẻ bất tài này.

Nhìn qua có vẻ cậu ta là tên tiểu quý tinh nghịch, thấy tôi đứng lên, cậu ta rất vui vẻ: “Em nghe nói, khi chị học cấp ba, thành tích rất không ổn định, cuối cùng làm thế nào trong thời khắc mấu chốt nhất chị lại phát huy được trạng thái tốt nhất? Còn nữa, chị có thể thích ứng với Bắc Đại chưa? Tìm được bạn trai chưa?”

Ông trời lúc nào cũng ra đề khó với tôi. Ví dụ như ban ngày ban mặt, trước mặt công chúng, lại có người dám lấy chuyện tình cảm của tôi ra để bắt quái. Còn nữa, mấy chuyện như thành tích của tôi không ổn có cần cường điệu như vậy không?!

Tôi duy trì phong độ: “Cảm ơn em đã quan tâm. Chị sẽ trả lời từng vấn đề của em. Đầu tiên là vấn đề đột nhiên phát huy. Mọi người muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Người bên dưới rất phối hợp nói: “Nói thật!”

Tôi cười thỏa mãn, loại cảm giác được chỉ huy người khác này đúng là không tệ, thảo nào có nhiều người muốn tranh chức hội trưởng hội học sinh như vậy: “Nói thật thì, lúc đó trong đầu chị chỉ có một suy nghĩ: thi xong, mình sẽ được giải thoát, có thể chơi bời suốt đêm cũng chẳng ai quản. Chính suy nghĩ này đã nâng đỡ chị tới cuối cùng. Khi mọi người đi thi, không nên suy nghĩ những vấn đề như nếu làm bài kém thì phải làm thế nào. Nếu thật sự bài làm không tốt, lo lắng cũng vô ích. Nguyên tắc đầu tiên của những kẻ lừa: đừng để chuyện đã xảy ra làm mình đau đầu.”

Dưới đài, bầu không khí rất thân thiện.

Tôi tiếp tục nói: “Nguyên tắc thứ hai của những kẻ lừa: không nên lo lắng đến những vấn đề có thể làm tốt bằng bản năng. Ví dụ như chuyện có thích ứng được với Bắc Đại hay không. Thích ứng một nơi nào đó là bản năng của con người. Khó là ở chỗ, khả năng thích ứng của một người có mới hay không, có cao hay không mà thôi. Tất cả những học sinh tới Bắc Đại, chậm thì một tháng, lâu thì một năm sẽ thích ứng với hoàn cảnh, nhưng có rất nhiều người dừng chân, cả bốn năm đều bị vây trong một loại trạng thái duy nhất, sau đó thì không cần phải thích ứng nữa; có khi còn có người thích ứng rồi sẽ sử dụng bản thân và tài nguyên của trường học để thay đổi hoàn cảnh, thay đổi chính mình, loại người này chính là trạng thái thứ hai. Đáng tiếc chị là loại sinh vật chậm chạp, là người cần một năm mới thích ứng được, vì vậy cũng không rõ chị đang ở loại trạng thái nào nữa.”

Dưới đài rất yên tĩnh, tôi thỏa mãn chuyển tới đề tài tôi không muốn trả lời nhất: “Vấn đề thứ ba là vấn đề cá nhân, em trai tò mò đã hỏi lung tung thì chị cũng suy nghĩ vớ vẩn. Nguyên tắc thứ ba của những kẻ lừa: ta không đi đến, núi tự tiến lại. Chị đợi ông trời rải mưa hoa xuống là được...”

Mọi người nhiệt liệt vỗ tay, tôi hoàn thành nhiệm vụ, cúi người ngồi xuống.

Văn Đào nhìn tôi như lần đầu tiên gặp mặt: “Ván cầu, em thật có tài nha.”

“Những thứ lừa người như thế anh cũng tin. Ngoại trừ câu “em trai tò mò đã hỏi lung tung thì chị cũng suy nghĩ vớ vẩn” kia phát ra từ trong tim thì những câu khác đều là nói bừa, vậy cũng tin...”

Buổi tối, đoàn chúng tôi được mời ăn cơm. Vì biểu hiện đặc biệt trong buổi gặp mặt chiều nay, tôi được sắp xếp ngồi chung một bàn với phó cục trưởng Đàm. Phương Dư Khả là cháu thầy hiệu trưởng, có vẻ quen thuộc với phó cục trưởng, Văn Đào là khách quý, vì vậy chúng tôi đều được xếp vào vị trí VIP.

Phó cục trưởng là một ông bác giản dị gần gũi, tự mình rót rượu và gọi đồ uống cho mọi người. Khi tới lượt tôi còn hỏi một câu: “Em uống rượu hay nước ngọt?” Hôm nay tinh thần tôi không tệ, vừa định nói “uống rượu” đã nhìn thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Phương Dư Khả, tôi biến thành nhát gan: “Uống nước ngọt là được rồi ạ. Em bị cấm uống rượu.”

Phó cục trưởng tuy là một ông bác nhưng lại là một Chu Bá Thông tràn ngập tinh thần thập bát quái: “Vì sao lại bị cấm? Nghe bài phát biểu của em buổi chiều, bằng kinh nghiệm nhiều năm rượu trường của thầy, tửu lượng của em hẳn là không tệ. Trong tiệc rượu, con gái không thua kém con trai.”

Thật sự là một ông bác đáng yêu, tôi gãi gãi đầu nói: “Trước đây, khi quá chén, suýt chút nữa em lỡ tay làm hỏng chuyện lớn của người ta. Không dám uống nữa.”

“Ha ha...” Ông bác cười sang sảng, cái đầu như Địa Trung Hải vô cùng chói mắt dưới ánh đèn. “Thầy có một đứa cháu, sang năm sẽ lên cấp

ba, tính cách rất giống em, chơi bời nghịch ngợm, lại không thích học hành. Lát nữa giới thiệu cho em biết, em giúp nó tu tỉnh học tập. Coi như thầy mời em làm gia sư, không biết em có nể mặt không đây...”

Nói thừa, tôi sao có thể không nể mặt? Xung quanh đây người, thầy lại mời tôi, tôi được yêu quý đến phát run rồi. Nhưng tính cách tôi cũng đâu có ác liệt như thế, đoán chừng điểm giống cháu trai nhà thầy nhất chính là không thích học hành ấy.

Tôi cười nịnh nọt: “Thầy quá khen. Em đâu đến mức ấy... Nhiều lắm em cũng chỉ biết cách nói đùa một chút thôi. Nói thật, em chưa từng làm gia sư, hơn nữa, thành tích phổ thông cũng tương đối thảm hại, thua xa cách anh chị đang ngồi đây ạ.” Quan trọng nhất, kỳ nghỉ hè quý giá của tôi cũng không phải dùng để kèm cặp cháu trai thầy, chỉ tổ tốn thời gian vô ích.

“Không sao, không sao.” Ông bác vội vã xoa tay, “Tính tình nó chỉ là hơi nóng nảy một chút thôi, em không cần gia sư đặc biệt cho nó, có thời gian thì khuyên bảo nó một chút là được. Về phương diện học tập, Tiểu Khả tới giúp đỡ là thầy yên tâm rồi.” Vừa nói ông vừa chỉ vào Phương Dư Khả ngồi bên cạnh.

Phương Dư Khả cười cười: “Đàm Dịch vẫn chưa chịu ngồi yên cho em dạy đâu ạ...”

Aiz, tôi cứ tưởng cậu ta chỉ là dòng dõi thư hương, thì ra lại còn có quan hệ với quan chức chính phủ như vậy nữa...

Tôi thấp giọng nói: “Hiện giờ đang thịnh hành tình yêu chị em, thầy không sợ cháu trai thầy nhầm trúng em sao.”

Lỗi tai ông bác lại nhảy bén thái quá: “Ha ha, yên tâm đi, chỉ cần nó có quyết tâm lớn như thế, thầy không có ý kiến.”

Hừ, vừa khen thầy đáng yêu, sao giờ đã nói xấu em như vậy. Phẩm chất của tôi kém thế sao? Cái gì gọi là có quyết tâm lớn. Bà chị đây rất cao giá, có biết không?

Văn Đào ngồi bên cạnh cười: “Phó cục trưởng Đàm yên tâm đi, về cơm bán thì cháu thầy không đi trên con đường này được, có em phòng thủ rồi. Loại chuyện vừa phải nhắm mắt vừa phải giậm chân mới có quyết tâm làm này, cứ để em gánh vác là được rồi.”

Không ngờ sau khi ăn cơm tối xong, tôi đã gặp được Đàm Dịch có tính cách rất giống tôi trong truyền thuyết. Vừa lúc Đàm Dịch tìm ông bác có việc, ông ấy liền cuống lên để lại chỗ cho chúng tôi nói chuyện một mình, bồi dưỡng chút tình cảm.

Những tên nhóc nhỏ tuổi hơn tôi, vẻ ngoài đẹp trai, tôi gọi bọn hần là baby, vẻ ngoài xấu xí, tôi gọi bọn hần là oắt con. Nhưng Đàm Dịch ở giữa hai loại đó, nói cậu ta đẹp trai, tuyệt đối chỉ ở cấp bậc cỏ dại, nói cậu ta xấu xí, tuyệt đối vẫn có nữ sinh ngây thơ gửi thư tình cho cậu ta. Ngày đó còn chưa thịnh hành vẻ đẹp công tử bột trung tính, nhưng tên nhóc này đã có xu hướng dựa vào gia đình.

“Chị chính là người dùng vận may để đỡ Bắc Đại?” Đàm Dịch nhướng lông mày hỏi tôi.

Thật không lẽ phép, chị hai đây cũng không phải loại ăn không ngồi rồi: “Đúng, cái người không cần tốn nhiều sức, dựa vào ông bà tổ tiên để đỡ Bắc Đại chính là kẻ hèn này.”

“Cũng chưa có bạn trai?” Đàm Dịch dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn tôi.

Bài phát biểu buổi chiều thật sự truyền đi quá nhanh, lần thứ hai tôi kiểm nghiệm câu nói chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn xa vạn dặm.

“Yên tâm đi, không phải tới gia sư ở nhà cậu sao? Tôi sẽ không quấy rầy cậu. Bạn trai tôi muốn tìm dù thế nào cũng phải là một người nam tính. Tôi không có xu hướng thích shota*.”

* Shota: chỉ những bé trai nhỏ tuổi, vẻ ngoài đáng yêu

Tuổi trẻ dễ nổi nóng, Đàm Dịch bật người nổi giận: “Chị nói chuyện cẩn thận một chút.”

Tôi ghét nhất cái loại công tử bột này, hơn nữa ông nội nhà mi cũng chẳng phải quan lớn gì. Bà chị đây đã tới Bắc Kinh, ông nội mi chỉ ở cục giáo dục, không quản được chị đây, sợ quái gì mi?

Tôi cười hì hì: “Cậu chưa trải nghiệm sức mạnh của Phương Dư Khả phải không? Có việc bé con con thế này mà đã không nhìn được rồi?”

Đàm Dịch dè dặt hỏi: “Chị rất quen thuộc với anh Tiểu Khả?”

“Đương nhiên quen, quen đến phát mệt đi được. Cậu thân thiết với cậu ta lắm hả? Nhưng gọi là anh Tiểu Khả thật sự rất dễ làm người ta liên tưởng tới một ít hình ảnh không trong sáng. Cậu không phải thụ chứ?”

“Có ý gì?”

Aiz, là người ta quá thuần khiết hay là tôi quá bỉ ổi, tôi đành phải nói: “Ý của tôi là, giới tính của cậu bình thường chứ?”

Đàm Dịch quả nhiên bị chọc giận, nhưng chỉhung hăng nói một câu: “Chị nói chuyện cẩn thận một chút.” Công lực quá kém, ông nội cậu ta sao có thể thấy cậu ta giống tôi nhỉ? Người có tài ăn nói trêu đùa thiên hạ như tôi sao có thể so với loại người ăn nói ngọng nghịu thế này?

Không ngờ lần đầu tiên gặp mặt đã dùng cách này để kết giao. Nhưng không đánh không thành bạn, sau đó, thật ra Đàm Dịch rất dễ đối phó, chỉ

cần ỨC HIẾP THĂNG NHÓC, THĂNG NHÓC SẼ NGHE LỜI, NÓI CÁCH KHÁC, THĂNG NHÓC NÀY TRÀN NGẬP KHÍ CHẤT CHỊU NGƯỢC.

Bởi vì mối quan hệ với ông nội cậu ta, Đàm Dịch đặc biệt gia nhập hàng ngũ thực tế của chúng tôi.

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Kỳ Nghỉ Hè Thực Tế 3

Công việc thực tế vài ngày sau đó chủ yếu là tham quan dây chuyền dệt sợi và khu triển lãm. Trong suốt buổi tham quan, mỗi lần Như Đình nói chuyện với Phương Dư Khả, Đàm Dịch lại xuất hiện như oan hồn, cũng không ngừng hỏi Phương Dư Khả những vấn đề chuyên nghiệp như “anh có biết tốc độ của con thoi là bao nhiêu không?”, “trong quá trình tẩy trắng có điểm gì cần chú ý?”, chọc cho Như Đình đặc biệt khó chịu, nhưng cũng không biết phải nói gì.

Nỗi thèm khát bát quái của tôi bắt đầu rục rịch, không chịu khống chế của lý trí nữa, tôi tìm một khoảng thời gian phù hợp, kéo Đàm Dịch sang một bên: “Cậu có thù oán với Như Đình à? Là thù giết cha hay mối hận đoạt chồng?”

Vẻ mặt Đàm Dịch lại rất ung dung: “Không thù không oán.”

Tôi vỗ đầu cậu ta một cái: “Nói cho hết lời đi, làm bà chị đây ăn mất ngon, chán sống rồi hả?”

Đàm Dịch đành phải khai thật: “Nhà em và nhà anh Tiểu Khả chơi thân với nhau. Từ nhỏ em đã biết anh Tiểu Khả không thích Như Đình, nhưng vì quan hệ trong nhà mà không thể không chăm sóc Như Đình. Aiz, anh Tiểu Khả thật đáng thương...”

Tôi liếc mắt nhìn cậu ta: “Sao cậu biết người ta không thích Như Đình? Bọn họ là thanh mai trúc mã, đây gọi là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ ngã. Ân ân ái ái, anh anh em em, cậu chia uyên rẽ thúy, làm ngân hà chia tách Ngưu Lang Chức Nữ còn không biết?”

Đàm Dịch đặc ý nói: “Nếu anh Tiểu Khả thật sự thích Như Đình, bọn họ đã thành đôi từ lâu. Vì sao đến giờ còn chưa thành?”

Nghe được câu trả lời của Đàm Dịch, tuy không biết là thật hay giả, nhưng trong lòng tôi cũng dâng lên một cỗ vui mừng. Bọn họ chưa thành một đôi, có phải chứng tỏ tôi còn một tia hy vọng hay không? Aiz, tôi lưu lạc tới thảm cảnh này từ khi nào vậy?

Đàm Dịch sát lại nói tiếp: “Chị thích anh Tiểu Khả có phải không?”

Tôi hoảng hốt xua tay loạn xạ: “Nói vớ vẩn cái gì đấy? Nói với cậu rồi, tôi với anh Tiểu Khả nhà cậu chỉ là rất quen thuộc thôi. Không có quan hệ gì khác...”

“Vậy vẻ mặt sung sướng vừa rồi của chị là thế nào? Nếu chị thích, em có thể giúp chị. Nói tổng thể thì chị cũng không tệ.”

Tôi cười dâm dăng: “Đúng không? Tôi cũng biết bản thân tôi không tệ.”

Đàm Dịch lập tức làm động tác té xỉu: “Thật ra em chỉ tùy tiện nói một chút thôi.”

Mấy ngày tiếp theo, Đàm Dịch đùa đùa gọi tôi là “chị dâu”. Tuy tôi nghe nhân xưng này rất vừa lòng, nhưng thời gian đầu tôi còn giả vờ rụt rè, nói với cậu ta gọi như vậy rất quá đáng, hơn nữa Như Đình vẫn còn đang ở đây, không thấy cô ta giận tới mức mũi cũng lệch đi sao? May mà Văn Đào nhận được điện thoại từ Bắc Kinh, phải đi làm một bộ sưu tập các danh nhân, bị ép phải bay về Bắc Kinh trước, nếu không anh ta nhất định sẽ chém tên nhóc này.

Buổi tối hôm sau, đoàn chúng tôi bỗng nhiên nổi hứng muốn đi mấy quán ăn ven đường cách khách sạn không xa. Nhưng ra khỏi khách sạn mới nhớ ra đang là giữa hè, bên ngoài đang lất phất mưa nhỏ. Ô của khách sạn

chuẩn bị không nhiều lắm, chúng tôi chia thành từng nhóm hai người che ô xuất phát. Khi đến lượt tôi, anh Dư nói: “Thiếu ô rồi. Tạ Đoan Tây, cậu và Chu Lâm Lâm che chung một cái ô đi trước đi. Máy người chúng tôi sẽ bắt xe tới sau.”

Đại ca đã lên tiếng, tôi cũng không tìm ra lý do gì để từ chối, đành phải xuất phát. Trong lòng cũng đã chuẩn bị cho một đoạn đường xấu hổ.

Hạt mưa tí tách rơi vào mặt trên của ô, tôi và Tiểu Tây sóng vai bước đi. Đây là chuyện mà trước đây tôi đã ao ước biết bao, đáng tiếc hiện tại ngoại trừ cảm thán cảnh còn người mất, cũng chẳng vui mừng nhảy nhót như trong tưởng tượng.

Tiểu Tây lại mở lời trước: “Lâm Lâm thích Dư Khả à?”

Tôi hít vào một hơi: “Không có, không phải em thích anh sao?”

Tiểu Tây mỉm cười: “Khi em nói được như vậy, chứng tỏ em đã không còn thích anh nữa rồi.”

Chúng tôi cùng nhau bước qua một vũng nước đọng. Tôi không phản bác lại, bởi vì câu nói “không phải em thích anh sao?” vừa rồi của tôi cũng giống như “hôm nay không phải anh vừa ăn cơm sao?”, vừa tùy ý vừa tùy hứng, không nóng không lạnh, không có thêm bất cứ cảm xúc gì.

Tiểu Tây tiếp tục nói: “Bây giờ Đàm Dịch gọi em là chị dâu, vẻ mặt hưởng thụ của em làm tất cả mọi người đoán ra được, em thích cậu ấy. Lúc trước khi em nói em thích anh, em biết vì sao anh lại nhìn Phương Dư Khả rồi mới nhìn em không? Bởi vì anh cảm giác hai người các em là hai đứa trẻ đang cự nự nhau, rõ ràng thích nhau rồi mà còn không biết, còn muốn lôi cả anh xuống nước...”

“Khi đó em thật sự chưa thích cậu ấy...” Tôi càng nói càng nhỏ.

Tiểu Tây cười: “Khi đó không thích, chính là thừa nhận bây giờ thích rồi. Ha ha. Nhiều khi chúng ta thích một ai đó từ khi nào, chính chúng ta cũng không biết. Chúng ta bị rất nhiều chuyện làm bối rối, cho rằng một thời tim đập hay rung động chính là tình yêu mà chúng ta cần, mà quên mất người ở bên cạnh đã dung túng cho chúng ta rung động với một người khác. Em nói lúc đó em chưa thích Dư Khả, vậy vì sao từ trước đến nay em không thích Như Đình?”

“Rất nhiều người không thích Như Đình, bởi vì cô ấy... quá kiêu ngạo, có lẽ cuộc sống quá giàu có, chúng em ghét sự giàu có mà thôi.”

“Em xác định bởi vì ghét sự giàu có chứ không phải vì cô ấy ở cạnh Dư Khả?”

“Chờ một chút, vừa rồi, vừa rồi, có phải anh nói “thích nhau” không?”
Phản ứng của tôi hình như vĩnh viễn chậm hơn người khác một nhịp.

Tiểu Tây lộ ra má lúm đồng tiền: “Đúng vậy, anh có nói. Dư Khả thích em.”

Đàm Dịch nói Phương Dư Khả không thích Như Đình, tôi coi đấy là lời nói giận dỗi của trẻ con, nghe cho vui rồi thôi, nhưng lời nói của Tiểu Tây thì khác. “Không thể... Cậu ta rõ ràng thích Như Đình.”

“Rất nhiều chuyện chỉ cần hỏi là biết đáp án. Cần gì phải khổ sở suy nghĩ một mình?”

Tôi cúi đầu không nói gì. Đáp án mà Tiểu Tây cho tôi làm tôi quá khiếp sợ, khiếp sợ đến mức tim cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiểu Tây tiếp tục nói: “Ngày mai là 18, là sinh nhật Dư Khả. Anh có ý nhắc nhở em một chút.”

Tôi như con cá dưới đáy biển, mồm há ra ngậm lại nhưng không phát ra âm thanh.

“Món quà 20 tuổi tốt nhất, em suy nghĩ kỹ đi.” Tiểu Tây thích thú nhìn vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người của tôi.

Trong quán ven đường, tôi ngồi yên bên cạnh Tiểu Tây nhưng ánh mắt từ lâu đã hướng về phía Phương Dư Khả ở bên kia. Thích tôi thì phải nói sớm một chút chứ, buồn bực gì mà ngồi xa như vậy, tôi hỏi thế nào được. Có đúng là thích tôi không nhỉ? Hay là Tiểu Tây đoán mò?

Tôi rối loạn vò đầu, vẻ mặt căm hờn nhìn thức ăn trên bàn mà không nói lời nào.

Đàm Dịch thấy tôi như vậy, sát lại hỏi: “Chị dâu, vẻ mặt chị rất thối, có phải bị anh Tiểu Khả bắt nạt không?”

Tôi dùng sức gật đầu.

Đàm Dịch lại chạy sang bàn của Phương Dư Khả, nói với cậu ta: “Chị dâu nói anh bắt nạt chị ấy, vì vậy hiện giờ chị ấy rất buồn bực.”

Phương Dư Khả ngẩng đầu nhìn tôi, rồi lại nhìn Đàm Dịch: “Em nói với cô ấy, để ý lại đầu tóc một chút, đừng làm ra vẻ anh thật sự dứt tóc bắt nạt cô ấy.”

Tôi trừng mắt lườm cậu ta. Aiz, cậu ta sao có thể thích tôi, có ai lại tổn thương người mình yêu như thế sao?

Tôi quay đầu hỏi Tiểu Tây: “Có phải mắt anh sang vành rồi không. Đây phải gọi là nghiệt duyên, cãi nhau ngược nhau mới gọi là thích chăng?”

Tiểu Tây cười nói: “Thật ra, muốn đạt được mục đích rất đơn giản, em phối hợp với anh là được.”

Tôi hỏi: “Phối hợp thế nào?”

Tiểu Tây đưa tay vuốt mái tóc rối bù của tôi: “Em chỉ cần cười với anh là được rồi.”

“Vậy chẳng phải em biến thành tên gốc à?”

“Em có muốn biết trong lòng cậu ấy đang nghĩ gì không?”

Tôi vội vàng gật đầu.

“Chúng ta cứ ra vẻ mờ ám một chút là được. Tên nhóc này từ ngày em nói với anh một đống những lời lẽ khó hiểu ở nhà cậu ta xong là trở mặt lạnh nhạt với anh. Thôi thì anh làm bia đỡ đạn, hy sinh để tác hợp cho các em, tích chút công đức cũng được.”

“Cái này anh không cần thí nghiệm nữa. Nói đến mờ ám, Văn Đào là cao thủ, cậu ấy cũng không nói gì với em. Tuy bọn họ có âm ỉ một trận, nhưng em thật sự xác nhận cũng không phải cãi nhau to gì.”

“Sao em có thể đặt Văn Đào cùng cấp bậc với anh? Anh là người em đã quang minh chính đại thổ lộ; Văn Đào là người em đã quang minh chính đại từ chối.”

Tôi nghĩ thấy rất có đạo lý, liền cười gian: “Mờ ám thế nào? Hắc hắc... Muốn em ôm anh không?”

Tiểu Tây nhìn tôi như nhìn biến thái: “Có phải em muốn nhân cơ hội ăn đậu hũ của anh không?”

“Xì, ai muốn ăn đậu hũ của anh? Tuy nửa năm trước em có nghĩ đến...”

Tiểu Tây dịu dàng cười, bóc một viên lạc đặt trong đĩa của tôi: “Bắt đầu mờ ám.”

Tôi nhìn anh một chút, hiểu ra: “Tiểu Tây, em thật sự không nhìn ra là anh có thiên phú này! Đương nhiên em sẽ không bại dưới tay anh đâu.” Tôi cầm lấy giấy ăn thô ráp trên bàn, hướng vào mồm Tiểu Tây ra sức lau.

Nụ cười của Tiểu Tây cứng lại: “Còn chưa qua sông mà em đã vội phá cầu?”

Tôi cười ha hả: “Văn hóa xã hội chủ nghĩa nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa chính là do vô số chữ “phá” tạo thành, em chỉ thuận theo thủy triều thôi.”

Tiểu Tây vẫn tươi cười: “Có muốn uống chút rượu không?”

Tôi lắc đầu: “Em đã hứa với Phương Dư Khả sẽ không uống rượu nữa.”

Tiểu Tây thở dài: “Sao diễn kịch em cũng không biết thế? Giờ không uống thì còn đợi lúc nào?” Nói xong, Tiểu Tây nói với người bán hàng, “Cho hai chai bia!”

Tôi bất an nhìn về phía Phương Dư Khả ở bên kia, phát hiện mặt cậu ta dài như mặt ngựa, rất giống gương mặt của Lý Vịnh, người dẫn chương trình “phi thường 6+1”.

Tôi lập tức đầu hàng: “Không uống, không uống... Nói chuyện, nói chuyện là được rồi.”

Tiểu Tây lại dùng vẻ mặt bình tĩnh bặt nắp chai bia: “Không phá thì không xây được. Sau này yêu nhau thì nghe lời cậu ta cũng chưa muộn.”

Nói xong anh liền giúp tôi rót bia, nói khẽ bên tai tôi: “Dù thế nào anh cũng phải tống tiễn em đi trước sinh nhật của cậu ta.” Tôi nghe xong không khỏi gian tà cười với anh.

Người chạy tới đầu tiên chính là Đàm Dịch: “Chị dâu, chị không tuân thủ nữ tắc.”

Tiểu Tây cười nói với Đàm Dịch: “Anh chưa cưới, cô ấy chưa gả, sao có thể là không tuân thủ nữ tắc?”

Đàm Dịch bĩu môi, không biết phải bắt bẻ lại thế nào, uất ức đi về phía Phương Dư Khả nhìn cậu ta. Phương Dư Khả cúi đầu, coi như không nghe thấy.

Tôi có chút nhụt chí: “Chúng ta diễn có phải quá giả tạo không?”

Tiểu Tây ôm vai tôi: “Đó là vì còn chưa đủ quyết tâm. Cười với đại gia một cái.”

Tôi nhìn cánh tay trên vai: “Anh không cảm thấy chúng ta là một đôi gian – phu – dâm – phụ à?”

Vừa nói xong, tôi đã thấy Phương Dư Khả đi tới, hung hăng giật một cái ghế ra, ngồi xuống cùng bàn với chúng tôi.

Tiểu Tây chớp chớp mắt với tôi: “Lâm Lâm, em cắt tóc xong đẹp hơn rất nhiều...”

“Vậy sao?” Tôi phát ra nụ cười từ tận đáy lòng. Tôi nghĩ Tiểu Tây sợ tôi bị lộ tẩy nên mới một mình làm chủ cuộc chiến.

“Cô gái như em, tính cách tốt, không câu nệ tiểu tiết, lấy về nhà là tốt nhất.”

“Quá khen, quá khen.” Tôi cười toe toét.

“Em đừng đối tốt với Văn Đào, người như cậu ta sao có thể xứng đôi với tiên nữ như em.”

Khóe miệng tôi cũng sắp kéo đến mang tai: “Không tốt với anh ta, không tốt với anh ta. Em thích ai anh còn không biết...”

Phương Dư Khả bỗng nhiên đứng lên, nổi giận đùng đùng nói với tôi: “Cô ra đây.”

Tôi ngoan ngoãn đứng lên, len lén làm mặt quỷ với Tiểu Tây, cúi đầu đi ra ngoài với Phương Dư Khả.

Bên ngoài mưa bụi triền miên, Phương Dư Khả chìa tay vẫy xe. Xe vừa dừng lại lập tức nhét tôi vào bên trong.

Phương Dư Khả nói với tài xế: “Làm ơn tới nhà trẻ ở ngoại thành.”

Tôi hỏi: “Buổi tối còn muốn ra ngoại thành làm gì? Cậu muốn mưu sát à?”

Phương Dư Khả gật đầu: “Đoán đúng rồi, nghĩ cô quá ồn ào, giết đi để thế giới yên tĩnh.”

Tôi không nói nữa, xem ra Phương Dư Khả thật sự tức giận. Tuy tôi thật sự rất vui vì cậu ấy ghen, nhưng trong lòng lại có chút thấp thỏm bất an, cậu ấy sẽ nói với tôi câu mà tất cả phụ nữ đều chờ đợi chứ? Tất cả đều là thật chẳng? Ai nha, nhờ may tình cảm quá mức mãnh liệt, trực tiếp lăn ra bất tỉnh nhân sự thì làm thế nào bây giờ? Tôi đã hứa với mẹ sẽ còn nguyên tem nguyên mác mà về nhà, nhưng nếu thật sự dăng ra, người ta cũng ngượng ngùng nói ra nha. Thôi chết, nội y hôm nay hình như không phải thể loại nóng bỏng rồi.

Tôi quần quýt chìm trong thế giới của mình, thoáng một cái đã đến nơi cần đến.

Nhà trẻ Thành Tài là nhà trẻ của tôi khi còn bé. Rất nhiều năm chưa quay lại, nhà trẻ đã xây lại và mở rộng hơn nhiều, không quá giống như trong ấn tượng của tôi. Nhưng cụ thể là không giống ở chỗ nào, tôi cũng không nói ra được, dù sao cũng đã mười lăm mười sáu năm, ấn tượng đã không còn rõ ràng nữa rồi.

Tôi không rõ vì sao cậu ấy lại đưa tôi đến đây, tôi cũng không muốn hỏi.

Cổng sắt đóng chặt, chúng tôi không vào được, đành phải đứng dưới mái hiên trú mưa. Thật ra tôi muốn nói với cậu ấy, nếu cậu ấy muốn vào, tôi không ngại cùng nhau trèo tường.

Cậu ấy liếc mắt nhìn tôi: “Đừng suy nghĩ chuyện trèo tường nữa, quá nguy hiểm, cũng không hợp để con gái làm.”

Tôi cúi đầu: “Không phải cậu từng nói tôi không giống con gái sao? Bây giờ cảm thấy tôi là con gái rồi.”

Phương Dư Khả nhìn về phía màn mưa bụi, dường như muốn đào ra một thứ gì đó từ trong bóng tối: “Bởi vì thật lâu trước đây, cô cũng không coi tôi là một đứa bé trai.”

“Sao?”

Nhịp điệu mưa đêm uyển chuyển, dễ dàng làm xúc động lòng người.

Phương Dư Khả xoay người nhìn về phía tôi: “Trước đây chúng ta đã từng là bạn học ở nhà trẻ này trong một tháng. Dưới mái hiên này, cô từng ôm lấy tôi, còn bảo tôi lấy cô về.”

“Hả?”

“Cô nói xem có còn muốn tôi lấy cô về nhà hay không?”

“Cái gì?”

“Đàm Dịch gọi cô là chị dâu, cô không tức giận. Vừa rồi Tiểu Tây là cố ý, hai người đang thử tôi. Thật ra, cô cũng thích tôi, đúng không?”

“Mùa hè mưa nhỏ là rất kỳ quái, nhưng cũng không nên có giông tố chứ nhỉ...”

“Cô cũng thích tôi, đúng không?”

“Đậu phộng ở quán ăn vừa rồi thật là mặn, tôi hơi khát nước.”

“Anh thích em.”

Giống như truyền tới từ thời xa xưa, trèo qua vô số dãy núi, luồn qua vô số đường hầm, lội qua vô số dòng sông, sau đó dầm qua mưa phùn, mang theo hương thơm của lá sen, cuối cùng cũng tới đây.

Thời gian ngừng lại ở nơi này. Tôi gần như nghe thấy tiếng hạt mưa rơi trên lá sen trong hồ nước của nhà trẻ ở phía xa xa, nhìn thấy rõ ràng từng hạt nước trong suốt chảy qua lá sen, ngửi được mùi hoa sen lan tỏa.

Phương Dư Khả nhìn vào mắt tôi: “Hiện giờ là 23 giờ 59 phút ngày 17, anh nói với em, anh thích em. Em cũng nên tại 0 giờ ngày 18 nói cho anh biết đáp án. Anh cũng đã cho em một ngày để suy nghĩ rồi.”

Tôi đỏ bừng mặt, phun ra được một câu: “Tôi thật sự khát...”

Phương Dư Khả cười cười, nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng: “Nói câu nói kia, đối với hai chúng ta đều khó vậy sao?”

Ngửi mùi dầu tắm nhàn nhạt vừa đủ trên người Phương Dư Khả, nhắm mắt lại cảm nhận vòng tay ấm áp, trong đầu nghe từng giây đồng hồ tích tắc trôi qua. Tôi len lén mở mắt, nhìn về phía màn mưa rơi trong đêm đen, nhẹ nhàng ghé vào tai cậu ta nói: “Phương Dư Khả, sinh nhật vui vẻ.”

“Còn nữa, em cũng thích anh.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Ngoại Truyện Về Phương Dư Khả

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, cô ấy đang len lén bỏ sâu vào trong mũ của thằng bé bên cạnh, bị tôi phát hiện, cô ấy trừng mắt như đang uy hiếp tôi, tôi không để ý đến cô ấy, cũng không nhắc nhở tên nhóc không may kia.

Khi đó bố mẹ tôi đang cãi vã đòi ly hôn, bà nội tôi vì muốn tôi ít bị ảnh hưởng mà đặc biệt chuyển tôi đến nhà trẻ của một thị trấn nhỏ. Tôi từ sớm đã quen rồi, đại khái là tôi bị ép phải rời khỏi chiến trường của mấy vị người lớn. Tôi thích ngồi ở những nơi yên tĩnh không người, nghịch nghịch đá, nhìn bầu trời. Mẹ tôi nói, tôi có dấu hiệu tự kỷ mức độ nhẹ, bảo tôi phải vui vẻ một chút. Nhưng chính bà không phải mỗi ngày đều soi gương, nói vui vẻ lên một chút, nhưng cũng không thật sự sống vui vẻ sao?

Tôi là học sinh chuyển trường, có thể bình yên hưởng thụ sự xa lạ và lạnh lùng của người khác đối với tôi. Bởi vì xa lạ nên không ai nói tôi quái gở, chỉ cách xa xa thôi. Tôi không muốn hòa cùng với môi trường âm ỉ này, chỉ hưởng thụ sự yên lặng khi được ở một mình.

Ngày thứ hai cô ấy túm áo tôi, bảo tôi làm binh lính của cô ấy, thù lao là sẽ để tôi sờ súng tự động bảo bối của cô ấy một chút. Tôi vẫn không để ý đến cô ấy, tôi không thích người ồn ào.

Ngày thứ ba, cô ấy bỏ sâu vào bát ăn cơm của tôi, nhìn tôi cười đắc ý. Tôi cầm con sâu lên, thả lại vào trong bát của cô ấy, không chút hoảng hốt, nhưng vẫn không nói với cô ấy một câu. Tôi thừa nhận, lúc đó tôi đang khiêu khích cô ấy. Làm xong, chính tôi cũng cảm thấy rất nhàm chán. Cô

ấy không nói gì, chỉ sững sờ nhìn chăm chăm cái bát. Sau đó giơ lên cái tay béo tròn: “Thưa cô!” Tôi cho rằng cô ấy sẽ tố cáo hành động vĩ đại của tôi, tôi mắt lạnh nhìn cô ấy. Con gái thích nhất là mách lẻo, nhìn đôi mắt cô ấy có chút ngu ngốc, vậy mà trở mặt một cái đã đi tố giác. Cô giáo đi giày cao gót chậm rãi bước tới, ngọt ngào nói: “Bạn nhỏ Chu Lâm Lâm, có chuyện gì vậy?”

“Thưa cô, dì nấu cơm hôm nay rửa không sạch, bên trong có con sâu.” Cô ấy vừa nói vừa dùng đũa gắp con sâu đang ngo ngoạy kia lên, giơ lên cao cho cô giáo nhìn. Cô giáo là một cô gái trẻ vừa tốt nghiệp đã được phân đến đây, nhìn thấy con sâu còn sống đã sợ đến xanh mặt. Mấy bạn nhỏ bên cạnh vây thành một vòng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nghe thấy tiếng hét chói tai của cô giáo đều luống cuống khóc rống lên.

Vô tình, hai người chúng tôi đã hợp tác chọc gheo cô giáo và tất cả bạn học.

Khi tan học, tôi đợi bà nội tới đón. Thời tiết hôm đó tôi còn nhớ rất rõ ràng. Đó là một ngày mưa trước khi bão về, giao thông và liên lạc trong thị trấn nhỏ hoàn toàn ngừng trệ. Các thầy cô giáo ở nhà trẻ thông báo tới tất cả các phụ huynh có thể thông báo, nói rằng trường học có thể dồn giường ngủ của ký túc xá lại, các phụ huynh không cần thiết phải mạo hiểm tới đón.

Nhưng tôi vẫn cố chấp đứng trước mái hiên nhà trẻ đợi bà nội. Khi còn bé, người tôi ỷ lại nhiều nhất chính là bà nội, bởi vì lúc đó tôi cho rằng bố mẹ bỏ rơi tôi, không cần tôi nữa. Nếu bà nội, người hiểu rõ tôi nhất cũng không cần tôi nữa, tôi sẽ không còn gì để lưu luyến.

Mưa rất dày và nặng hạt. Xuyên qua màn mưa, tôi lo lắng chờ đợi. Cô giáo khuyên tôi quay lại, nói đã thông báo với bà nội tôi, bà đi lại khó khăn, bảo tôi yên tâm ở lại đây một đêm. Tôi bỗng nhiên trở nên rất tùy hứng, gào khóc muốn gặp bà nội. Bởi vì tôi sợ.

Cô ấy đi tới, ôm tôi nói: “Được rồi, được rồi, buổi tối tớ ngủ cùng cậu là được mà. Đừng sợ, đừng sợ.” Nói xong, cô ấy còn ngâm nga một đoạn ca dao: diêu a diêu, diêu đáo ngoại bà kiều, ngoại bà khiếu ngã hảo bảo bảo... Tôi dần dần ngừng khóc, lau mặt, ngồi xõm xuống nhìn màn mưa. Giọng hát non nớt của cô ấy giống như những hạt mưa, tạo thành từng lổ từng lổ hồng trong tim tôi.

Buổi tối quả nhiên cô ấy nằm cùng tôi trên một cái giường. Chắc chắn cô ấy không ngờ rằng, sau biết bao nhiêu năm, khi tôi chính thức bước vào cuộc sống của cô ấy, chúng tôi đã từng ở chung một phòng. Nhưng lúc đó, cô ấy đang chạy tới nói với bạn của mình, cô ấy thích một nam sinh. Đáng tiếc người đó không phải tôi.

Trên giường, cô ấy ôm tôi như ôm búp bê. Tôi nghĩ được trên người cô ấy mùi thơm dễ chịu của xà bông, trong lành giống như cô ấy vậy. Cô ấy bĩu môi nói cho tôi biết, thật ra không phải cô ấy đang giúp tôi, mà là cô ấy cũng sợ, nhất là khi bão táp đến mức mất điện mất nước, nếu có người để cô ấy ôm, cô ấy sẽ không sợ nữa.

Cô ấy còn lén lút cảm ơn tôi, nói rằng sau này nếu cô ấy biến thành con trai nhất định sẽ lấy tôi. Tôi không biết ý của cô ấy khi nói “biến thành” có phải chỉ kiếp sau hay không. Nhưng có phải cô ấy nhận lầm giới tính của tôi rồi? Lông mi hơi dài một chút, đôi mắt hơi lớn một chút, là đã lung tung không phân biệt được nam nữ rồi? Chỉ là không ngờ hơn mười năm sau, cô ấy vẫn dùng phương thức đặc biệt của cô ấy để cầu hôn tôi, còn tôi vẫn không biết nên trả lời thế nào. Mỗi lần cô ấy lơ đãng nói ra những lời này, tôi đều rất khát khao có được cô ấy. Tôi cũng không phải người thần kinh mẫn cảm, nhưng mỗi lần nghe cô ấy nói những lời này, tôi đều rất căng thẳng, còn cô ấy vẫn vô tư vui vẻ dạo chơi trong vương quốc của riêng mình. Sự đơn giản của cô ấy khổng chế suy nghĩ của tôi, làm tôi không biết phải cư xử thế nào, vì vậy tôi khát khao có được cô ấy. Văn Đào nói cũng không sai, tôi là một người nhát gan, lo lắng suy nghĩ quá nhiều,

tâm tình lo được lo mất làm tôi mất đi một lần rồi lại một lần cơ hội. Nếu như tôi có thể học được sự tinh quái của cô ấy, khi cô ấy cầu hôn với tôi, tôi đồng ý, sau đó lập tức kéo cô ấy đến cục dân chính đăng ký là được. Như vậy, có lẽ sau đó cô ấy sẽ không nói đùa bậy bạ trước mặt tôi, làm tôi rung động ao ước nữa chẳng?

Buổi tối, cô ấy ngủ rất yên ổn, chỉ ôm lấy tôi, không giống sau này, lúc nào cũng đập tung chăn. Không biết nếu có người ôm lấy cô ấy, cô ấy có thể ngoan ngoãn hơn một chút hay không? Nhưng, sáng sớm khi thức dậy, tóc cô ấy dựng thẳng đứng lên như ổ gà. Cô ấy mơ mơ màng màng nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh.

Mấy ngày tiếp theo, tôi không hưởng thụ niềm vui một mình như trước. Tôi đi theo phía sau cô ấy, nhìn cô ấy tức giận trả lại súng đồ chơi mà cô ấy lấy từ nhà hàng xóm rồi lại bị cô ấy làm hỏng. Lúc đó tôi nghĩ, nếu như tôi trở nên rất có bản lĩnh, có thể sửa chữa rất nhiều thứ hỏng hóc thì tốt rồi. Sau này tôi thích máy tính, khi đang giúp hết người này đến người khác đối phó với lỗi Bug, cuối cùng tôi cũng nhớ lại khó khăn của cô ấy khi đó. Tôi chuẩn bị nhiều năm như vậy mới đợi được cô ấy nhờ tôi giúp mua máy tính. Khi trong máy tính của cô ấy đột ngột bật ra một đoạn phim A, cô ấy ngốc nghếch không biết phải làm gì, sau đó lại tự biên tự diễn, giả vờ là người từng trải. Thật ra lúc ấy tôi đang lo lắng liệu cô ấy có hỏi tôi từ bao nhiêu tuổi thì bắt đầu xem mấy loại vấn đề này hay không, may mà cô ấy không hỏi, những vấn đề này để sau này chúng tôi kết hôn rồi thảo luận đi. Ha Ha.

Sau đó cô ấy mời tôi tới căn tin ăn cơm, dáng vẻ nơm nớp lo sợ mà lấy lòng Như Đình của cô ấy làm tôi tức giận. Lầm nào cô ấy cũng hô lớn mình là cô gái kim cương xinh đẹp vô địch không sợ trời không sợ đất, nhưng trước một người con gái đẹp khác, lại lộ ra vẻ tự ti. Sự tự ti này khiến cô ấy cố hết sức lấy lòng, đón ý nói hòa. Tôi không thích cô ấy như vậy. Bề ngoài của cô ấy có như thế nào cũng không phải điều quan trọng, dù trên mặt cô

ấy có thêm vài khối u thì cô ấy vẫn là chính cô ấy trong trái tim tôi, lớn lên trở thành tiên nữ hay cô gái nông thôn đều không quan trọng.

Trên xe bus, cô ấy cự nự với tôi, nói cô ấy coi trọng ngực đẹp, hơn nữa ghét bỏ những thứ giả tạo. Tôi rất muốn đồng ý với cô ấy, nhưng lời nói đến bên miệng rồi lại biến thành cười nhạo. Đại khái là tôi cũng trở thành đồ ngốc rồi, ở bên cạnh cô ấy, tôi thường hạ chỉ số thông minh xuống cực thấp. Nói trở lại, từ sau khi giúp cô ấy mua máy tính, cô ấy chưa một lần tìm tôi sửa máy tính hay gì khác, điều này làm tôi rất thất vọng. Sớm biết như vậy, khi giúp cô ấy mua máy tính, tôi tạo chút lỗi Bug thì tốt rồi. Tôi nghĩ như vậy, có phải đã trở nên ngu ngốc giống cô ấy rồi không?

Tôi ở nhà trẻ này chưa được một tháng. Mẹ tôi nghĩ nhà trẻ này ít giáo viên, vì vậy chuyển tôi về nhà trẻ lúc trước. Người lớn vĩnh viễn không hiểu trẻ con muốn gì. Nhà trẻ đã có niên đại 80 năm, có nhiều giáo viên hay không đâu phải là vấn đề, mẹ chỉ làm vài việc để dày vò bản thân mình thôi. Khi đó mẹ quá cô đơn, muốn làm một số chuyện kỳ quái.

Lúc mới đầu, tôi sống chết không đồng ý. Tôi đã quen với nơi này. Cuộc sống đột nhiên hòa nhập làm tôi cảm thấy mới mẻ. Cùng cô ấy bắt sâu chọc người, cùng cô ấy chơi trận giả, cuộc sống của tôi rất vui vẻ. Thậm chí tôi không còn ý lại bà nội nữa. Mỗi lần bà nội tới đón, tôi còn có một chút không muốn. Ngược lại, khi bố mẹ cô ấy tới đón, cô ấy sẽ ném hết tất cả để nhào vào lòng bọn họ, giống như cô ấy ngồi ở đây là đang ngồi tù. Cô ấy quả thật không hợp với những nơi có tường vây quanh. Vì vậy, ở trường cấp ba, khi tôi nhìn thấy tên cô ấy xếp thứ hai mươi trên bảng thành tích, tôi có chút bất ngờ. Là tôi đánh giá cô ấy quá thấp hay đánh giá thấp sự thần kỳ?

Sức lực của người lớn luôn luôn mạnh hơn trẻ con. Tôi chuyển nhà trẻ không bao lâu thì lại chuyển nhà một lần nữa. Càng cách xa hơn nhà trẻ ở vùng ngoại thành kia. Trong nhà trẻ mới, tôi cũng bắt đầu chậm rãi học cách hòa đồng, học cách giao tiếp cũng những bạn nhỏ khác, nhưng rất

cuộc vẫn không tìm được cảm giác vui vẻ như trước. Nhưng mặc kệ thế nào, tôi vẫn dần dần lớn lên, dần dần trở nên cởi mở, bằng lòng làm bạn với người khác, ví dụ như hàng xóm Tiểu Tây, ví dụ như hàng xóm chuyển đến sau này Như Đình. Tiểu Tây là một người anh hiểu chuyện, từ nhỏ đã biết mình muốn học cái gì, lớn lên muốn làm gì. Khi học tiểu học, lý tưởng của chúng tôi đều là trở thành nhà khoa học, nhà toán học đủ loại như người lớn nói, thật ra chúng tôi đều không hiểu nhà khoa học, nhà toán học rốt cuộc là làm cái gì. Tiểu Tây lúc ấy đã xác định muốn trở thành một bác sĩ, muốn làm một người cầm dao giải phẫu cứu người. Nhưng đêm trước khi thi vào trường đại học, anh ấy lại vì cô gái mà mình yêu, từ bỏ ước mơ học y, thi vào ngành kinh tế, chỉ vì muốn được ở bên cô ấy. Kết quả là cô gái này lại cùng người con trai khác bay sang Mỹ, để lại một mình anh ấy cô đơn bóng chiếc tưởng nhớ đau buồn. Tôi sẽ giống Tiểu Tây sao?

Như Đình từ nhỏ đã thích đi theo tôi, giống như trước kia tôi vui vẻ đi theo cô ấy. Tuy vào tiểu học cũng nên hiểu chuyện rồi, nhưng tôi còn trêu chọc thả sâu vào bát của con bé. Con bé sợ đến mức khóc không thối, khóc đến khàn cả giọng, tôi cũng không cảm thấy ân hận. Lần đầu tiên bà nội đánh tôi vì con bé, bà nói nhà chúng tôi thiếu nhà bọn họ một cái nhân tình rất lớn. Nếu không có nhà bọn họ giúp đỡ sẽ không có tôi, cũng không có bố tôi. Tôi chán ghét cách làm này của người lớn. Chúng ta biết ơn người khác là tốt, những cũng không thể vì vậy mà coi chính mình thấp kém hơn. Mỗi lần khách khí gặp gỡ nhà bọn họ đều khiến tôi uể oải. Tôi thả sâu vào trong bát con bé là tôi đã dùng phương pháp đặc biệt của tôi để khiêu chiến con bé. Nếu con bé giống như cô ấy, nghênh chiến chính diện, có thể sau này chúng tôi sẽ kết thành thân gia như bà nội mong muốn. Vì vậy, cô ấy của tôi vĩnh viễn là một cô ấy độc nhất vô nhị.

Năm thứ nhất, cô ấy cãi nhau với Như Đình trong nhà tôi. Như Đình khóc như mưa, tôi chỉ cảm thấy thông cảm. Nhưng khi nhìn thấy cô ấy quật cường lau mặt, tôi cảm thấy trái tim như rơi xuống nước. Tôi rất muốn bắt chước cô ấy khi còn bé từng ôm lấy tôi, nói với cô ấy: “Được rồi, được

rồi.” Đáng tiếc cô ấy lại nói trước mặt chúng tôi, cô ấy thích Tiểu Tây. Ánh mắt cô ấy thẳng thắn thành khẩn, ánh mắt cô ấy khi nhìn Tiểu Tây thuần khiết đến mức khiến tôi rơi xuống vực sâu. Cô ấy luôn luôn dùng cảm bực lộ tình cảm của mình hơn tôi, vì vậy tôi chỉ có thể khao khát cô ấy. Thật ra, tôi định sau khi bố tức lớp máy tính cho cô ấy xong sẽ nói cho cô ấy biết, mấy ngày này ở bên cô ấy là những ngày vui sướng nhất trong hai mươi năm qua của tôi. Tôi nhìn cô ấy mơ màng nhìn tôi, lại rón rén hỏi tôi những chỗ chưa hiểu, sau đó uể oải ngã lên giường của tôi. Khi ngã lên giường, tay phải của cô ấy còn nắm chặt một cây bút. Khi tôi không để ý, quên không gỡ bút xuống khỏi tay cô ấy, bút của cô ấy liền vẽ lên ga trải giường của tôi một bức tranh thủy mặc. Đáng tiếc cô ấy không được xem kiệt tác của mình, bởi vì tôi chưa từng dám để cô ấy xem. Nếu để cô ấy nhìn thấy, tôi nhất định sẽ không nhịn được mà thẳng thắn nói cho cô ấy: bức tranh quý giá mà cô ấy để lại trên ga trải giường không thể giặt sạch, giống như vết tích mà cô ấy để lại trong lòng tôi, dù lau bao nhiêu lần cũng không phai mờ. Khi cô ấy làm bộ rất khí thế nói với Tiểu Tây, muốn trở thành ánh mặt trời của anh ấy, muốn giúp anh ấy xua đuổi bóng tối, tôi chỉ có thể run run mời bọn họ rời khỏi, bao gồm cả Như Đình vừa khóc sụt sướt. Bởi vì nếu còn tiếp tục, tôi cũng không chắc tôi có khóc lâm li như thế hay không.

Khi học tiểu học, tôi không gặp được cô ấy, tôi đã cho rằng cả đời này sẽ không gặp lại cô ấy được nữa. Tôi nhớ lại nét mặt của cô ấy, bắt đầu dần dần không rõ. Tôi không chắc chắn trên trán cô ấy có nốt ruồi hay không, không chắc chắn cô ấy có thích bĩu môi hay không. Chỉ có cô ấy ôm tôi nói “Được rồi, được rồi” vẫn còn khiến tôi nhớ mãi không quên. Gần như chính tôi còn cho rằng mình đã quên đoạn tuổi thơ này, cho rằng đây chỉ là một đoạn nhạc đệm của đời người rất dài. Nhưng vì sao mỗi khi tôi nghe có người hát “Diêu a diêu, diêu đáo ngoại bà kiều”, tôi vẫn không cách nào hết đau buồn và mong đợi?

Khi học trung học, bố mẹ tôi làm lành, cả gia đình tôi chuyển tới một tiểu khu mới. Thiện Thiện nhà bên tuy lớn hơn tôi vài tuổi nhưng lại trở

thành một trong những người bạn tốt nhất của tôi. Cậu ta thích sưu tầm các loại súng tự động, cậu ta nói khi còn bé từng bị người ta cướp mất súng tự động, vì vậy mỗi khi nhìn thấy súng tự động lại có suy nghĩ quái dị muốn cướp về. Cậu ấy trách hàng xóm hồi bé của cậu ấy vô cùng dửng dưng, hại cậu ấy trở nên cố quái. Lúc đó, người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là cô ấy. Khi ấy, cô ấy cũng có cảm tình đặc biệt với súng tự động. Tôi buột miệng hỏi người cướp súng của cậu ấy tên là gì. Trong lòng không hiểu sao rất kích động, giống như một thứ gì đó chôn dấu rất nhiều năm bỗng nhiên chui lên từ dưới đất sâu, bỗng nhiên gặp được ánh sáng. Khi Thiện Thiện nói cho tôi biết tên của cô ấy, trái tim tôi như nổi trống. Tôi khẳng khẳng đòi Thiện Thiện cho tôi xem ảnh của người kia. Thiện Thiện nhìn tôi như nhìn quái nhân. Tôi biết chính mình không bình thường, nhưng không có cách nào khác. Cô ấy nói đúng, có lẽ tình cảm chính là một loại cố chấp. Vì những suy nghĩ cố chấp này, tôi giam mình trong vũng bùn, đến giờ vẫn chưa từng rút ra. Tôi nhìn cô ấy mặc đồng phục tiểu học cười vô tư trong bức ảnh. Răng cửa vừa nhỏ, răng mới còn chưa mọc, đang hả hê cười gương mặt đầy bùn của Thiện Thiện. Thật tốt, thật tốt, tôi như tìm thấy kho báu mà cầm bức ảnh đi, sau đó đặt trong ngăn sâu nhất của ví, mỗi khi khó chịu nhất đều lấy ra nhìn, giống như một loại thuốc an thần, giống như một bát canh làm yên lòng, nhìn xong tôi cảm thấy trái tim bình tĩnh lại.

Từ chỗ Thiện Thiện, tôi biết được trường trung học của cô ấy. Tôi không kiềm chế nổi mình, len lén đi tìm cô ấy. Tôi nghĩ qua nhiều năm như vậy, tôi nhất định không nhận ra cô ấy nữa, nhưng tôi vẫn xin nghỉ, cố chấp tới trường học của cô ấy. Tôi bất an tìm được phòng học của cô ấy. Đúng giờ ra chơi, mọi người trong phòng ủa ra ngoài, tôi căng thẳng không bỏ qua bất cứ bóng người nào đi qua. Nhưng tôi vẫn không tìm được cô ấy. Tôi buồn bã nghĩ, chẳng lẽ tôi đang tìm một ảo ảnh hư vô mờ mịt? Hoặc có lẽ từ lâu cô ấy đã không còn là cô ấy lúc trước nữa, cô ấy chỉ sống trong giấc mơ mà chính tôi dệt lên mà thôi. Chuông vào lớp vang lên, khi tôi đang chuẩn bị rời khỏi nơi này, từ cửa sổ trên hành lang, tôi nhìn thấy một gương mặt đang say ngủ, nghiêng đầu về phía tôi. Gió nhẹ thổi quá, tóc của

cô ấy khẽ lay động theo làn gió, đường cong gương mặt không còn cương nghị như hồi bé, dịu dàng hơn rất nhiều. Tiếng chuông vào lớp không hề ảnh hưởng tới cô ấy. Mí mắt chỉ thoáng rung động, tôi lo lắng cô ấy sẽ tỉnh lại, nhưng cô ấy vẫn yên tĩnh ngủ như vậy, giống như một thiên sứ. Tôi rung động đến mức đứng đờ ở bên cạnh, cảnh xa xôi trong mơ trong nháy mắt thật chân thực, tôi đưa tay là có thể chạm tới. Bàn cùng bàn của cô ấy lay cô ấy thật mạnh, cô ấy giật mình tỉnh lại, thấy mọi người xung quanh đều đã đứng lên chào giáo viên, cô ấy cũng hoảng hốt đứng lên, sau khi ngồi xuống bắt đầu lục tung đồ đạc tìm sách giáo khoa. Tôi rất muốn cười, muốn tới gần vuốt tóc cô ấy, muốn ôm cô ấy vào lòng, lần đầu tiên tôi tỉnh táo mà hiểu ra, điều này gọi là rung động, là tình yêu.

Tôi đi dạo trong trường của cô ấy, bỗng nhiên cảm thấy bầu trời trở nên quang đấng, toàn bộ trường học trở nên thân thiết, giống như những nơi cô ấy đã từng đi qua đều như thiên đường tỏa ra ánh sáng màu hoàng kim.

Sau đó, mỗi tuần tôi đều đạp xe tới trường cô ấy, đôi khi có thể nhìn thấy cô ấy từ xa xa, đôi khi lại chỉ đi dạo trong trường. Cảm tình của tôi với ngôi trường này thậm chí còn hơn cả trường của tôi. Tôi nhớ rõ, khi nào thì cây hoa ngọc lan trong trường nở bông hoa đầu tiên, trên thân cây trúc nào chim én mới làm tổ, và khi nào thì cô ấy cười thoải mái, khi nào một mình ưu thương. Thịnh thoảng tới căn tin của bọn họ ăn cơm sẽ gặp cô ấy vừa bĩu môi lẩm bẩm vừa ăn ngẫu nhiên, bữa bãi như dân Châu Phi chết đói. Mỗi ngày nhất định phải có một cái đùi gà, một đĩa thịt kho tàu. Vì vậy, lần cô ấy mời tôi tới căn tin ăn cơm, tôi liền gọi mấy món này. Cô ấy cũng không thấy có gì kì lạ.

Điều làm cho tôi đau lòng chính là cô ấy không nhận ra tôi, mặc dù tôi đứng ở ngay trước mặt cô ấy, ánh mắt sáng ngời nhìn cô ấy. Cô ấy chỉ lặng lặng đi qua, sau đó len lén nói với người bên cạnh: “Oa, cậu nhìn thấy anh chàng đẹp trai kia không?”, sau khi người bên cạnh gật đầu, cô ấy còn nói:

“Thấy trai đẹp mà cậu còn bình tĩnh như thế, làm tớ tưởng tớ có mắt thần, chỉ có một mình tớ nhìn thấy quý đẹp trai hiện hình.” Tôi cười. Cô ấy lúc nào cũng có cách làm cho tôi cười. Sau này, khi cô ấy làm sai, cô ấy đổ tôi vài câu đổ meo, kể chuyện cười cho tôi nghe, tôi đều rất muốn cười. Nhưng tôi vẫn giả bộ tức giận. Cô ấy lập tức thấp thỏm bất an mà nhận lỗi. Tuy phương thức thừa nhận có chút kỳ quái, nhưng đó quả thật là phương thức đặc biệt chỉ mình cô ấy có. Cô ấy vĩnh viễn có cách làm cho tôi không tức giận nổi, cho dù cô ấy giải thích chuyện hôn mê đến mức hỗn loạn không ai hiểu nổi, thậm chí còn so sánh với cách loại côn trùng ruồi muỗi.

Tôi đe dọa cô ấy không được phép uống rượu trước mặt người khác, tôi sợ cô ấy say rồi không kiềm chế được mà hôn người khác. Riêng việc này tôi không thể nuông chiều cô ấy. Tôi đã tận mắt nhìn thấy hai lần say rượu của cô ấy, mỗi lần say là một lần hành hạ tôi không yên. Lần đầu tiên uống say, Như Đình nhờ tôi cùng nhau đi siêu thị mua đồ uống, không ngờ lại gặp phải cô ấy. Khi đó, mỗi tuần cô ấy đều ăn cơm cùng Tiểu Tây. Tôi biết bọn họ không có khả năng tới với nhau, sớm muộn gì cô ấy cũng phải đối mặt với hiện thực này. Nhưng tôi không có cách nào nói cho cô ấy, tôi hiểu rõ cảm giác đau lòng là như thế nào. Tôi còn ghen tị với Tiểu Tây. Dù biết ghen tị là một việc làm không tốt. Khi tôi thấy cô ấy cáu gắt với Như Đình, tôi cũng bực bội theo. Đại khái là bực mình cũng có thể truyền nhiễm. Tôi khẳng khái bắt cô ấy phải xin lỗi, không có một chút nhân nhượng. Giống như sự nhượng bộ của cô ấy có thể làm tôi dễ chịu. Nhưng khi cô ấy thật sự nhượng bộ, khi cô ấy khom người nói xin lỗi rồi đi tính tiền, tôi ngây người đứng ở đó. Tôi nhìn thấy bia trên quầy thanh toán, nhìn thấy cô ấy hoảng loạn tìm ví tiền, nhìn thấy cô ấy ngốc nghếch rơi nước mắt, nhìn thấy cô ấy vội vàng chạy đi một cách kì quái, tôi lập tức biết, tôi vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện làm cô ấy tổn thương. Bởi vì khi cô ấy đau, tôi sẽ lại càng đau. Tôi không hẳn là một bộ phận của cô ấy, nhưng cô ấy lại là trái tim của tôi.

Tôi điên cuồng gọi điện cho cô ấy. Tiếng chuông điện thoại một lần lại một lần vang lên, nhưng cô ấy không nghe thấy. Tôi hoảng loạn đến mức đâm vào tường. Nhớ tới dáng vẻ bối rối của cô ấy, tôi cảm thấy một nỗi bất an chưa từng có. Tôi thậm chí còn gọi điện cho Tiểu Tây, hỏi anh ấy có tin tức của cô ấy hay không. Tiểu Tây mờ mịt nói không biết. Lòng tôi càng luống cuống, khi đó tôi hy vọng cô ấy tìm Tiểu Tây khóc lóc còn tốt hơn một mình trốn vào đâu đó.

Khi điện thoại gọi được, giọng nói tôi cũng trở nên run run, tôi hỏi cô ấy đang ở đâu, chỉ liên tục lặp lại hỏi cô ấy đang ở chỗ nào. Cô ấy nói đúng, tôi đã biến thành cái đĩa dẹt. Gặp gỡ cô ấy, tôi đã không còn trơn tru như bình thường nữa, sẽ không còn suy nghĩ được rõ ràng nữa. Đây thật sự là một thói quen không tốt. Tôi ngồi cùng cô ấy uống hết một chai lại một chai bia, nghe cô ấy nói về tình yêu, về vừa gặp đã yêu, về nỗi buồn của cô ấy. Mà tôi chỉ có thể làm người nghe, một người nghe chảy máu trong tim lại không có cách nào rên lên một tiếng. Khi tôi công cô ấy về nhà, cô ấy nằm trên giường không ngừng khóc, lúc thì gọi mẹ, lúc lại muốn về nhà, náo loạn giống như một đứa trẻ. Tôi chỉ đành ôm cô ấy nói: “Được rồi, được rồi, cùng lắm thì anh ngủ cùng em là được.” Sau đó tôi hát cho cô ấy nghe “Diêu a diêu, diêu đáo ngoại bà kiều”, tôi nghĩ tôi thật sự là một thằng ngốc, chỉ biết dùng cách mà cô ấy để lại trong tôi để an ủi cô ấy. Tôi đã không còn biết đến cách nào khác nữa.

Lần thứ hai uống say, hoàn cảnh đã vượt qua khả năng khống chế. Tôi hoàn toàn không ngờ cô ấy sẽ tùy tiện hôn tôi như thế, hôn xong còn nằm úp trên bàn như không có việc gì xảy ra, để lại tôi đứng ngây người tại chỗ như thằng khờ. Tôi lại ngửi được mùi hương xà bông khi còn bé, ngửi được mùi vị thơm ngát đó dù đã vị mùi rượu át đi. Cô ấy quấn lấy tôi như khi, ở bên tai tôi nhẹ giọng nói ra những lời tình tứ chỉ có tôi nghe thấy. Bản năng đàn ông làm cho tôi bị kích thích, cô ấy còn không biết mà vô tư cởi áo sơ mi của tôi, hoàn toàn phớt lờ Thiện Thiện ngây người ở bên cạnh. Tôi bảo Thiện Thiện tự mình bắt xe về khách sạn, cố gắng dụ dỗ cô ấy rời khỏi nhà

hàng. Bên cạnh nhà hàng là một khách sạn, cô gái phục vụ khách sạn nhiệt tình mời gọi chúng tôi, làm hại tôi phải chật vật cõng cô ấy chạy. Với tình trạng này của cô ấy, không có tài xế taxi nào dám chở. Tôi định gọi điện cho bạn lái xe tới đón, lại sợ cô ấy nhào lấy người ta. Tôi cứ đi vài bước lại ngừng vài bước, gió đêm mùa hè thổi qua chúng tôi, cô ấy ở trên lưng tôi. Tôi rất hạnh phúc. Khi thì cô ấy cắn cắn tai tôi, khi thì cô ấy vò vò tóc tôi, tôi bị cô ấy dày vò rất khó chịu, buộc phải hét lên với cô ấy: “Em còn như vậy nữa nhất định sẽ hối hận.” Cô ấy ngây ngốc cười, vỗ vỗ mặt tôi nói: “Tôi nghĩ tôi biết cậu, từ rất lâu rất lâu trước đây rồi, trước khi chúng ta có ký ức, chúng ta đã quen nhau.” Trái tim tôi trở nên mềm mại, ấm áp, cô ấy náo loạn thế nào tôi đều chiều theo cô ấy. Tôi vốn muốn chiều cô ấy, cô ấy không náo loạn, tôi chiều thế nào đây?

Khi về tới ký túc xá, cô ấy gây ra một cú sốc lớn, muốn nói cho toàn thế giới biết, cô ấy tìm được một anh chàng đẹp trai, hơn nữa đã nằm cùng giường. Tôi không ngại cô ấy nói như vậy. Tôi còn hận không thể biến nó thành sự thật ấy chứ, nhưng tôi chỉ muốn để chuyện này phát sinh khi cô ấy hoàn toàn tỉnh táo thôi.

Từ trung học lên phổ thông, tôi khẳng khẳng muốn tới trường học gần nhà ông nội. Bởi vì tôi chắc chắn cô ấy sẽ học trường đó. Cuối cùng chúng tôi cũng cùng đứng dưới một khoảng trời xanh. Cô ấy chọn ban xã hội, tôi chọn ban tự nhiên. Tôi biết phổ thông không phải lúc để nói đến chuyện yêu đương, tôi không muốn mình ảnh hưởng tới cô ấy, cũng không muốn mình chịu ảnh hưởng quá lớn, mặc dù tôi đã chuẩn bị tốt để cùng cô ấy vào một trường đại học.

Một ngày nào đó, tôi nhìn thấy cô ấy đứng trước bảng vàng danh dự của trường, cảm thán bảng thông báo thành tích này giống như báo tang. Tôi rất muốn cười, cô ấy luôn luôn có thể biến một sự việc hết sức bình thường trở nên thú vị. Trong căn tin, tôi nhìn cô ấy ăn hết bát này đến bát khác toàn thịt. Một ngày sau đó, trên mặt nhiều thêm một cái mụn. Cô ấy

cũng không hề để ý đến chất béo trên người, cứ như nó ở trên người người khác chứ không phải ở trên người cô ấy vậy. Tôi nghĩ, cô ấy có ý định phát triển theo xu hướng ngày càng tàn tạ. Cứ tiếp tục tàn tạ nữa đi, khi tất cả mọi người không cần cô ấy nữa, tôi đành phải nhặt cô ấy về nhà mình thôi.

Khi còn ở phổ thông, cô ấy từng giúp người khác viết một bức thư tình, đối tượng lại là tôi. Chuyện này cô ấy tính toán dấu nhem đi. Bởi vì bức thư tình của cô ấy tràn ngập hương vị tình dục mờ ám, khi cô ấy nhờ bạn tôi chuyển bức thư cho tôi, tôi nhìn thấy vẻ mặt cô ấy cười rất nham hiểm. Lúc đó tôi thật sự cho rằng cô ấy viết thư tình cho tôi, nóng lòng mở ra, không ngờ lại phát hiện ký tên người khác, nhưng nét chữ chính là của cô ấy. Tôi nghĩ nếu có cơ hội, tôi nhất định phải nằm trên giường, đọc bức thư đó cho cô ấy nghe, để cô ấy đừng quá đắc ý, nghĩ rằng chuyện này chỉ có một mình cô ấy biết.

Khi học cấp ba, thành tích của cô ấy lúc lên voi lúc xuống chó. Trước mỗi cuộc thi, cô ấy sẽ cầm bài tú-lơ-khơ xem bói, dự đoán thành tích của mình. Khi tốt nhất là vị trí thứ 20, thời điểm tệ nhất là khi cô ấy bị sốt cao, rớt xuống thứ 120. Ngày ấy bố cô ấy tới trường khuyên cô ấy đừng thi nữa, nhưng cô ấy lại bướng bỉnh muốn thi. Đại khái là bị thầy giáo kích động, tính bốc đồng của cô ấy bốc lên, mỗi ngày tôi đều nhìn thấy cô ấy đọc sách, vẻ mặt hoàn toàn giống khi học bổ túc lớp máy tính. Khi công bố kết quả thi đại học, tôi không ngờ cô ấy làm bài tốt như vậy, lại có thể đỗ Bắc Đại. Tôi nghĩ có phải ông trời âm thầm giúp tôi vẹn toàn đôi bên hay không.

Sau khi thi vào đại học, mẹ cô ấy gọi điện cho tôi, tôi hoảng loạn đến mức không biết đang trả lời cái gì, chỉ biết nói vâng, được. Tôi rất cảm ơn dì ấy đã giao con gái của mình cho tôi chăm sóc, trộm muốn dì ấy có thể giao con gái cho tôi chăm sóc cả đời.

Trên xe lửa, tôi căng thẳng đến mức không dám ngẩng đầu, tôi khờ khạo xoay bút, ngốc nghếch xem loại tạp chí thùng rỗng kêu to, ngu ngốc làm ra vẻ lạnh lùng. Tôi không biết phải dùng giọng nói thế nào, thái độ thế

nào mới có thể nói chuyện bình thường với cô ấy, vì vậy tôi chỉ có thể giả bộ thanh cao, giả bộ tự cao tự đại, giống như lần đầu tiên tôi quen biết cô ấy. Ở trường đại học, tôi sẽ chờ, chờ cô ấy lần thứ hai dùng phương pháp đặc biệt của mình làm tôi một lần nữa buông xuống bộ áo giáp chỉ tồn tại với cô ấy.

Cô ấy vui vẻ nói với tôi: “Xin hỏi, cậu là Phương Dư Khả phải không?”

Tôi đợi ngày hôm nay đã mười bốn năm, mười bốn năm đợi cô ấy gọi lên tên của tôi. Từ ngày thơ lúc ban đầu tới sự kiên định hiện tại, tôi đều ở một mình trên sân khấu. Mà nay, tôi muốn chính thức mời cô ấy, mời cô ấy lên sân khấu của tôi, mời cô ấy nhảy cùng tôi. Nhạc không ngừng, màn không buông, cho đến khi đời người kết thúc, bạn nhảy của tôi chỉ có một mình cô ấy.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Hiếu Lâm Cũ Rích Luôn Luôn Phát Sinh Đúng Lúc 1

Từ bé đến giờ, khát vọng lớn nhất của tôi là được làm người đẹp ngủ trong rừng. Có thể không cần thức dậy, không cần đến trường, có thể làm bạn với cái giường hơn mười năm, sau khi tỉnh lại còn có thể làm bạn với hoàng tử mấy chục năm nữa. Tuy Phương Dư Khả là một vị hoàng tử độc mồm độc miệng, nhưng nói tóm lại vẫn là một hoàng tử, có những đặc tính mà một hoàng tử nên có: thứ nhất, người này da trắng, mặt nhỏ, cây ngọc đón gió, phong lưu phóng khoáng, có thể coi là tiểu Won Bin; thứ nhì, nghiệp học xếp hàng đỉnh của điểm, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi; cuối cùng, xuất thân dòng dõi thư hương, hưởng nhiều bổng lộc. Nói ngược nói xuôi, tóm lại tôi đã cầu được một con rùa vàng. Tôi cười đặc ý, đặc ý nha.

Tôi nằm thẳng cẳng trên giường khách sạn, thỉnh thoảng lau nước miếng chảy xuống từ khóe miệng, cười ngây ngô với cái trần nhà, Tiếc là đang trong kì nghỉ hè, bên cạnh không có lấy một đứa bạn tốt, tất cả nào thì du lịch, nào thì thăm quê, không có ai có thể để tôi giải bày. Cảm xúc mạnh mẽ phồng lên mà không có cách nào chia sẻ với bạn cùng phòng, khát vọng muốn bộc lộ tất cả đã không thể khống chế được nữa, tôi đành gọi điện về cho mẹ già báo tin vui. Bà già nhà tôi thật không đơn giản, cuối cùng cũng đoán đúng được một việc.

Mẹ tôi nhận điện thoại bằng thái độ mất kiên nhẫn: “Chẳng phải con thực tập ở ngay đây sao? Có việc thì về nhà nói, mẹ đang chơi mặt trượt.”

Ở đầu bên này điện thoại, tôi cười hì hì, gian xảo như người đã thực hiện được mưu kế.

Bà già nhà tôi muốn bốc hỏa: “Tài khoản điện thoại nhiều tiền quá nên rối hơi hả? Mẹ còn đang suy nghĩ kiếm tiền đây. Đừng có mà làm loạn, nếu ván này không thắng, về đây mẹ tính số!”

Xem địa vị của tôi ở nhà đi. Vì một ván bài, mưu sát con gái.

Nhưng tâm tình tôi đang vui vẻ, không so đo với người già vấn đề này: “Chúc mừng ngài, sau này ngài sẽ có một tên con rể đẹp trai rồi.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng mẹ già tràn đầy khí thế đập bàn “cách” một cái, sau đó là một mảnh yên lặng.

Một lúc lâu sau, bà mới chậm rãi nói: “Ngày mai dẫn về nhà.”

Mẹ già thật sự là một người nóng vội: “Việc vừa mới thành đã đưa về nhà, không sợ con mất mặt hay sao?”

Tiếng mẹ già rít lên: “Con như vậy mà cũng có người chịu nhặt về là mẹ đã vô cùng vui vẻ rồi, quan tâm con có mất mặt hay không làm gì?”

Tuy lời nói này rất có đạo lý, nhưng là mẹ mà lại nói ra những lời này, trái tim kiên cường của tôi vẫn bị chấn động một chút: “Không cần đưa về nhà cho mẹ xem mặt, mẹ cũng biết rồi, chính là Phương Dư Khả.” Khi nói đến cái tên này, tôi đã sớm ném tiếng rít của mẹ già lên tận mây xanh, đổi lại là sự ngọt ngào vô cùng. Sao trước đây tôi không phát hiện thích anh là một chuyện ngọt ngào như thế này nhỉ?

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười còn hèn mọn hơn cả tiếng cười của tôi. Quả nhiên gừng càng già càng cay: “Mẹ đã nói rồi mà. Con rể mà mẹ đã nhắm trúng làm sao có thể chạy thoát khỏi năm ngón tay của mẹ. Ha ha...”

Tôi không khỏi toát mồ hôi, không ngờ bà đã tu hành được đến trình độ cao như thế.

Mẹ già bỗng nhiên dùng giọng nói nghiêm túc nói với tôi: “Nếu như để cậu ta chạy thoát, con cũng đừng về nhà nữa. Đào được mỏ vàng rồi thì phải giữ cho chặt. Cả đời này coi như con cũng không sống uổng phí.” Nói xong bà lập tức ngắt điện thoại.

Cuối cùng tôi cũng đạt được tới cảnh giới mà Văn Đào đã miêu tả trước đây “Đêm dài đằng đẵng, trần trọc khó ngủ, một đêm không ngủ”. Đồng hồ đã điểm ba giờ, tôi vẫn hoàn toàn không buồn ngủ. Tình cảm trào dâng mãnh liệt của tôi ơi, tuổi xuân không thể kìm nén của tôi ơi.

Hậu quả trực tiếp của thổ lộ tình ý lúc nửa đêm chính là tôi bị muộn. Khi đến giờ tập hợp ngày hôm sau, tôi vẫn còn ngủ ngon trong khách sạn, cho đến khi có người lôi tôi ra khỏi giường.

Tôi vừa mở mắt đã nhìn thấy Phương Dư Khả, nghĩ rằng tôi vẫn còn đang mơ giấc mơ đẹp, chuẩn bị nhắm mắt lại ngủ tiếp. Phương Dư Khả vội vàng néo mặt tôi, giống như nắm lông con mèo mà nói với tôi: “Đừng ngủ, đừng ngủ nữa. Mặt trời lên cao rồi, mọi người chỉ còn chờ một mình em nữa thôi.”

Đôi mắt tôi ngậy ra nhìn anh, nghĩ lại chuyện tôi trở thành bạn gái anh là sự thật hay chỉ là ảo tưởng.

Phương Dư Khả nhìn tôi mơ màng, lại vỗ vỗ mặt tôi: “Vừa rồi gọi điện vào điện thoại trong phòng em cũng không gọi em dậy được, nếu không dùng chìa khóa dự phòng của khách sạn để vào, bọn anh còn tưởng em tự sát rồi chứ. Nhanh đi rửa mặt đi.”

Tôi ngáp dài, xuống khỏi giường, đi dép, chầm chậm bước tới toilet, ngậy người ra trước gương. Bôi kem đánh răng, tôi ngậm đầy bọt trong miệng mà chạy ra ngoài: “Cuối cùng em cũng biết không đứng ở chỗ nào. Sao anh có thể tự ý vào phòng con gái như thế? Chuyện này truyền ra ngoài thì còn đâu một đời thuần khiết của em nữa.”

Phương Dư Khả lau bọt bị phun lên mặt, trên miệng lộ ra một nụ cười gian xảo: “Việc này phải truyền ra mới tốt, truyền càng xa càng tốt, tốt nhất là truyền tới Bắc Kinh, truyền tới chỗ Văn Đào. Thật muốn nhìn vẻ mặt ghen chết của Văn Đào. Sau này chúng ta tay trong tay đi qua trước mặt anh ta cho anh ta nhìn đi.”

Đàn ông luôn luôn ấu trĩ như thế. Nhưng tại tôi chỉ tự động ghi lại mỗi một câu cuối cùng, vì vậy tôi bắt đầu toe toét cười sung sướng.

Phương Dư Khả dịu dàng vuốt mái tóc chống ngược lên trời của tôi: “Ngoan, nhanh đi chải đầu đi.”

Tôi lập tức vô cùng hưởng thụ mà chạy như điên về toilet, sắp nước ép mái tóc vênh lên của tôi xuống.

Nhiệm vụ thực tế ngày hôm nay là ghé thăm làng nghề nghệ thuật tre trúc dân gian. Thật ra đề tài không đáng để nói đến, tình yêu đủ để tôi váng đầu rồi, hưởng hồ tôi vốn chẳng có mấy chỉ số thông minh.

Lúc đầu tôi còn làm bộ rụt rè, cũng muốn thể hiện tư thế mạnh mẽ của “hiện nay còn đang trong giai đoạn thử thách”. Nhưng đành chịu là tôi trước sau như một, cả gương mặt cười đến mức méo mó...

Đàm Dịch bất an liếc mắt nhìn tôi: “Chị dâu, chị không sao chứ? Chị đã cười với cái giỏ trúc cả một buổi trưa rồi.”

Từ trước đến nay tôi chưa từng biết “chị dâu” là một nhân xưng dễ nghe như vậy, tôi vỗ vai Đàm Dịch nói: “Làm người phải lạc quan vui tươi tiến về phía trước. Quê hương chúng ta có làng nghề tre trúc giỏi như thế này, có thể phát triển thành một trong những trụ cột kinh tế. Nghệ thuật và kinh tế hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ, chị không khỏi vui sướng trong lòng, ngủ cũng mỉm cười.”

Đàm Dịch lùi ra sau cả mét: “Chẳng phải đang phỏng vấn, chị diễn kịch cho ai xem vậy?”

Tôi thở dài: “Chị dâu là một sinh viên Bắc Đại, bình thường phải suy nghĩ những thứ có chiều sâu một chút, trẻ con không hiểu là đúng rồi.”

Đàm Dịch nhìn tôi như nhìn quái vật: “Chị trúng tà à? Biết mình từ đâu tới đây không?”

“Sinh ra từ đâu, chết ở chỗ nào, từ xưa đã là một vấn đề muôn đời suy ngẫm. Nếu như em tò mò, chị dâu có thể ngồi xuống bình tĩnh nói với em.”

Rốt cuộc Đàm Dịch không chịu nổi hình tượng Đường Tăng của tôi nữa, nắm tay lại ý bảo muốn đánh tôi.

Tôi vội vàng nhận lỗi: “Thật ra bản ni đến từ Đông thổ Đại Đường, đặc biệt tới Tây Thiên bái phật cầu duyên...”

Phương Dư Khả đứng bên cạnh cười cười nghe chúng tôi ba hoa, dáng vẻ rất yên tĩnh và thỏa mãn.

Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, tôi chuẩn bị về khách sạn ngủ một lát. Để đề phòng ngủ quên như sáng nay, tôi đặc biệt dùng di động để đồng hồ báo thức cách năm phút kêu một lần.

Vừa mới yên tâm nằm thành hình chữ bát* trên giường, tôi chợt nghe có tiếng gõ cửa rất nhẹ. Tôi nằm ỳ trên giường, giả bộ không nghe thấy. Người gõ cửa giống như biết tôi đang ngủ, cố chấp dùng một tần suất như nhau mà gõ.

* Chữ bát: 八

Tôi tức tối đứng lên từ cái giường như cùng một thể với tôi, mở cửa ra, nhìn thấy Như Đình như hoa như ngọc uất ức đứng trước mặt tôi. Tôi có

tấm lòng thương hương tiếc ngọc, lập tức mở rộng cửa xin lỗi, không dám chậm trễ.

Trong lòng tôi có chút bất an mơ hồ. Ở bên Phương Dư Khả mới được một ngày một đêm, tôi còn chưa kịp có thời gian tra xét tình sử của anh đâu. Cuối cùng tôi thuyết phục chính mình, yêu là phải quan tâm tới hiện tại, nhìn về tương lai. Quá khứ đã qua thì quên đi. Rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, phim ảnh, chương trình truyền hình trong và ngoài nước đều nói cho chúng ta một đạo lý: những người yêu nhau mà còn quấn quýt lấy quá khứ thường sẽ không được ông trời chúc phúc, nghi ngờ không ngừng chỉ dẫn đến cảnh tượng mỗi người một ngả.

Nhưng tôi biết rõ, tôi sợ phải tra xét. Giống như kẻ thứ ba cướp ngôi thành công, tôi không có tư cách để hỏi về quan hệ ngọt ngào của người ta với bà cả. Mặc dù Phương Dư Khả không có bất cứ quan hệ gì với cô ấy, nhưng mối tình sâu nặng của Như Đình với Phương Dư Khả cả thế giới đều biết, còn tôi vung dao cướp tình, lo lắng không thôi. Đây là còn chưa nói, đối thủ cạnh tranh của tôi quá mạnh, tôi thắng được một thời, lại không biết có thể thắng đến cuối cùng hay không.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hiểu Lâm Cũ Rích Luôn Luôn Phát Sinh Đúng Lúc 2

Như Đình ngồi xuống hỏi kết quả kì trước của tôi sau đó lại hỏi đến dự định của kỳ sau, trước khi vào chủ đề chính phải vận động làm nóng cơ thể.

Cái khác thì tôi không có, nhưng bản lĩnh qua quýt thì tôi rất tự tin, dù thế nào thì tôi cũng là thần chém gió đấy. Vì vậy, tôi chém cho tình hình học kỳ vừa rồi vô cùng nghiêm trọng, tình thế của học kỳ sau cũng tương đối ảm đạm, càng nói càng xa, tất cả những vấn đề khó khăn trong nước và chiến tranh ngoài nước đều bị chỉ mặt điểm tên một lần, cuối cùng cũng làm cho Như Đình không nhin nổi nữa, đành phải vội vàng quăng ra đề tài chính: “Lâm Lâm, hôm nay Dư Khả và cậu có chút kỳ quái...”

Tôi ngồi nghiêm chỉnh: “Kỳ quái chỗ nào? Mình là mình của ngày hôm qua, cậu ta là cậu ta của ngày hôm qua mà.”

Như Đình quan sát sắc mặt tôi: “Hai người cười suốt từ trưa đến giờ. Bình thường cậu thích cười thì không nói làm gì, nhưng mình quen Dư Khả đã mười mấy năm, số lần cậu ấy cười còn không nhiều bằng ngày hôm nay.”

“Thật không?” Được tình địch miêu tả như vậy, tâm trạng tôi có chút phức tạp. Tôi muốn nói cho Như Đình biết sự thật, nhưng chính tôi nói ra những lời này thì quá ác độc; nhưng lừa gạt cô ấy, sau này cô ấy biết, sợ là sẽ vì buổi đối thoại hôm nay mà cắn lưỡi tự sát.

Tôi do dự hỏi Như Đình: “Cậu có tình cảm sâu nặng như vậy với Phương Dư Khả, nhờ may cậu ta thích người khác thì làm sao? Thích một

người không nên tập trung toàn bộ tinh thần như thế, nên để lại cho mình một con đường lùi.”

Như Đình bất đắc dĩ lắc đầu: “Cho tới giờ, mình chưa từng nghĩ tới một ngày không có cậu ấy, cuộc sống của mình sẽ ra sao. Vì vậy, mình sẽ không để tình huống như thế xảy ra. Mình đã quen cười vì cậu ấy, khóc vì cậu ấy, tiêu tốn thời gian vì cậu ấy, lãng phí tuổi thanh xuân vì cậu ấy. Chỉ cần chưa thấy con gái xuất hiện bên cạnh cậu ấy, mình vẫn còn hy vọng. Hiện giờ, ngoại trừ cậu tương đối thân, bên cạnh cậu ấy không có bất cứ người con gái nào khác.”

Cao thủ không hổ là cao thủ, nói mấy câu đã dẫn đến quan hệ của tôi và Phương Dư Khả, cũng là cảnh cáo tôi, cho dù tôi có đến với Phương Dư Khả, cô ấy cũng sẽ liều lĩnh đoạt lại.

Nói đến mức này, tôi cũng lười dẫn đo suy nghĩ xem nên nói nặng nói nhẹ thế nào: “Rất nhiều người so tình cảm với hạt cát, cậu nắm càng chặt, nó chảy ra càng nhanh hơn. Chân trước vừa đi, chân sau đã nhấc. Duyên phận tới thì quý trọng, duyên phận đi liền quên.”

Như Đình cười: “Cậu dùng cách này để quên anh Tiểu Tây sao? Nếu là đúng, vậy chúc mừng cậu. Đáng tiếc mình thì khác. Cả đời này, mình chỉ muốn yêu một lần.”

Tôi có chút lo lắng, đến khi cô ấy biết được sự thật, nếu không phải cần lưỡi tự sát thì cũng mang dao chọc tiết lợn đến cắt cổ tôi.

Tình yêu là đáng quý, tính mạng giá càng cao. Toi vội vàng khuyên nhủ Như Đình: “Như Đình, bị một cái lá che mắt không nhìn thấy trên núi Thái Sơn còn có một rừng cây một rừng hoa. Bên cạnh một Phương Dư Khả, còn có một đám Phương Dư Khả khác, Dư Khả phía trước vừa ngã xuống, Dư Khả phía sau đã đứng lên. Thế gian rộng lớn, đặt chân một cái là ba thước đất vàng, hà tất phải thắt cổ ở một thân cây, thừa dịp còn thanh

xuân, phải nhiều trải nghiệm một chút mới tốt. Hoặc là sau khi cậu quen người khác mới nhận ra Phương Dư Khả chỉ là một hạt cát trong cuộc đời cậu thôi.”

Như Đình xoay người, đối mặt với tôi, đôi mắt bỗng nhiên tỏa sáng: “Cậu đến với Dư Khả, có phải để quên anh Tiểu Tây không?”

Cô ấy đột nhiên quăng ra chủ đề chính như vậy, tôi có chút không tiếp chiêu nổi. Những lời này bao gồm bao gồm hai tin tức, thứ nhất, cô ấy biết chuyện tôi thành đôi với Dư Khả, thứ hai, cô ấy dùng lời tôi vừa nói để chặn họng tôi, làm tôi không cách nào phản bác.

Quả nhiên, người có thể ở bên cạnh Dư Khả lâu như vậy đều có cái tật độc mồm độc miệng. Mẹ Trương Vô Kỵ nói thật là đúng, không thể tin tưởng phụ nữ đẹp. Diễn kịch lâu như vậy, không ngờ tất cả tình tiết đều đã biết.

Dù sao tôi chưa từng gặp sóng to gió lớn, có chút hoảng hốt, giống như đang ăn trộm cái gì đó lại bị yêu cầu lục soát ngay tại chỗ: “Ai nói mình với cậu ta thành một đôi?”

Như Đình cố chấp hỏi: “Cậu đến với cậu ấy chính là vì quên anh Tiểu Tây sao? Nếu phương pháp này thật sự có hiệu quả, mình thật sự muốn tìm một thể thân xem cảm giác thế nào.”

Từ “thể thân” này thật sự khó nghe, tôi mở miệng nhưng lại không phát ra tiếng.

Tôi lắc đầu theo bản năng, mồm lại nói ra: “Cậu nghĩ vậy thì cứ coi là vậy đi. Dù sao cậu cứ thử buông tay xem thế nào.”

Ánh mắt Như Đình lướt qua tôi, nói với phía sau: “Mình còn tưởng đây là một cuộc tình vĩ đại, không phải cũng chỉ là một người nguyện đánh, một kẻ chịu đau sao?”

Tôi theo ánh mắt cô ta, xoay người, nhìn thấy Phương Dư Khả đang cầm túi đồ ăn vặt đứng trước mặt tôi, dưới hàng lông mi đen nhánh là một đôi mắt bốc cháy đằng đẵng sát khí.

Như Đình chân thành đi về phía anh, như một nữ vương thắng lợi: “Mình tìm cô ấy chỉ muốn nghe một chút góc nhìn về tình yêu của cô ấy. Cậu không cần nghĩ nhiều, mình không phải loại người đâm người khác sau lưng, sẽ không tìm cô ấy liều sống liều chết. Chỉ là, buổi trưa cậu nói với mình “lưỡng tình tương duyệt”, hình như phía sau còn có chút chuyện tinh ranh đấy nhỉ.”

Tôi chết đứng tại chỗ. Chuyện này đúng là quá giống phim truyền hình rồi. Trước đây tôi cứ tưởng mấy tình tiết kiểu nghe một nửa rồi phát sinh hiểu lầm thường chiếu trên TV này đều do mấy bà già biên kịch ăn no rửng mỡ, cả ngày ru rú trong phòng một mình YY mới nghĩ ra, không ngờ loại chuyện xác suất cực nhỏ này cũng có thể xảy ra trong đời thật, hơn nữa đương sự còn là tôi. Tôi nguyên rủa cô, Như Đình kia, cái gì mà không phải người thích đâm sau lưng, tôi sắp bị đâm thành con nhím rồi đây này.

Tôi tưởng tượng đến mấy cảnh vẫn phát trên phim truyền hình, kéo tay đối phương gào thét “Nghe em giải thích, hãy nghe em giải thích”. Sau đó đối phương che tai lại nói “Tôi không nghe, tôi không muốn nghe”, sau đó tôi hôn lên môi anh, hôn đến ngày đêm lẫn lộn, trời đất quay cuồng, cuối cùng gương vỡ lại lành.

Đáng tiếc tình cảnh này thường phát sinh khi tôi là nam chính, đối phương là nữ chính. Mà hoàn cảnh hiện tại cũng với kịch bản có chút chênh lệch.

Ông trời ạ, tình yêu của tôi vừa mới nảy mầm được một ngày một đêm, xin ông đừng có mưa xối xả vùi dập nó như thế chứ.

Phương Dư Khả đi tới, đôi mắt nhìn tôi chăm chăm, không chút vắn vể, hỏi thẳng tôi: “Vì sao ở bên anh?”

Tôi nhìn lông mi thật dài cong cong của anh, nhìn đôi mắt trong suốt đen như mực của anh, và cả tôi đang ngốc nghếch phản chiếu trong mắt anh: “Bởi vì em thích anh.”

Phương Dư Khả hài lòng cong khóe miệng lên, nhẹ xoa đầu tôi, giống như tôi là một con chó nhỏ nghe lời: “Vậy mới ngoan. Lần sau xem em còn nói lung tung nữa không.”

Tảng đá lơ lửng giữa không trung của tôi cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Như Đình sụp đổ, nhất là khi phải nhìn người mình yêu tình cảm với kẻ khác, cô ta có chút cuồng loạn: “Dư Khả, cô ta có gì tốt? Rõ ràng cô ta thích người khác, cậu còn sống chết tiếp cận như thế?”

Phương Dư Khả nhẹ nhàng ôm Như Đình, nhẹ giọng nói: “Như thế nào chính cậu cũng hiểu, vậy vì sao cậu còn sống chết tiếp cận mình? Nếu mình gặp cậu sớm hơn, nhất định mình sẽ thích cậu. Cô ấy không có chỗ nào tốt, không có chỗ nào bằng cậu, chỉ là, nhưng khuyết điểm này mình đều có thể chịu được. Vì vậy mình cứ sống chết bám theo cô ấy thôi.”

Như Đình tựa đầu trên vai Phương Dư Khả, khóc không thành tiếng: “Mình rất không cam lòng. Rõ ràng mình đã ở bên cậu mười hai năm, vì sao đến giờ lại nắm không được?”

Phương Dư Khả vỗ vỗ Như Đình: “Mình hiểu, níu giữ đơn thuần sẽ biến tình yêu thành tuyệt vọng. Phải xem duyên phận có đồng ý giải cứu cậu hay không. Mình có thể là bất cứ ai của cậu, nhưng vĩnh viễn không thể là người yêu.”

Như Đình càng lắc đầu không ngừng, khóc đến mức nước mắt đầm đìa. Người đẹp dù thế nào vẫn là người đẹp, dù có khóc thì vẫn hút hồn như thế. Nếu cô ấy không tựa vào vai Phương Dư Khả, có lẽ tôi cũng không nhìn được mà bước lên an ủi cô ấy.

Như Đình xoay người nhìn tôi: “Chỉ cần giữa hai người xuất hiện một vết nứt, tôi sẽ quay lại. Lâm Lâm, cậu đừng quá đặc ý.”

Tôi lầm bầm: “Cậu cũng chẳng phải con ruồi, chuyên vo ve rình rập.”

Như Đình giận dữ trừng mắt, tôi làm bộ không thấy, nhìn trời chứ không nhìn cô ta, trong lòng còn sung sướng, tình địch này bị giải quyết thật là nhanh nha.

Buổi tối, Như Đình rời khỏi tổ thực tế, về Bắc Kinh trước thời hạn. Tôi đỏ mắt mong chờ nhìn Phương Dư Khả gió bụi mệt mỏi trở về từ sân bay, rồi lại đỏ mắt mong chờ nhìn anh hờ hững đi qua trước mặt tôi, cuối cùng lại đỏ mắt mong chờ nhìn anh bình thản ngồi cạnh người khác ăn cơm. Tên nhóc này rõ ràng còn giả trang khoan hồng độ lượng, tình cảm thăm thiết trước mặt Như Đình, vì sao đảo mắt một cái đã biến hình như thế? Còn nữa, tôi được tỏ tình chưa tới nửa ngày, vì sao đã mất quyền chủ động rồi!!

Buổi tối thứ hai, tôi lại mất ngủ.

Mấy ngày sinh hoạt thực tế cuối cùng, ngay cả sợi tóc của Phương Dư Khả tôi cũng không sờ tới được. Phương Dư Khả giống như sẽ gây dựng sự nghiệp ngay ngày mai, đột nhiên cảm thấy đặc biệt hứng thú đối với mạch máu kinh tế của quê hương, không ngừng học hỏi, ghi chép. Tôi muốn nói với anh chuyện xảy ra ngày hôm đó, nhưng nghĩ lại cũng đành thôi, ảnh hưởng tới tương lai tươi đẹp của thanh niên tài giỏi nhà người ta cũng không tốt.

Trong lòng tôi rất uất ức. Bạn nghĩ xem tôi có oan uổng không, còn chưa được nghiêm túc trao danh phận, đã bị tống vào lãnh cung, ngay cả mặt vua cũng không có cơ hội sờ. Phương Dư Khả nhà mi là một tên môi hồng da trắng, đội một cái lốt trêu hoa gheo nguyệt, vậy mà ta còn chưa nói gì đâu. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, chờ chị đây năm được chứng cứ xác thực, không diệt mi ta không mang họ Chu!

Nghĩ tới một level như vậy, trong lòng tôi mới thoải mái được một chút. Bước chân cũng khí thế hơn rất nhiều. Nơi này không giữ ta, khắc có nơi khác giữ. Ngôi nhà thân yêu, bến cảng vĩnh viễn của lòng ta, ta tới đây...

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hiểu Lâm Cũ Rích Luôn Luôn Phát Sinh Đúng Lúc 3

Về đến nhà, bố già, mẹ già đang chuẩn bị ăn cơm, vừa nhìn thấy tôi, lập tức duỗi cổ ra nhìn phía sau tôi. Tôi khoát tay, “Không dẫn cậu ta về. Có ai vừa yêu đã dẫn về nhà không?”

Mẹ già thất vọng lấy thêm cho tôi một bát cơm: “Gương mặt này của con bố mẹ đã nhìn hơn hai mươi năm rồi, khó khăn lắm mới có thể nhìn được một cái mới, có thể không kích động sao?”

Bố tôi phụ họa: “Nhắc tới Phương Dư Khả kia, hai ngày trước bố mới nhìn thấy cậu ta trên phần bản tin, quả nhiên có khí phách giống bố con khi còn trẻ nhá...”

Tôi giả giọng nói của Triệu Bản Sơn: “Thôi xong rồi, một người đất đen, một người mây trắng, đúng là một trời một vực. Nếu khi còn trẻ bố mẹ mặt mày khô ngô, sao có thể sinh ra con bình thường như người qua đường A như thế này? Nếu bây giờ con đi tu sửa nhan sắc, ngoại trừ cái tai không cần chỉnh, chỗ nào cũng cần đại tu, vậy chẳng phải làm khó bác sĩ chỉnh hình nhà người ta sao?”

Mẹ tôi kinh ngạc nhìn tôi: “Sao bỗng nhiên lại nhìn rõ hiện trạng như vậy? Aizz, Phương Dư Khả cũng có chút không tốt, bề ngoại quá đẹp trai, dễ làm cho Lâm Lâm nhà chúng ta tự ti. Đả kích con gái nhà ta thành thế này rồi.”

Tôi bĩu môi không nói gì.

Vẫn cứ là bố tôi thương tôi: “Mặt mũi Lâm Lâm nhà chúng ta có chỗ nào không tốt. Không phải mắt mũi đủ cả sao?”

Tôi ra sức gật đầu.

“Ngoại trừ mắt nhỏ một chút, mũi thấp một chút, mụn nhiều một chút, cằm nhiều thịt một chút, những cái khác đều tốt.” Bố tôi tỉ mỉ nghiên cứu gương mặt tôi rồi bổ sung.

Đây mà gọi là bến đỗ tâm hồn hay sao. Rõ ràng là mồ chôn tâm linh non nớt mà!

Từ khi mẹ già bắt đầu chơi cờ phiếu, trong nhà cũng sắm máy tính. Mà căn phòng trường kỳ không dùng đến của tôi cũng biến thành phòng đọc sách. Tôi vào phòng nghỉ ngơi, không có việc gì lại lên mạng, nghe nhạc, lướt diễn đàn, vào QQ, trong nháy mắt đã yên vị.

Wow, trên QQ, cái đầu của Phương Dư Khả sáng.

Nhớ lại, cái QQ này của anh là vì tôi mới lập, ngay cả cái tên “tim đập” này cũng được lập nên trong ký túc xá của tôi. Không biết trong mã số QQ này anh có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ. Không phải nói phụ nữ vì vô số đàn ông mà đổi vô số QQ, còn đàn ông lại có thể trong một mã số QQ lưu vô số phụ nữ sao? Một ngày nào đó phải trộm được mật mã QQ của anh, nhìn xem có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, còn tôi được xếp ở số mấy.

Đang nghỉ ngơi, mẹ già cầm hoa quả bước vào. Đem cái ghế ngồi bên cạnh tôi, nhìn tôi một lúc lâu rồi thở dài nói: “Ở đại học chịu không ít uất ức hả? Tóc cắt rồi, người cũng gầy đi, vừa rồi về nhà, mẹ với bố con còn suýt nữa không nhận ra. Vì thằng nhóc Tạ Đoan Tây mà con giới thiệu cho mẹ lần trước mà biến thành bộ dạng thế này?”

Hiểu con gái không ai bằng mẹ. Bình thường, khi mẹ tôi bước vào phòng tôi sẽ diễn vai chị gái tri kỷ, so với người kêu to gào khóc thường

ngày sẽ như hai người khác nhau. Tôi xoa xoa bàn chân trần: “Quên đi. Dù sao lúc đó cũng quá đau lòng, trời cũng suýt sập xuống. Aizz, người ta là hoa đã có chủ, con lại không theo kịp, có thể không suy nghĩ tới hao gầy sao?”

Mẹ tôi đưa cho tôi một miếng dưa hấu, ý bảo tôi ăn đi. Tôi thật bội phục mẹ tôi, sau khi nhìn thấy tôi vắn vẹo đầu ngón chân mà vẫn có thể không nói hai lời bảo tôi ăn hoa quả, thói quen xấu bị người ta ghét bỏ này của tôi đã được luyện thành như thế.

Mẹ già tiếp tục nói: “Tuổi trẻ thôi, lăn qua lăn lại một chút cũng tốt. Trước khi mẹ gả cho bố con cũng từng thích người khác. Nhưng thích cũng không nhất định sẽ chung sống với người đó. Lần trước nhìn thấy Phương Dư Khả ở nhà ga, mẹ lập tức nhìn ra, ánh mắt nó nhìn con không bình thường. Phương Dư Khả này, vẻ ngoài tuấn tú, có tri thức lại hiếu lễ nghĩa, hiếu con lại thương con. Sau này các con có con cũng có thể trung hòa một chút, ít nhất cũng phải tốt hơn con. Tương lai của con sẽ không giống như khi mẹ nuôi con, ngậm đặng nuốt cay, coi như mẹ cũng yên tâm rồi. Ngày ấy, lúc con mới ra đời ấy, vừa xấu lại vừa đen, ngũ quan trên mặt đều dúm lại một chỗ, lúc đó mẹ còn nghĩ không biết có phải hộ sĩ đỡ nhầm rồi không, nghi ngờ không biết con có phải do chính mẹ sinh ra không nữa.” Người già ai cũng thích “hồi tưởng quá khứ” rồi “nhìn về tương lai”, càng nói càng xa.

“Mẹ, đây là mẹ đang an ủi con hay châm chọc con?” Tôi không nhận được mà ngắt lời bà, thế nào nói đến cuối cùng cũng biến thành tôi dính bao nhiêu vinh quang của Phương Dư Khả cho xem. Tuy tôi cũng hiểu là tôi trực lợi rồi...

Bỗng nhiên, trong QQ, cái đầu của Phương Dư Khả chọt lóe lên. Ai nha, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cái đầu của người ta mà vui vẻ hơn cả nhìn thấy cái đầu của ông Mao trên tờ nhân dân tệ.

Tôi nhét miếng dưa hấu vào trong tay mẹ tôi, chẳng thèm quan tâm tới nước dính trên tay, lập tức mở ra xem.

“Kiểm điểm xong chưa?”

Mẹ tôi duỗi đầu qua nhìn màn hình.

Tôi đẩy gương mặt tròn như cái bánh bèo của mẹ già sang bên cạnh, nhìn mấy chữ kia cười hềnh hếch. Tên nhóc này rốt cuộc cũng nói chuyện với tôi.

Mẹ tôi ngờ vực: “Kiểm điểm cái gì? Con gặp rắc rối hả? Mẹ biết ngay con gặp rắc rối mà, không phải mẹ đã bảo con phải ôm núi vàng cho chặt sao? Con nhóc này, lớn rồi sao vẫn không làm mẹ bớt lo như vậy? Bố mẹ kiếm tiền dễ lắm sao? Nuôi con lớn như vậy rồi còn gặp rắc rối, không sợ bố mẹ thất vọng sao?”

Vì sao tôi nghe thật quen tai, đây không phải bài diễn văn mẹ tôi đã phát biểu khi tôi không đạt tiêu chuẩn môn số học hồi trung học sao? Tôi liếc liếc bà, nói chắc như đinh đóng cột: “Con hoàn toàn không gặp rắc rối gì cả, con chỉ đang tiêu diệt kẻ địch, vì tương lai êm ái sắp tới mà vô tình bị đâm sau lưng.”

“Bình thường con đã rồi hơi ưỡn ngực đụng vào nòng súng rồi, người ta còn phải tốn chất xám lập mưu ám sát con hay sao? Aizz, sau này mẹ cũng luyện gõ chữ rồi trực tiếp giúp con trò chuyện là được. Hiện giờ mẹ nói, con gõ.” Mẹ già tôi không nhìn được mà chỉ chỉ bàn phím.

Mẹ tôi buông rèm chấp chính, còn tôi biến thành một con rối chỉ biết đánh chữ. Dưới đây là bản ghi chép cuộc nói chuyện của mẹ tôi và Phương Dư Khả, tôi thuần túy chỉ là một thư ký, không hề liên quan đến những việc phát sinh:

Mẹ tôi: Kiểm điểm rồi, sai tới mức rối tinh rối mù rồi.

Phương Dư Khả: Biết sai là tốt rồi.

Mẹ tôi: Sai tất cả, nhưng có một việc không làm sai.

Phương Dư Khả: ?

Mẹ tôi: Chính là em yêu anh. Tất cả lỗi lầm đều do chuyện này gây ra. (mẹ già quả nhiên là đã xem quá nhiều phim truyền hình của bà nội Quỳnh Dao)

Phương Dư Khả: Cô là ai?

Mẹ tôi: Em là Chu Lâm Lâm mãi mãi yêu anh. (da gà tôi rơi đầy đất. Nói tới mức mất thân phận như vậy, không sợ sau này tôi không địa vị, không tôn nghiêm sao. Tôi từ chối, bị một Thiết Sa chương của mẹ tôi vô tình đàn áp.)

Phương Dư Khả: Bình thường anh gọi em là gì?

Tôi hì hì cười vui vẻ, tên nhóc này thật thông minh, cũng biết bắt đầu dùng ám hiệu rồi, nhưng bàn tay như đít nồi của mẹ già hình như sắp bay tới, lạm dụng uy quyền ép tôi chủ động gõ chữ: đồ ngốc.

Mẹ tôi: Mùi khét ở đâu vậy? A, thì ra là từ trong tim em vì anh mà hùng hực thiêu đốt. (Tôi toát mồ hôi! Trên TV bắt đầu công chiếu phim truyền hình Hàn Quốc “chim lửa”, mẹ tôi vừa xem vừa áp dụng, sắp làm tôi chết ngất rồi.)

Phương Dư Khả: Nửa tiếng nữa, gặp ở quán KFC gần nhà em.

Tôi kinh ngạc nhìn cái đầu của Phương Dư Khả cấp tốc biến thành trạng thái màu xám, lại nhìn sang mẹ già tôi đang đắc ý cười gian. Tôi không khỏi bội phục thủ đoạn của mẹ già thật sự hung ác, bán con gái không một chút ghê tay. Mẹ già xoa xoa đầu tôi: “Còn nhiều thời gian, hiện

giờ lùi một bước để tiến nhiều bước. Chờ sau này địa vị con ổn định rồi, mẹ giúp con báo thù này là được. Bây giờ con còn non lắm, nước mẹ già này đã uống còn nhiều hơn nước tắm cả đời của con. Sau này có việc gì phải thương lượng với người lớn. Nhớ năm đó, chẳng phải mẹ đã dụ dỗ được bố con đấy sao? Hiện giờ con xem, ngón tay mẹ chỉ hướng Đông, bố con dám đi hướng Tây hay sao?”

Tôi đang nghĩ, có lẽ tôi thật sự không phải do mẹ tôi sinh ra, nếu không vì sao không thừa kế chút xíu nào tính tình đen tối của mẹ tôi. Sau này tôi kết hôn rồi, chỉ cần đạt được địa vị đến ông chúa như của mẹ già tôi, tôi chết cũng nhắm mắt.

Mẹ tôi mở tủ quần áo của tôi, lấy ra từng bộ khoa tay múa chân trên người tôi, rồi từng bộ lại bị ném lên giường. Cuối cùng, mẹ già than thở kéo tôi đến nhà dì Lý cách vách, vừa bước vào cửa nhà người ta đã vội vàng đánh cướp: “Đưa tủ quần áo con gái nhà em cho chị mượn xem một chút.”

Dì Lý là bạn bài bạc trung thành của mẹ tôi mấy năm qua, tình cảm vững như bán đá, cao như Vạn Lý Trường Thành. Nhưng con gái dì Lý, Vương Giản, lại thường được lấy ra làm tài liệu học tập để dạy dỗ tôi. Thật ra Vương Giản là thần tượng của tôi: tuy trong tên chỉ có một chữ “Giản”, nhưng tiêu tiền tùy ý cứ như dì Lý mở ngân hàng. Đâu có giống như tôi, từng tháng đòi tiền mẹ tôi mà như đòi mạng. Hơn nữa, dáng người Vương Giản là trình độ đời này tôi không bao giờ đạt tới được. Dáng người mẫu, tay thon, chân thon, ngực lại lớn, quần áo bình thường đều là loại quyến rũ, buổi tối ra khỏi cửa cũng phải trang điểm, đây quả thật là một cái chong chóng đo hướng gió của trấn nhỏ chúng tôi. Về cơ bản, phụ nữ nhìn thấy cô ấy đều mặc cảm, tự ti mà lảng lạng bỏ chạy, đàn ông nhìn thấy cô ấy đều mất trí, phun máu mũi, âu cũng là phản ứng sinh lý bình thường.

Dì Lý và mẹ tôi lôi tất cả quần áo ra khoác lên người tôi. Khốn, quần bầy lè mặc trên người tôi thành chín lè, áo vest nửa người biến thành áo

khoác dài. Mẹ tôi đang sợ tôi chưa đủ đả kích sao?

Mẹ già cuối cùng cũng tìm được trong biển quần áo một cái váy liền thân màu đen, thắt lưng đơn giản, áo quây bó sát người, chân váy um tùm mấy lớp, chất vải lụa mát mẻ. Mặc trên người Vương Giản nhìn giống búp bê Barbie, giống công chúa Sissi. Mặc trên người tôi, bởi vì chiều cao chênh lệch, thắt lưng có vẻ thấp, có thể coi như trọng tâm cái váy thấp hơn 6, 7cm so với Vương Giản. (Mọi người có thể tưởng tượng quần áo của Lâm Chí Linh mặc trên người Chu Tấn, p.s: chỉ là một ví dụ, không công kích bất cứ vị minh tinh nào.) Bộ ngực như bánh bao Hàng Châu cỡ nhỏ đáng thương của tôi có thể mơ hồ nhìn thấy được, tương ứng với nó, phần lưng lộ ra cũng nhiều hơn bình thường một chút. Tôi khó xử soi người. Ngoại trừ màu đen làm tôi có vẻ gầy hơn, bộ váy này thật sự không hợp mặc trên người tôi.

Mẹ tôi có chút hài lòng: “Những chỗ không lộ cũng phải sáng tạo điều kiện để lộ.”

Tôi quần bách nhìn về phía dì Lý, dì Lý đối với mẹ già tôi vô cùng trùng thành và tận tâm, liều mạng nói đúng.

HỌC SINH TỘI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Khi Bắt Đầu Làm Thục Nữ 1

Phương Dư Khả uống nước rất vui vẻ, lấy tư thế của người chiến thắng ngồi trong một góc cửa hàng KFC. Ánh hoàng hôn xuyên qua lớp cửa thủy tinh dày chiều vào người anh, như làm nền cho anh biến thành Phật tổ hay chúa Giê-xu, chờ tôi mang một thân tội nghiệt tới xin được tha thứ.

Tôi không biết dây thần kinh nào bị chạm vào rồi, có lẽ do ánh mắt kiêu ngạo của Phương Dư Khả, hoặc dáng vẻ tự tin của anh chọc giận tôi. Tôi nghĩ từ đầu đến cuối tôi chẳng làm sai chuyện gì, dựa vào đâu mà bắt tôi phải chịu hậu quả. Vì vậy tôi bước nhanh chân, tới trước mặt Phương Dư Khả rồi ngồi xuống, nếu không mặc váy, tôi nhất định sẽ gác chân lên trên ghế, hoàn toàn quên mấy lời nói tình cảm sướt mướt mà mẹ giúp tôi nói trên QQ. Nếu đang ở cổ đai, tôi nhất định sẽ giật phăng cái mũ che mặt, đập thẳng thanh đoạt mệnh trường kiếm lên bàn, vận khí đan điền, gào lên: “Tiểu nhị, rượu!” Đáng tiếc, đây là quán KFC ở thế kỉ 21, đám tiểu nhị của quán là đội ngũ nhân viên đi giày thể thao đang chạy qua chạy lại. Ngay cả cốc nước tôi cũng không có, cụt hứng ngồi xuống, khí thế cũng thua người ta hơn một nửa.

Phương Dư Khả dùng ngón tay dài xoay xoay ống hút, ngẩng đầu nhìn tôi: “Vừa rồi trên QQ ai giúp em nói chuyện?”

Bởi vì quá ngạc nhiên, trong nháy mắt, tôi hoàn toàn quên mất chuyện mình đang giả bộ đoan trang, thốt ra: “Sao anh biết không phải em?”

Anh cười khẽ, nướng đôi lông mày đen đậm: “Từ miệng em mà nói ra được loại lời nói này, so với cho em đi thi còn khó hơn.”

Tôi bất mãn bĩu môi.

Phương Dư Khả làm bộ lơ đãng nói: “Không phải anh có ý châm chọc em. Ý của anh là, miệng chó không thể khạc ra ngà voi.”

Tôi nổi giận nhìn anh, nếu trong tay tôi có một thanh kiếm, tôi nhất định rút khỏi vỏ, động sát khí rồi đấy.

Round 1: 0-1 Phương Dư Khả thắng.

Tôi hì hì cười nhạt: “Người nói chuyện phiếm với anh là cụ bà nhà em. Anh đã gặp rồi đấy. Không ngờ anh lại thích nói chuyện phiếm với bà già, thì ra anh có sở thích như vậy, phải nói sớm chứ.”

Vẻ mặt Phương Dư Khả rõ ràng giật giật một cái. Ha ha, trăm tính nghìn tính, anh còn chưa tính đến mẹ già nhà em nhúng tay vào phải không?

Nhưng Phương Dư Khả bình tĩnh lại rất nhanh: “Không ngờ tính cách của dì còn trẻ trung như vậy. Em có phải là con ruột của mẹ em không vậy? Nhìn dì còn thời thượng hơn cả em ~”

Round 2: 0-2, Phương Dư Khả dẫn trước.

Tôi khó nén nổi giận: “Có người nào làm tổn thương người ta thế không? Lòng dạ hẹp hòi, không phải ngày đó em đã nói em sai rồi sao? Chỉ cần tấm lòng sâu đậm là được, một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, biết không? Chẳng nhớ người ta gì cả, chỉ chăm chăm ghi thù thôi sao?”

Phương Dư Khả há miệng cười lớn: “Ai một ngày vợ chồng với em? Tấm lòng của em nông sâu thế nào, anh còn không rõ sao? Thật ra em mơ

ước anh từ lâu rồi đúng không?”

Round 3: 0-3, Phương Dư Khả toàn thắng.

Tôi quay lưng lại, len lén giơ tay lên thề: ông trời ơi, nếu có một ngày tôi đấu võ mồm toàn thắng, tôi bằng lòng hy sinh một tháng ăn chơi lười biếng.

Phương Dư Khả bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Khi nói chuyện với người khác phải động não, biết chưa? Bị bán còn ngu ngơ giúp người ta đếm tiền. Người ta đào hố, em còn phối hợp mà nhảy vào trong. Có ai ngốc như em không? Làm thế nào mà đố được Bắc Đại vậy?”

Tôi cắn môi dưới, uất ức nhìn anh: “Trong kì thi cũng không hỏi người ta đào hố thế nào mà. Em học tiếng Đức, đâu có học xây dựng, làm sao em biết khi nào người đào hố?”

Phương Dư Khả cười: “Em còn cãi cùn nữa à? Quên đi, quên đi, cứ ngốc một chút cũng được, hai chúng ta chỉ cần một cái đầu là được. Được rồi, sau này ít tiếp xúc với Tiểu Tây một chút, anh sợ hồng hạnh mọc quá nhanh, anh không kịp xây tường.”

Tôi lắc lắc cái cốc trong tay anh, cố ý cao giọng nói: “Cái thứ đen sì sì trong cốc này là cái gì vậy? Mùi vị sao lại chua như thế? Thì ra Phương Dư Khả anh thích uống dấm nha!” Tôi đặc ý cười đến mức ngả trước ngã sau.

Vẻ mặt Phương Dư Khả đen sì sì, vỗ vỗ đầu tôi: “Đừng có lắc nữa, lắc nữa là những thứ không nên nhìn đều bị nhìn thấy hết đấy.”

Tôi vội vàng cúi đầu, nhìn thấy trước ngực cảnh xuân vô hạn, ngực nhỏ nghịch ngợm lộ ra. Tôi vội vàng che lại: “Nhìn cái gì, coi chừng đau mắt đấy.”

Phương Dư Khả lắc đầu thờ dãi: “Đồ ngốc, anh học lớp bơi cùng em, trừ phi em chân không ra trận, nếu không con mắt thẩm mỹ của anh đã mệt đủ rồi.”

Lúc này đến lượt mặt tôi đen sì.

Phương Dư Khả mặc kệ vẻ mặt uất ức đến phát nghẹn của tôi: “Em ngồi đây, không được nhúc nhích. Uống gì anh mua. Sau này ở nơi công cộng không được mặc kiêu vườn không nhà trống thế này, bôi nhọ văn hóa.” Nói xong liền bước nhanh đi mua đồ ăn, để lại một mình tôi như người vợ nhỏ ôm ngực ngẩng đầu nhìn trời chiều.

Cứ như vậy, Phương Dư Khả dùng miệng lưỡi ác độc của anh vũng vàng khống chế tôi. Còn tôi bị chèn ép quá mức, thỉnh thoảng ngày nào đó không nhận được điện thoại của anh, tôi liền hoảng hốt. Thì ra, thích bị ngược đãi là khí chất có thể dần dần bồi dưỡng.

Tôi vô cùng cảm ơn cục trưởng Đàm, tuổi đã cao mà vẫn không quên dùng chút sức tàn lực kiệt, mời tôi và Phương Dư Khả tới nhà Đàm Dịch làm người giám sát hợp lý và đầy trưởng thành, sáng tạo ra rất nhiều cơ hội cho tình cảm ngày càng kiên cố của tôi và Phương Dư Khả.

Tôi nhàn nhã nằm trên ghế gỗ lim dài trong phòng khách nhà Đàm Dịch, vừa oán trách cái ghế làm đau hông, vừa căn hạt dưa xem Phương Dư Khả dạy thêm cho Đàm Dịch.

Đối với tôi mà nói, hóa học là thứ ánh sáng xa xôi mà vô cùng thần bí. Khi tôi nghe trong miệng Phương Dư Khả không ngừng phun ra một loạt ngôn ngữ sao Hỏa, ánh mắt tôi bắt đầu mờ lung, miệng tôi cũng không tự chủ mà tuôn nước miếng. Đúng vậy, đàn ông đang chăm chú là hấp dẫn nhất. Tôi nhìn anh như nhìn lên một vị thần, mặc dù tư thế uể oải của tôi lúc này không đủ để thể hiện lòng thành kính.

Đàm Dịch hiển nhiên không thể chống đỡ được loại điện áp cao tần của tôi, bất mãn nói với tôi: “Chị dâu, em xin chị, đừng có bày ra vẻ mặt háo sắc như vậy được không? Tia X của chị quét qua quét lại đến mức bọn em mặc đồ nhỏ màu gì chị đã nhìn ra chưa? Em thật sự không muốn làm bóng đèn cao áp như thế này đâu.”

Khóe miệng Phương Dư Khả cong lên một đường cong xin đẹp: “Chị dâu em gần đây phân bố ra quá nhiều hormone, em đừng bận tâm.”

Tôi vẫn nằm dài trên ghế, thân tàn nhưng chí không tàn, cười tít mắt cãi lại: “Em sao có thể là bóng đèn được? Em là Mangan dioxide, là chất xúc tác của anh chị, hòa tan tình yêu của bọn chị.”

Tôi thừa nhận hiện giờ tôi đang nói rất buồn nôn, buồn nôn đến mức tóc gáy đều như hoa hướng dương giữa hè, tất cả đều xòe nở, ngay cả nụ cười cũng toe toét không gì cản nổi. So ra, Phương Dư Khả bình tĩnh hơn nhiều. Phần lớn thời gian, dưới tia laser của tôi, anh vẫn bình thản chịu đựng giật khố, điều này làm cho tôi bức bối không thôi.

Tôi có chút hối hận, lúc đó vì sao tôi không nói cần phải suy nghĩ một chút, một câu “em thích anh” cứ thế xúc động phun ra, chẳng lẽ lúc đấy đột nhiên váng đầu? Anh còn chưa quỳ gối vì tôi, còn chưa tặng hoa hồng cho tôi, ngay cả bữa cơm dưới ánh nến cũng chưa có mà ăn, tôi cũng không phải loại người tầm thường như thế, nhưng... tôi có thể chịu uất ức một chút, hạ mình làm một kẻ tầm thường cũng được.

Tôi dự định chờ lúc trở về trường, tôi phải thương lượng đối sách với bọn chị em một chút, mục đích chính là thuần phục Phương Dư Khả dưới bàn tay tôi, để tôi chà đạp, trúng tên của tôi. Tôi vừa gãi một ngón tay, anh lập tức nhảy nhót chạy tới; tôi vừa bĩu môi, anh lập tức bưng nước cho tôi; tôi vừa giơ một cánh tay, anh lập tức dâng khăn mặt nóng. Nói tóm lại, tôi muốn thành nữ hoàng!!! Nhưng trước khi các chị em chưa thấm ướm tư tưởng cho tôi, hiện tại tôi cho phép chính mình bày ra vẻ mặt háo sắc mê

trai, cũng vô cùng ca ngợi da mặt dày của tôi mà nói ra những lời ngọt chết ruồi. Phương Dư Khả càng bình tĩnh đối diện với sóng điện ngọt ngào đầy tình ý của tôi, tôi ngược lại càng quá đáng nỗ lực dùng những từ ngữ buồn nôn hơn nữa để lấy lòng anh. Bệnh thích bị ngược đãi của tôi cứ tự mình YY ý này thành chiêu lạt mềm buộc chặt.

Ví dụ như hiện giờ, tôi đang dùng chỉ số thông minh ít ỏi của mình để suy nghĩ, phải dùng tên thân mật nào để chứng minh cho thân phận của tôi. Từ sau khi Như Đình bỏ đi, tôi hãnh diện, lưng thẳng lên không ít, xét thấy ngoại hình Phương Dư Khả thật muốn cắn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta ăn tươi nuốt sống, tôi nhất định phải làm cho toàn thế giới, từ ông già sáu mươi đến trẻ con sáu tuổi đều biết anh là hoa đã có chủ. Người xưa nói, trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn, còn phải “uống nước nhớ nguồn”. Nghĩ lại quá trình của tôi và Phương Dư Khả, tất cả tình tiết đều rất có tính theo khuôn phép. Vì vậy, tôi quyết định, phải dán nhãn của Chu Lâm Lâm tôi lên Phương Dư Khả, trên nhãn còn phải viết rõ “hàng không bán”, để tránh người ngoài sờ mó.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Khi Bắt Đầu Làm Thục Nữ 2

Đại khái là tôi đã nghĩ quá xuất thần, có lẽ biểu hiện của bệnh Parkinson thật kinh khủng, cuối cùng Đàm Dịch không thể chịu nổi được nữa, bỏ sách xuống, vừa hung hăng vừa thù hằn đẩy tôi một cái. Lúc này tôi mới phát hiện Phương Dư Khả không còn ở trong phòng nữa.

Tôi lập tức hỏi: “Ông anh trai nhà em đâu?”

Đàm Dịch liếc mắt khinh thường: “Đàn ông nhà chị đi mua cơm. Chờ chị làm cơm cho bọn em, bọn em sẽ chết đói hết.”

“Aiz, quá hiền lành rồi. Phương Dư Khả nhà chúng ta chỉ có mỗi điểm ấy không tốt, quá biết chăm sóc người khác, làm cho người ta ngay cả không gian phát huy cũng không có.” Tôi cố ý lắc đầu một cách bi thương.

Vẻ mặt Đàm Dịch như ăn nhảm phải con ruồi, ôm ngực kêu: “Nếu ông nội em biết chị là người như thế này, đánh chết ông ấy cũng không cho chị bước qua cái cửa kia. Vốn đã ngốc, yêu vào não tàn luôn.”

Tôi đứng dậy cho cậu ta một Phật Sơn Vô Ảnh Cước. Hiện giờ tên nhóc này được sự dạy dỗ của Phương Dư Khả, đã có xu hướng ngày càng ác độc, tương lai không xa nhất định sẽ trở thành tai họa của giang hồ, lật thủ tôi hoa*.

* Lật thủ tôi hoa: tàn nhẫn bẻ hoa, kẻ thù của phụ nữ.

Trong lúc tôi đang vì dân trừ hại, Phương Dư Khả đi mua cơm đã trở lại. Thấy hai người chúng tôi lăn lộn thành một đống, bước tới túm lấy

Đàm Dịch: “Sao em lại không hiểu chuyện như thế?”

Tôi cười trên nỗi đau của kẻ khác mà nhìn Đàm Dịch đang chán nản, nghĩ thầm có chỗ dựa vững chắc thật là tốt. Tôi như con trai địa chủ nhiều ruộng nhiều đất nhìn đám anh em xấu xa chèn ép con gái nhà lành.

Phương Dư Khả tiếp tục nói: “Em học cùng anh, chỉ số thông minh đang tăng lên, đùa với cô ấy một lúc, kiếm củi ba năm thiêu một giờ, có bao nhiêu IQ lại trôi tuột hết như tuyết lở. Tuổi trẻ phải suy nghĩ kỹ càng, không nên vì cuộc vui nhất thời.” Sau khi nói xong, còn vỗ vỗ vai Đàm Dịch như thật.

Đàm Dịch cười trộm. Môi hồng răng trắng, đường làm quan rộng mở, nở mày nở mặt, chắc chắn dưới sự đào tạo của Phương Dư Khả, chỉ nửa năm sau là có thể tỏa sáng, đem lại hạnh phúc cho mấy cô nàng trẻ người non dạ và mấy bà già giàu có.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng xoong nồi lạch cạch. Tôi theo tiếng động đi vào trong, nhìn thấy bóng lưng thon dài của Phương Dư Khả. Bỗng nhiên rất muốn từ phía sau ôm lấy anh, tựa đầu lên vai anh, sau đó thấp giọng thì thầm: “Làm món gì vậy?”

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thấy là lạ. Đây là dựa theo kịch bản mà, không phải chỗ nào sao? Suy nghĩ thật lâu vẫn không nghĩ ra lý do. Bên ngoài phòng bếp lại truyền tới giọng nói rõ to của Đàm Dịch: “Muốn nắm giữ một người đàn ông phải nắm được dạ dày của anh ta. Chị dâu, chị còn phải học nhiều lắm.” Nhờ có cậu ta nhắc nhở, cuối cùng tôi cũng ý thức được kịch bản có vấn đề ở chỗ nào.

Theo như bình thường, phải là bóng dáng nhỏ bé của cô vợ bận rộn trong phòng bếp, nhận được cái ôm hạnh phúc của người chồng cao lớn. Còn cảnh tượng mà tôi vừa nghĩ ra, tôi ôm lấy anh từ phía sau, Tôi chỉ có thể thì thầm dưới nách anh, như bị bắt cóc, còn gì là lãng mạn nữa?

Vì vậy, tôi phải học nấu ăn! Vì một giây phút hạnh phúc kia.

Tôi tiến lại chỗ Phương Dư Khả, thấy anh thuần thục mổ cá, moi nội tạng, đánh vẩy.

Để dẫn tới chủ đề, dần dần khiến Phương Dư Khả mất cảnh giác, đạt được mục đích học trộm của tôi, thuận tiện kích thích Phương Dư Khả một chút, để anh sinh ra chút cảm giác thương hương tiếc ngọc, tôi kinh hoàng mở to hai mắt: “Ai nha, thật tàn nhẫn. Một con cá chết mắt mở trừng trừng.”

Phương Dư Khả không có phản ứng, còn cho thêm con cá ba nhát dao, rắc gia vị lên.

Không tiến được thì lùi. Tôi cố chấp tiếp tục diễn trò: “Con cá này có lẽ là tu phải mệnh khổ rồi. Kiếp trước tạo ra nghiệp thế nào không biết, kiếp này bị mưu sát chưa tính, còn bị chặt thây, như phải chịu cực hình thời Mãn Thanh. Người ta là dao thớt ta là thịt cá, câu này chính là được hình thành như thế...”

Tôi thừa nhận sau khi nói xong những lời này, chính tôi cũng cảm thấy buồn nôn, hận không thể chạy tới toilet nôn một trận rồi lại nói tiếp.

Vẻ mặt Phương Dư Khả co rúm lại, xoay người nói với tôi: “Vừa rồi khi em nói từ dao thớt, nói sai rồi. Nó phát âm là zu, không phải cu.”

Tôi thật khốn cùng: “Thật không? Ha ha, quá mất mặt rồi, bất ngờ quên mất.”

Đại khái mấy ngày nay đã quen làm thầy giáo, Phương Dư Khả tiếp tục giảng bài cho tôi: “Câu này có ý là ngạc nhiên, nếu muốn nói vậy, phải nói là đột nhiên quên, không có từ nào là bất ngờ quên.”

Hiện giờ tôi đã thật sự biết được cái gì gọi là người ta là dao thớt ta là thịt cá rồi. Phương Dư Khả không cho tôi một chút mặt mũi, rõ ràng là muốn lăng trì tôi.

“Khốn! Tổ sư.” Tôi không tự chủ được mà thấp giọng chửi bới.

Phương Dư Khả thản nhiên nói: “Không nên dùng bất cứ bộ phận nào đó trên cơ thể để ân thần hỏi thăm họ hàng nhà anh.”

Lúc này, trong mắt tôi, Phương Dư Khả lập tức biến thành một kẻ tiểu nhân chanh chua. Đời này tôi ghét nhất bị người ta dạy dỗ. Nếu bọn họ giúp đỡ tôi, tôi sẽ mang ơn mà cúng bái, tôi đây vô cùng yêu thích chân lý nhưng càng yêu thích tự do, anh quản tôi phát âm thế nào được chắc, nếu không ảnh hưởng tới vấn đề giao lưu giữa người với người, ngôn ngữ như vậy đã phát huy công dụng của nó rồi. Mà mong đợi của tôi đối với ngôn ngữ cũng chỉ có thể không hơn.

Phương Dư Khả tiếp tục nói: “Hơn nữa, người thân của anh sau này cũng là người thân của em. Em nói như vậy, thật ra nghiêm túc mà nói...”

Đã nhắc tới vài lần, tôi là một người có năng lực điều tiết rất nhanh. Khi nghe được câu nói đầu tiên, Phương Dư Khả vừa bị tôi dẫm dưới chân lập tức lại hóa thân thành vị thần không lồ.

Tôi mở cờ trong bụng mà nịnh nọt với thần: “Không cần nói nghiêm túc làm gì, nói thoải mái, thoải mái đi.”

Để chứng minh tôi cũng không phải đồ bỏ đi, tôi chủ động ngồi xuống cạnh thùng rác nhặt cần tây. Sinh hoạt trong phòng bếp, ngoại trừ những việc phải biết nếm mặn nhạt thì công việc tiện lợi nhất chính là nhặt rau. Đó là thỏa hiệp giữa bố già nhu nhược và mẹ già dũng mãnh của tôi. Lúc trước, bố tôi kiên quyết muốn huấn luyện tôi thành cao thủ nhà bếp, không bột đổ gột nên hồ, nhưng người phụ nữ khéo phải là người có thể nấu được cơm khi không có gạo, có thể làm được một bàn ăn đầy đủ sắc hương vị, để

trong cuộc sống hôn nhân sau này bắt chặt được dạ dày đàn ông, tóm được cái miệng của bố mẹ chồng, chiếm địa vị cao trong gia đình. Còn mẹ già của tôi lại kiên quyết cho rằng xu thế tương lai sẽ là đàn ông vào bếp, phụ nữ chỉ cần khích lệ đúng thời điểm thôi, nếu không sẽ biến thành người vợ Tào Khang, Hoàng Kiếm bà**, bà than thở kể lể, không quản vất vả bởi móc lịch sử, lấy dẫn chứng rằng thảm kịch này đã xảy ra một lần, không thể dẫm lên vết xe đổ.

** Người vợ Tào Khang: người vợ khi cùng chung hoạn nạn, Hoàng Kiếm bà: chỉ những bà cô già chỉ lo việc gia đình.

Vì vậy, tôi bị kẹp giữa màn quyết đấu hai bên, cuối cùng cũng bắt đầu động tay nhặt rau. Mà quá trình học tập này rõ ràng tạo nên tự sự gia tăng việc nhà. Số lượng bố tôi mua phải gấp đôi bình thường mới có thể thỏa mãn sức nhặt rau mãnh liệt của tôi.

Tôi nhặt rau, nhìn bóng dáng bận rộn của Phương Dư Khả, nghe tiếng ti vi mà Đàm Dịch đang xem trong phòng khách, không khỏi cảm thán: Chúng ta thật là một nhà ba người, một gia đình hạnh phúc nha!

Sau khi Phương Dư Khả nghe thấy, trêu chọc nói: “Anh không muốn có con trai lớn như Đàm Dịch. Phương Lỗi hiện giờ chỉ gần 5 tuổi thôi.”

“Phương Lỗi?”

Phương Dư Khả nói một cách đương nhiên: “Con trai anh.”

Tôi là người rất khắt khe với những cái tên. Tôi vô cùng khinh thường cái tên của tôi, tin chắc rằng tùy tiện rỗng cái tên của tôi trên đường là phải có tới chục người quay lại đáp lời. Tôi từng mãnh liệt yêu cầu đổi cái tên tầm thường này, những mẹ tôi suy nghĩ rất lạc hậu, nói rằng tên bình thường dễ nuôi. Tôi phản đối, không bằng gọi là chó mèo các loại đi, tuyệt đối vô cùng dễ nuôi. Vì vậy mẹ tôi bực hỏa, bảo tôi chọn giữa cái tên Lâm Lâm với chó, mèo. Tôi phun máu ba mét... Sau đó, bộ phim “tên tôi là Kim

Sam Soon” nổi tiếng, tôi xem xong mà nước mắt lưng tròng, chỉ có cô hiệu tôi, Kim Sam Soon ạ! Cuối cùng tôi tổng kết lại vì sao tên tôi lại bình thường như thế, không có chữ “Lâm” kia thì không được, chuyện này nhất định có liên quan tới đoạn tình cảm ngây ngô mộng lung mà sâu sắc nào đó của mẹ già tôi, mà cuộc đời tôi cũng biến thành bia kỷ niệm sống cho cái đoạn hồi ức có chữ “Lâm” này.

Dù số phận không thể thay đổi, nhưng tôi không thể để chuyện tương tự xảy ra cho thế hệ tiếp theo: “Cái tên Phương Lỗi này không được. Quá tầm thường. Chúng ta có văn hóa như thế thì cũng phải đặt một cái tên văn hoa một chút.”

“Vậy em nói thử xem.”

Tôi trầm tư. Đầu óc quả thật như tảng đá lù lù bất động, tôi nhìn chăm chăm mớ rau vài phút, những thứ có thể nghĩ đến chỉ là mấy đại danh của tổ tông như “Chiêu Cầm” gì đó.

Phương Dư Khả thỏa mãn cười: “Em xem, em có văn hóa như vậy cũng không nghĩ ra được sao?”

Tôi nghe trong câu nói có mùi vị châm biếm: “Vậy cũng không thể gọi là Phương Lỗi, dứt khoát gọi là Phương Đồng đi. Người ta vừa nghe đã thấy như Chu Đồng vậy, có khi người ta còn tưởng thằng bé là chủ tịch thật sự, vừa sinh ra đã có mệnh ôm hoài bão lớn.”

“Vậy ý của em là có thể gọi thằng bé là Phương Chính Ủy, Phương Chủ Nhiệm, Phương Đại Gia, Phương Đại Ca vân vân thì còn được lợi nhiều hơn nữa.”

Lúc này tôi thật sự muốn ngồi xổm trên mặt đất vẽ vòng tròn nguyên rủa. Tôi cố chấp nói: “Dù sao cũng không thể gọi là Phương Lỗi.”

“Tên bình thường dễ nuôi.”

“Vậy chi bằng gọi là chó mèo đi.”

“Vậy giữa chó mèo và Phương Lỗi, em chọn đi.”

Khi nghe đến câu nói này, dường như có một luồng khí nóng từ đan điền xông thẳng ra khỏi cổ họng: “Anh nói xem, có phải anh là con riêng của mẹ em hay không??” Bởi vì câu nói này dùng rất nhiều hơi, không ngừng vang vang trong phòng bếp, có vẻ rung động đến tim gan.

Cuối cùng Đàm Dịch không nhịn được nữa mà đập vào một cước: “Chị dâu, chị mà nói vài câu nữa nhà em sẽ sập mất. Hiện giờ rút ruột công trình nhiều, không chịu được chiêu sư tử Hà Đồng rống của chị dâu.”

Tôi tức giận nói: “Em nói xem nếu gọi con trai em là Phương Lỗi, em có chịu được không?”

Đàm Dịch không theo kịp tốc độ tư duy của tôi, ngớ ra vài giây mới hiểu rõ được đầu đuôi. Sau khi hiểu ra, Đàm Dịch khinh bỉ nhìn tôi, sau đó lại khinh bỉ nhìn về phía Phương Dư Khả: Anh Tiểu Khả, em thật sự nghi ngờ chỉ số IQ của anh cũng bị tuyết lở cuốn trôi rồi.”

Tôi lập tức coi Đàm Dịch là em ruột mình, còn khoác vai cậu ta: “Đúng không, đúng không? Sao có thể đặt một cái tên bình thường như thế chứ?”

Đàm Dịch hất tay tôi ra: “Ý của em là, chị vốn đã rất ấu trĩ rồi, nhưng không ngờ anh Tiểu Khả cũng bị chị kéo theo đến đẳng cấp này. Em không thể không nói, chị thật sự rất ngang bướng. Còn nữa, đừng có tùy tiện động tay động chân. Hiện nay chỉ cần chỉ số thông minh của em thấp xuống một chút là sẽ có một vị cầm dao mổ lợn ra băm em.”

Hiện giờ tôi cũng đã biết vì sao cục trường Đàm nói tôi và Đàm Dịch rất giống nhau, bình thường chúng tôi đều bị chèn ép, khi có cơ hội trả thù, đều ôm chặt lấy, chết cũng không buông, bất kể hậu quả.

Tôi dùng cần tây quấn chặt cổ Đàm Dịch: “Nhanh nhận lỗi, nếu không chị thắt chết cậu.”

Đàm Dịch phối hợp giơ tay đầu hàng: “Em có thể cho con trai nhà hai người một cái tên quan, đảm bảo vang danh tận trời.”

Tôi siết chặt cọng cần tây thêm một chút, ý bảo cậu ta nói nhanh.

Vẻ mặt Đàm Dịch tinh quái: Con trai nhà hai người sau này nên gọi là Phương Chính... Bắc Đại Chế Tạo.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Khi Bắt Đầu Làm Thục Nữ 3

Chuyện tên tuổi còn nhiều thời gian, tôi quyết định trước không so đo với anh nữa. Nhìn chuyện phải tìm mặt tốt mà nhìn. Chí ít mà nói, Phương Dư Khả cũng có kế hoạch cho tương lại, hơn nữa trong cái kế hoạch đấy còn có tôi. Vì vậy, tôi sáng khoái nói: “Chuyện quá xa xôi chúng ta không nên lo lắng nữa. Chuyện sau này chưa ai biết được, làm chi mà phải tự tìm phiền não.”

Tay Phương Dư Khả run lên, anh cho gấp đôi lượng muối.

Trên bàn ăn cơm, Đàm Dịch biểu lộ ra vẻ mặt cực kì chán ghét với món gạch cua đậu hũ mặn chết người không đèn mạng.

Trước đây, khi ở cùng Phương Dư Khả, tôi cẩn to nuốt nhanh, điên cuồng vơ hết món ngon, không chút nào để ý hình tượng. Nhưng hiện giờ thân phận thăng cấp, để thể hiện sự mềm mại uyển chuyển của bản thân, vừa đoan trang vừa thục nữ, tôi cẩn nhỏ nuốt chậm. Trong sách sinh học viết, cơm phải nhai 36 lần mới được nuốt xuống. Nói như vậy, tôi chưa từng tạo cơ hội để thức ăn và miệng tôi phát sinh JQ*, cái miệng chỉ giống như một lối đi nhỏ, thức ăn vừa vào đã đi ngang qua, vội vã chạy thẳng xuống dạ dày. Bỗng nhiên cẩn nhỏ nuốt chậm làm cái miệng tôi không thể thích ứng được, chưa kịp nghĩ thì cơm nước đã vào thẳng dạ dày, hại tôi phải giả bộ với cái mồm trống không, thật là khó xử.

* JQ: gian tình

Phương Dư Khả gấp cho tôi một miếng sườn: “Không ngon sao?”

Tôi lắc đầu: “Không có, rất ngon.” Khi ăn không được nói, không được nói, có biết không?

Phương Dư Khả lại múc cho tôi một bát canh trứng: “Nếu mặn thì uống chút canh đi. Canh hôm nay tương đối dễ uống.”

Tôi mỉm cười, chậm rãi bưng bát canh uống một ngụm.

Đàm Dịch ngoảnh đầu nhìn tôi: “Chị dâu, tác phong ăn uống của chị hôm nay không giống bình thường.”

Tôi trừng mắt, ý bảo cậu ta đừng có quấy rối.

“Trước đây khi ăn cùng bọn em, không phải chị đều bao trọn gói sao? Giờ sao lại ăn như chịu tội vậy. Chị đừng có nói cơm khó ăn, nếu chị có bản lĩnh, bữa tiếp theo chị nấu đi.”

Tôi muốn một dao cắt cổ. Bà chị đây khó khăn lắm mới vờ làm thực nữ được một lúc, vì cố gì cứ chọc vào nỗi đau của tôi?

“Chị không phải đang giả trang thực nữ đấy chứ? Không cần, không cần, hiện giờ chị có đánh rắm anh Tiểu Khả cũng sẽ nói là thơm.” Đàm Dịch không nhìn vào ánh mắt tôi, tiếp tục nói một mình.

“Cậu mới đánh rắm...” Rốt cuộc tôi không nhịn được nữa mà bộc phát. Theo chữ rắm, một hạt cơm từ trong miệng bắn ra như thiện xạ, chuẩn xác bắn về phía lỗ mũi của Đàm Dịch.

Đàm Dịch gào khóc rống lên: “A~~~ Anh Tiểu Khả, anh làm sao có thể tìm được một người thế này! Giả thực nữ cũng giả đến mức độ này.”

Nói thật, tôi có chút xấu hổ. Bản thân còn có thể xưng là con gái, là vì tôi không thể ở nơi có người khác mà đánh rắm, ngoáy mũi hay cười bắn cả cơm. Vì vậy, tôi xấu hổ không gì sánh được, đành phải dùng chiêu sư tử Hà

Đông rống để che dấu sự bối rối của mình: “Cậu nói ai giả thực nữ? Chị đây trời sinh thực nữ, mỹ nữ, thánh nữ!”

Đàm Dịch dùng khăn tay che mũi, ồm ồm nói:”Vâng, bà bán thức ăn ngoài chợ biết hết to cũng là thực nữ mỹ nữ thánh nữ. Đàn ông Trung Quốc thật là hạnh phúc.”

Tôi bị tình hình làm cho tức giận, chống nạnh rống lên: “Đàm Dịch, tôi nguyện rửa cậu sau này sinh con không có lỗ P**.” Nói xong, tôi hối hận không thôi. Giả thực nữ cuối cùng lại bị biến thành người đàn bà chanh chua, không đáng.

** nguyên văn là “P nhân”, nhân còn có nghĩa là lỗ, PP có nghĩa là mông, ở đây “P nhân” là gì chắc mọi người hiểu rồi nhĩ =]]~

Đừng thấy ngày thường tôi nhanh mồm nhanh miệng mà tưởng lầm, thật ra trình độ mắng chửi người của tôi rất kém cỏi. Nhất là khi tâm tình sôi sục, đến thời khắc mấu chốt không thể không chửi, tôi lại như đồ trang trí, chỉ có thể phun ra những từ một âm tiết như “khốn”, “đểu”, không hề có khí thế, một vẻ rầu rĩ đuối lý. Nhớ khi còn bé, vì bị lớp trưởng ép cho chép bài kiểm tra mà tôi bị phạt chép bài ba mươi lần, tôi cũng chỉ dám dùng phấn viết lên góc tường: lớp trưởng là một con rùa rụt đầu, bên dưới vẽ một con rùa, lấy đó trút giận. Vì vậy tôi vô cùng ngưỡng mộ tuyệt kỹ chửi người của Châu Tinh Trì trong “quan cứu phàm tép riu”, suốt ngày mơ tưởng một ngày nào đó tôi có thể một miệng che trời, mắng chửi người như dùi non lấp biển, xoay chuyển Càn Khôn. Tiếc rằng ước mơ thì tươi đẹp nhưng hiện thực thì tàn khốc, cuối cùng tôi cũng chẳng đạt được tới trình độ đó.

Đàm Dịch ném khăn tay đi, giống như thật sự nhìn thấy con nhà mình không có lỗ P: “Con nhà chị mới không có ấy!”

Phương Dư Khả đứng lên vỗ thật mạnh lên đầu cậu ta: “Nói ai vậy?”

Đàm Dịch oan ức bĩu môi: “Hai người hợp lực bắt nạt em. Rõ ràng chị ấy chửi em trước mà.”

Phương Dư Khả ngồi xuống bình tĩnh nói: “Chị dâu em muốn giả thực nữ thì cứ để chị ấy giả đi, không phải tốt hơn bây giờ bị chửi sao? Cô ấy an phận ngồi ăn cơm được nửa tiếng đâu có dễ? Sao em phải chọc giận cô ấy như thế?”

Tôi không hài lòng dùng đũa gõ gõ miệng bát: “Em đâu có giả vờ? Rõ ràng em là một người phụ nữ hoàn mỹ đảm đang việc nhà mà.”

Đàm Dịch hừ một tiếng: “Cần tây cũng bị chị vất mất một nửa, còn nói đảm đang việc nhà. Có bản lĩnh ngày mai chị làm cơm đi.”

“Không thành vấn đề, chị sẽ làm một bàn tiệc cho em xem. Em ăn cơm chị nấu xong, sau này sẽ không dám cười nhạo chị nữa.”

Đàm Dịch và tôi bắt tay thỏa hiệp: “Chỉ cần cơm của chị có thể khiến bọn em ăn hết một bát, sau này đừng nói là không cười nhạo, em lập tức sẽ coi chị như tiên trên trời. Nhưng nếu chị không làm được, sau này chuyện chị cười phun cơm sẽ bị em truyền tới toàn thế giới.”

Từ nhỏ mẹ tôi đã dạy, thà rằng đắc tội quân tử, không thể đắc tội tiểu nhân, nhất là loại tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi. Đàm Dịch bị tôi cười phun cơm lên mặt, con cậu ta lại bị tôi sỉ nhục không có bộ phận trọng yếu, cậu ta ghi thù với tôi rồi.

Buổi chiều tôi thừa dịp bọn họ đang ôn bài, len lén lên mạng tìm thực đơn đơn giản, thực đơn cho người lười, thực đơn cấp tốc, tự động loại bỏ những món có từ ba loại gia vị trở lên. Cuối cùng tôi quyết định những món sau: đậu sốt hành, đậu luộc, cà chua xào trứng, canh trứng gà cà chua. Ba món mặn một canh. Nếu cậu ta chê ít, tôi sẽ mua cho cậu ta một cân đậu phộng.

Tính toán xong, tôi yên tâm thoải mái tiếp tục nằm trên ghế tưởng tượng cực cứng của tôi và Phương Dư Khả. Không ngờ sau bữa trưa, đại não thiếu oxy, suy nghĩ chưa được ba giây, tôi lập tức ngủ thiếp đi. Trong mơ, cây xanh hoa hồng, tôi mặc một bộ quần áo lục mỏng màu nhạt, thỏ ngọc ở bên. Tôi thỏa mãn ngồi xuống bên cạnh chiếc đàn tranh, ngón tay nhỏ dài trắng như ngọc chạm qua đàn tranh, lập tức phát ra một khúc nhạc trầm bổng. Bỗng nhiên Phương Dư Khả chạy tới nói: “Em giả vờ như thế này không mệt sao? Thật ra, chỉ cần em là chính em là được rồi, không cần nhất định phải trở thành thực nữ mới tốt.” Tôi lập tức nói: “Phải nói sớm chứ, hại em vất vả như vậy.” Nói xong tôi lập tức nhóm lửa, biến đàn tranh thành củi đốt, thuận tiện làm thịt thỏ ngọc, nướng lên làm đồ nhắm rượu. Phương Dư Khả sợ hãi nói: “Thì ra cô là người tàn nhẫn như thế. Thật là biết mặt không biết lòng. Lấy cô về, không biết có ngày mưu sát chồng hay không. Chúng ta chia tay đi.”

Tôi giật mình tỉnh lại, vô cùng buồn phiền.

Sau khi về đến nhà, tôi lượn vào phòng bếp, bồi dưỡng chút tình cảm với dầu mỡ, muốn ăn, tương dấm, để tránh ngày mai không dính phải thảm kịch không phân biệt được đường muối. Đương nhiên tôi cũng biết rõ bản thân, hiểu rằng ngày mai không thể giống như trên phim truyền hình, cô bé lọ lem không chút tiếng tăm bỗng nhiên ra tay làm được một bàn đầy món ngon phong phú, tất cả đầu bếp nổi tiếng đều phải quỳ gối dưới tạp dề nàng ta, kính hãi vì nàng ta, vỗ tay vì nàng ta. Mục tiêu cuối cùng của tôi chính là: có thể mất mặt, nhưng không thể quá mất mặt.

Mẹ già nhìn thấy tôi đi vào phòng bếp mà như nhìn thấy người sao Hỏa: “Muốn ăn vụng cái gì?”

Mẹ già là người từng trải, theo lời của bà, nước bà đã uống trong đời còn nhiều hơn nước tắm của tôi, tôi hỏi mẹ: “Mẹ, khi mẹ còn trẻ, khi không muốn mà cứ nhất định phải nấu ăn, mẹ sẽ nấu món gì?”

Mẹ già thoảng một cái rơi vào hồi ức hai mươi năm trước, thời lương tháng không đủ ăn, những năm tháng vẫn phải trông chờ ông bà ngoại cứu tế: “Khi đó à, (chỗ này loại bỏ 500 từ) để bớt chút tiền ăn, mẹ còn từng làm cơm trộn xì dầu cho con.”

“Vậy cơm trộn xì dầu kia làm như thế nào?”

“Vô cùng dễ, chỉ cần đổ xì dầu vào cơm là được.”

“Không cần gia vị gì nữa?”

“Nếu con muốn, có thể thêm chút thịt gà hoặc gì đó.”

Được, tôi quyết định món chính ngày mai chính là cái này. Tôi chắc chắn một trăm phần trăm, bữa cơm ngày mai nhất định sẽ cháy hoặc khét. Nếu cho thêm chút gia vị, ít nhất còn có thể nháo nhào qua cửa.

Ngày hôm sau, tôi mang theo một túi đậu, ba quả cà chua, hai lạng hành lá bước vào cửa nhà Đàm Dịch.

Đàm Dịch gầy gầy mấy thứ tôi mang theo, sau đó thở dài một tiếng: “Em thật muốn dùng một khối đậu hũ để đập đầu tự sát.”

Phương Dư Khả vuốt tóc tôi: Hôm nay anh đặc biệt mang theo ba hộp cơm. Em cứ yên tâm, can đảm mà làm đi.”

Vì sao?! Vì sao tất cả đều không có lòng tin với tôi? Ngay cả chính tôi khi nghe có cơm hộp cũng cảm thấy mừng rỡ.

Phương Dư Khả và Đàm Dịch học hóa học trên bàn ăn, tôi cũng đang nghiên cứu thực đơn ngày hôm qua tìm được đã in ra.

Trên tờ thực đơn, tôi dùng bút đánh dấu màu hồng vạch lên những từ đáng chú ý “cà chua – bỏ vỏ”, “đậu nành – cắt miếng bát giác”, “đậu hũ – thái mỏng”.

Tôi rửa sạch cà chua, bắt đầu lột vỏ. Lúc mới bắt đầu, tôi rất kiên nhẫn, nhưng từng giây từng phút trôi qua, cà chua tiết ra một mùi chua chua ngọt ngọt, tôi không ngừng nuốt nước bọt, quả cà chua mới chỉ lột vỏ được hơn một nửa, hơn nữa phần đã bị bóc vỏ rất nham nhở, rất giống vết sẹo của bệnh chốc đầu hoặc bộ mặt mụn bị cạy ra khi còn non, thật buồn nôn.

Phương Dư Khả lắc đầu, nói với tôi: “Trần cà chua qua nước nóng sẽ dễ bóc vỏ hơn.”

Tôi như nhật được báu vật, chạy như điên vào phòng bếp lấy nước nóng, nhìn vỏ ngoài quả cà chua tuột ra, tôi lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Sau khi vào phòng bếp, tôi bắt đầu nấu từng món.

Đầu tiên là đậu nành: ba bát nước, thêm muối, cho đậu nành vào, luộc đến lúc sôi.

Tiếp theo là đậu sốt hành: đậu hũ cắt miếng, thêm hành lá, thêm gia vị, thêm dầu vừng, nấu đến chín như mới thôi.

Tiếp đến là trứng gà xào cà chua: cho dầu vào, đập trứng, thêm cà chua, bỏ gia vị, xào đến lúc trộn đều.

Cuối cùng là canh trứng gà cà chua: chính là cho thêm nước vào món trứng xào cà chua, rồi lại thêm một quả trứng nữa.

Nhờ có mức đo lường chính xác của nồi cơm điện, cơm tôi nấu không thành hồ cũng không bị cháy. Tôi cầm chai xì dầu do dự, không biết có nên giữ nguyên kế hoạch ban đầu hay không. Sau đó lại nghĩ, tôi học tiếng Đức, người Đức để ý nhất là những bước đi có kế hoạch, vì vậy tôi tưới một ít xì dầu vào nồi cơm, sau đó đảo đều.

Dù có chết tôi cũng không là người đầu tiên ăn thứ này, kiểu này cần hi sinh vị giác, chuyện ham muốn hi sinh vì đồ ăn ngon này cứ để Đàm Dịch làm đi.

Ba người ngồi vây quanh bàn cơm, không ai động đũa, tôi tin mỗi người đều đang suy nghĩ một vấn đề giống tôi: ai sẽ làm người xui xẻo đầu tiên?

Tôi thấy tiếp tục giăng co cũng không phải một cách hay, nên nói với Đàm Dịch: “Không phải em nói muốn ăn cơm chị nấu sao? Còn không ăn đi?”

Đàm Dịch hít sâu một hơi: “Thật ra em rất muốn ăn thịt, tiếc là chị không làm, vậy chi bằng bữa cơm này để lại ăn sau đi...”

Tôi nghĩ đề nghị này vô cùng tốt: “Sao em không nói sớm. Nếu biết sớm, chị đã làm một nồi thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt, diêu cá Tây Hồ. Vậy nếu ra ngoài ăn, em cũng không thể nói chị thua, em không ăn thử một miếng coi như mất quyền quyết định. Chị cũng không coi như mình đã thắng, sau này em kiểm soát tốt cái mồm em là được.”

Đàm Dịch xúc động nói: “Chị dâu, may mà gặp được chị, tiêu chuẩn bạn đời sau này của em đã giảm xuống rất nhiều. Về cơ bản, chỉ cần là con gái là được.”

Phương Dư Khả nhìn hai chúng tôi kể tung người hứng, gõ bàn: “Anh mang theo thịt gà cung đình, thịt lợn muối, hâm nóng lên có thể coi là món mặn. Mấy món này Lâm Lâm rất vất vả mới làm được, đều phải ăn một chút. Cho người mới có tinh thần.”

Cuối cùng, tôi nhìn vị dũng sĩ Phương Dư Khả này không chút hoang mang gắp một miếng trứng xào cà chua bỏ vào trong miệng, nhai đều đặn, sau khi thần nhiên nuốt xuống, tôi cũng chần chừ gắp một miếng, rồi cũng bình tĩnh nhai và nuốt. Đàm Dịch nhìn chúng tôi, nửa tin nửa ngờ nếm thử

một miếng, chờ cậu ta bỏ vào trong miệng rồi, tôi và Phương Dư Khả không hẹn mà cùng vồ tới máy uống nước, mãnh liệt uống hai cốc nước. Đàm Dịch ôm cổ như bị trúng độc trong phim kiếm hiệp, giơ một ngón tay nói lời trấn trối: “Không ngờ, các người lại ấu trĩ như thế...” sau đó vẹo đầu một cái, ngã xuống bàn ăn.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tập Quân Sự 1

Trụ trì đưa cho hắn một cái chén, đổ nước nóng vào. Nước nóng không cẩn thận tràn ra ngoài. Tiểu hòa thượng bị nóng lập tức buông tay. Trụ trì nói: ‘Trên thế giới này không có gì không buông tay được, bị đau, con tức khắc sẽ buông.’

Trong bầu không khí vừa buồn cười vừa tức giận như vậy, tôi bình yên trải qua kì nghỉ hè. Suốt một mùa hè, tôi vẫn không nghĩ ra nên đặt tên cục cưng là gì.

Sau khi kết thúc kì nghỉ hè là tập quân sự.

Buổi tối cuối cùng trước đợt tập quân sự, tôi mới cắp mông chạy về ký túc xá. Vừa vào đến cửa lập tức bị ba gã côn đồ vây quanh.

Chu Lỵ như bác gái chủ nhiệm hội phụ nữ, uống một ngụm trà: “Cái gì gọi là người quen thuộc nhất là người xa lạ nhất? Thật sự không ngờ người ngoan cố nhất lại là người dễ thay đổi nhất. Trong ký ức đại gia đây, mới chưa đến một năm trước, người nào đó rõ ràng còn đem Phương Dư Khả đẩy tới đẩy lui, còn khuyên chúng ta không nên đào góc tường nhà Như Đình, đó là ai vậy nhỉ? Là ai còn cầm bát mì, về mặt bỉ ổi trò chuyện với chúng ta bát quái nhà người ta?”

Tôi hì hì cười giả tạo: “Chuyện tình cảm mà, không nói trước được, không ngờ tự nhiên lại bộc phát.”

Vương Tiệp tiếp tục nói: “Không ngờ ở nơi chúng ta không ngờ tới nhất lại có người ngấm ngầm chiếm giữ. Có khác thường không? Cả kì

ngghi hê, ai đó chẳng thèm gọi cho chúng ta một cuộc điện thoại.”

A Đào tiếp lời: “Còn nữa, cái người tên Văn Đào, trùng họ trùng tên với tớ, gọi điện tới ký túc xá tìm cậu. Không ngờ cậu lại thâm hiểm như vậy, đến bọn tớ cũng không biết cậu có qua lại với Văn Đào danh tiếng ngút trời đấy. Thật không nghĩa khí, không có nghĩa khí, trước đây chúng ta đã thề thốt thế nào, có trai đẹp phải cùng nhau hưởng, có mấy gã thô bỉ phải cùng nhau đánh.”

Lúc này tôi mới nhớ ra, đã gần một tháng nay Văn Đào chưa gửi tin nhắn cho tôi. Những cũng không có gì kì quái, mỗi khi anh ta bận, rất lâu chúng tôi không liên lạc với nhau. Không biết anh ta đã nghe chuyện của tôi và Phương Dư Khả chưa.

Chu Ly liếc tôi một cái: “Tối nay phải thành thật khai báo rõ ràng đi. Từ Văn Đào tới Phương Dư Khả, không được bỏ sót một chữ. Nếu như có gì giả dối, mấy đại gia đây vui lòng hầu hạ.”

Ba vị đều là nữ hoàng tin đồn, không có việc gì cũng lôi con trai nhà họ Trương, con gái nhà họ Vương ngấn dài thế nào ra bình luận, hiện giờ tin tức có tính oanh tạc như vậy bị tôi đè nén đã lâu, thảo nào bọn họ muốn dùng cực hình để xử lý.

Dưới sự áp bức của ba vị đại nhân, tôi bắt đầu ngược dòng ký ức.

Sau khi chờ tôi văng nước miếng tứ tung, tổng kết lại cuộc sống tình cảm mấy tháng nay, ba vị lại chọc ngay vào điểm hiểm nhất, trực tiếp đề cập đến vấn đề Văn Đào: “Cậu nói xem kiếp trước cậu đã tạo được phúc gì? Trai đẹp cũng vì cậu mà đánh nhau. Văn Đào không phải người kiêu ngạo trong truyền thuyết sao? Sao có thể thích cậu? Hay vì cậu bắt đầu hẹn hò với Phương Dư Khả nên lòng tự tin trôi dạt?”

Đúng lúc đó điện thoại vang lên, Vương Tiệp nhận điện thoại, còn chưa nói một câu đã che ống nghe, nháy mắt nhẹ giọng nói: “Là Văn Đào.”

Tôi nhận lấy điện thoại, hai bên có thêm ba cái lỗ tai.

“A lô...” Tôi có chút căng thẳng.

“Em đã trở lại? Anh vẫn chờ điện thoại của em, sao em không gọi cho anh?”

Ba cái mồm bên cạnh há ra hít vào một hơi, ba đôi mắt trừng lớn trong nháy mắt.

Tôi ấp úng nói: “Bởi vì tôi... tôi...”

Ở bên kia, Văn Đào cười nhẹ: “Sao mà ấp a ấp úng như vậy, không giống phong cách của em. Em có biết khi xong việc anh lập tức gọi cho em không, di động của em lại không mở.”

Tôi nhớ lại cái ôm đứng đắn của Phương Dư Khả với Như Đình, nhớ tới anh ở trước mặt tôi tuyên bố từ chối cô ấy, sự rõ ràng ấy khiến tôi an tâm rất nhiều, lúc đó không biết anh đã dùng bao nhiêu dũng khí và thẳng thắn mới làm được như vậy. Còn tôi ở đây, có mặt người khác, muốn nói lại thôi.

Tôi cố lấy can đảm: “Văn Đào, tôi và Phương Dư Khả bắt đầu hẹn hò. Tôi thích anh ấy, anh ấy cũng thích tôi. Mong anh có thể hiểu. Nếu anh bằng lòng, chúng ta hãy làm bạn tốt đi.”

Bên cạnh vang lên tiếng hít sâu. Chu Ly giơ nắm tay đấm ngực giậm chân mà diễn kịch câm, giống như chính con trai con bé đang bị từ chối.

Văn Đào ở bên kia rất yên lặng, không nói gì.

“A lô, anh còn nghe không?” Tôi vội vàng hỏi tiếp.

“Ván cầu nhỏ, lúc nào em cũng mồm mép với người khác, vì sao chỉ có với anh là thành thật như thế? Anh vốn muốn giả vờ như không biết

chuyện này, còn muốn tiễn em đi tập quân sự nữa.”

“Xin lỗi...” Tôi sợ sệt nói.

“Không cần xin lỗi, không phải đều là trai chưa vợ gái chưa chồng sao? Như Đình đã nói với anh chuyện hai người rồi. Cô ấy chưa bỏ cuộc với Phương Dư Khả, anh cũng không. Chưa thử, vì sao phải buông tay? Nhỡ may vừa buông tay đã mất cả đời thì sao... Anh không muốn tương lai phải hối hận.”

Tôi có chút lo lắng: “Không phải vậy, chỉ là bảo anh nhìn sang bên cạnh một chút, bên đó đang có cả một khóm hoa đợi hái, đang chờ anh đấy. Chỗ có hoa thì không ngắt, cứ ngắt vào khoảng không làm gì. Anh cần gì cứ phải đâm đầu vào loại hoa tàn liễu gãy như tôi. Có khi mấy năm sau, khi người khác nhắc tới tôi, anh còn nôn ra máu không chừng.”

“Ván cầu, với người khác em có thể là hoa tàn liễu gãy, nhưng với anh, em là Thiên Sơn tuyết liên, cỏ linh chi Côn Lôn. Anh đã biết Phương Dư Khả thích em từ lâu, nhưng không phải lúc đó em cũng thích người khác, không thể chấp nhận ai khác đấy sao? Cuối cùng em lại thành một đôi với Phương Dư Khả? Vì sao vừa đến lượt anh, em đã tuyên bố anh bị loại? Người bạn gái đầu tiên của Romeo không phải Juliet, nhưng bọn họ vẫn viết lên được một câu chuyện tình yêu có một không hai. Anh không phải người đầu tiên em thích, cũng không phải bạn trai đầu tiên của em, nhưng anh muốn làm Romeo của em.”

Danh nhân đứng đầu khoa báo chí vĩnh viễn dẻo mồm như thế, luôn luôn có thể nói năng hùng hồn mà đầy lý lẽ, đến mức chấn động tâm can. Thậm chí trong một nháy mắt nào đó, tôi còn thấy cảm động.

“Văn Đào, hôm nay trên xe lửa, tôi đọc được một câu chuyện cũ. Một vị tiểu hòa thượng mới vào chùa nói với trụ trì: ‘Con không buông tay được một chuyện, không quên được một số người.’ Trụ trì nói: ‘Không có thứ gì

không thể buông tay được.’ Hấn lại nói: ‘Nhưng trên thực tế, mặc dù con ở chốn cửa Phật Niết Bàn, vẫn không thể buông.’ Trụ trì đưa cho hấn một cái chén, đổ nước nóng vào. Nước nóng không cẩn thận tràn ra ngoài. Tiểu hòa thượng bị nóng lập tức buông tay. Trụ trì nói: ‘Trên thế giới này không có gì không buông tay được, bị đau, con tức khắc sẽ buông.’ Câu chuyện này có phải ý rằng, sau này tôi lạnh lòng với anh một chút mới có thể làm cho anh hoàn toàn buông tay? Anh cũng biết tôi nói chuyện rất trực tiếp, không cần lòng vòng nhiều lời, lập tức đâm dao vào nơi yếu đuối nhất.”

“Ha ha, ván cầu, em kể chuyện với người khoa báo chí, không sợ sẽ có hậu quả sao? Câu chuyện này anh đã nghe, nó chỉ có thể làm anh càng thêm có lòng tin, em đang bảo anh cứ hèn hạ ngồi đó chờ đợi Phương Dư Khả làm em thương tích đầy mình, sau đó anh ngồi mát ăn bát vàng phải không?”

“Anh ấy sẽ không như vậy.” Tôi tức giận cao giọng.

“Em lúc nào cũng làm ra vẻ kiêu ngạo mạnh mẽ, thực ra nội tâm lại vô cùng yếu đuối, em chỉ đang cố tỏ ra cứng rắn thôi. Em không hiểu cậu ta là người thế nào sao? Trong mắt anh, Phương Dư Khả là một người keo kiệt biểu hiện tình cảm, keo kiệt đến mức người ta phải nghi ngờ phần tình cảm này mới thôi. Ham muốn độc chiếm của cậu ta rất mạnh, vì thế sẽ vô cùng không thích sự tự do của em. Lâu dần, hai người nhất định sẽ có mâu thuẫn.”

“Anh bắt đầu mở quây xem tướng từ khi nào vậy?”

“Anh là người viết báo, cũng phải học tâm lý học. Tuy chưa tốt nghiệp nhưng tốt xấu gì cũng quen biết không ít người. Nhờ có Như Đình, cái tên Phương Dư Khả anh đã nghe rất nhiều lần, sau khi tiếp xúc cũng hiểu được mấy phần. Giống như khi anh có thể hiểu được vì sao người đầu tiên em thích là Tiểu Tây, anh chỉ vừa nghe đã hiểu tình cảm của em hiện giờ chỉ như con hổ giấy, miệng hổ nhưng gan thỏ.”

“Tôi chán ghét anh mở mồm chua ngoa gây sự như thế.”

“Anh biết, nhưng anh không muốn lén lút chua ngoa. Anh chỉ ăn ngay nói thật thôi. Chu Lâm Lâm, em là một người không có lòng kiên trì. Xin lỗi, nếu nói theo nghĩa tốt một chút thì em là một người thẳng thắn hoạt bát. Giống như khi thích Tiểu Tây, giống như khi em bỏ cuộc với Tiểu Tây, anh tin em đều dùng dao sắc chặt đay rồi, lấy đó để tránh những vấn đề phiền phức. Nếu nói Như Đình cố ý chen ngang hai người, em sẽ không bỏ đi để giữ gìn nền hòa bình thế giới chứ?”

Người hiểu mình hơn chính mình rất đáng sợ. Tôi không biết những lời này có bao nhiêu đúng, bao nhiêu sai, sau khi máu chảy đầm đìa, tôi rút ra kết luận, so với Phương Dư Khả ở trong phòng bếp cấp tốc mổ cá, đánh vẩy vô cùng sạch sẽ, người này còn tàn nhẫn hơn. Phật tổ, Quan Thế Âm, Thượng Đế, Chúa Giê-xi, thánh mẫu Maria, cảm ơn các ngài để con vừa ngày đầu tiên về trường đã được học một khóa canh gà hầm.

“Văn Đào, anh không thể nể tình mà chúc phúc chúng tôi một chút sao? Tốt xấu gì tôi cũng đã hai mươi tuổi rồi, một đóa hoa vốn sinh ra đã kém cỏi, ngày sau lại mất cân đối, vậy mà anh còn nỡ đi giày, cứng người giẫm đạp, lại còn phun ra một đống hồ lồn vừa to vừa thối, thật đáng thương cho tôi và Phương Dư Khả...”

“Đáng thương nhất phải là anh. Giẫm thì cũng giẫm rồi, phun thì cũng phun rồi, nhưng vẫn còn muốn mang đóa hoa này về nhà. Văn Đào anh cũng không phải lần đầu tiên biết yêu, còn phải học kiểu si tình, bị người ta biết sẽ thành trò cười cho thiên hạ.”

Tôi không biết nên nói tiếp cái gì, đành phải tìm một lý do ngắt điện thoại: “Điện thoại hết tiền rồi, tôi ngắt máy đây.”

“Ván cầu, vì sao ngay cả nói dối em cũng không biết vậy? Điện thoại là anh gọi cho em, liên quan gì đến việc em còn tiền hay không?”

“Vậy điện thoại hết pin rồi, được chưa?” Nói xong, tôi buông điện thoại.

Quay người lại, ba cô nàng kia đang ôm ngực như bị người ta đập đá vào.

Chu Ly kích động nói: “Mấy người đang diễn tuồng sao. Cậu nói bình thường cậu không nở hoa, nay vừa mới nở đã ra một đóa Đế Liên, Song Sinh. Cậu bảo bọn tớ phải làm sao bây giờ? Có thể bán rẻ cho bọn tớ không?”

Vương Tiệp bình thường bình tĩnh cũng bắt đầu lên cơn: “Cậu làm thế nào vừa tuyển đã tuyển được hai người, như vậy chẳng phải sẽ trở thành kẻ địch của tất cả nữ sinh trong trường sao? Căn thận sau này sẽ không có ai đưa cậu tài liệu ôn thi nữa.”

A... Hậu quả này nghe vẻ rất nghiêm trọng đây.

A Đào an ủi tôi: “Không sao, tất cả nam sinh sẽ biết ơn cậu. Khiến cho nhiều nữ sinh buông tha mục tiêu phấn đấu như vậy, đây là cống hiến rất lớn nha. Nhưng nghe nói còn có một số nam sinh thích Văn Đào, ai bảo anh ta ăn mặc thu hút như vậy làm gì? Aiz, sống trên đời thật không dễ, đã đấu với đồng giới lại còn phải tranh với khác giới.”

Tôi thở dài: “Mấy người cứ thỏa thích mà châm biếm đi. Tớ tình nguyện không có duyên như vậy. Tớ đây chỉ sợ chuyện phức tạp. Nếu có thể xuyên không, tớ thà tới một nhà đã được chỉ hôn, một khuê nữ tuổi chưa tới hai mươi tám, vừa đến tuổi là được cưới hỏi đàng hoàng. Qua một năm, ôm một đứa bé, chờ chồng kiếm tiền về. Thật tốt, không có gì phải suy nghĩ. Không có thi cử, cả ngày đầu óc trống không, chẳng phải làm gì. Lại qua bốn mươi năm nữa, vùi thân dưới đất vàng, trước mộ con cháu đông đủ quỳ lạy, tớ lập tức sẽ siêu độ thành tiên.”

Chu ly reo lên: “Cái gì gọi là khóc than, chính là cái này đây! Nổ quá rồi đấy cô ạ. Cẩn thận ra khỏi cửa bị sét đánh, thật sự xuyên không, đến lúc đó mới tiếc hận không lên mạng được nữa, không xem phim được nữa, không ăn KFC được nữa, không đi hát được nữa, khóc lóc kêu than muốn về với bọn này để ngắm trai đẹp, nhìn đàn ông khóa thân.”

Tôi ai oán: “Thật ra Văn Đào nói đúng, tình cảm của tớ với Phương Dư Khả thật sự là con hổ giấy. Đừng tưởng bọn tớ là người yêu, ngoại trừ lời thổ lộ hôm đó, bình thường anh ấy luôn châm chọc tớ, lại còn bắt tay với người khác bắt nạt tớ. Không phải tớ muốn thề non hẹn biển hay gì đó, nhưng ít nhất cũng không có lòng tin gì mấy.”

Vương Tiệp cười: “Vừa mới yêu luôn như thế, lo được mất. Hiểu nhau, tin tưởng lẫn nhau quan trọng hơn. Việc cấp bách bây giờ là cậu phải sắp xếp lại quan hệ giữa cậu và Văn Đào. Kiểu người như cậu, không nên học người khác bắt cá hai tay. Rồi lại đến lúc tiền mất tật mang.”

Tôi khóc ròng nói: “Các cậu cũng nghe rõ ràng trong điện thoại rồi mà. Tớ còn phải sắp xếp lại quan hệ như thế nào nữa? Ngay từ đầu tớ đã nói rất rõ ràng với Văn Đào. Đẹp trai như anh ta, thật sự không phải kiểu người hợp với tớ. Khi vừa mới quen anh ta, tớ còn nghĩ anh ta là loại công tử chơi bời cơ. Vừa rồi nghe anh ta nói tim tớ cũng đập thành thịch ấy.”

A Đào nói: “Đây gọi là duyên phận. Ai bảo cậu lại chọn rẽ trên BBS cơ chứ? Cậu vẫy tay gọi người ta đến rồi lại hất tay bảo người ta đi, đương nhiên người ta không vui. Nhưng nói lại, tớ nghĩ Phương Dư Khả hẳn là rất thích cậu. Lầm trước cậu uống say, khi cậu ta đưa cậu về, cậu ta như là đứa con trai hiếu thảo ấy, lau mặt giúp cậu, lại còn đắp chăn cho cậu nữa. Nếu là tớ, tớ sẽ cho cậu một đấm, cậu nhất định sẽ ngoan ngoãn, dù sao sau đây cậu cũng không nhớ.”

Vẻ mặt tôi đen sì, bạn cùng phòng của tôi ai nấy đều dừng mãi.

Chu Ly nói: “Trước tiên đừng nghĩ tới chuyện Phương Dư Khả đối với cậu thế nào. Tự cậu nghĩ lại về tình cảm của mình đi, chuyện gì nên, chuyện gì không nên? Aiz, nam chính và nam phụ, hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng, Trương Ái Linh nói như thế nào nhỉ? Lấy cây hoa hồng đỏ, lâu ngày, màu hồng sẽ biến thành vệt máu muối trên tường, còn lấy hoa hồng trắng, màu trắng sẽ luôn là ánh trăng sáng đầu giường; lấy hoa hồng trắng, lâu ngày, màu trắng sẽ như hạt cơm dính trên quần áo, còn màu đỏ lại như một nốt ruồi son trước ngực. Những thứ vĩnh viễn lúc nào cũng có sức hút hơn những thứ hời hợt. Lâm Lâm à, chuyện tình cảm, bọn tớ cũng không thể giúp cậu điều gì. Tớ đoán lần này ở nhà cậu đã nghĩ sẽ bảo bọn tớ lập mưu làm thế nào khiến cho Phương Dư Khả lòng dạ không đổi. Nếu không có Văn Đào, bọn tớ nhất định sẽ giúp. Nhưng ma trận tình cảm này cuối cùng lại như thế này, giống như lọt vào trong sương mù, bọn tớ không nhìn rõ ràng những mối quan hệ, nhưng tự cậu lại nhìn rõ. Nếu bọn tớ giúp, khiến cho người ta quá si tình, khắp thế giới chỉ còn nhìn thấy cậu, coi hơn 30 triệu phụ nữ trên trái đất chết hết, cuối cùng cậu lại chạy mất cùng Văn Đào, có khi Phương Dư Khả lại như Van Gogh, tự cắt tai mình cũng nên.”

“Sao cậu biết tớ muốn các cậu giúp khiến cho Phương Dư Khả một lòng một dạ?”

“Bởi vì ánh mắt cậu nhìn Phương Dư Khả như sói đói, lộ ra vẻ muốn tìm sự bất mãn.”

“Tớ nghĩ cậu và Văn Đào nên ra công phía Tây Bắc Đại mở tiệm xem tướng. Hai người thật sự rất xứng.”

“Cậu nhất thiết đừng có gán ghép bừa nữa. Trước đây cậu cố gắng gán ghép tớ với Phương Dư Khả, giờ hai người lại thành một đôi, nhờ may bà mối cậu lại phạm sai lầm một lần nữa, cả Văn Đào cũng cuốn theo. Đến lúc đó tớ sợ tim mình không đỡ nổi. Mọi người đều nói phụ nữ xấu cũng có thể kết hôn, phụ nữ đẹp cũng có thể độc thân. Lời này thật sự quá chuẩn. Thói đời là thế nào đây.”

Chu Ly và Phương Dư Khả dường như đều bị chứng châm chọc người khác. Nếu bỗng nhiên một ngày nào đó lại nói ngược lại với bình thường, có khi mặt trời sẽ mọc đằng Tây.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tập Quân Sự 2

Tôi vô cùng thích bộ đội, tôi cuồng nhiệt yêu súng máy, nhưng rõ ràng chưa từng nói rằng tôi cũng thích tập quân sự. Tôi ghét tất cả những chuyện khiêu chiến ý chí, sức lực của mình. Đợt tập quân sự cấp ba đúng lúc tôi bị gãy chân, may mắn tránh được một kiếp. Khi ở nhà năm điều hòa, ăn kem, trong lúc chờ kem mềm ra, tôi còn cố ý tính đúng thời gian nghỉ trưa mà gọi điện cho Yêu Tử, để con bé nghe thấy tiếng mút kem êm tai của tôi. Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây*, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, con bé Yêu Tử miệng nam mô bụng một bồ dao găm này sáng nay đã đặc biệt gọi tới, dùng giọng nói tiêu chuẩn của MC thông báo nhiệt độ, độ ẩm, độ sáng, tia UV, rồi chúc tôi lên đường đi tập quân sự vui vẻ.

* Mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây: ý nói con người cũng có lúc thay đổi.

Tôi gần như dùng khí thế của chị Lưu Hồ Lan** đi xuống xe buýt, bước vào trung tâm quân sự Hoài Nhu. Khi cánh cổng sắt chậm rãi đóng lại phía sau, lập tức tôi sinh ra ảo giác mình sẽ đi vào bằng chân, đi ra bằng cáng. Đưa tầm mắt nhìn ra xa, khoảng đất vàng rực dưới nắng mặt trời, ngay cả một cọng cỏ cao hơn 5cm cũng không có. May mắn duy nhất chính là, trên khoảng đất như lò nướng thịt, có một quán bán đồ ăn vặt kích thích bằng một cái nhà vệ sinh công cộng, cuối cùng cũng khiến cho tôi có chút hy vọng sinh tồn.

** Lưu Hồ Lan: (1932 -1947) là một nữ chiến sĩ giải phóng quân anh hùng trong lịch sử Trung Quốc

Làm một người trưởng thành lý trí, tôi không sinh ra bất cứ cảm giác mới mẻ nào đối với hoàn cảnh xa lạ này. Từ giây đầu tiên bước vào, tôi lập tức nhớ nhung nơi phồn hoa bị che đậy sau bức tường. Nhớ món cánh gà cửa Tây, nhớ món bánh bao Bác Thực, nhớ nhất là cái giường rộng 2 mét trong ký túc xá. Tôi yên lặng đổi lời chào di động thành còn X ngày sẽ kết thúc tập quân sự, coi việc mỗi buổi tối thay đổi con số này là một lễ nghi thần thánh mà chấp hành, loại bỏ mọi nghi ngờ của tôi rằng thời gian đã ngừng lại.

Phòng của chúng tôi là một căn phòng lớn chứa trên dưới mười người, gần nhà vệ sinh, không khí ô nhiễm, ô nhiễm tiếng ồn cũng vô cùng nghiêm trọng. Vào đêm khuya thanh tĩnh, gần như có thể nghe thấy trong một nhà vệ sinh nào đó, tiếng vật thể rần đi qua một quãng đường dài dằng dặc, phù phù rơi vào đường ống, lập tức theo sau là khí gas mật độ cao thử thách hệ hô hấp của chúng tôi. Không chỉ có vậy, cuộc sống càng máu chó hơn bất cứ điều gì tôi có thể tưởng tượng ra. Bởi vì nhân số ít, lớp tiếng Đức và tiếng Tây Ban Nha hợp thành một tiểu đội. Mà tôi và Như Đình rất cuộc lại trở thành mối quan hệ thân mật, bạn cùng phòng. Hiển nhiên là Như Đình càng bất ngờ hơn tôi, nhưng khả năng điều tiết cũng nhanh hơn tôi, lập tức dùng vẻ mặt lạnh tanh lấy ra một loạt mỹ phẩm dưỡng da cao cấp mà cô ta mang theo. Bởi vì có Như Đình, khi tôi gửi tin nhắn cho Phương Dư Khả, lúc nào cũng cảm giác phía sau có ánh mắt nóng rực bắn về phía tôi. Tôi nhạy cảm quay đầu lại kiểm tra, cuối cùng tôi cũng hết cả hứng thú nhắn tin, đơn giản không chủ động nhắn cho anh hoặc chỉ nói tượng trưng vài câu rồi thôi.

Sĩ quan huấn luyện nhỏ tuổi hơn chúng tôi, nhưng lại có suy nghĩ vô cùng cố chấp với việc nghiêm nghị. Thường thường, cậu ta lập lại N lần mệnh lệnh nghiêm, giọng nói không chút thay đổi. Chúng tôi rất nghi ngờ cậu ta rống lên như thế là muốn lộ ra giọng nói khàn khàn nhằm chiếm được sự thương cảm của chúng tôi, hay cậu ta chỉ đơn thuần muốn đùa

chúng tôi, bởi vì chúng tôi thường không hẹn mà cùng đoán sai lúc nào mới tới lượt cái mệnh lệnh nghỉ rất lâu chưa tới kia.

Đương nhiên, tôi là một người có thể tạo được niềm vui trong nỗi khổ, nếu không tôi cũng không thể ngoan cường kéo dài hơi tàn cho đến nay.

Ví dụ như, khi chúng tôi đang tập đứng nghiêm, tôi sẽ dùng âm thanh đê-xi-ben thấp gần như tiếng bụng nói chuyện với Chu Ly, hương mấy giờ có mấy cậu bé đẹp trai đang đi đều. Sau đó Chu Ly lại dùng tiếng bụng mắng tôi là đồ con gái hư hỏng, ăn trong bát ngó nghiêng trong nồi. Cứ như thế, tôi cũng hoài nghi không biết chúng tôi có đang nắm giữ một loại bí quyết võ lâm đã thất truyền hay không...

Mặt trời lên cao, trên mặt đất hơi nóng bốc lên cuồn cuộn, sắp thôn tính thế giới loài người. Tâm hồn tôi treo ngược cành cây, khi hai mắt đại ra tập đứng nghiêm, tôi phát hiện cách đó không xa, đại đội của Phương Dư Khả đang tập bò. Lập tức tôi phấn chấn tinh thần, híp mắt mèo quét ra-da tìm kiếm bóng dáng Phương Dư Khả. Đây gọi là tiểu biệt thăng tâm hôn, tình cảm dịu dàng của tôi dưới nhiệt độ cao này bốc hơi lên thành từng làn từng làn nổi nhớ, bị lạc trong bộ phim được tạo thành từ vô số hình ảnh của Phương Dư Khả.

“Chu Lâm Lâm ra khỏi hàng!” Giọng nói đanh thép của huấn luyện viên bỗng truyền đến.

Tôi có chút hoảng hốt, còn đang xác nhận có phải mình nghe nhầm hay không.

Toàn bộ ánh mắt của tiểu đội dồn về phía tôi.

“Chu Lâm Lâm ra khỏi hàng!” Lại là mệnh lệnh khàn khàn của sĩ quan huấn luyện.

Chưa từng ăn thịt heo cũng từng nhìn thấy heo chạy. Từ những bộ phim điện ảnh và truyền hình về đề tài cách mạng mà nhà trường tổ chức cho xem từ bé tới giờ, tôi biết “ra khỏi hàng” là một động tác phóng khoáng, dựa theo bài dạy của huấn luyện viên, nó có thể được tạo thành từ nhiều động tác. Đầu óc tôi mờ mịt, chân trái chân phải kéo nhau tới phía trước đội hình.

Phía sau tôi là một sân khấu do bạn học Phương Dư Khả tạo thành. Phía trước tôi là một khán đài do bạn học Như Đình và bạn thân tôi tạo thành. Ai nói đời người là một vở kịch ấy nhỉ? Thật là con mẹ nó quá chuẩn. Bạn xem, nhiều người như vậy nhìn tôi độc diễn...

Huấn luyện viên có cái eo thon mà đến con gái cũng phải đổ ky, mở miệng ra lại rất có khí thế đàn ông: “Hôm nay đã nói với các bạn, một trong những mục đích các bạn phải tới đây huấn luyện là vì muốn bồi dưỡng tính kỷ luật. Yêu cầu chính xác của đứng nghiêm là ‘đôi mắt nhìn thẳng phía trước’, đôi mắt bạn đã nhìn đi đâu vậy? Bạn muốn nằm xuống với họ phải không?”

Vị em trai bộ đội này, cậu đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử được không. Tuy tôi là loại người có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, nhưng tôi cũng không muốn nằm trên chảo rán nha. Độ nóng của mặt đất này có thể trực tiếp rán bánh, ốp trứng đấy.

Tôi cúi đầu không nói gì. Từ nhỏ, kinh nghiệm vô số lần bị dạy bảo nói cho tôi biết, cúi đầu có thể kích thích tình mẹ chối lợi, là thủ đoạn giảm nhẹ các loại xử phạt hữu hiệu nhất.

“Quân đội coi trọng nhất là tính kỷ luật và tình đồng đội. Hôm nay bạn mắc lỗi, thời gian tập luyện của mọi người tăng mười lăm phút.”

Mồm tôi biến thành hình chữ O trong nháy mắt, hay rồi, tôi chết không có chỗ chôn rồi. Ánh mắt mọi người đều lóe lên vẻ tàn ác, cách ba

mét cũng muốn xẻ thịt lột da tôi.

“Chu Lâm Lâm tăng nửa tiếng.” Huấn luyện viên bình tĩnh bổ sung.

Nửa tiếng? Vậy có phải tôi sẽ bốc hơi thành không khí rồi...

Đừng nghĩ mười lăm phút hay nửa tiếng là rất ngắn, nếu như bình thường, khoảng thời gian ấy chỉ đủ để tôi ăn một loại quả, đi dạo một đoạn hoặc vào lớp chợp mắt một lúc; kinh nghiệm bị phạt đứng hồi tiểu học của tôi cũng tương đối nhiều, nền tảng vững chắc, đứng mệt lại móc dử mắt, nghịch nghịch móng tay bẩn, coi như đi bộ mệt đứng lại nghỉ nửa tiếng là xong, thời gian cũng qua trong nháy mắt. Nhưng dưới ánh nắng độc ác này mà lại phơi nắng nửa tiếng không gián đoạn có vẻ không dễ dàng.

Sức nóng từ mặt đất đã xuyên qua đế giày vừa mỏng vừa cứng truyền tới toàn thân, mặt trời giống như lò nướng quay 360 độ, mồ hôi dính dính chảy từ trên tóc xuống, tôi liếm đôi môi khô khốc, vô số lần hò hét trong lòng: ai có thể đem cái con đang uống nước ô mai ướp lạnh trước mặt này đi không?

Sau khi đứng đủ mười lăm phút, chúng tôi được giải tán nghỉ ngơi, một đám con gái bình thường thân thể yếu đuối, mỏng manh nay dùng khí thế như hổ dữ sói đói xông xông nhằm về phía quầy bán quà vặt, để lại một mình tôi như cây ngọc đón gió đứng trên mặt đất vàng.

Chu Ly đứng cách tôi 10 cm ngay đối diện, mở ra chai nước ô mai không ngừng tỏa ra khí lạnh, giữa cổ, dòng nước như nước khi giặt bồn cầu từ cổ con bé chảy xuống đường ống, còn phát ra âm thanh róc rách dễ nghe. Chu Ly lau dòng nước chảy ra ở khóe miệng, quay đầu lại cười hút hồn, giống như đang quay quảng cáo mà nói: “Mát lạnh tận gót chân, ướp lạnh cả mùa hè.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng tiếc rằng huấn luyện viên chỉ cách tôi ba mét, giận mà không dám nói gì.

Chu Ly ha ha cười: “Trên đầu chữ sắc có một cây đao, nhìn trai đẹp lại nhìn ra cả tai họa.”

Trong lòng tôi nghĩ tại sao lại làm bạn với một người ác độc như thế, nhàn rồi là chuyên môn tới chọc vào vết sẹo của tôi.

Chu Ly bổ sung: “Thật ra tớ tới chỉ vì muốn nói cho cậu biết, đàn ông nhà cậu đang nói chuyện với Như Đình ở hướng gần ba giờ. Nội dung không rõ, vẻ mặt mờ ám, báo cáo hết.” Nói xong, Chu Ly giống như ngồi máy bay, vui vẻ vù một tiếng chạy mất.

Con bé chết tiệt này, Chu Ly không chỉ chọc vào vết sẹo của tôi mà còn rắc muối lên vết thương của tôi, thật là đau.

Nhìn vào bài học xương máu, tôi có chết cũng không dám quay đầu lại nhìn, nhờ may bị huấn luyện viên phạt đứng thêm mấy tiếng nữa, đầu gối của tôi sẽ tự động báo hồng. Tôi híp mắt, dùng khước mắt dò xét xem bên cạnh có mùi vị gian tình hay không. Nhanh chóng liếc mắt xác định phương hướng, cuối cùng tôi cũng phát hiện, trong bộ quân trang màu xanh, một đôi tuần nam mỹ nữ, không, là gian phu dâm phụ, đang trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Hơn nữa từ góc độ của tôi nhìn lại, Phương Dư Khả và Như Đình đứng thành một đường thẳng, cung cấp cho tôi không gian tưởng tượng phong phú. Chuyện này giống như cầm một cái gương soi rãnh hàm trên, nửa thấy nửa không thấy, vô cùng khó chịu. Phương Dư Khả kia, vì anh, tôi bị phạt đứng trước mặt bao nhiêu người, bao nhiêu sĩ diện đều mất hết, còn anh lại dám chơi trò nam đạo nữ xưng*** với tôi. Kỷ luật quân đội đâu, huấn luyện viên đâu rồi, nơi tập quân sự thần thánh là chỗ để mấy người chim chuột nhau sao?! Huấn luyện viên, cậu cũng phạt Phương Dư Khả đứng đi, đứng cạnh tôi này...

*** Nam đạo nữ xưng: trai thì ăn trộm, gái thì làm điếm

Mười lăm phút còn lại mỗi giây dài như một năm, cảm giác đất dưới chân sắp tan chảy, toàn thân giống như ở trong phòng tắm hơi, ướt từ trong ra ngoài. Ánh mắt bắt đầu mờ lung, liếc mắt nhìn thấy Phương Dư Khả đang đi về phía tôi, mà Như Đình cũng nhắm mắt theo đuôi anh. Trong lòng tôi có một cỗ oán giận muốn bộc phát, nhưng hơi vẫn nghẹn trong cổ họng, sắp đốt cổ họng thành một lỗ thủng, không có cách nào thoát ra được. Chân tôi mềm nhũn, mắt tối sầm, thân thể không thể khống chế mà lao đảo ngã xuống. Trong lòng tôi nghĩ nguy rồi, bây giờ mà ngã xuống, đầu nhất định sẽ mẻ một miếng.

Không ngờ cũng không đau đớn như tưởng tượng, ngược lại lại rơi vào cái ôm rắn chắc của một người, dường như còn ngửi thấy được mùi hương quen thuộc. Có người lắc thân thể tôi thật mạnh, dùng giọng nói vội vã đã lâu không nghe thấy mà gọi tôi: “Lâm Lâm, tỉnh lại, tỉnh lại...” A, ai bảo anh học Mã Cảnh Đào, lắc đến mức dịch dạ dày tôi bốc lên, ngay cả sức để nói một câu cũng không có. Cảm giác như bóng tối giăng ra một cái lưới, những tiếng động lớn ở thế giới bên ngoài bị cản lại chỉ còn như tiếng côn trùng rì rầm, cảm giác tê liệt từ đầu đến chân làm cho mí mắt tôi dính chặt lại, tôi vô cùng thoải mái mà ngất đi.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tập Quân Sự 3

Tình yêu thật sự là một môn học thâm thúy, không cần thận một chút là thi trượt như chơi, ngay cả cơ hội thi lại cũng không có.

Phía trên là một mảng tường thạch cao lớn, từng giọt nước muối trong bình miễn cưỡng chảy vào tĩnh mạch của tôi. Tôi xoay cái cổ, nhìn thấy cách đó không xa là một người mặc áo khoác trắng đang nhàn nhã lật báo. Chẳng lẽ, đây chính là ngất đi trong truyền thuyết? Bỗng nhiên tôi có chút hưng phấn. Nói chung, ngất xỉu là yếu tố quan trọng để nữ chính chuẩn bị trở thành nhân vật được chăm sóc nâng niu, tôi đã từng ước ao có thể yếu điếu ngất xỉu ở một thời khắc mấu chốt nào đó, không ngờ giờ mình cũng biết ngất xỉu là cái gì.

Tôi dùng giọng mũi chua loét hỏi: “Tôi ở đâu đây?” Ha ha, đây là lời kịch kinh điển mỗi khi ngất xỉu hoặc xuyên không, rốt cuộc cũng có cơ hội dùng.

Bác sĩ đặt tờ báo xuống, đi tới bên cạnh tôi: “Mới ngất có năm phút đã mất trí nhớ rồi à?”

Năm phút? ... Vì sao? Vì sao không ngất bảy ngày bảy đêm, cuộc sống vì tôi mà ảm đạm, sắc trời vì tôi mà u ám luôn đi?

Bác sĩ hỏi tôi: “Tim có đập mạnh không? Có khó chịu không?”

Tôi lắc đầu, nói thật, tuy mới năm năm phút nhưng tinh thần của tôi đã tràn đầy, như được đả thông kinh mạch, được truyền chân khí vậy.

Bác sĩ nói: “Không ngờ mới tập đến ngày thứ ba đã ngất xỉu. Theo thông lệ trước đây, gần hết tuần đầu tiên tôi mới bắt đầu bận rộn. Sinh viên ngày nay quá yếu ớt.”

“Cháu không phải ngất vì yếu ớt, cháu vì quá tức giận mới...” Không nhắc tới thì thôi, giờ tôi mới đột nhiên nhớ tới trước khi ngất xỉu tôi đã nghe thấy giọng của Phương Dư Khả. “Bác sĩ, khi cháu vào, bác có gặp một cậu con trai cao to đẹp trai, khuynh quốc khuynh thành, đẹp trai nhất thế giới không?”

Bác sĩ ha ha cười: “Cô nói người kia hả, tôi thấy cậu ta quá ăm ỉ nên bảo cậu ta quay lại đội tiếp tục tập luyện rồi.”

“Vậy sao...” Tôi thất vọng cúi đầu.

“Nhưng cậu ta nói khi tập xong cậu ta sẽ lập tức quay lại. Cô nghỉ ngơi một ngày, ngày mai tiếp tục tham gia huấn luyện đi.”

Tôi nghe thấy nửa câu đầu mắt đã sáng lên, cũng không quan tâm câu sau có thấu tình đạt lý hay không nữa.

Nằm trên giường, tôi nhắm mắt, bắt đầu tính toán xem lát nữa nên đối phó với Phương Dư Khả thế nào. Thằng nhóc, dám ở trước mặt người khác coi bà cô này không ra gì, sau này bà cô đây bỏ trốn với người khác, xem mi có khóc đến chết không. Người đẹp dịu dàng hòa nhã, hoa gặp hoa nở, người gặp người mê như chị đây gần đây số lượng có hạn, bán đắt như tôm tươi, mi có phúc mà không biết hưởng.

Khi lòng tự tin đang vút cao, có tiếng bước chân hướng tới giường bệnh của tôi, tôi nhắm chặt mắt theo phản xạ, thần kinh căng thẳng, giả bộ ngủ say. Aiz, tôi thật sự là đồ hèn nhất, khí thế ngút trời vừa rồi bị tiếng bước chân làm cho hỗn loạn, giống như quả bóng thối căng rồi bị đâm cho một cái, lập tức quất queo.

Tay của tôi được người ta dịu dàng cầm lấy, tóc tôi được người ta dịu dàng vén sang một bên.

Được rồi, tha thứ cho anh chuyện hôm nay liếc mắt đưa tình với Như Đình. Tôi hạnh phúc nghĩ trong lòng.

“Aiz, vừa gầy lại vừa đen. Thật khó nhìn.”

Huych, cái gì, Văn Đào??!! Không phải chứ? Vì sao anh ta lại tới nơi huấn luyện quân sự? Tôi có nên mở mắt hay không? Mở mắt rồi tôi phải nói gì?

“Giống như nắm cục than cháy dở, vừa đen vừa hồng. Khó coi chết được.”

Phi, anh mới xấu ấy. Đây là làn da sô cô la, màu đồng, ngọc trai đen. Đúng là tên không có con mắt thẩm mỹ.

“Khó coi như vậy còn có một anh chàng đẹp trai như anh nhớ thương, kiếp trước em đã tu được phúc khí gì vậy?”

Hô, có ai tự dát vàng lên mặt mình thế không?

“Em xem, vì em, anh còn đặc biệt tới xin phỏng vấn kỳ quân sự lần này, trước đây anh đều không thèm tới. Vừa nghe nói em ngất xỉu, anh cũng thấy hoảng hốt. Aiz, em nói xem, ngày thường nhìn em như con trai. Vì sao bỗng nhiên lại gầy yếu đến mức bị bệnh như vậy?”

Không nghe được câu trả lời của tôi, Văn Đào tiếp tục nói: “Lần đầu tiên gặp em, em đã coi anh như một hình nhân thể mạng, lúc đó anh còn nghĩ, trong đời mình trước giờ chưa từng diễn vai diễn này, nghĩ rằng chơi cùng em cũng không tệ, hơn nữa bề ngoài của em cũng có chút có lỗi với cộng đồng, coi như anh vì nhân loại mà thanh lọc không khí cũng được. Không ngờ ngày đó nói “tình yêu oanh tạc đầu óc, oanh tạc trái tim” lại

hiệu nghiệm như vậy. Em nói xem, làm sao em có thể lần nào cũng vừa hùng dũng khí thế, vừa thẳng thắn từ chối anh? Anh chỉ học đại học khoảng một năm nữa, năm sau anh sẽ phải sang Mỹ, em cũng không thể để anh vui vẻ, lừa gạt anh một chút; có khi anh tới đất nước tư bản chủ nghĩa ấy rồi, gặp các người đẹp vóc dáng hút hồn hút máu, rồi sẽ ghét bỏ em không chừng. Đến lúc đó, dù em có khóc lóc cầu xin anh trở về, anh cũng...”

Văn Đào nói càng lúc càng khẽ, hình như cuối cùng tôi nghe thấy anh ta nói: “Anh cũng lập tức trở về.”

Trái tim tôi run lên, bàn tay bị Văn Đào nắm cũng run lên. Lộ sơ hở, tôi đành mở mắt ra: “Tôi không nghe thấy cái gì hết.”

Văn Đào cười: “Nghe thấy cũng không sao. Trước giờ anh chưa bao giờ muốn giấu diếm tình cảm của mình. Hơn nữa, mắt em vừa rồi đã đảo đến N vòng, anh không có ngốc như em.”

Tôi miễn cưỡng cười. Khóe miệng còn chưa cong thành một vòng cung, tôi đã nhìn thấy Phương Dư Khả đi vào.

Cuối cùng tôi cũng bị choáng đầu, tim đập mạnh. Bác sĩ, bác kiểm tra một cái đi...

Phương Dư Khả nhìn bàn tay của tôi bị Văn Đào nắm một chút, rồi lại nhìn tôi một chút, tái mặt hăng giọng.

Tôi ngượng ngùng muốn giật ra, Văn Đào lại cầm chặt. Vì vậy tôi cùng Văn Đào bắt đầu đọ sức với nhau, so xem ai khỏe hơn ai.

Tôi lo Phương Dư Khả và Văn Đào sẽ vì tôi mà cãi nhau. Đánh nhau trong trường còn không sao, chỉ cần không bị gọi tên, còn có thể ép để không bị đăng báo, nhưng nếu ra tay ở chỗ này thì không thể chỉ bị phạt đứng nửa tiếng là xong chuyện được. Một người là bạn sang năm sẽ xuất

ngoại, tương lai tươi sáng, một người là ông xã nhà tôi, tuần tú lịch sự, khí thế bất phàm như Phan Anh, ai bị thương tôi cũng không muốn nha.

“Phương Dư Khả, anh đừng nổi giận. Văn Đào tới để thu thập tin tức kỳ quân sự, chúng ta không nên làm chậm trễ công việc của người ta, nha.”

“Công việc mà cần nắm tay đến bây giờ à?” Phương Dư Khả hừ ra một tiếng.

“Đây là anh ta chỉ đang an ủi chiến sĩ bị thương trên trận địa, thân tàn mà chí không tàn một chút thôi.” Tôi lại cùng Văn Đào bắt tay vài cái, sau đó buông tay ra, nói tiếp: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, anh xem, không phải em đang giải thích với anh đấy sao?”

“Chu Lâm Lâm, nào anh không phải bánh bao, không có nếp nhăn, muốn nói dối với anh nên viết bản thảo trước.”

Tôi ghét cái vẻ khắt khe này của Phương Dư Khả. Bình thường, anh nói ác độc thế nào, nham hiểm thế nào, tôi đều chịu được, ai bảo tôi thịt béo da dày. Nhưng trong tình hình thế này, anh có nên có chút chí khí đàn ông hay không? Khi Như Đình liếc mắt đưa tình với anh, tôi còn đang phơi nắng dưới ánh nắng mặt trời, đến giờ tôi đã nói gì chưa? “Đúng, đúng, đúng, nào tôi là bánh bao không có nếp nhăn, nào anh là bánh mì, tất cả đều là nếp nhăn. Tôi nói dối thật dễ phát hiện nhỉ, vậy anh với người ta hình như đã hạ bút thành văn rồi? Tình mới tình cũ, trái ôm phải ấp, là thần tượng của đàn ông toàn thế giới.”

“Em có ý gì? Em làm sai lại nổi giận với anh?” Đôi mắt Phương Dư Khả cũng đỏ lên, nhìn như muốn cầm bình nước muối đập lên đầu tôi đến nơi.

“Tôi làm sai cái gì? Đúng, tôi không nên quay đầu nhìn anh trong thời gian tập đứng, không nên dùng nửa tiếng bị phạt đứng trước mặt bao người mà len lén nhìn anh trò chuyện vui vẻ với Như Đình. Sai lầm lớn nhất của

tôi là mười phút trước, tôi còn định tha thứ cho hành vi mèo mả gà đồng của anh...” Bị Phương Dư Khả kích động, tôi phát hiện tôi đã mồm mép hơn rất nhiều, hận không thể tự phân thân mà võ chính vai mình nói các kiểu lời khen như “trình độ sĩ nhục người ta tiến bộ không ít.”

“Mèo mả gà đồng? Em nói ai mèo mả gà đồng? Ai là mèo ai là gà? Sinh viên đại học rồi, nói năng có suy nghĩ một chút được không?”

“Vâng, tôi không có suy nghĩ. Thấy tôi lảng lơ quấy rầy người khác chứ gì. Nếu chướng mắt thì anh đi đi, đâu có ai giữ anh đâu? Tôi còn nhắm mắt làm ngơ ấy chứ.”

Phương Dư Khả quay đầu đi nhanh ra ngoài, sập cửa đến mức cánh cửa còn rung lên bần bật, may mà bác sĩ không có ở đây, nếu không nhất định sẽ bị dọa cho nhảy dựng lên.

Chưa được hai giây, cửa đột nhiên lại mở ra. Phương Dư Khả lại quay lại.

“Vì sao anh còn chưa đi?” Phương Dư Khả nói với Văn Đào.

Văn Đào nhún vai: “Tôi tới vì công việc, vừa này không phải ván cầu nói rồi sao? Đặc biệt tới phỏng vấn chiến sĩ thân tàn mà chí không tàn. Hôm nay chỉ có mình cô ấy hy sinh.”

Phương Dư Khả quay đầu hỏi tôi: “Chu Lâm Lâm, anh hỏi em, em đồng ý để anh ta ở lại? Nếu em đồng ý, anh không nói hai lời, lập tức đi. Nếu em không đồng ý...”

“Anh ấy ở lại. Giải quyết việc công, có gì mà phải trốn tránh?” Tôi bướng bỉnh nói.

Trong mắt Phương Dư Khả hiện lên một tia cô đơn, giống như bị tôi cầm bình nước muối đập lên đầu mà đứng yên tại chỗ, một lúc lâu mới định

thần lại. Trái tim tôi thoáng cái mềm nhũn, lập tức vút vũ khí đầu hàng với cuộc chiến tranh hiếu thắng này.

“Ai nha, ý của em là, Văn Đào, anh đi căn tin mua cho em một bình nước ô mai trước đã, sau đó ở lại để làm bài phỏng vấn. Phương Dư Khả, anh theo em tới nhà vệ sinh một chút, đem theo một cái bình nước không tiện lắm, chí ít anh cũng phải giúp em mở cửa nhà vệ sinh chứ.”

Văn Đào nói đúng, tôi là một con hổ giấy bề ngoài dũng mãnh bên trong yếu ớt, Phương Dư Khả lại là một con quỷ lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt tình cảm, chúng tôi còn chưa bên nhau được bao nhiêu ngày mà đã bắt đầu có mâu thuẫn. Thế nhưng, chuyên gia tình yêu Vương Tiệp đã nói lúc mới bắt đầu yêu, mọi người sẽ lo được lo mất, bởi vì quan tâm nên mới keo kiệt, bởi vì yêu nhau nên mới yếu ớt, không phải sao?

Văn Đào đau khổ cười với tôi, sau đó nói với Phương Dư Khả: “Tôi vẫn nên tránh đi một lát. Tôi cũng không muốn thừa nước đục thả câu, chỉ là tôi muốn nhắc nhở cậu, nếu cậu không hiểu được vấn đề giữa hai người là gì, mỗi lần cãi nhau đều giải quyết ngay thơ như thế, tôi khuyên cậu nên buông tay đi. Tôi tin cô ấy có thể tìm được người yêu thương mình rất dễ dàng.”

Tình yêu thật sự là một môn học thâm thúy, không cần thận một chút là thi trượt như chơi, ngay cả cơ hội thi lại cũng không có. Ở đây, Văn Đào là một người tốt nghiệp loại ưu, còn tôi và Phương Dư Khả lại là những tân sinh viên vào học chưa lâu, khỏe mạnh, khá khinh, thích đấu đá lung tung, làm sai còn bướng bỉnh không chịu nhận.

Phương Dư Khả im lặng giơ bình nước đi tới cửa nhà vệ sinh nữ. Tôi không nói không rằng nhận lấy bình dịch, định tự mình vào.

Đột nhiên Phương Dư Khả giật lại bình nước muối, ngửa mặt nói với trần nhà: “Quên đi, em cầm như thế sao vào nhà vệ sinh được. Anh vào

cùng em.”

Tôi hít vào một hơi: “Đây là nhà vệ sinh nữ...”

“Anh biết là nhà vệ sinh nữ. Người khác đang ở bên ngoài luyện tập cả, anh xin nghỉ để vào đây.” Nói xong Phương Dư Khả gõ cửa nhà vệ sinh nữ, nghe bên trong không có tiếng động liền mở cửa đi vào cùng tôi.

Trong nhà vệ sinh, tất cả các phòng đều mở rộng cửa. Phương Dư Khả chỉ vào phòng gần cửa ra vào nhất nói: “Em vào đi, tự mình đóng cửa.”

Tôi đâm lao đành phải theo lao. Tuy rằng quan hệ của tôi và Phương Dư Khả thăng cấp nhiều lần, nhưng chưa từng close như thế, nhảy qua kiss, nhảy qua giường, trực tiếp tới giai đoạn vợ chồng già, chuyện này đúng là làm khó trái tim thiếu nữ hay ngược ngùng của tôi rồi...

Tôi cứng người đứng bên cạnh cửa phòng, nét mặt hơi vắn vẹo: “Phương Dư Khả, mặc dù anh mắc lỗi nhưng cũng không cần hầu hạ em đi nhà xí thế đâu.”

Gương mặt sa sầm của Phương Dư Khả ngày càng đen: “Anh chăm sóc chiến sĩ thân tàn mà chí không tàn không được sao?”

Aiz, xem ra sắp cãi nhau trong nhà vệ sinh rồi.

Cứng không được thì mềm, de dọa không được thì chuyển sang nịnh hót: “Phương Dư Khả, diện mạo anh như thần tượng như thế, giờ lại đứng trong nhà vệ sinh nữ, nhờ may bị truyền ra ngoài là biến thái thì không tốt lắm. Danh dự một đời bị em hủy trong chốc lát, em không đảm nhiệm nổi.”

“Danh dự của anh đã bị em hủy từ lâu rồi, giờ mới biết sao? Khắp thế giới chỉ có mình em có thể khiến anh mất phong độ như thế, em thật có khả năng nha. Đừng nói nhiều nữa, vào đi.”

Giống như ra pháp trường, tại giây cuối cùng trước khi gian nan cất bước tiến vào phòng vệ sinh, tôi phun ra lời nói thật từ bên mép: “Anh ở bên cạnh, em đi không được.”

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tập Quân Sự 4

“Anh yêu em, Lâm Lâm.”

Ra khỏi nhà vệ sinh, Phương Dư Khả như thần giữ cửa đi về phía tôi, tiện tay nhận lấy bình dịch, đỡ tôi trở về.

“Lâm Lâm, sau nay em còn qua lại với Văn Đào, anh sẽ không để ý tới em nữa, biết chưa? Anh bước chân ra khỏi cửa sẽ không bao giờ quay về nữa, vì bất cứ lý do gì cũng không trở lại.” Phương Dư Khả bỗng dừng lại, đôi mắt nghiêm túc nhìn tôi mà nói.

“Biết sập cửa thì giỏi lắm chắc? Có bản lĩnh thì phá cửa đi. Hơn nữa, dựa vào cái gì em không thể qua lại với Văn Đào? Không phải anh cũng thân thiết với Như Đình lắm sao?”

“Chuyện này khác.”

“Khác ở chỗ nào. Chỉ cho châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn. Đừng lấy chủ nghĩa đàn ông ra đây. Hiện giờ vận động vì nữ quyền rất sôi nổi, anh đừng đem tam tòng tứ đức ra yêu cầu em. Toàn bộ nữ đồng chí trên thế giới cũng sẽ không đồng ý.”

“Ý của anh là, em không phải đối thủ của Văn Đào. Một ít trí thông minh của em dùng để đối phó với anh là được rồi.”

“Hừ, cái ý gì đây, sao lại động tới chỉ số thông minh của em. Ý của anh là chỉ số thông minh của anh cao, vì vậy có thể chân đạp hai thuyền chứ gì.”

“Lần thực tế lần trước nói em còn chưa hiểu sao? Như Đình là em gái anh, bọn anh chỉ có quan hệ nam nữ thuần khiết.”

“Phi, vậy Văn Đào cũng là anh trai em, quan hệ giữa bọn em còn tinh khiết hơn nước khoáng Lavie.”

“Văn Đào cầm tay em, em còn nói là thuần khiết?”

“Vậy lúc đó anh chủ động ôm Như Đình, hai người thuần khiết chắc?”

“Lúc đó chỉ là anh trai ôm em gái, so với Văn Đào say đắm cầm tay em là hai chuyện khác nhau.”

“Anh đừng nghĩ hình ảnh mờ ám như thế. Anh là thầy bói trên cầu vượt chắc, trí tưởng tượng thật phong phú...”

Hôm nay, tài ăn nói của tôi bùng nổ, vừa định phát huy năng lực chém gió với thần thánh này mà bồi thêm vài câu, đột nhiên lại thấy Phương Dư Khả khom người tới gần mặt tôi. Mặt anh càng ngày càng phóng đại, mắt mũi càng ngày càng rõ ràng, khi chỉ còn cách mặt tôi một cm, anh đột nhiên dừng lại nhìn tôi thì thầm: “Gần đây nó thật ồn ào...”

Tim tôi ngừng đập.

Toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Trong hành lang như kéo dài vô tận, ánh mặt trời chói lọi xuyên qua từng ô cửa kính hình vuông, chiếu lên mặt đất, để lại từng bóng sáng loang lổ. Ánh mặt trời chiếu vào bình nước muối thủy tinh, chiết xạ ra những tia sáng đẹp mắt, sáng đến mức tôi gần như không mở mắt ra được.

Nhưng tôi vẫn bướng bỉnh mở to mắt, nhìn thấy hàng lông mi dài dày như hàng rào của Phương Dư Khả, đôi mắt đen như mực, tôi nhìn thấy trên cái mũi cao thẳng của anh có một nốt ruồi nhàn nhạt xinh đẹp, tôi nhìn thấy

đôi môi đang cong lên của anh có một nụ cười nhạt dụ dỗ tôi. Tôi kiễng chân, hai tay nắm lấy tác phẩm khiến thương đế phải đặc ý kia. Máu đỏ trên tay tôi chảy ngược lại vào trong ống tiêm, hắt lên mặt Phương Dư Khả một tia sáng đẹp đẽ. Như bị đầu độc, tôi đưa môi về hướng anh.

Nhẹ hôn một cái, tôi lập tức chớp chớp mắt. Thời khắc hạnh phúc nhất của đời người là được ôm hôn người yêu, khi chạm vào môi Phương Dư Khả, tôi giống như một đứa trẻ nằm trong tử cung của người mẹ, cảm thấy vô cùng an toàn thoải mái. Tôi sẽ nhớ kỹ Phương Dư Khả kéo lấy thắt lưng tôi như thế nào, cẩn thận giơ bình dịch làm sao để tránh không cho tôi bị thương, và nhẹ giọng nói với tôi: “Sau này không được ồn ào nữa, được không?”, “Ngoan một chút, được không?”

Cùng với câu thì thầm bên môi tôi, “Anh yêu em, Lâm Lâm.”

Tôi cảm thấy đôi môi mềm mại của Phương Dư Khả đang nhẹ nhàng đặt lên môi tôi, như chuồn chuồn lướt nước, làm cho tôi nhớ lại khi còn bé đến nhà bà ngoại, dưới mặt trời chiều, trong khe suối, tôi sẵn ống quần, đắp một cái đập chặn nước nhỏ bằng bùn, cầm một cái hót rác ngăn cản một con cá nhỏ. Bọt nước bắn lên, mát lạnh đến tận tim gan. Trong vô thức, tôi ôm lấy cổ Phương Dư Khả. Miệng Phương Dư Khả có một mùi hương bạc hà dễ chịu, giống như hương thơm được thảo thiên nhiên của đồng ruộng. Tôi say mê hưởng thụ Phương Dư Khả cạy nhẹ răng tôi, nghe được hơi thở nóng bỏng của chúng tôi quyện lấy nhau, tôi hơi buồn cười, ai nói hôn cần có kỹ thuật? Đây rõ ràng là bản năng của tình yêu...

Trở lại phòng y tế, trái tim thiếu nữ hay ngượng ngùng kia của tôi mới chậm rãi tỉnh lại. Tất cả tiểu thuyết ngôn tình và phim truyền hình tôi từng xem chỉ nói đến đoạn hôn đến trời đất mờ mịt, hôn xong liền cắt cảnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì tiếp tục ân ân ái ái, tiếp tục lãng mạn; nếu không sẽ trực tiếp nhảy lên giường, khi tỉnh lại sẽ ôm chăn bị ông xã đùa giỡn một lần nữa là lập tức cũng over. Ai nói cho tôi biết, sau khi hôn xong nên nói cái gì đây? “Môi của anh thật mềm”? Thật con mẹ nó

kích thích; “Anh phải chịu trách nhiệm, đây là lần đầu tiên của em”? Thật con mẹ nó ngây thơ.

Tôi hăng giọng nói: “Hôm nay... mặt trời hôm nay không tệ...” Nói xong tôi muốn cắn lưỡi tự sát.

Phương Dư Khả cười quý quái, khoan tay nhìn xem tôi tiếp tục nói cái gì.

“Ý của em là, đều là mặt trời gây họa, em mới thế kia, thế kia...” Mặt tôi nóng sắp bốc cháy.

“Ừ, đúng thế, người ta đều là ánh trăng gây họa, em tương đối đặc biệt, cấp bậc phải thăng tới hành tinh luôn.” Phương Dư Khả vẫn tiếp tục ung dung nhìn tôi.

Tôi cúi đầu càng thấp, hận không thể nhét luôn cả cái đầu vào lồng ngực cho xong chuyện.

“Chu Lâm Lâm, anh không biết thì ra em chủ động như thế. Tuy anh cũng không chống cự, nhưng sau này chuyện như vậy tốt nhất vẫn nên để anh tới.” Phương Dư Khả cười cười bổ sung.

Tôi ngẩng đầu: “Chuyện này là có nguyên nhân. Ai cho anh dựa vào em gần như thế? Đây người ta gọi là sắc dụ! Em đây có lòng yêu cái đẹp, nếu Ngô Ngạn Tổ, Brad Pitt đứng trước mặt em, không cần gần như vậy, em cũng muốn nhào tới hôn một cái thật nồng nhiệt.” Đám trai đẹp như đèn kéo quân lướt qua đầu tôi một lượt, tôi tin lúc này tôi đang tỏa ra ánh mắt thèm khát.

“Đồ ngốc. Nước miếng sắp chảy lệt thao trường rồi, tất cả mọi người sẽ cảm ơn em vì được hủy bỏ huấn luyện đấy.” Phương Dư Khả bỗng nhiên nhớ đến cái gì, “Không được để Văn Đào đến gần, biết chưa?”

Nói đến đây, Văn Đào cầm đồ uống cùng bác sĩ bước vào. Hai người vừa nói vừa cười, xem ra Văn Đào đã làm việc xong.

Văn Đào ngồi xuống bên cạnh tôi, lấy từ trong túi ra một quyển sổ da, vô cùng chuyên nghiệp chuẩn bị phỏng vấn.

Bác sĩ nói với Phương Dư Khả: “Tôi vừa gặp lớp trưởng lớp cậu, bảo cậu trở lại luyện tập; con bé không có việc gì nữa rồi, chúng ta đừng ảnh hưởng đến công việc thu thập tin tức của người ta. Tôi cũng tránh đi một lúc.”

Phương Dư Khả không cam lòng đứng lên, ánh mắt liếc qua tôi đe dọa, rồi đi ra cửa.

Văn Đào cười rất khó nhìn: “Xem ra đã làm hòa rồi.”

Tôi có chút xấu hổ gật đầu.

“Ván cầu, em nói xem anh có bị ối hay không? Hai người cãi nhau, anh để lại cho hai người không gian và thời gian làm lành. Người khác nói anh thông minh, anh lại nghĩ mình rất ngu ngốc. Trước đây anh vẫn nghĩ, chờ em bị tổn thương, anh sẽ tới chữa thương giúp em, cuối cùng em sẽ có chút cảm động. Nhưng chờ khi em thật sự bị thương, thấy em tức giận cãi vã với Phương Dư Khả, thấy em lại chủ động nhân nhượng, vì lợi ích toàn cục mà thỏa hiệp với cậu ta, anh lại mềm lòng. Thì ra nếu em không cười vì anh, anh cũng không muốn cho em bất cứ lý do gì để khóc. Khi anh thích em, chẳng phải cũng vì nụ cười từ đáy lòng đó sao?”

Tôi không biết phải trả lời thế nào, đành phải im lặng là vàng.

“Trước đây anh từng thích một cô gái...”

“Như Đình?” Tôi vừa nghe thấy bát quái, tinh thần lập tức lại lên dây cót.

Văn Đào lắc đầu: “Vòng tròn không nhỏ như vậy. Cô gái anh thích trước đây hiện đang định cư tại Mỹ. Khi đó cô ấy cũng rất thích cười, cười rộ lên cũng bất cần đời như em. Nhưng cô ấy đẹp hơn em...”

Vẻ mặt tôi đen sì, bĩu môi kháng nghị.

“Nhưng cô ấy có chỗ không bằng em. Khi xảy ra vấn đề gì đó, bọn anh sẽ từng bước tiếp cận, không tranh cãi đến một sống một chết, cá chết lưới rách. Mà anh cũng tại thời điểm nên giải thích lại không giải thích, khi nên giữ lại lại không giữ lại. Cuối cùng hai người mệt mỏi không chống đỡ nổi, buộc lòng phải chia đôi đường.”

“Vậy anh còn thích cô ấy không? Anh đi nước Mỹ để tìm cô ấy đúng không?” Hiện giờ biến thành tôi phỏng vấn anh ta.

“Em còn thích Tiểu Tây không? Anh đi nước Mỹ chỉ vì học tập, mục đích rất đơn giản. Tình cảm lần đó dạy anh một điều, tình yêu quá ngây thơ, hai người sẽ không thể lâu dài. Phương Dư Khả và em có thể sẽ phạm lỗi như bọn anh từng phạm phải, đến lúc em đau đớn, ủ rũ thì hãy tới tìm anh.”

Tôi cúi đầu nói: “Tôi biết tình yêu cần chậm rãi hòa hợp, nhưng chỉ cần có tình yêu, tôi tin chúng tôi sẽ dần dần học được cách khoan dung. Trước đây tôi đều học đà điểu, không muốn đối mặt với vấn đề; thật ra sau khi yêu, tôi mới biết tôi cũng có thể hao tổn hết tâm trí để giải quyết vấn đề.”

Văn Đào nở nụ cười: “Ván cầu, anh phát hiện mỗi lần nói chuyện với em, là một lần em có thể sâu lắng cùng với anh. Có phải anh có gương mặt đau khổ lắm hay không, chẳng làm sao cũng trở thành tiêu điểm thăm hỏi? Em cho rằng trái tim anh làm bằng sắt à? Đâm anh một nhát lại một nhát.”

“Rõ ràng là anh nói trước, tôi cũng chẳng muốn chia sẻ quan điểm tình yêu của tôi với anh.”

“Ván cầu này, nếu anh buông tay em, anh rất không cam lòng; nhưng anh cũng không phải loại người chỉ cần đứng nhìn từ xa là thỏa mãn. Em nói xem anh có nên rất không phong độ mà sáng tạo ra các loại điều kiện để xen giữa em và Phương Dư Khả không? Anh nghĩ khi đó em sẽ ghét anh mất. Lần nào em cũng chẳng cho anh chút thể diện, nói không là không. Aiz, không phải em thuộc chòm sao Nhân Mã sao? Vì sao em không thể phong lưu một chút, cho anh ít cơ hội được không?”

Tôi ngửa mặt lên trời: “Thật ra tôi rất muốn làm như vậy, nhưng lại sợ các anh không vui thôi. Nếu hai người có thể thương lượng với nhau, một người chịu trách nhiệm bưng nước, một người chịu trách nhiệm bóp vai; một người nấu cơm, một người rửa bát; một người kiểm tiền, một người cùng cô nương đây dạo phố, được không?”

Văn Đào gãi gãi đầu: “Thì ra em vẫn còn tính chất đặc biệt của chòm sao Nhân Mã, anh cứ tưởng mẹ em nhớ nhằm sinh nhật em, nhớ em từ Thiên Yết thành Nhân Mã chứ.”

Tôi cười nói: “Văn Đào, sau này chúng ta cứ như trước đi. Khi anh bận thì cứ tiếp tục bận, khi nhàn rồi có thời gian lại gửi cho tôi một cái tin nhắn, nhưng không nên lợi dụng việc công để làm việc tư. Anh không hợp với nhi nữ tình trường. Giờ anh còn cầm sổ định phỏng vấn tôi, sợ đến phát hoảng.”

“Anh hợp với cái gì?”

“Anh hợp với kiểu cường công việc, hoặc là... hợp làm cường thụ...”

Văn Đào ngẩn người, bất đắc dĩ lắc đầu: “Sau đây chúng ta vào chủ đề phỏng vấn. Bạn học này, xin hỏi bạn bước vào con đường hủ nữ, một bước thành nổi hận thiên cổ, không đường về này từ khi nào?”

Miệng tôi toét tới tận mang tai: “Từ khi các nam đồng chí này mặc áo cổ chữ V, đeo khuyên tai, tô son môi... Còn nữa, Văn Đào, có một câu thề

sống thề chết tôi cũng muốn nói với anh, mặc dù nói xong có thể bị trả thù tàn nhẫn, giết rồi hủy thi thể, nhưng vị thần hủ nữ bát quái chính nghĩa giao cho tôi chức trách này, tôi không thể không nói: sau này anh nhất định không nên đeo khuyên tai hình hoa cúc nữa, thật sự làm cho người ta miên man suy nghĩ, những suy nghĩ không đúng đắn thật có lỗi với anh nha...”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ngoại Truyện Về Văn Đào

Vì vậy, tôi tình nguyện tin rằng tình yêu chưa từng trở lại. Nó là một con yêu tinh ranh mãnh, chỉ dâng mình cho những tín đồ của nó. Tin là có mà không tin là không.

Ngày cô ấy đi Mỹ, tôi hò hét một đêm trong phòng hát, đến mức amidan sưng lên, quai hàm mỏi rã rời, cuối cùng vẫn không rơi một giọt nước mắt.

Tôi từ trong phòng hát đi ra, nhìn thấy Sao Mai cô đơn phía chân trời, một mảnh thê lương.

Yêu nhau là thế nào, không phải làm cho một sống một chết, một bước cũng không nhường sao? Ly ly hợp hợp bao nhiêu lần, tình yêu bị hất đi hất lại, đến mức không còn chút chông gai, rất trống rỗng, rất cô đơn.

Nhưng thứ từng coi là vĩnh viễn, từng coi là duy nhất, đều chỉ là một cuộc bể dâu. Hoàn cảnh vừa thay đổi cũng sẽ theo gió bay đi. Sau này, cô ấy ở trong ánh nắng, tôi ở trong bóng đêm; tôi ở trong đêm tối, cô ấy lại ở ban ngày. New York và Bắc Kinh, cách xa nhau cả vạn km, cách xa tất cả hồi ức.

Tôi không còn tin tưởng tình yêu nữa, ít nhất cũng không tôn thờ nó nữa. Vì vậy tôi được giải thoát, tôi lại không còn ràng buộc, tôi có thể tùy ý làm việc, học tập, vui chơi. Người khác đều nói tôi sống rất phóng khoáng, rất chân thật. Tôi cười rất vui vẻ, ngay cả chính tôi cũng chưa từng rõ mình là người như thế nào, bọn họ làm sao có thể nhìn ra?

Là một sinh viên khoa báo chí, ngày đó, sau khi thức dậy, tôi bắt đầu lướt qua một số tin tức mới. Mười câu chuyện đứng đầu BBS của Bắc Đại vĩn vĩn là tìm bạn trăm năm trên cầu Hi Thước. Tôi cười lướt qua, định lên một trang web khác. Không ngờ chõng sách như núi hai bên bỗng nhiên đổ xuống, một quyển sách dày đập thật mạnh xuống con chuột. Thông báo kia bị mở ra, máy tính cũng chết cứng theo. Màn hình dừng tại “Bản thân, một cô gái bé nhỏ, thích kết bạn, thích đọc sách. Đang tìm một vị ca ca: khí chất tốt, hình tượng tốt, đồng ý làm công việc đặc biệt”.

Vì vậy, trong khi chờ máy tính phản ứng lại bình thường, tôi trừng mắt nhìn mấy dòng chữ kia rất lâu, thuận tiện nghiên cứu lại nội dung mấy lần. Tôi nghĩ được mùi tin tức từ trong đó. Lòng hiếu kỳ bị kích thích, tôi cũng chày xuôi dòng, nghiên ngắm gửi cho cô ấy một bức thư. Cuộc sống nhàm chán, vẫn nên kiếm một chút chuyện thú vị để làm.

Không ngờ buổi tối cô ấy đã trả lời, miệng lưỡi trơn tru, yêu cầu gặp mặt, có vẻ rất khẩn cấp. Trong lòng tôi cảm thấy phiền toái, cảm thấy mình như nữ tử phong trần chuẩn bị đi thanh lâu kỹ viện, làm tôi cảm giác chính mình thật tầm thường, càng trống rỗng hơn.

Vì vậy, lần đầu tiên trong đời, tôi vô cùng không có phong độ mà cố ý đến muộn.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, không có gì ấn tượng. Mặt mũi phổ thông, mặt tròn nhỏ, mắt một mí, hai chiếc răng khểnh, trên trán còn có dấu vết mụn thanh xuân từng đấu tranh. Là mặt của người qua đường Giáp, trang phục của người qua đường Giáp.

Giống như có lửa dưới móng, cô ấy không ngừng nhảy loi choi, cực lực thuyết phục tôi tham gia sinh nhật Như Đình. Tôi thở dài trong lòng, vòng tròn này sao lại nhỏ như vậy. Như Đình là đàn em cấp ba của tôi, mỗi khi cấp ba hội họp, tôi thường gặp con bé. Thân quen hơn, con bé bắt đầu nói thật lòng với chúng tôi, nói rằng mình thích người con trai như thế nào.

Cho tới khi vào đại học, tôi mới biết được người con trai kia tên gọi là gì, chỉ là không có duyên kết bạn. Cô ấy muốn dùng Như Đình để dụ dỗ tôi, muốn tôi làm bạn trai cô ấy, còn tôi cũng muốn nhân cơ hội này gặp anh chàng đẹp trai được xưng là “người đàn ông tốt nhất thế giới” kia, theo nhu cầu, tôi đồng ý.

Ngày hôm sau, nhìn thấy cô ấy mặc một bộ tây trang đèn sù, tóc đã cắt ngắn xuất hiện trước mặt tôi, tôi bỗng nhiên hâm mộ cô ấy. Tuổi trẻ bỗng bột phát chẳng là thế này? Hay giống như tôi, nội tâm từ lâu đã héo rữa như hoa khô, gió thổi qua một cái đều có thể rụng?

Trong tiệc sinh nhật, tôi làm quen với Phương Dư Khả. Tôi trời sinh có khả năng quan sát nhạy cảm, tôi biết cậu ta hoàn toàn không thích Như Đình. Khi nói chuyện với Như Đình, cậu ta tao nhã, không chút bối rối; nhưng chỉ khi nói chuyện với cô ấy, tâm tình của cậu ta mới bị ảnh hưởng, mà ánh mắt nhìn về phía cô ấy vừa yêu chiều, vừa đau thương. Nhưng đứng trên lập trường của Như Đình, tôi sẽ không thông cảm với cậu ta, ngược lại, tôi ghét cậu ta.

Tôi còn phát hiện, cô ấy là một cô bé rất thú vị, có chút tinh quái, có chút chất phác, thô lỗ, ngốc nghếch, nhất là khi tôi không tốn chút công sức làm cô ấy mất mặt trước người thương, tôi còn có một niềm vui biến thái nho nhỏ. Tôi mặc sức cho những suy nghĩ đen tối, không biết vì cái gì. Vì bất bình cho những tổn thương của Như Đình? Vì chế giễu? Hay vì kích thích trái tim mà tôi cho rằng từ lâu đã bách độc bất xâm?

Vùi đầu vào cuộc thi hùng biện của hội học sinh một thời gian, tôi gần như quên mất người này. Nhưng trong một ngày nào đó, tôi phát hiện người này thần thần bí bí đeo khẩu trang. Không cẩn thận bị tôi giật xuống, lộ ra một gương mặt méo mó. Tôi tiếp tục trêu chọc cô ấy, đặc biệt là khi Phương Dư Khả ở đây, tôi càng thích thú khiêu khích cô ấy. Tôi dùng nước cờ Như Đình, ác ý chế nhạo sự hèn nhát của Phương Dư Khả. Tôi dùng phương pháp theo đuổi tình yêu trực tiếp và thuần khiết nhất để khiêu chiến

với cậu ta. Cuối cùng tôi phát hiện, mỗi khi tôi làm vậy, tôi càng ngày càng xuất phát từ đáy lòng, càng ngày càng tới gần nội tâm chính tôi. Loại tâm tình này từ mấy năm trước tôi đã hiểu rõ. Đây là tình yêu. Trong khi tôi đang lưỡng lự giữa bóp chết nó hay cố vũ nó, cô ấy thẳng thắn, lý lẽ mà từ chối tôi, còn giảng đạo lý với tôi như với chị em tri kỷ, tôi cười khổ trong lòng. Tôi nghĩ, có lẽ tôi nên tiếp tục phóng khoáng, tiếp tục chân thật thôi.

Khi tôi quyết định quên đi đoạn tình cảm như có như không này, tôi lại nhận được cảnh ô-liu từ hội đồng hương của bọn họ. Đương nhiên tôi không nói hai lời, lập tức đồng ý. Tôi hiểu rõ, đây là kết quả của việc không gặp cô ấy đã ba tháng, trong lòng trống vắng. Tôi muốn nghe tiếng cười của cô ấy, nghe cô ấy làm nhảm, nghe cô ấy nói chuyện phiếm, sau đó nhìn cô ấy tự cho rằng đã thực hiện được mưu kế mà cười gian, tự cho mình là khôn khéo.

Trí nhớ và năng lực quan sát là phép màu mà tôi từng tự hào nhất trong cuộc đời này. Lần đầu tiên trong đời, tôi chán ghét loại năng lực này. Bởi vì rất nhanh tôi đã cảm nhận được, Tiểu Tây trong lòng cô ấy đã cất bước, nhưng Phương Dư Khả lại bước vào. Hơn nữa, tôi bắt đầu lo lắng bọn họ đôi bên đều có tình. Trên hội đồng hương, tôi cao giọng tuyên bố quyền sở hữu của mình, ngây thơ và nực cười như trẻ con. Nhưng tôi còn biện pháp nào khác? Tôi đã nói từ lâu, tình cảm không oanh tạc đầu óc, nó oanh tạc trái tim của tôi. Lý trí của tôi khinh bỉ hành vi của mình, tình cảm của tôi lại muốn khư khư cố chấp. Tôi giống như tâm thần phân liệt, dao động giữa rõ ràng và hoang mang, dao động giữa kiên trì và bỏ cuộc.

Ngày đó, Như Đình gọi điện tới khóc, bảo tôi nhanh chóng đưa con bé đi. Tôi biết, chuyện tôi suy đoán đã theo đúng thời hạn mà diễn ra. Nha đầu kia vẫn hay quảng cáo rùm beng tình cảm tối thượng của mình. Hiện giờ cô ấy đã được như ý, tôi có nên chúc mừng cô ấy hay không? Nhất định cô ấy đang vui đến mức chết người không đền mạng, thông báo bốn phương không chút khách khí.

Thậm chí, tôi còn hèn hạ nghĩ rằng bọn họ rất nhanh sẽ chia tay. Bởi vì trong sự dày vò của thời gian, tình yêu sẽ càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng mơ hồ. Trong mớ hỗn loạn lông gà vò tỏi dầu mỡ mắm muối, sau này sẽ chỉ còn lại chút hồi ức cho người ta ngẫm nghĩ. Những người không có kinh nghiệm tình yêu, chỉ đến với nhau vì nhiệt huyết như hai người bọn họ, sớm muộn gì cũng có xung đột.

Thậm chí tôi đã dự định chỉ cần ngư ông đắc lợi là được.

Trong kỳ quân sự, tiểu nha đầu thật sự cãi nhau với cậu ta.

Nhưng tôi biết tôi đã thua. Bởi vì tôi thấy, mặc dù hai người như ăn nhảm thuốc súng, nhưng trong khi cãi nhau, trong mắt lúc nào cũng là tin nhắn muốn vứt vũ khí cầu hòa. Một người đập cửa đi rồi còn kỳ quái quay lại, một người chưa nói đến câu thứ hai đã sợ đối phương tổn thương. Thảo nào bình thường cãi vã nhau, công kích nhau là hình thức ở chung kỳ quái của bọn họ. Tôi còn tiên đoán, sau này nếu bọn họ thật sự mâu thuẫn, chỉ có thể thực hiện chiến tranh lạnh.

Còn tôi có thể làm được gì? Lần thứ hai tôi mạo hiểm để tiếp xúc với tình yêu, bày ra dáng vẻ như thật như giả của mình, cô ấy lại đồng dạng tuyên bố cô ấy đã có người trong lòng; khi tôi cố ý tin tưởng tình yêu là một cuộc chơi không đường về, dễ bị tổn thương, không nên lại gần, cô ấy lại đặt nó lên đỉnh đầu, tôn sùng nó là ngọn đèn sáng; khi tôi chỉ có thể lợi dụng lúc cô ấy ngủ để nắm tay nói ra nỗi lòng, cô ấy và cậu ta lại không để tôi vào mắt, công khai thâm tình ôm hôn.

Vì vậy, tôi tình nguyện tin rằng tình yêu chưa từng trở lại.

Nó là một con yêu tinh ranh mãnh, chỉ dâng mình cho những tín đồ của nó. Tin là có mà không tin là không.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hẹn Hò

Ngày ngày luyện tập, ngày ngày phơi nắng. Ngày ngày buổi tối cầu khẩn mưa to, ngày ngày buổi sáng mặt trời vẫn mọc lên như thường lệ. Mặt tôi vốn đã đen, khả năng hấp thụ nhiệt năng mạnh hơn người khác gấp vài lần, tốc độ đen hóa cũng là tốc độ ánh sáng. Tới ngày cuối cùng của kỳ quân sự, tôi đã không còn dám soi gương nữa. Giống như thợ đào mỏ từ trong hầm đi ra, buổi tối đi trên đường, tôi như người tàng hình, hợp thành một thể với bóng đêm, lúc đó không dám tùy tiện cười, sợ đã đen như nước sơn lại lộ ra hàng răng trắng bóc, nhờ may dọ phải nữ sinh nhất gan, vẽ vời nên chuyện ma quỷ thì thật không tốt.

Ngày cuối cùng, sau khi ăn trưa trong căn tin xong, tôi vừa định quay về phòng nằm một lát thì thấy Phương Dư Khả đứng xa xa phía trước tôi, không rõ có phải đang nhìn về phía tôi hay không. Tên Phương Dư Khả này, gương mặt giống như của Micheal Jason đã phẫu thuật thẩm mỹ vậy, dù phơi nắng thế nào thì trắng vẫn hoàn trắng. Vì sao có thể trắng như vậy, làm sao em có thể đi đôi với anh đây? Người ta mà không cho rằng chúng ta là Hắc Bạch Vô Thường phiên bản hiện đại thì hơi tiếc.

Cuối cùng Phương Dư Khả đi về phía tôi, vẻ mặt khinh thường: “Em thật sự là bông hoa hấp thụ tinh khí mặt trời mặt trăng, ngoại trừ tròng mắt, làm thế nào mà tất cả những thứ khác đều như bánh Oreo vậy? Anh thấy người khác cháy nắng đều trong phạm vi có thể chấp nhận được, làm sao em có thể giống như nước sơn quan tài thế này nhỉ?”

A phi, thật thối mồm.

Tôi lau lau mồ hôi trên mặt: “Như em đây gọi là màu khỏe mạnh, biết không? Là màu đồng đang thịnh hành hiện giờ. Anh có thấy Cổ Thiên Nhạc không, trước khi tắm nắng chỉ là tên èo uột, tắm nắng xong lập tức trở thành thần tượng của toàn dân. Anh đang ghen tị. Bản mặt của anh như kính khúc xạ, chẳng biến đổi sang được màu sắc nào khác, chỉ có mỗi một tạo hình, nhìn em đây, chính là trăm lần biến chuyển, uyển chuyển dẻo dai.”

“Ừ, có thay đổi rất nhiều, từ Lí Quý chuyển thành Bao Công. Khi về trường học, buổi tối nhất định không được tùy tiện đạp xe, người ta còn tưởng gặp phải xe đạp không người lái ấy chứ. Còn nữa, trước khi kết thúc kỳ quân sự cũng không nên tùy tiện chụp ảnh chung với người khác, hắt ngược đèn flash của người ta, sẽ không chụp được hình.”

“Em bảo này, anh có phải động vật gặm nhấm đang kỳ mọc răng không? Vì sao lần nào cũng ăn nói chanh chua như thế. Để em mua cho anh một phong kẹo cao su đi, miễn cho anh cắn loạn.”

“Anh đây không phải chuyên cắn em sao? Người khác anh đều chẳng thèm cắn đâu.”

Lời này vì sao tôi nghe có vẻ dỏ như thế nhỉ. Tôi nghiêng đầu, là tôi quá bị ối hay anh quá thuần khiết?

Phương Dư Khả vỗ vỗ đầu tôi, xoay người đi về phía quầy bán đồ ăn vặt, vừa đi vừa nói: “Đừng nghĩ nữa. Em càng bới móc sâu sẽ càng tìm ra nhiều hàm nghĩa, anh không có ý kiến. Aiz, làm thế nào mà anh lại tìm được một sắc nữ Châu Phi về làm bà xã vậy không biết...”

Hắc hắc, đấu một trận hàng ngày với Phương Dư Khả xong, tôi vui vẻ chạy theo bước chân anh.

Ngày đợt quân sự kết thúc, rất nhiều bạn học kéo tay sĩ quan huấn luyện, lưu luyến chia tay. Còn tôi muốn xoay người hát vang bài ca giải

phóng nông nô, nóng như vậy mà tôi đã mấy ngày chưa tắm rồi, còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ thành người hang động mất. Tôi nghiêm trang nắm tay sĩ quan huấn luyện, nghiêm giọng nói với cậu ta: “Hối tiếc lớn nhất cuộc đời này của tôi là không được cầm lấy súng tiểu liên trong kỳ quân sự. Chiến sĩ không biết cầm súng cũng không phải một chiến sĩ giỏi. Sau này huấn luyện viên phải cố gắng ra khỏi nơi này, trở về làm bộ đội bình thường, ngày ngày cầm súng...” Nói xong tôi vòn vô cùng trang nghiêm giơ tay chào, cao giọng nói: “Tôi tuyên bố, hôm nay tôi rất vui.”

Ngồi trên xe buýt về trường, cảm giác của tôi giống như phạm nhân mãn hạn tù, đều cảm thấy thân thiết với tất cả các vật thể tự do như chim trên trời, cá dưới nước. Chu Ly không chịu nổi vẻ mặt bất cứ lúc nào cũng có thể ngửa mặt lên trời huýt sáo của tôi nữa, con bé nói: “Nhìn cậu như vậy, người ta còn tưởng huấn luyện viên ngược đãi lắm ấy. Cậu có cần phải hưng phấn như sắp chọc tiết gà thế không ~~ đội bóng đá Trung Quốc ghi bàn ở World Cup, fan hâm mộ cũng không điên cuồng bằng một nửa cậu đâu.”

Tôi ghé sát vào lỗ tai con bé: “Nửa tháng quân sự này, tớ chỉ gặp Phương Dư Khả có mấy lần, nhưng ngày nào cũng phải chạm mặt Như Đình, nếu cậu là tớ, cậu có chịu được không?”

“Thì ra cậu đang tương tư đấy à?”

“Gần thế, gần thế, cái chính là tớ muốn đi xem phòng của Phương Dư Khả ở bên ngoài có bẩn hay không, có cần dọn dẹp hay không, một người ở có cô đơn hay không, hai người ở có phải vừa đẹp hay không...”

“Dừng, dừng. Cậu đang coi nhà cậu ta là Xuân Cung*.”

* Ý của Chu Ly là Lâm Lâm biến nhà bạn Khả thành nơi để Lâm Lâm hú hí =]]~

“Chẹp chẹp, không có nhân phẩm, quá thô tục. Rõ ràng tớ coi đó là home, home biết không?” Trong mắt tôi bắt đầu nổi lên những bong bóng nước màu hồng phấn.

“Aiz, cậu đừng quá kích động. Hiện giờ cậu cháy nắng như dân tị nạn, nhìn dân tị nạn phát xuân thật sự là một thách thức đối với sức chịu đựng của tớ. Cậu còn nói thêm câu nào nữa, tớ nhập tức nhảy khỏi xe. Còn nữa, Phương Dư Khả nhà cậu cũng sẽ không đồng ý cậu chuyển đến.”

“Vì sao?” Tôi hỏi.

“Cậu ta bảo vệ trẻ vị thành niên. Làm gì có ai thèm khát như cậu. Tớ thấy Phương Dư Khả này rất nghiêm túc, chưa tốt nghiệp sẽ không chạm tới cậu, Người khác thì không nói, cậu bây giờ, cởi quần áo ra là như cọt nhà cháy, ăn cậu giống như ăn phải gà nướng chưa phủi đất. Đàn ông nào mà hứng thú cho nổi?”

Trở lại trường học, tôi sử dụng tốc độ chạy nước rút một trăm mét chạy tới nhà tắm. Trước đây, tôi đặc biệt khinh bỉ những người chà xát cả nửa ngày dưới vòi hoa sen; còn lần này, tôi giống như chuẩn bị ở luôn trong nhà tắm, chà xát toàn thân đến đỏ ửng, hận không thể lột lớp da đen như sơn trên người xuống rồi mới chịu để yên.

Đến ký túc xá, tôi nhận được điện thoại của Phương Dư Khả, gọi tôi cùng đi ăn tối, còn thần bí căn dặn tôi ăn mặc nghiêm chỉnh một chút. Tôi vừa định hỏi tới, anh đã ngắt điện thoại.

Xét thấy trước nay chưa từng có một bộ quần áo nghiêm chỉnh, chỉ có một bộ duy nhất đó là quân trang, do lâu ngày không giặt không thay, thấm đầy mồ hôi và bùn đất, thực sự không nỡ đưa cho tiệm giặt, đã bị tôi vô tình vứt bỏ lại ở căn cứ quân sự. Tôi lần lữa trong ngăn tủ thật lâu mới tìm được một chiếc áo phông có vẻ nghiêm túc, mặt trước viết hai chữ “bác nhả”, mặt sau ghi “Đại học Bắc Kinh”, đây là chiếc áo tôi đã mua trong

ngày đầu tiên tới Bắc Đại, bởi vì vô cùng chính thống nên bình thường không dám mặc, vẫn còn như mới; bên dưới thì tương đối khó xử, ngoại trừ quần jean chỉ có quần jean, chỉ có rách hay không rách, vá hay không vá là khác nhau, cảm thấy gần đây buổi tối vô cùng oi bức, cần thận chọn lựa, cuối cùng tôi quyết định chọn một cái quần năm lẻ. Giày thì không cần nói nữa – vĩnh viễn là giày thể thao.

Đi xuống lầu, lúc đầu tôi không nhận ra Phương Dư Khả. Bởi vì hiện nay anh đang mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, bên dưới là quần tây thẳng tưng, nếu như thắt thêm một cái nơ nữa, hiện giờ có thể trực tiếp tới lễ đường kết hôn. Tôi nghi hoặc đến gần, hiếu kỳ quan sát anh: “Thật là mặt người dạ thú áo mũ chỉnh tề nha!”

Phương Dư Khả vỗ đầu tôi: “Lại nói lung tung.”

Tôi cười hì hì: “Hôm nay là ngày gì vậy?”

Phương Dư Khả không trả lời, chỉ liếc mắt nhìn trang phục của tôi: “Không phải đã bảo em mặc nghiêm túc một chút sao?”

Tôi vỗ vỗ chiếc áo phông trên người: “Đây là chính trang em đã mặc khi tham gia lễ nhập trường, gặp hiệu trưởng Hứa Trí Hoành, chụp cả ảnh, còn chưa đủ nghiêm túc à?”

Phương Dư Khả cũng không giận, dắt tay tôi đi ra khỏi trường học.

Tay Phương Dư Khả rất dài, rất gầy, móng tay tròn tròn, hồng hồng, sạch sẽ. Được bàn tay như vậy nắm lấy, tim tôi đập thành thịch, một mạch đi theo anh tới bên dưới nhà anh ở ngoài trường – trái tim nháy chồm lên giống như Audi trang bị động cơ sáu kỳ. Ai nha, mẹ tôi ơi, thế này tăng tốc nghìn dặm rồi, người ta còn chưa kịp mua nội y da báo đâu...

Tôi xấu hổ cúi đầu đi vào nhà Phương Dư Khả. Một cây đèn tường màu cam chiếu ánh sáng dịu dàng khắp phòng khách, bộ loa đang phát ra

giọng hát uể oải của Norah Jones trong bài “Don’t know why”, trên bàn, một đóa hoa hồng đang nhiệt tình nở rộ.

Tất cả đều tản ra JQ hoặc mùi vị JQ**.

** JQ: gian tình.

Tôi không nhịn được mà thay Chu Ly bóp cổ tay. Uống công con bé phần đầu trên tình trường nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn là xem thường sắc tâm của Phương Dư Khả, xem nhẹ sức hấp dẫn của Chu Lâm Lâm. Cho dù tôi có lăn lộn trong ống khói mấy vòng nữa, đen như quạ, như lợn rừng thì hào quang vẫn bắn ra bốn phía, không thể ngăn cản!

Tôi nũng nịu kéo ghế ngồi xuống, khẽ mở đôi môi đỏ mọng: “Chuyện này... sắp xếp chút màn mở đầu vẫn tốt hơn.”

Mới đầu Phương Dư Khả còn hoang mang một chút, sau vài giây bỗng nhiên ha ha cười lớn: “Đương nhiên rồi, từ khi còn nhỏ, sau khi thành niên anh đã mong chờ ngày hôm nay.”

Tôi càng thêm ngỡ ngàng. Không ngờ Phương Dư Khả tuy xuất thân dòng dõi thư hương nhưng nói năng lại open như vậy. Nói mà chẳng rề trái rề phải, dù có nhịn không nổi nữa cũng không thể nói thẳng thừng vậy chứ.

Tôi cười hì hì: “Rượu vang đỏ đâu?”

“Rượu vang đỏ?”

“Chính là loại cốc chân dài, rót chút rượu vang đỏ lắc lắc lên, uống một ly là ngất, uống ly thứ hai là ấy ấy đấy.” Thấy Phương Dư Khả giật mình, tôi mất kiên nhẫn giải thích.

“À, anh không muốn lại nhìn thấy em say rượu lần nữa. Lần trước em uống say, hành hạ anh chết đi sống lại.” Phương Dư Khả lắc đầu như trống bỏi.

“Ai nha, mãi rồi sẽ quen thôi. Uống nước trái cây chẳng thú vị gì cả. Uống bao nhiêu cũng không đạt được đến cảnh giới kia. Đòi người phải biết vui hết mình, tận hưởng lạc thú trước mắt chứ.” Tôi giải thích rõ ràng, ý đồ thuyết phục anh.

“Anh cảnh cáo em, sau này không được uống rượu. Con gái sao có thể uống rượu như nước lã được? Lần trước em uống say, thiếu chút nữa là hủy danh tiết của anh.” Ánh mắt Phương Dư Khả lóe lên sắc bén.

“Không phải anh nói danh tiết đã bị em hủy rồi sao? Hơn nữa tối nay cô nam quả nữ...” Tôi càng nói ánh mắt càng gian tà, nhìn bóng tối không có điểm dừng ngoài cửa sổ, bên mép lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Chu Lâm Lâm!” Phương Dư Khả vỗ vào đầu tôi một cái.

“Ai u!” Tôi không nhịn được mà ôm đầu kêu lên. Khốn, đánh yêu thì cũng đừng đánh đau thế chứ.

“Anh thấy bộ não em lúc nào cũng chạy ngược lại với con đường đúng đắn. Em không chịu trách nhiệm với chính mình nhưng anh muốn chịu. Sao có thể như sói đói thấy thịt tươi như vậy.”

“Này này này. Thực sắc tính dã. Anh thấy cổ nhân cũng coi sắc và tính là hai phần ba trọng điểm đấy thôi, có thể thấy được nó quan trọng thế nào nha. Nó nói cho chúng ta biết cần sắc cũng phải cần tính, bảo chúng ta phải giải phóng tinh thần, giải phóng sắc tính. Nghe lời cổ nhân là không có sai.”

“Chu Lâm Lâm, ý nghĩa của thực sắc tính dã *** là mỹ thực và mỹ sắc là nhu cầu bản năng của con người, không phải hai phần ba như em nói.

Chờ thi được trung bình trên 85 điểm, em hãy quay lại bàn luận với anh vấn đề giải phóng sắc tính.”

*** Giải thích thêm về đoạn này nhé, “thực sắc tính dã” nghĩa là âm thực và quan hệ nam nữ là bản năng tự nhiên của con người, được xem như nền tảng cho sự tồn tại của con người. Ở đây bạn Lâm Lâm hiểu nó thành ba thứ, thực_thức ăn, sắc_sắc đẹp, tính_quan hệ nam nữ, nên bạn ấy nghĩ tối nay đã có hai trong ba thứ quan trọng nhất đời người là sắc và tính rồi, hai bạn thuận gió giương buồm cũng là tất nhiên thôi. =]]~

“Ý của anh là trước khi trèo lên giường của anh, em còn phải để Bắc Đại trèo lên em đã?” Tôi thốt ra, nói xong, chính tôi cũng phải chảy mồ hôi ròng ròng. Lúc trước tôi và Chu Ly từng nói đùa, tôi xuất chiêu bất thành linh vật ngã được Bắc Đại, Bắc Đại bất cứ lúc nào cũng có thể đè bẹp tôi. Vì vậy, đối với những nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, ví dụ như điểm trung bình trên 85 này, hình như chỉ có Bắc Đại là có thể quật chết tôi, có thể gặp được nhưng đừng mơ tưởng đến. Nói đi nói lại đây thật sự là thần chú của Phương Dư Khả.

“Anh thật sự muốn biết cấu tạo bộ não của em có giống người khác hay không? Trước đây tuy hơi kém tầm nhưng chí ít còn biết giả vờ, làm thế nào mà bây giờ lại phóng túng như thế chứ.” Phương Dư Khả bất lực liếc mắt nhìn tôi, đôi mắt trong veo lấp lánh dưới ánh đèn.

Tôi bĩu môi: “VẬY anh nói xem hôm nay là ngày gì.”

Phương Dư Khả cười thần nhiên: “Ngày này mười lăm năm trước, em làm quen với một cậu bé mẫu giáo là anh, ngủ cùng giường với anh một tối, sau đó nhiệt tình mời anh làm ông xã của em.”

Miệng tôi há to đến mức nhét cả một nắm đấm vào được. Chẳng lẽ từ khi còn bé tôi đã cởi mở như thế? GOOD JOB!

Phương Dư Khả tiếp tục nói: “Anh là người một lời nói một gói vàng, nếu ngày đó anh đã hứa với em, anh sẽ không thất hứa. Nhưng chính em, lời vừa nói ra đã quên nhanh như vậy là không được. Làm người phải biết xem trọng chữ tín, biết không?”

Tôi mở to mắt nhìn anh. Mái tóc đen của Phương Dư Khả rủ xuống trán, gió đêm thổi qua, tóc đen nhẹ nhàng lay động. Tôi đứng lên tới gần anh, khẽ chọc phá tóc anh, rồi lại néo néo má anh: “Lời nói của bản cô nương chưa từng chắc chắn, nhưng nể mặt anh si tình như thế, em cũng cố gắng kiên trì xem sao. Anh nói anh đã để ý em từ rất lâu rồi phải không? Ha ha...” Nói xong, tôi chống hông cười điên cuồng.

Phương Dư Khả khoanh tay nhìn tôi: “Vâng, để cho em vợ bỏ rồi. Thời gian, hoàn cảnh khác đi một chút là anh sẽ không để ý tới em rồi. Em đây, chỉ dựa vào may mắn mà sống tới giờ, trong đó may mắn lớn nhất là vợ được anh. Nói chung, ý nghĩa của bữa cơm ngày hôm nay là muốn nói với em, quý trọng cuộc sống tốt đẹp hiện giờ, đừng có nhìn ngắm trai đẹp lung tung; còn nữa, phải học tập chăm chỉ, chờ điểm trung bình của em trên 85, anh sẽ đồng ý cho em chuyển ra ngoài. Trước đó, anh sẽ tới chào hỏi cô chú, em cũng tới gặp bố mẹ anh một chút.”

“Không được, 75 đi nhé.” Tôi chớp chớp đôi mắt đáng thương, mặc cả với anh.

“85 là giá khởi điểm, thiếu một chút cũng không được.”

“Nếu như em thi được 85 điểm rồi mà bố mẹ anh vẫn không thích em, có phải em vẫn bị sút ra ngoài hay không?”

“Bố mẹ anh không thích em là chắc chắn rồi. Ai nỡ để anh kinh doanh lỗ vốn như vậy...” Phương Dư Khả cười xảo quyệt.

“Ai nói vậy, Chu Lâm Lâm em thông minh, nhu thuận, kính già yêu trẻ, tam tòng tứ đức, tập hợp tất cả đức tính của phụ nữ đảm đang, là con

dâu lý tưởng của tất cả các bà mẹ chồng, là người vợ trong mộng của mọi ông chồng!”

Phương Dư Khả vui vẻ nhìn tôi: “Em mà dùng bản lĩnh khoa môi múa mép vào học tập, anh đảm bảo em có thể vượt qua cả anh.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đây Là Một Đoạn Thời Gian Nghiêm Túc Đến Kỳ Cục 1

Vì thế, tôi lập ra một kế hoạch mạnh mẽ, danh thép.

1. Mỗi buổi sáng, để Phương Dư Khả mua đồ ăn sáng cho tôi, sau đó gọi điện gọi tôi dậy, bắt đầu học tiếng Đức; xét thấy anh nghe tiếng Đức không hiểu, tôi thuyết phục anh chọn tiếng Đức làm ngoại ngữ thứ hai, như vậy có thể dùng nó tiếng Đức để nói lời yêu thương tại nơi công cộng.

2. Yêu cầu Phương Dư Khả phải chọn những môn tự chọn như của tôi, như vậy anh có thể dạy kèm, chép bài, ghi lại trọng điểm kỳ thi cho tôi.

3. Trước khi đi ngủ, bắt anh phải đọc một đoạn thư tình bằng tiếng Anh cho tôi qua điện thoại, như vậy có thể nâng cao khả năng Anh văn.

Kết luận, tôi tin tưởng, thành tích của tôi sẽ tăng vọt. Thuận tiện tôi còn có thể đạt được mục đích không thể cho ai biết: nếu Phương Dư Khả không kiên trì được, tôi sẽ có lý do thanh minh cho điểm số 85 kia, đến lúc đó, tôi chém xuống còn 75 điểm hẳn là không thành vấn đề.

Nhưng hoàn toàn không ngờ rằng, Phương Dư Khả lại thần chung mộ cổ* như con trai hiếu thảo, bảy giờ ba mươi sáng mỗi ngày đều gọi điện đánh thức tôi, mười giờ ba mươi tối dùng tiếng Anh đọc một đoạn thư tình, ngoại trừ các môn chuyên ngành, tôi chọn môn gì anh cũng chọn môn đó. Anh còn chọn tiếng Đức, hơn nữa học còn không tệ. Mắt thấy học kỳ đã qua hơn nửa mà Phương Dư Khả vẫn không cần tốn nhiều sức lực làm tất cả mọi chuyện; so với tôi, sau khi xuống khỏi giường, vừa cầm lấy sách tiếng Đức lập tức lại mơ màng đi vào giấc ngủ lần nữa, thư tình Phương Dư Khả đọc, tôi nửa hiểu nửa không, nhưng nghe vẻ trình độ nói của anh lại

nâng cao không ít. Khi lên lớp học các môn tự chọn, toàn bộ suy nghĩ của tôi đang đặt trên người người bên cạnh, nào có tâm trạng đọc sách. Aiz, cứ tiếp tục như vậy là không được rồi, đến khi tốt nghiệp, phải chăng tôi vẫn giậm chân chỗ cũ?

* Thần chung mộ cổ: tiếng chuông sớm và tiếng trống chiều của các tăng ni trong chùa, ý Lâm Lâm là Phương Dư Khả thực hiện ba điều trên của bạn ấy vô cùng đều đặn. Thần chung mộ cổ cũng là tiếng chuông, tiếng trống giác mê, thức tỉnh người đời đang say sưa trong giấc mộng trần.

Đôi lúc tự học cùng với Phương Dư Khả, tôi sẽ ngây người nhìn anh. Ví dụ như vẻ mặt chăm chú đọc sách của anh, ví dụ như mái tóc lộn xộn trên trán anh, ví dụ như bờ vai dày rộng của anh, ví dụ như ánh sáng mặt trời màu vàng chiếu trên người anh. Sau đó, mỗi lần tôi đều nghĩ, thật không chân thực. Bởi vì mụn thanh xuân trên mặt tôi vẫn không ngừng lan tràn, mỡ trên người vẫn liên tục chồng chất, nhìn thế nào cũng phải rớt từ tiêu chuẩn “nhìn thuận mắt” xuống “vô cùng thâm trầm”. Thậm chí tôi còn thay Phương Dư Khả bóp cổ tay thở dài, dù thế nào cũng phải nghĩ cho gien của đời lai F1 một chút thôi.

Những phiền muộn khi ở bên Phương Dư Khả, ngoại trừ tự ti xấu hổ còn có mấy cái đuôi của anh. Trước đây, khi còn là bạn bè bình thường, tôi không phát hiện được sức hấp dẫn của anh mạnh mẽ thế nào, hiện giờ mới biết trình độ thu hút khác phái của tên nhóc này mạnh đến mức sắp nổ tung. Mỗi lần không có cách nào vào được hòm thư, tôi phải mượn hòm thư của Phương Dư Khả, sau đó phát hiện bên trong có một đồng thư tình có một không hai. Nhất là sau khi kỳ thực tế kết thúc, những em gái học trường cũ của tôi, mượn danh nghĩa học tập đều gửi thư tới tỏ tình thẳng thắn, trình độ còn cao hơn khi tôi theo đuổi Tiểu Tây. Hơn nữa, nội dung rất phong phú, từ cổ điển tới hiện đại, không có gì không có. Nhìn Phương Dư Khả không chút cảm xúc gì mà xóa thư đi, tôi còn nghe thấy tiếng những trái tim thủy tinh non nớt vỡ nát. Phương Dư Khả chỉ nói: “Không thích trẻ

tuổi, có nhiều chuyện suy nghĩ khác nhau.” Lúc đó tôi vô cùng ngạc nhiên, thì ra khẩu vị của anh nặng như vậy, vì vậy tôi say mê yêu cầu anh cho xem phim A** của anh có phải đều là bà chủ gia đình hay không, rồi bị Phương Dư Khả gõ đầu thật mạnh. Nhưng sau vô số ngày nhận được thư, tôi vừa nhìn thấy Phương Dư Khả liền nghĩ đến mấy anh chàng yếu đuối được các phu nhân bao nuôi; mà anh không thể chịu đựng được ánh mắt quái dị của tôi nữa, cuối cùng điều chỉnh thành tích từ 85 lên 90 để nghiêm phạt tôi, tránh cho tôi suy nghĩ lung tung, khiến cho tôi bình tĩnh lại học bài.

** Phim A: A = Adult, phim người lớn, 18+

Tôi thật sự không cách nào hiểu được trình độ quan tâm của Phương Dư Khả tới việc học tập của tôi, nhất là tình độ nói tiếng Anh, mỗi lần không nhịn được hỏi anh, anh liền trả lời bằng một câu “anh thích những người nói tiếng Anh tốt, đọc sách tiếng Anh giỏi”, khiến tôi uất ức mà chết. Trình độ nói tiếng Anh của tôi chỉ dừng lại tại đoạn hội thoại “how are you?” “Fine, thank you. And you?”, muốn tôi trong nháy mắt có thể nói lưu loát được các loại câu như “đầu bếp căn tin hôm nay thật không tệ, thịt kho tàu vừa chín tới, ngọt mà không lợ, thật vừa miệng”, thật sự là làm khó tôi. Lần đầu tiên tôi ao ước từ tận tim gan rằng tổ quốc đủ mạnh mẽ, mở công cuộc “Phương Tây mới” trên toàn thế giới, khiến nhân dân toàn cầu học tiếng Trung, bắt bọn họ thi Ielts, Toefl gì đó bằng tiếng Trung, sau đó bảo họ dùng tiếng Trung để khen ngợi thịt kho tàu, cho bọn họ hiểu được nỗi khổ của tôi. Hừ.

Vừa lăn lộn trên giường nghe “500 câu đối thoại tiếng Anh”, tôi vừa hỏi Chu Ly: “Chu Ly này, cậu thấy với thành tích của tớ hiện giờ, cuối kỳ có thể được bao nhiêu điểm?”

Chu Ly đang đắp mặt nạ, nằm trên giường giống như ma cà rồng hút máu, mí mắt cũng không mở mà nói: “Để làm gì, cậu quan tâm tới thành tích từ khi nào vậy? Dù sao cứ cố gắng không trượt là được. Năm ngoái

không phải là cậu qua hết đấy sao? Cậu xem thầy giáo của chúng ta thật nhân hậu.”

“Vậy cậu nghĩ thầy giáo có nhân hậu đến mức để tớ được 90 điểm không?” Tôi ôm đầu gối nhìn chăm chăm con bé.

Chu Ly hiểu kỳ liếc mắt nhìn tôi: “Cậu có chí tiến thủ như thế từ khi nào? Đời cậu không phải chỉ hy vọng đạt đủ tiêu chuẩn sao? Ở bên Phương Dư Khả, cần gì phải tính nhiều như thế.”

Tôi bĩu môi: “Nỗi sợ hãi đời tớ chính là tạo thành từ điểm số đấy. Giờ Phương Dư Khả lấy 90 điểm ra làm điều kiện cho phép tớ chuyển ra ngoài, ép tớ...”

“Vì sao cậu lại không có triển vọng như thế? Ba bọn tớ còn chưa cho ý kiến, ai cho phép cậu chuyển ra ngoài. Tớ thấy cậu bị năm đằng chuôi rồi. Con nhóc thấy sắc quên bạn, đến lúc đó đừng tìm bọn này mà khóc.” Chu Ly giương nanh múa vuốt nói.

Tôi hì hì cười ngây ngô: “Ai nha, tớ đây không phải để lại cho các cậu một cái giường trống để đồ hay gì đó sao. Cậu nghĩ biện pháp giúp tớ, làm thế nào để Phương Dư Khả dẹp ngay cái điều kiện buồn cười này? Mẹ tớ còn chưa yêu cầu cao như thế đâu. Vừa nhìn mấy cái chữ abc méo mó này tớ đã thấy tớ sắp nhồi máu cơ tim hoặc chảy máu não, vừa nhìn mấy chữ vuông vuông này, tớ đã muốn thay Khổng phu tử ân cần hỏi thăm họ hàng nhà tác giả của bọn nó rồi. Cậu xem tâm tình tớ tiêu cực như thế, nếu có thể thi được 90 điểm, chẳng phải đang chứng minh học tập là một việc gì đó rất rẻ mặt sao? Cậu càng ác với nó, nó càng lấy lòng cậu? Aiz, làm thế nào mà tớ lại có một bạn trai cuồng học như thế này. Trước đây anh ấy không phải cũng có ba tiết trốn hai sao? Vì sao hiện giờ đến cả lớp tự chọn cũng đi đầy đủ, còn giám sát tớ, không cho ngủ, không cho ăn đồ ăn vặt. Tớ tìm bạn trai chứ có tìm một ông bố đâu.” Tôi đau khổ oán trách.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi và Chu Ly nhìn nhau, đều chờ người kia nhận điện thoại. Đáng tiếc đối phương thiếu kiên nhẫn, không đợi chúng tôi thì nhau tìm ra người nhận, tiếng chuông đã ngừng.

Chu Ly nghiêm mặt nói: “Chu Lâm Lâm, tớ sẽ xem Phương Dư Khả có thể bao dung cậu đến thế nào. Qua thôn này sẽ không còn nhà trọ. Nhanh kết hôn đi. Nhờ may ngày nào đó người ta đột nhiên tỉnh ngộ rồi hối hận, muốn rút lui thì làm thế nào?”

Tôi vừa định nói thì tiếng di động của tôi lại vang lên. Tôi nhận điện, là Phương Dư Khả.

“Em không muốn nghe thư tình bằng tiếng Anh. Nghe không hiểu, anh đọc cho em đoạn đã dịch sang tiếng Trung đi.” Tôi vừa nhận điện đã tức giận nói. Anh có thể kiên trì nhưng không nhất thiết tôi cũng có thể.

“Năm ngoái các em không có lớp tiếng Anh, năm nay mở lại thì nhanh học đi. Không qua được cấp bốn của Bắc Đại sẽ không được nhận bằng tốt nghiệp. Ngoan, đừng cáu kỉnh.” Giọng nói Phương Dư Khả không nhanh không chậm truyền đến.

“Ai nha, phiền muốn chết. Cứ làm như bố em vậy.” Tôi tức giận hét, không đợi Phương Dư Khả nói đã ngắt điện thoại. Sau khi ngắt xong, chính tôi lại càng hoảng sợ.

Chu Ly liếc mắt nhìn tôi: “Cậu ăn nhầm thuốc nổ à? Người ta mỗi ngày đều đọc tiếng Anh cho cậu nghe cũng không dễ dàng, tốt xấu gì cũng là một đài phát tiếng Anh miễn phí, sao cậu lại không biết quý trọng như thế? Tớ nghe Phương Dư Khả nói tiếng Anh giống như người bản xứ vậy, nhà cậu ta có phải muốn di cư sang Anh hay không nhỉ?”

Tôi bĩu môi: “Sinh viên ưu tú mãi mãi không thể hiểu được nỗi đau của học sinh yếu kém. Mỗi lần thầy giáo giảng bài lại như một lần khắc vào đầu anh ấy, anh ấy nhớ vô cùng rõ ràng, hận không thể thiết lập lại hiện

trường một lần nữa cho tớ. Còn tớ, mỗi lần thầy giáo vừa lên lớp, tớ lại ưỡn oải như phản xạ có điều kiện, giống như nghe Đường Tăng niệm kinh vậy. Cậu nói xem làm sao anh ấy có thể dùng trình độ của mình tới yêu cầu tớ. Còn nữa, tớ đã thẳng thắn nói muốn tới nhà anh ấy ở, nếu anh ấy không đồng ý cũng có thể từ chối. Dùng một điều kiện như thế là ý gì. Mấy ngày nay tớ đều nằm mơ thấy thành tích cuộc thi. Sắp trở lại thời gian thi đại học đến nơi rồi. Khi thi đại học, ít nhất còn có thầy cô giáo giúp đỡ mặt tâm lý, hiện giờ tớ phải dựa hết vào chức năng điều tiết của mình.”

“Phương Dư Khả muốn cậu học tập chăm chỉ cũng không sai. Cậu xem cậu vừa yêu đương một cái là quên hết tất cả, nếu không yêu cầu cậu thi được 90 điểm, thì ngay cả điểm tiêu chuẩn cậu cũng không đạt được. Vì vậy người ta mới dự kiến trước, hoàn toàn hiểu rõ con người cậu, còn đem chuyện mê hoặc cậu nhất để kìm hãm cậu, cao nhân nha.” Chu Ly nói.

“Tớ mặc kệ. Tớ phải nổi giận, biết đâu dọa anh ấy sợ, nói không chừng tớ không cần khốn khổ như thế này cũng đạt được mục đích.” Tôi chột dạ nắm chặt lấy điện thoại, chờ Phương Dư Khả gọi điện tới dỗ dành tôi một chút, đợi một lúc lâu anh vẫn chưa gọi tới, không biết có phải anh đang giận hay không.

Ngày hôm sau, tối ngủ thẳng tới hơn 10 giờ mới dậy. Đây là lần đầu tiên trong mấy tháng qua Phương Dư Khả không gọi tới thúc giục tôi dậy. Xem ra tôi không có khả năng dọa anh, là anh dọa tôi thì đúng hơn. Cơn tức đột ngột hôm qua đả tội anh, quay đầu lại còn phải tạ tội nữa, aiz.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đây Là Một Đoạn Thời Gian Nghiêm Túc Đến Kỳ Cục 2

Tôi ngồi ở đầu giường, nhìn thấy Chu Ly không biết nhận được cuộc điện thoại gì, vẻ mặt hoang mang rồi loạn đi đi lại lại trong phòng, Chu Ly như vậy, thật là hiếm thấy. Con bé là kiểu người trưởng thành rất sớm, hận không thể có 256 mặt giống kim cương, mỗi mặt đều có thể nghênh đón từng tình huống khác nhau, là thần tượng và mục tiêu cuối cùng của tôi. Còn có tình huống gì có thể làm khó con bé nhỉ...

Tôi mơ màng nhìn con bé: “Chu Ly, sao vậy? Qua mười hai giờ trưa rồi còn ở đây làm đồng hồ quả lắc. Tớ nhìn cũng thấy choáng đầu.”

“Cậu là ngủ đến choáng, đã ngủ hơn 12 tiếng rồi, đừng đổ lỗi cho tớ.” Chu Ly tiếp tục đi đi lại lại.

“Vậy cậu đang tập thể dục à? Phương thức yoga mới? Cậu vỗ tay nữa đi, khi mấy bà bác già tập thể dục trong công viên thường làm như thế. Lắc trước lắc sau, vừa đi vừa vỗ tay, nghe nói có thể chống lão hóa.”

Chu Ly bỗng nhiên dừng lại nhìn tôi chăm chăm, nhìn đặc biệt nồng nàn.

Tôi sợ hãi trong lòng: “Cậu nhìn cái gì? Cậu đừng nói cậu thích tớ rồi nhá... Tớ có bạn trai rồi. Hơn nữa bộ phận cơ thể trên người hai chúng ta gần giống nhau, tớ thích những người trên người có hormone giống đực cơ.” Tôi che hai tay trước ngực, cố ý cao giọng nói.

“Được rồi, được rồi, đừng có diễn kịch nữa. Ai có bộ phận cơ thể gần giống cậu, cái thứ mọc ra trước ngực chúng ta giống nhau sao?” Con bé chỉ

chỉ dây áo ngực lộ ra ngoài của tôi, tiếp tục nói: “Cái thứ này của cậu chỉ là vật trang sức, mặc hay không mặc cũng chẳng khác gì nhau. Trên người cậu cũng đã tràn ngập hormone giống đực rồi, còn tìm một người nữa làm gì.”

Tôi bị chọc tức, nhưng không tìm được lý do phản bác, vô cùng hậm hực.

Chu Ly bỗng nhiên ngồi xuống, nghiêm túc nhìn tôi: “Lâm Lâm, cậu thấy tớ đối với cậu thế nào?”

Tôi dụi dụi mắt: “Cũng tạm.”

“Nói nghiêm túc đi.”

“Vô cùng hiểm độc.” Tôi đành phải nói thật.

Chu Ly không để ý tới tôi, tiếp tục nói: “Bình thường tớ giúp cậu rất nhiều, chí ít cậu cũng phải giúp tớ một lần.”

“Tớ bề bộn nhiều việc, còn phải chuẩn bị cho thần thoại 85 điểm...” Tôi cố ý nói thật chậm.

“Nếu cậu làm tốt việc này, tớ giúp cậu đổi phó chuyên ở chung.”

“Thật?” Tôi mở to mắt nhìn con bé, “Cần cái gì còn không nói mau lên. Chúng ta là bạn bè bao lâu nay, lên núi đao, xuống biển lửa, em gái giúp bạn không tiếc mạng sống này nhất định sẽ giúp cậu.” Tôi vỗ ngực đảm bảo.

“Rất đơn giản, cậu giúp tớ đi gặp một gã.”

“Mặt mũi thế nào?”

“Không biết mới bảo cậu đi xem. Một thời gian trước có một người New Zealand gốc Hoa theo đuổi tớ, nhớ không? Lần này anh ta về nước, nói là đặc biệt tới gặp tớ. Tớ đã nhìn thấy ảnh của anh ta, chưa nhìn thấy người sống, tớ muốn để cậu đi gặp anh ta trước.”

“Vậy vì sao cậu không tự mình đi?”

“Anh ta nói rất có duyên phận với tớ, nên muốn gặp mặt. Tớ nghĩ rồi, đàn ông là loại động vật thú tính, sao có thể nói các thứ như duyên phận gì đó, tớ muốn biết nếu gặp một người bề ngoài đặc sắc như cậu, anh ta có còn nói duyên phận nữa hay không. Nếu anh ta kiên trì, tớ sẽ gặp xem sao. Cũng lâu rồi tớ chưa đổi gió.”

“Có ý tứ nha. Thì ra bề ngoài tớ rất làm cho người ta chán ngán, đúng không? Vậy vì sao Phương Dư Khả lại thích tớ được nhỉ?”

“Là vì Phương Dư Khả nhà cậu coi trọng duyên phận, thế nên ngay cả diện mạo đẹp, tâm hồn đẹp đều quên hết, thật là thanh niên tốt nha...”

“Hừ...” Tôi hết chỗ nói rồi, “Điểm mạnh của tớ là rất có sức sống.”

“Đúng, rất có sức sống. Khi người ta không khen đẹp được sẽ khen đáng yêu, không khen đáng yêu được thì đành khen có sức sống. Cậu cứ coi như người ta nói có sức sống là đang khen ngợi cậu đi.”

“Cậu còn nói tớ sẽ không giúp cậu đi làm cái trò gặp mặt thiêng liêng này nữa. Còn nữa, nhờ may gã kia vừa gặp đã yêu tớ, đến lúc đó cậu cứ ngồi đấy mà khóc.”

“Cho xin đi. Cậu tưởng thẩm mỹ của ai cũng đặc biệt như Phương Dư Khả nhà cậu chắc. Cứ thế nhá, bốn giờ chiều ngày mai, nhà hàng Sư Sinh Duyên. Anh ta tên là Vương Nhất Mạc, thường gọi Tiểu Mạc. hai mươi ba tuổi, học đại học tại New Zealand. Mẹ là họa sĩ, bố là thương nhân. Bản thân anh ta cũng bắt đầu kinh doanh, chủ yếu là buôn bán ô tô. Hoàn cảnh

chỉ biết có thể. Nhất định không được để lộ chân tướng. Tớ cũng sẽ đến, nhưng ngồi chỗ khuất một chút, sẽ không để anh ta nhìn thấy.”

Tôi lơ đãng đồng ý, xuống giường đi rửa mặt.

Một ngày một đêm không nhận được điện thoại của Phương Dư Khả, gọi cho anh thì điện thoại tắt máy. Gọi đến ký túc xá thì bạn cùng phòng nói anh đã ra ngoài từ lâu, còn nói tối hôm qua anh về phòng ở bên ngoài.

Tôi vẫn cảm thấy trong lòng không kiên định, mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Nói về chuyện gặp bạn trên mạng này đều là trước lạ sau quen. Lần trước, khi gặp Văn Đào, tôi cũng vô cùng hồi hộp, sợ thấy loại khủng long dọa người gì đó dính vào mình. Lần này, dù sao tôi cũng chỉ là một người đi ngang qua sân khấu, chỉ là diễn xuất thuần túy, không hề có tâm lý phải gánh trách nhiệm. Quan trọng nhất là không cần trang phục hóa trang, ngược lại cứ như bình thường là được, càng xấu càng có hiệu quả.

Vì vậy, tôi rẽ vào nhà hàng Sư Sinh Duyệt, xuyên qua cửa thủy tinh, nhìn thấy chim sẻ đang nháy nhót trên cây ngô đồng. Chu Ly đầu đội mũ lưỡi trai, lại mặc một cái áo khoác to đùng, trốn trong góc phòng, làm như rất sợ người ta không biết con bé là gián điệp vậy.

Tôi sắp nằm úp xuống bàn mà ngủ đến nơi, bạn online trong truyền thuyết vẫn chưa xuất hiện như hẹn trước. Tôi thu xếp chuẩn bị chạy lấy người. Leo cây rất tốt, tôi cũng bớt việc.

Ngẩng đầu đã thấy một người con trai cao to đứng trước mặt tôi, hoài nghi đánh giá tôi: “Are you Julie?”

“No.” Tôi trả lời không cần nghĩ ngợi, đáp xong mới ý thức được nhiệm vụ của mình, lại trả lời ngược lại: “Sorry, I am.”

Anh ta lại rò xét từ đầu đến chân tôi một lần: “Ridiculous.”

Nhờ có Phương Dư Khả dạy kèm tiếng Anh cho tôi gần đây, đương nhiên tôi nghe hiểu từ này. Tôi trừng mắt nhìn anh ta, nghĩ thầm, có mẹ anh mới buồn cười.

Tôi bất mãn nói: “Không phải đều là người Trung Quốc sao? Nói tiếng Anh làm gì? Tôi còn chưa qua cấp bốn đâu. Nói tiếng Trung đi.”

Người kia cười cười, yên lặng ngồi xuống nhìn thực đơn. Nhìn một lát rồi nói: “Vừa rồi không phải tôi nói cô buồn cười. Tôi nói... cô ấy bảo cô tới?”

Tôi lập tức lo lắng, chẳng nhẽ lộ tẩy nhanh như vậy?

“Anh nói gì tôi nghe không hiểu.” Tôi hèn nhát nói.

“Nhất định cô không phải là Chu Ly. Cách nói của cô không giống, cô ấy dịu dàng hơn.”

“Vậy anh thật xui xẻo, tìm phải một con bé độc ác rồi.” Nói xong tôi lập tức hối hận, nhanh như vậy đã bán đứng Chu Ly, cuộc sống ở chung sau này của tôi còn phải trông cậy vào con bé nữa.

“Ha ha, không sao, lần này về nước tôi muốn xem Bắc Đại thay đổi thế nào. Khi còn bé, mẹ tôi vẽ tranh ở đây, tôi ở bên cạnh chơi đùa. Chỉ chớp mắt mà đã nhiều năm như vậy.” Anh ta than thở.

Tôi nhìn anh ta một cái, khuôn mặt đàn ông phương Bắc, lông mày rậm, mắt to, tên là gì nhỉ? Vương Nhất Mạc?

“Anh mới bao nhiêu tuổi, già vờ già dặn làm gì? Không phải anh về nước gặp Chu Ly sao?”

“Gặp được rồi, người vẫn trốn bên kia nhìn chúng ta không phải cô ấy sao...”

Tôi nghĩ thầm, thực sự là vô quýt dày có móng tay nhọn. Chu Ly thông minh một đời, sợ là phải thua trong tay người này rồi.”

Vương Nhất Mạc cười cười, nói: “Thật ra tôi cũng không khẳng định lắm, nhưng nhìn vẻ mặt của cô cũng coi như ngầm thừa nhận rồi. Yên tâm đi. Cô ấy chọn cách này để gặp mặt tôi cũng có lý do của cô ấy.”

Tôi cười gượng, không biết nên nói gì. Loại cảm giác này giống như khi mình vừa mới bắt đầu diễn, bỗng nhiên khán giả chạy lên sân khấu nói “những gì cô diễn thật giả tạo”. Tôi xấu hổ đứng trên sân khấu không biết nên phất tay bỏ đi hay tự mình cố gắng hơn nữa.

Liếc mắt nhìn thấy Phương Dư Khả mặc đồ tây màu đen đang đi vào, tôi lập tức cúi đầu. Hiện giờ, nếu loại hẹn hò trá hình này bị anh nhìn thấy, lại phải giải thích mất nửa ngày. Cơn giận bộc phát hôm qua tôi còn chưa xin lỗi, lại thêm phiền.

Tôi dùng một tay che mặt, cố hết sức nhích vào trong góc. Liếc mắt nhìn thấy bên cạnh Phương Dư Khả có một cô gái trẻ tuổi, đang ngồi xuống cùng anh.

Tôi lập tức bị kích động, vội vã quay lại nhìn.

Nói là cô gái trẻ, nhìn kỹ, thực ra phải đến hai mươi lăm rồi. Cô ta mặc một chiếc áo măng tô màu hồng, lộ ra cặp chân dài đi tất đen. Giày da Versace 8 cm, dây giày thanh mảnh quấn quanh mắt cá chân. Thực nữ... Đúng kiểu Phương Dư Khả thích.

Trong lòng tôi có mười vạn câu hỏi vì sao, hận không thể lập tức xông lên điều tra hộ khẩu. Mẹ tôi nói rất đúng, Phương Dư Khả cái gì cũng tốt, chỉ tội vẻ ngoài quá đẹp trai. Tình địch tiềm ẩn của tôi từ chín chín tuổi cho

tới vừa mới sinh, bao gồm 50% dân số toàn cầu, thật sự là khổng lồ. Bạn xem mấy thực nữ cuối cùng cũng tới góp vui rồi.

Vương Nhất Mạc theo ánh mắt tôi, nhìn thoáng qua bọn họ, nói: “Cô quen à?”

Tôi lắc đầu: “Quen một nửa.”

“Hiểu rồi. Gian lận bị bắt gặp chứ gì?”

Tôi trừng mắt liếc anh ta: “Con mắt nào của anh nhìn thấy anh ấy gian lận? Đây là hoạt động social bình thường. Chúng tôi cho nhau không gian riêng. Freedom, hiểu không?”

“Ánh mắt vừa rồi của cô như đi rình vợ kẻ vậy.” Vương Nhất Mạc cười.

“Này, anh ăn nói nghiêm chỉnh một chút nhá. Đừng tưởng anh là bạn trai Chu Ly là tôi sẽ nể anh ba phần. Vừa rồi tôi chỉ hiếu kỳ nhìn sang thôi.” Nói xong, ánh mắt tôi lại bay sang phía bên Phương Dư Khả.

Cô nàng áo hồng đáng ghét lại dám duỗi nanh vuốt ma quỷ về phía tóc Phương Dư Khả. Cô ta vò vò tóc Phương Dư Khả, còn nhẹ giọng nói với anh cái gì đó. Đây rõ ràng là gian dâm. Phương Dư Khả ngược lại rất hưởng thụ mà uống cà phê của anh. Hừ, tên nhóc này, khi tôi nghịch tóc anh ta, anh ta còn cự nự với tôi. Xong rồi, xem ra cô ta chính là vợ kẻ nhà tôi rồi.

Tâm trạng tôi lập tức rớt xuống đáy cốc. Tôi khờ khạo tưởng rằng mình quay số xổ trúng giải nhất, nhặt được một anh chàng đẹp trai ven đường, từ đó cuộc đời tôi không còn gì lo nghĩ nữa, từng nghĩ lấy chồng sinh con là xong, không cần quan tâm đến chuyện gì. Người ta nói thật đúng, có thể tin được đàn ông, lợn mẹ cũng có thể leo cây.

Tôi liếc nhìn Vương Nhất Mạc, hỏi dò: “Anh nói xem nếu tôi sang đó, hắt cho người ta một cốc cà phê thì có giống trong tiểu thuyết không?”

Vương Nhất Mạc lắc đầu cười: “Vừa rồi thái độ của cô không phải còn rất rộng lượng sao? Làm thế nào có thể thay đổi nhanh như vậy?”

Tôi hừ một tiếng: “Tôi đây không phải đang nhận định tình hình sao?”

Vương Nhất Mạc tiếp tục nói: “Cô nói xem, hai chúng ta ngồi đây, cô nhìn lên bạn trai cô, tôi nhìn lên bạn gái tôi, có phải rất kỳ quái không?”

Tôi vừa nghe đã thấy buồn cười: “Đúng vậy. Người khác nhìn vào còn tưởng chúng ta là một đôi đang cãi nhau ấy chứ, đều ngoảnh mặt ưỡng nước, không thèm nhìn nhau.”

Có lẽ tôi nói chuyện quá lớn tiếng, Phương Dư Khả bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy tôi cười ngây ngô ở bên kia, nhú mày không hài lòng.

Tôi thu lại nụ cười, nói với Vương Nhất Mạc: “Hình như tôi bị bại lộ rồi. Anh nói xem anh ấy có hiểu lắm quan hệ giữa chúng ta không? Tôi có thể nói thẳng không?”

Vương Nhất Mạc cười: “Có liên quan gì tới tôi? Trước tiên cô phải hỏi Chu Ly có đồng ý hay không. Không phải cô ấy không muốn gặp trực tiếp tôi sao?” Nói xong anh ta âm thầm chỉ hướng Chu Ly đang ngồi.

Tôi thở dài: “Chúng ta diễn ra vở kịch gì thế này? Lung tung hết cả.”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đây Là Một Đoạn Thời Gian Nghiêm Túc Đến Kỳ Cục 3

Con người chính là thế này, bình thường nghĩ rằng đó là đương nhiên, khi đánh mất rồi mới liều mạng đi tìm. Đánh mất thì đánh mất thôi, đã định trước không phải của mình thì vĩnh viễn không phải. Cũng vừa lúc nên thay một số điện thoại khác, bắt đầu lại một lần nữa

Vừa mới thở dài xong, Phương Dư Khả đã tiến về phía tôi, lịch sự vươn tay ra với Vương Nhất Mạc: “Bạn của Lâm Lâm, Phương Dư Khả.” Lúc này, tôi bỗng nhiên rất chú ý anh không nói “bạn trai”, mà chỉ nói “bạn”.

Vương Nhất Mạc nháy mắt với tôi một cái: “Xin chào, bạn trên mạng, Vương Nhất Mạc.”

Cô gái áo hồng cũng tới cùng Phương Dư Khả. Nhìn gần, cô gái này cao quý trang nhã, hiền lành như thánh mẫu Maria, đủ để thức tỉnh tình yêu với mẹ của mấy gã đàn ông. Cô ta dùng tiếng Anh chuẩn xác, nhẹ giọng nói chuyện với Phương Dư Khả, thỉnh thoảng còn nhìn tôi cười thản nhiên, trong nụ cười còn có ý tứ đánh giá.

Tim tôi nảy lên một cái. Cảnh tượng Phương Dư Khả mỗi ngày đều đọc thư tình bằng tiếng Anh cho tôi đột nhiên đánh úp vào tâm trí. Toàn thân tôi đều khó chịu, thậm chí buồn nôn. Điều này giống như tôi nhảy múa vòng vòng trong đêm tối, giày thủy tinh dưới chân cộp cộp gõ lên sàn nhà, tôi mở rộng hai tay, thỏa thích tận hưởng hương thơm của trời đất, cho rằng đó là lãng mạn, nhưng khi ngọn đèn vừa bật lên, mới phát hiện mình chỉ là ruồi muỗi bay loạn trước nhà vệ sinh, đi đôi giày rơm, ngửi khí mê-tan,

nhảy loạn mà thôi. Tất cả những điều tốt đẹp chỉ do chính mình tưởng tượng ra, tất cả những cảm động chỉ do tự mình đa tình.

Toàn thân tôi rét lạnh, nhưng tôi vẫn miễn cưỡng tươi cười: “Chị gái này nói tiếng Anh thật tốt.”

Phương Dư Khả nói với tôi: “Cô ấy ở Luân Đôn từ nhỏ. Không biết nói tiếng Trung, chỉ nói được tiếng Anh.” Không giải thích thân phận, không giới thiệu danh tính. Là chưa tới mức phải nói với tôi, hay không tiện nói?

Cô gái áo hồng che miệng cười, còn bất giác quàng lấy một cánh tay Phương Dư Khả. Sự thân mật rất tự nhiên, tùy ý.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, anh muốn tôi học chăm chỉ, muốn tôi học tiếng Anh, muốn cải tạo tôi thành một thực nữ tài ba, phải chăng là muốn nhào nặn tôi thành cô ta. Khốn, tôi con mẹ nó vẫn chịu cái mệnh làm cái bóng của người khác. Trước đây, khi thăm mến Tiểu Tây, vốn tưởng rằng có thể làm ánh mặt trời của anh; nhưng hiện tại thì sao, tôi đã cho rằng tôi vẫn luôn là ánh mặt trời của Phương Dư Khả, không ngờ kết quả là tôi vẫn phải sống dưới cái bóng của người khác. Tôi cho rằng bản thân có thể trở thành một cô công chúa, không ngờ công chúa vừa xuất hiện, tôi lập tức biến sắc, tự động thoái vị, biến thành một vợ hài kịch để người ta chê cười.

Khi bạn trai vô cùng thân mật với một người con gái khác, nhưng ngay cả giải thích anh ta cũng lười, tôi còn có thể nói gì?

Vẻ mặt tôi cứng nhắc nói: “Chị đây là...?”

Trong lòng tôi có một vụn tiếng cầu xin, mong chị gái không biết tiếng Trung này có một phần tám cùng huyết thống với Phương Dư Khả, có lẽ chỉ cần một phần mười sáu hoặc một phần ba mươi hai thôi cũng được.

Nhưng Phương Dư Khả lại sờ sờ mũi nói: “Sau này anh sẽ nói với em. Chuyện này nói ra rất dài.”

Trong môn tâm lý học mà hai chúng tôi đều chọn có nói, khi nói, nếu một người không nhìn vào mắt bạn, còn vuốt mũi, điều đó chứng minh người kia đang nói dối.

Tôi cười mỉa, đầu óc thoáng cái trống rỗng, không biết nói gì mới tốt. Mặc dù đã một ngày một đêm tôi không nhận được điện thoại của anh, tâm tình bất định như vậy cũng không đủ để tiếp nhận sự bất ngờ này.

Tôi há mồm, nhưng lại không nói nên lời. Trong cổ họng giống như nghẹn một cuộn bông rất to. Tôi cố gắng nói thật chậm: “Phương Dư Khả, em đưa Tiểu Mặc đi tham quan một chút. Anh ấy nói đã lâu chưa tới Bắc Đai, em dẫn anh ấy đi dạo, dẫn đi dạo.”

Phương Dư Khả nhìn tôi thật kỹ, rồi lại kéo tôi sang một bên, nhìn tôi chăm chăm hỏi: “Anh ta là ai vậy? Vì sao em phải làm phiền người ta như thế?”

Tôi nuốt nước bọt: “Đúng vậy, cuối cùng tôi vẫn là làm phiền người ta. Không nói được tiếng Anh lưu loát, không thi được 90 điểm, hiện giờ ngay cả cái gương cũng lười soi, không biết mình tàn tạ đến mức độ nào rồi. Chuyện bạn qua mạng một lời khó nói hết, nói ra rất dài.”

Phương Dư Khả nhìn tôi: “Gặp bạn trên mạng có gì mà một lời khó nói hết? Có phải em có gì gạt anh hay không?”

Tôi cúi đầu, bướng bỉnh nhìn chăm chăm sàn nhà.

Phương Dư Khả quay đầu nhìn thoáng qua cô gái kia, lại xoay người nói với tôi: “Hôm nay anh còn một số việc phải giải quyết, chờ anh giải quyết xong chúng ta lại nói tiếp.”

Tôi nhìn bóng lưng của anh, nhìn anh cười khở nhẹ giọng giải thích gì đó với cô gái kia. Xem kỹ trong đó tôi nghe thấy “misunderstanding” (hiểu lầm), “coincidence” (trùng hợp).

Bạn xem tiếng Anh quan trọng tới mức nào đi.

Nếu như bạn nghe hiểu được những từ then chốt này, bạn sẽ không bị người ta đùa giỡn như kẻ ngốc. Chỉ ít tôi biết, hiện giờ anh đang vội vàng giải thích cho cô ta, muốn coi chuyện giữa tôi và anh chỉ là hiểu lầm và trùng hợp. Còn người sốt ruột cần một lời giải thích là tôi lại chỉ nhận được cơ hội “nói tiếp”.

Tôi kéo Vương Nhất Mạc, cười nói tạm biệt với bọn họ, sau đó đẩy cửa bước đi.

Lá trên cây ngô đồng trước cửa nhà hàng đã chuyển sang màu vàng, gió đầu đông vừa thổi qua liền lùa thưa bay xuống đất. Từng tia nắng mặt trời xuyên qua cành cây, chiếu lên trên người. Tôi nghĩ ánh mặt trời có chút chói mắt, khiến cho tôi choáng váng không nhìn rõ đông tây. Và cả chất lỏng ấm ướt sắp chảy ra từ khóe mắt. Tôi ngửa đầu nhìn trời, liêu mạng đi về phía trước.

Vương Nhất Mạc có chút khó xử theo sát phía sau tôi: “Chuyện đó... Tôi có nên trở lại tìm Chu Ly không? Chu Ly còn chưa biết chuyện gì xảy ra.”

Tôi lau mặt: “Anh chờ một lát đi. Khi anh trở lại tìm Chu Ly lại để Phương Dư Khả nhìn thấy, anh ta sẽ cười nhạo tôi. Anh ta sẽ nói: Chu Lâm Lâm, ngay cả bạn qua mạng của cô cũng một chân đạp hai thuyền, cô còn vờ vịt cái gì.”

Tôi đi về hướng cái hồ nổi tiếng thật lâu, đi ngang qua cái ghế đã ngồi khóc lần trước, rốt cuộc không ngăn được nữa, khóc rống lên.

Vương Nhất Mạc lập tức luống cuống: “Tôi vẫn nên gọi Chu Ly tới đây. Nếu không Chu Ly còn tưởng tôi ức hiếp cô.” Nói xong, anh ra lấy di động ra bấm số.

Chu Ly đã đóng kịch là đóng nguyên bộ, sim của con bé còn cắm trong điện thoại của tôi.

Tôi lau lau nước mắt, muốn lấy sim ra khỏi máy, nhưng lại không tìm được sim của mình.

Tôi sờ tất cả các túi của mình một lượt, đổ hết các thứ trong túi xách sang một bên, vẫn không tìm được. Tôi cười thảm nói với Vương Nhất Mạc: “Nói mất là mất. Con người chính là thế này, bình thường nghĩ rằng đó là đương nhiên, khi đánh mất rồi mới liều mạng đi tìm. Đánh mất thì đánh mất thôi, đã định trước không phải của mình thì vĩnh viễn không phải. Cũng vừa lúc nên thay một số điện thoại khác, bắt đầu lại một lần nữa.”

Vương Nhất Mạc cẩn thận tìm từ: “Chuyện kia... Có phải cô nghĩ chuyện đó nghiêm trọng quá không? Chỉ là một cuộc gặp mặt bình thường thôi mà. Không phải vừa rồi cô nói hai người cho nhau không gian riêng sao?”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta, lắc đầu: “Không giống như vậy. Trước đây Phương Dư Khả không ngại cho tôi xem thư tình của người ta gửi cho anh ấy. Anh ấy cũng không giấu diếm, dù sao anh ấy cũng không để ý tới mấy lá thư tình kia. Nhưng giờ anh ấy lại vì người khác mà nói dối tôi, cũng không đối mặt giải thích với tôi. Tuyệt đối là có chuyện.”

Vương Nhất Mạc không biết phải nói gì, xoa xoa tay nói: “Nhưng tôi nghĩ những gì cậu ta nói với cô gái kia rất bình thường mà.”

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, Vương Nhất Mạc là một tên ABC, anh ta hẳn có thể hiểu được những gì Phương Dư Khả nói với cô gái kia.

Tôi lập tức căng thẳng hỏi anh ta: “Anh nhớ lại xem, rốt cuộc bọn họ nói cái gì?”

Vương Nhất Mạc suy nghĩ một chút: “Cô gái kia nói, có người đang ghen tị, sau đó Phương Dư Khả nói, chỉ là một sự trùng hợp thôi, đừng tùy tiện hiểu lầm, cô gái kia nói, tôi không tin... Cụ thể thế nào tôi cũng không nghe rõ ràng lắm, tôi cách bọn họ hơi xa. Hơn nữa, tôi cũng không có thói quen nghe trộm.”

Một chút hy vọng vừa dấy lên trong tôi lại bị dập tắt. Cuộc sống thật sự làm cho người ta tuyệt vọng.

Trở lại ký túc xá, Chu Ly đang đứng ngồi không yên.

Tôi uể oải nói: “Vương Nhất Mạc kia biết tớ là giả mạo rồi. Anh ta cũng phát hiện ra cậu rồi. Vì vậy cậu cứ yên tâm về anh ta đi.”

Vẻ mặt Chu Ly vô cùng kinh ngạc: “Vậy vừa rồi cậu và Phương Dư Khả, còn cả cô gái kia nữa, có chuyện gì xảy ra? Có phải Phương Dư Khả hiểu lầm cậu và Vương Nhất Mạc không?”

Tôi khoát tay: “Vì sao cậu không hỏi tớ có hiểu lầm bọn họ hay không?”

Chu Ly thành thật trả lời: “Phương Dư Khả có cả đồng cốt truyện để đối phó với cậu. Cậu có hiểu lầm, chẳng nhẽ sẽ không ở bên cậu ta nữa? Nhưng nhờ may cậu ta hiểu lầm cậu, không để ý tới cậu nữa, thật sự đi cùng người kia thì phải làm sao bây giờ?”

Tôi tức điên đá con bé một cái: “Bà chị đây giúp mi đi mua thịt, mi còn chân ngoài dài hơn chân trong? Lần này, chị đây và anh ta kết thúc, mi hả hê lắm chứ gì!”

Chu Ly kinh ngạc nhìn tôi: “Không phải chứ? Đây chẳng phải chỉ là hiểu lầm tám chữ viết còn chưa hết sao? Cậu cũng không phải bắt kẻ gian dâm tại giường...”

Tôi nằm trên giường, lười nói. Nếu như bắt kẻ gian dâm tại giường thật thì tốt rồi, tôi cũng hoàn toàn mất hy vọng. Nhưng hiện giờ tôi bị treo trên không trung, phải làm như thế nào mới được? Thời gian qua, Phương Dư Khả cứng rắn ép tôi học tiếng Anh, giống như nếu tôi không qua được môn tiếng Anh sẽ xảy ra chuyện lớn vậy, chính anh cũng nói tiếng Anh vô cùng lưu loát, chuyện này có liên quan gì tới cô gái kia? Vì sao quan hệ hai người nói ra lại rất dài? Quan hệ thế nào nói ra mới rất dài? Bạn gái cũ? Đối tượng tôn thờ?

Tôi nằm trên giường, lật người như lật bánh rán, quần chặt lấy chân vẫn không ngủ được. Vô số lần xuống giường kiểm tra điện thoại ký túc có tín hiệu hay không, cẩn thận gác ống nghe, nhìn chăm chăm một lúc lâu cũng không thấy nó có động tĩnh, đành phải trở lại giường tiếp tục lật bánh rán.

Ba người kia cuối cùng không cách nào nhịn được nữa, A Đào ở giường dưới rống lên: “Tương tư cũng phải để cho người ta ngủ chứ...”

Tôi uất ức bĩu môi, ôm chăn ngồi thiền. Vương Tiệp ở đối diện ngẩng đầu nhìn tôi: “Lâm Lâm à, đêm hôm khuya khoắt, cậu ngồi như vậy ở bên trên nhìn rất kinh khủng nha. Trước đây da cậu đen còn đỡ, nay thật vất vả cậu mới trắng lại, sao có thể lại đi ra dọa người như thế?”

Tôi lại uất ức bĩu môi, nằm xuống ngay đơ.

Chu Ly ngồi dậy, xa xa liếc mắt nhìn tôi, sau đó cúi đầu xuống nói với giường dưới: “Tiệp Nhi, hôm nay nói gì Lâm Lâm cũng không phản kháng, xem ra chuyện ban ngày còn đã kích con bé.”

Vương Tiệp ngồi dậy: “Chu Ly, sau này cấm cậu dùng tạo hình Sadako* nói chuyện với tớ! Sức chịu đựng của tớ có giới hạn thôi.”

* Sadako: hình như nhân vật trong phim kinh dị “the ring”, muốn biết thế nào yêu cầu search GG, bạn tìm rồi, không dám trưng ra đây, bạn sợ ma T^T

A Đào cũng tham dự vào cuộc tọa đàm: “Lâm Lâm, cậu bị chuyện gì đả kích cơ?”

Tôi lăm băm trong lòng: nói nhảm, không bị đả kích thì tôi có thể trầm lặng đến mức khiến các người quan tâm sao?

Vương Tiệp rời giường đi rót một cốc nước, vừa rót vừa nói: “Lâm Lâm, cậu nên kể lại với bọn tớ từ đầu đi. Cậu ghen thì không nói làm gì, nhưng không thể không để bọn tớ ngủ yên nha.”

Tôi thấy bọn họ nhiệt tình như vậy, lại ngồi dậy, thanh thanh cổ họng, kể lại tình huống ban ngày một lần.

Nửa giờ đầu tiên, trọng tâm câu chuyện lại rơi vào thiên tình sử giữa Chu Ly và Vương Nhất Mạc. Một Vương Tiệp sống chết muốn xem ảnh của Vương Nhất Mạc, một A Đào lại muốn xem lịch sử nói chuyện của bọn họ. Vì vậy, nửa đêm nửa hôm, ba người như đang xem phim kinh dị, dán mắt vào cái máy tính bảng trong cảnh tranh tối tranh sáng, sau khi bối móc đầy đủ cả đoạn nói chuyện xong mới miễn cưỡng trở lại trọng điểm tôi muốn nói tới.

A Đào cười lẩn lộn trên giường: “Lâm Lâm, không phải cậu nói cô gái kia hơn chúng ta 5, 6 tuổi sao, dựa chuột héo, sao có thể so với cậu.”

Vương Tiệp ngắt lời A Đào: “Cũng chưa chắc. Người hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi là chín chắn nhất. Hiện giờ không phải đang thịnh hành tình chị em sao? Bởi vì mấy cậu trai trẻ chưa bước vào xã hội, luôn có cảm

giác tìm kiếm thứ mới lạ với mấy cô gái văn phòng. Hơn nữa, Phương Dư Khả có thể nói tiếng Anh lưu loát như vậy cũng rất kỳ quái. Luyện nói nhiều như chúng ta mà khi nói tiếng Anh vẫn có chút văn phong Trung Quốc. Vì vậy, có JQ đây.”

Chu Ly nằm vắt chéo chân trên giường nói: “Chẳng lẽ đây là câu chuyện Han Meimei và Li Lei** trong truyện thuyết?”

** Han Meimei và Li Lei là hai nhân vật chính trong loạt sách giáo khoa tiếng Anh, được sử dụng bởi các học sinh trung học cơ sở Trung Quốc đại lục từ những năm 80. Kiểu như Mai, Lan, Nga hay được dùng trong sách tiếng Việt cấp 1, cấp 2 ở Việt Nam ấy.

Tôi nhướn mày: “Cái gì mà Han Meimei với Li Lei? Còn tớ là Polly*** đây.”

*** Polly trong truyện này hình như là một con vẹt =))

Chu Ly tiếp tục nói: “Chẳng lẽ cậu không biết câu chuyện kinh điển của Han Meimei và Li Lei sao? Han Meimei and Li Lei are best friends, câu nói đó khiến bao người thốn thức nha. Rõ ràng yêu nhau lại không thổ lộ với nhau, cuối cùng Han Meimei một mình bay đi nước ngoài, để lại Li Lei cô đơn bóng chiếc trong nước, vì vậy Li Lei mới liều mạng học tiếng Anh, chính là để một ngày có thể đi theo Han Meimei đấy.”

Tôi thè lưỡi: “Chu Ly, hồi trung học cơ sở, có phải cậu học tiếng Anh dựa vào ý dâm đấy không? Vậy mới có thể học tiếng Anh không biết mệt mỏi như thế. Sau này tớ cũng phải có sức tưởng tượng như cậu mới được, hoặc là chỉ cần một nửa năng lực biên tập truyện của cậu thôi tớ cũng qua được tiếng Anh cấp tám.”

Chu Ly khinh thường nói: “Học tập buồn chán, đương nhiên phải tìm hứng thú chứ. Tớ nghĩ Phương Dư Khả có thể nói tiếng Anh lưu loát như thế chính là nhờ có cô gái thần bí kia. Có lẽ vì luôn đi theo bước chân của

cô ta nên hành động của Phương Dư Khả đều bị cô tả ảnh hưởng, vì thế bắt cậu liều mạng đọc sách. Đáng tiếc cái đầu hóa thạch của cậu chọc không thủng được, sống chết vẫn sờ sờ ra đó; cậu ta lại gặp lại ngôi Sao Mai của cậu ta, càng nghĩ cậu càng thương, rồi sau đó...”

A Đào xen vào nói: “Chu Ly, cậu đừng dọa Lâm Lâm. Tối nay con bé mà mất ngủ thì cả phòng chúng ta cùng thức đấy.”

Tôi ngồi ngây người, còn chưa nháy ra được từ câu chuyện của Chu Ly.

Một lúc lâu sau tôi mới phản ứng lại: “VẬY Chu Ly, nếu anh ấy thích nổi gót theo cô ta như thế, vì sao lại phải tìm một cái đầu hóa thạch như tớ? Tìm một người giống cô ta không phải tốt hơn sao?”

Chu Ly cúi đầu suy nghĩ một chút: “Có lẽ cậu ta muốn thoát khỏi cái bóng của cô ta, vì vậy mới hạ liều thuốc mạnh cho mình chẳng?”

Con bé vừa nói vậy, trong lòng tôi cảm thấy thật lạnh, thật lạnh.

A Đào vội vàng nói: “Chu Ly đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình thôi. Con bé vừa nhìn thấy người ta chảy máu mũi sẽ nói đó là bệnh máu trắng. Chuyện chính mình hồng tới nơi còn chưa biết sửa. Lâm Lâm, cậu đừng nghe lời nó. Nếu nó thông minh như thế sẽ không bày ra trò gặp mặt bạn mạng vớ vẩn kia.”

Đôi mắt tôi nhìn thẳng vào A Đào, trong đầu lại là những hình ảnh Chu Ly miêu tả. Chẳng lẽ tôi chính là loại thể thân bi thương trong truyền thuyết? Đây thật sự con mẹ nó quá máu chó rồi.

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kỳ Cục Thăng Cấp 1

Vì vậy, tôi xây cho mình một tâm lý vững chắc, chết cũng không thể tan vỡ, tôi là một cô gái tài hoa, ưu tú như thế, Phương Dư Khả không cần chính là thiệt thòi của anh ta. Khi anh ta già rồi, đi tiểu cũng không tạo được một đường cong parabol nữa, nhất định anh ta sẽ vì quyết định ngày hôm nay mà đấm ngực giậm chân, hối hận cả đời.

Một đêm không ngủ, đem tất cả mọi chuyện ra phân tích một cách chuyên sâu, vẫn không làm ra được một kết luận hoàn mỹ. Ngày hôm sau hóa thân thành quốc bảo*, hai vành mắt thâm như hóa trang.

* Ý nói Gấu Trúc, quốc bảo của Trung Quốc.

Con người chính là như thế. Trước đây, khi Phương Dư Khả đánh thức tôi, thúc giục tôi học bài, tôi đều rít gào một phen trong lòng, sau đó dồn tất cả oán giận, hận thù vào sách giáo khoa. Quyển sách của tôi lần nào cũng vì tác động quá lớn mà tẩm đầy bánh kem, sữa đậu nành và nước thịt. Hiện giờ, điện thoại rất yên tĩnh, giống như những ngày trước kia đều là ảo giác.

Nhìn chăm chăm vào di động một lúc, tự nghĩ rằng có lẽ Phương Dư Khả vẫn gọi vào số điện thoại cũ của tôi, vì vậy mới tới chi nhánh làm lại số điện thoại cũ. Mang theo hy vọng này, tôi cắm sim vào điện thoại, trong điện thoại, một tin nhắn cũng không có, nếu không có một tin dịch vụ, một tin quảng cáo thì tôi còn tưởng di động hỏng rồi.

Tâm trạng rớt xuống đáy cốc, dạ dày cũng thấy đáy luôn. Mặc dù ở trong thời khắc nguy hiểm này mà ngồi trong căn tin ăn uống vui vẻ thì có

vẻ không hợp với tâm trạng quạnh hiu của tôi lắm, nhưng ăn no mới có sức mà suy nghĩ, vẫn nên đi mua một khay cơm thôi.

Không ngờ khi đang xếp hàng trong căn tin, tôi phát hiện người đứng trước tôi lại là Tiểu Tây. Nếu như lúc trước, nhìn thấy anh ấy từ phía xa xa, tôi đã tim đập như sấm, không biết nói gì, muốn nói lại thôi, sau khi bỏ đi sẽ bóp cổ tay hối hận, tiếc nuối không thôi.

Mà nay nhìn thấy anh, trong lòng sóng yên biển lặng, giống như chuyện thăm mến kia đã xảy ra từ kiếp trước. Tôi thật sự là một điển hình của cô gái bạc tình, không tim không phổi, nếu thử tính ra, có lẽ khoảng ba tháng sau, tôi cũng có thể ném Phương Dư Khả ra khỏi đầu, mặc dù đang trải qua tâm tình lo lắng như lúc này, nhưng cuối cùng tôi vẫn có thể nghiền nát anh trong trí nhớ, nói như vậy, chia tay phải chăng cũng không phải một chuyện quá đau lòng...

Nhìn thấy Tiểu Tây, tính đi tính lại, từ sau khi hoạt động thực tế chấm dứt, tôi chưa từng gặp lại anh. Theo lý thì cũng nên đổi mặt cảm ơn anh ấy, ngày đó nếu không có anh kích thích Phương Dư Khả, có lẽ hiện giờ tôi và Phương Dư Khả còn chưa đi chung một đường. Nhưng mỗi lần đề nghị Phương Dư Khả mời Tiểu Tây ăn một bữa cơm, Phương Dư Khả đều nói Tiểu Tây vô cùng bận rộn, không có thời gian đi với chúng ta, nói như là quản lý của người ta vậy.

Tiểu Tây nhìn thấy tôi cũng rất ngạc nhiên: “Gần đây bận rộn như vậy sao?”

Tôi khoát tay: “Em thì có lúc nào bận được. Anh cũng biết em sống không có lý tưởng gì cả.”

Tiểu Tây lộ ra má lúm đồng tiền đã lâu mới thấy: “Anh biết cậu ta lừa anh mà. Lần trước vốn muốn hẹn hai người ăn một bữa cơm. Cậu ta nói em rất bận.”

Phương Dư Khả đúng là đồ hai mặt. Tôi và Tiểu Tây đang làm một cuộc cách mạng tình cảm thuần khiết nha... Lần sau gặp nhất định phải trừng trị thích đáng.

Tiểu Tây tiếp tục nói: “Chuyện di dân bàn bạc thế nào rồi? Lần trước Dư Khả còn rất đau đầu về chuyện này, cuối cùng quyết định thế nào?”

“Di dân?” Tôi mở to hai mắt, không biết đôi mắt mờ mịt của tôi mà lớn hơn chút nữa thì có dọa người ta hay không.

“Nhà Dư Khả không phải đều di dân sang Anh sao? Không phải cậu ta nói muốn bàn bạc với em một chút sao?” Tiểu Tây nhìn tôi kỳ quái.

Đầu bếp căn tin ở phía trước sốt ruột đẩy chúng tôi, Tiểu Tây muốn xoay người, lại bị tôi kéo thật mạnh.

“Anh ấy nói với anh từ lúc nào?”

“Phải được mấy tháng rồi. Cậu ấy chưa nhắc tới sao? Không thể nào.” Tiểu Tây lo lắng nhìn tôi.

Tôi đứng lặng tại chỗ, trong đầu đang có hàng triệu phép tính cực nhanh: mấy tháng trước, khi Phương Dư Khả biết cả nhà sắp di dân, có phải đã ước mơ được nắm tay đi dạo với người đẹp kia bên bờ sông Thames, trầm giọng đọc những bức thư tình đã từng đọc cho tôi mà tôi nửa hiểu nửa không ấy? Có phải đáy lòng anh có chút áy náy, nên mới dùng thành tích 95 điểm trên trời ấy đến cười nhạo tôi, cho dù anh bằng lòng đưa tôi cùng tới Anh, tôi cũng tự hấy rằng mình không thể bám trụ được ở bên kia? Sau đó, đương nhiên tôi sẽ không quần quýt lấy anh, theo anh sang Anh. Tôi hiểu rõ chính mình, trình độ tiếng Anh như vậy, ngay cả đại học bình thường cũng khó vào, còn không mau ôm lấy đại học Bắc Kinh không tha? Phương Dư Khả có phần phí công suy nghĩ rồi, mấy tháng qua giấu tôi chuyện di dân cũng khó xử cho anh.

Cùng lúc cảm thán, trong đầu tôi giống như có máy chiếu phim, lướt qua đủ mọi tình cảnh. Chốc thì hiện lên hình ảnh một cô gái thần bí mặc trang phục màu đỏ, đầu đội mũ phượng, đang dắt tay lang quân của tôi lơ lửng trong màn mưa bụi mờ ảo; lát lại hiện lên hình ảnh máy bay hướng về phía nước Anh, trên sân bay, một mình tôi cô đơn đứng trong gió, tôi nắm tay thật chặt, muốn liều mạng giơ ngón giữa về phía máy bay, nhưng chỉ có thể bất lực khom lưng, tự cúi mình thành một chấm hỏi to đùng.

Tôi cười nói với Tiểu Tây: “Em đột nhiên nhớ ra em đã ăn trưa rồi, gặp lại sau.” Vừa nói xong, tôi phi một mạch về ký túc xá.

Trí não tôi chỉ quen với những suy nghĩ đơn giản, sau khi trải qua tưởng tượng phức tạp như thế, cuối cùng nó cũng âm ỉ sụp đổ. Khi tôi đang suy nghĩ sự logic của nhiều vấn đề như vậy, nó vẫn để lại cho tôi một ít đất trống để thương xót bản thân.

Tôi cảm thấy lạnh, lạnh một cách kỳ dị, giống như những lời của Tiểu Tây là một cái sinh tử phù** đâm vào trái tim tôi, khiến tôi không thể động đậy. Giống như bị dội cho một gáo nước lạnh, đã biết sự thật mất lòng, nhưng không ngờ lại là một kết cục thẳng thừng như thế. Bị lừa dối cũng được, làm cái bóng của người khác cũng tốt, ít nhất, một này nào đó, tôi có thể mang theo vẻ mặt tổn thương mà ra đi, dùng tâm trạng chính nghĩa mà oán trách anh, bắt anh sám hối. Nhưng bất cứ cách giải quyết nào của Phương Dư Khả đều là nhổ cỏ nhổ tận gốc. Khi đang bồi dưỡng tôi trở thành một cái bóng biết nói tiếng Anh lưu loát một cách vô vọng, bất cứ lúc nào anh cũng có thể lựa chọn chạy về hướng quê hương của mình, ngay cả chút hoài niệm cũng không để lại cho tôi.

** Sinh tử phù xuất hiện trong truyện Thiên long bát bộ của Kim Dung, được Lão lão sử dụng, về sau truyền cho Hư Trúc. Theo truyện, nó là một loại bùa, làm từ nước, dùng nội lực để hóa thành đá, bắn vào Huyệt đạo của người rồi tan biến luôn, không để lại dấu vết. Người trúng bùa này sẽ bị đau khổ, muốn sống (sinh) không được, muốn chết ko xong (tử)

Cuối cùng, anh sẽ hẹn tôi ra trước, nói với tôi, xin lỗi, người tôi yêu không phải là em, tôi chỉ quá mê thuẩn mà muốn tìm một người hoàn toàn không giống cô ấy, rồi lại không tự chủ được mà muốn nhào nặn em trở thành người giống cô ấy, cuối cùng phát hiện trong lòng tôi vẫn chỉ có một người là cô ấy.

Sau đó, ngày hôm sau, khi tôi bắt đầu phải ứng lại được, chột hiều ra, thì anh đã kéo hành lý, bước lên máy bay từ lâu.

Còn tình cảm của tôi cứ như thế mà bị hoạn.

Đột nhiên, hy vọng giống như Vi Tiểu Bảo, ngay thời khắc quan trọng, đang bị trói vào ghế, Hải công công cất giọng nói the thé, hô một tiếng “đao hạ lưu kê”.

Thì ra, thiên trường địa cửu cũng chỉ là một cuộc tưởng bở.

Tôi đoán được kết cục chia tay, nhưng không đoán được chia tay lại đau đớn như thế.

Tôi lấy di động ra, bấm dãy số quen thuộc nhất. Trong điện thoại truyền ra bài hát “I don’t know why” của Norah Jones, giống như đang chiêm chọc hình tượng khăng khăng muốn lên giường ngày đó của tôi. Nước mắt sắp tràn ra, tôi định ngắt máy.

Nhưng khi đang định ngắt máy, giọng nói dễ nghe, thu hút của Phương Dư Khả lại truyền tới: “Hiện giờ anh hơi bận, lát nữa sẽ gọi lại cho em.” Nói xong lập tức ngắt máy.

Nước mắt rồi cuộc đã xâu thành chuỗi, bạn xem, lúc nào anh cũng đi trước tôi một bước, ngay cả ngắt máy anh cũng nhanh hơn tôi. Tôi vốn định nói chia tay trước, xoay người trước, không làm kẻ ở lại đáng thương kia.

Tôi không cam lòng, gửi đi một tin nhắn: “Phương Dư Khả, chia tay đi. Em mệt rồi.” Gửi xong tin này, tôi cảm thấy từng chân tóc tê dại. Nhưng kẻ thức thời là trang tuần kiệt, hiện giờ tôi thua sạch sành sanh như thế, vẫn nên để lại cho mình chút mặt mũi, nếu Phương Dư Khả vẫn còn là một người đàn ông, cũng sẽ biết thời biết thế, không so đo lý do chuyện tôi đề nghị chia tay này. Tặng quyền chủ động này cho bên bị thương chẳng phải cũng là một trong những phong độ của đàn ông hay sao.

Tôi thật sự không ngờ rằng Phương Dư Khả lập tức gọi tới, hạ giọng nói với tôi: “Đừng quấy rối, buổi tối gặp mặt nói tiếp. Còn nữa, không được tắt máy.”

Tôi rất tuyệt vọng, Phương Dư Khả thật sự là một gã đàn ông tham lam. Thế diện cả trong cả ngoài, cái gì cũng muốn. Các người đã dự định chấp cánh cùng bay, tôi chưa từng quấy rầy hay oán giận anh, làm người đủ độ lượng, anh không nên gặp tôi, trưng ra cái thứ tình cảm lấp la lấp lánh, đánh cho cái người tay không tắc sắt là tôi lăn lộn mấy vòng mới cảm thấy thỏa mãn. Một ngày vợ chồng trăm ngày tình nghĩa, tốt xấu gì chúng ta cũng đã là người yêu mấy tháng, tính ra cũng là thật nhiều năm tình nghĩa.

Buổi chiều, tôi lấy ra tất cả tiểu thuyết ngôn tình kinh điển đã tàng trữ, lướt qua thật nhanh một lần. Trong cái nơi toàn chuyện giả tạo đó, cuối cùng tôi cũng bằng lòng tin tưởng chân tình thật sự tồn tại. Tôi phải đưa cho mình một tâm lý dự phòng, nếu không, buổi tối bị đả kích, tôi sợ mình sẽ tuyệt vọng với cuộc đời, trực tiếp nhảy xuống hồ Vị Danh, sau đó... không phải chết đuối, mà đầu cắm xuống bùn, bị sặc chết. Mặc dù tôi coi tình yêu là quan trọng nhất, nhưng thân thể phải chịu trách nhiệm với bố mẹ, khi đầu óc tỉnh táo, nhất quyết không làm chuyện có lỗi với bố già mẹ già. Bình thường người ta thấy tôi cãi vã ầm ĩ với bọn họ, nhưng nếu một ngày nào đó, bọn họ bỗng nhiên nổi điên, gả tôi cho một tên ngốc, lưu manh hay tàn tật gì đó, tôi vẫn sẽ đặt chữ hiếu trước, gắng gượng mà đồng ý. Nhưng nếu bị Phương Dư Khả đả kích đến mức đầu óc choáng váng thì

cũng không nói trước được. Người tự sát vì tình bình thường cũng không phải người không biết thương xót bản thân, chính là ra quyết định trong 0.01 giây, có lẽ 0.01 giây sau khi nhảy lầu, bị gió thổi qua, lý trí trở lại bình thường, nói không chừng họ cũng hối hận giữa không trung, nhưng không còn kịp nữa.

Vì vậy, tôi xây cho mình một tâm lý vững chắc, chết cũng không thể tan vỡ, tôi là một cô gái tài hoa, ưu tú như thế, Phương Dư Khả không cần chính là thiệt thòi của anh ta. Khi anh ta già rồi, đi tiểu cũng không tạo được một đường cong parabol nữa, nhất định anh ta sẽ vì quyết định ngày hôm nay mà dấm ngực giậm chân, hối hận cả đời.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Kỳ Cục Thăng Cấp 2

Em hiểu ra rằng, có vài thứ phải xem duyên phận, ngay từ đầu, thế giới của chúng ta đã có sự khác nhau, lâu dần, sẽ nảy ra vấn đề. Đau dài không bằng đau ngắn. Trong sách viết, tình yêu giống như hai người kéo dây chun, người bị thương luôn là người không muốn buông tay. Vẫn nên buông tay đi, đỡ cho đến lúc đó lại càng khó chịu

Ngồi trong ký túc xá suy nghĩ thật bình tĩnh và cẩn thận, nếu như tôi tìm hiểu theo hướng tích cực, Phương Dư Khả bắt tôi học tốt tiếng Anh còn có ý muốn cùng tôi bay vượt đại dương. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không ra, chuyện di dân liên quan tới cả gia đình tôi, theo lý mà nói cũng là tự do của tôi, phải để tôi bàn bạc với người trong nhà mới đúng. Tôi không phải vật tùy thân có thể mang theo, cũng không phải một người không cần đề nghị đã lập tức theo cả nhà bọn họ đi di dân. Trước kia, không phải còn định gặp bố mẹ hai bên trước sao? Hơn nữa, bây giờ còn có một cô nàng áo hồng như con thiêu thân xuất hiện! Vì vậy, khả năng này gần như là con số không. Trước khi đi ăn cơm, tôi còn cố ý tạo cho mình một hình tượng trang nhã, lấy từ chỗ Chu Ly một chiếc áo sơ mi lụa màu trắng, bên dưới là quần quần soóc cũng màu trắng, đi một đôi giày cao gót của A Đào, nhìn vào trong gương, còn có chút hương vị con gái. Trước khi bị hành quyết phải ăn no mặc ấm, tử tế đi nốt một quãng đường cuối cùng. Nếu hôm nay là bữa cơm cuối cùng, tôi phải vinh quang đi hết mới được.

Tôi tới nơi chúng tôi thường ăn trước. Chọn một chỗ ngồi, là một bàn cách cửa sổ khá xa. Trước đây, lúc nào tôi cũng la hét muốn ngồi cạnh cửa sổ, trong lòng hy vọng mọi người có thể thấy tôi và Phương Dư Khả ngồi cùng nhau, cao giọng tuyên bố dù sao cũng tốt hơn ngồi chờ người hoàn

toàn không biết gì tới cây góc tường; còn Phương Dư Khả, lần nào cũng không thích ngồi ở đó, anh nói như vậy rất giống vườn bách thú, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có người nhét thức ăn vào từ cửa sổ. Khi đó tôi còn cười anh tư duy đặc biệt, hiện giờ nghĩ lại, có lẽ anh không muốn công khai chuyện tôi với anh là một đôi vì đã sớm đoán được sẽ có kết cục như ngày hôm nay. Chỉ là suy nghĩ của tôi bị oxy hóa, không hiểu được đến tầng ý nghĩa này mà thôi. Nghĩ tới bữa cơm tối nay giống như một hội nghị báo cáo chia tay chính thức, nhất định phải làm cho lưu loát, trăm nghìn lần không được khóc lóc om sòm, giữ lại một chút tự tôn, đừng để bị người ta giẫm đạp. Bị vứt bỏ rất thảm, đau khổ cầu xin người ta đừng vứt bỏ mình còn thảm hơn. Từng câu, từng câu thuyết phục bản thân, khiến cho trái tim tôi không sinh ra một chút đau thương nào, bắt đầu sóng yên biển lặng, không quan tâm đến thế giới bên ngoài. Khả năng điều tiết và khôi phục của tôi quả nhiên nhanh như chó vậy.

Khi Phương Dư Khả bước vào, anh ngồi xuống bàn cạnh cửa sổ theo thói quen, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, không phát hiện tôi đang ngồi trong góc. Tôi cẩn thận quan sát, vẻ mặt anh có chút mệt mỏi, giống như mấy ngày nay đã trải qua rất nhiều chuyện, áo sơ mi trắng còn có nếp nhăn, không giống phong cách bình thường của anh. Có lẽ tôi nhìn quá mức chăm chú, Phương Dư Khả xoay người phát hiện ra tôi, có chút ngạc nhiên mà đi tới, buồn bực ngồi đối diện tôi.

Không biết có chuyện gì, vành mắt tôi đột nhiên ươn ướt. Nhìn gương mặt trắng sạch, ngũ quan rõ ràng từng bị tôi nhéo đến lộn xộn này, tôi mới phát hiện, tâm lý mà tôi xây dựng thật sự vô dụng, tôi còn chưa nói, trong lòng đã bắt đầu tuyệt vọng. Thì ra chia tay không phải một chuyện dễ nói như vậy, không phải một thứ gì đó nếu không bằng lòng là có thể đóng gói ném đi. Vì vậy, anh xuất ngoại mới tốt, mắt tôi không nhìn thấy thì trong lòng mới không rối loạn, giả bộ kiên cường. Hai chúng tôi cũng không gọi cơm như thường lệ, đại khái đều hiểu hôm nay tới đây gặp mặt không phải để ăn.

Vẫn là Phương Dư Khả nói trước: “Hai ngày trước vì sao lại tắt máy?”

Tôi trả lời: “Đánh mất sim, vừa mới làm lại.”

Phương Dư Khả nghi ngờ nhìn tôi: “Di động không mất, đang yên đang lành sao lại mất sim?”

Chuyện này thật sự khó giải thích. Theo lẽ thường mà nói, sim và máy quả thật thân thiết ở cùng một nơi như anh em. Nếu muốn nói rõ chuyện này, tôi phải lật lại câu chuyện chết tiệt giữa Chu Ly và Vương Nhất Mạc một lần, chuyện này lệch khỏi quỹ đạo của chủ đề một góc quá lớn, vì vậy cứ cho qua thì tốt hơn. Tôi cắn cắn môi: “Chuyện này... dù sao mất là mất thôi.”

Phương Dư Khả nhìn tôi chăm chăm, giống như hiểu rõ tôi: “Em đang giấu anh chuyện gì đó.”

Tôi nghĩ trong lòng, thật ra anh giấu tôi tương đối nhiều, hôm nay không phải tới so xem ai giấu giếm nhiều hơn sao?

Phương Dư Khả thở dài: “Anh biết gần đây em bực bội vì anh. Quên đi, sau này anh không ép em học tiếng Anh nữa. Em thích làm gì thì làm thế đi. Em lúc nào cũng không nghe lời như vậy, ép em không bằng anh ép chính mình. Hôm nay anh có việc muốn nói với em.” Tôi miễn cưỡng gật đầu. Tôi không biết trong mắt anh, vừa rồi có được coi là gật đầu hay không. Khi anh nói ra câu “có việc muốn nói”, tôi cảm giác xương cổ tôi không nhúc nhích được, vô cùng cứng nhắc. Nhưng trọng tâm câu chuyện của Phương Dư Khả bỗng nhiên chuyển: “Trước khi nói chuyện này, anh phải hỏi em, chuyện bạn qua mạng hôm qua là thế nào? Còn nữa, đang yên đang lành em mặc quần soóc làm gì? Lại muốn đi gặp bạn qua mạng phải không? Vì sao em lại không đổi được cái tật mê trai đẹp của mình như vậy?”

Trước đây, khi anh nói như vậy, tôi sẽ nói: “Em sống chết phải bảo vệ quyền lợi mê trai của mình, cũng sống chết phải bảo đảm quyền lợi có trai đẹp hưởng ánh nhìn về phía em.” Nhưng hiện giờ, những lời anh nói giống như chọc vào chỗ đau của tôi. Chung quy lại, tôi không hề hay biết, thì ra trong cuộc chia tay này người ta còn có thể ra tay với tôi, còn có thể chỉ trích chỗ sai của tôi, tôi vốn muốn tới nhận lời xin lỗi của anh, sau đó rộng lượng mà chúc phúc, nhận lời chia tay là ok.

Tôi siết chặt nắm tay, cổ thẳng lên, ngẩng đầu nhìn anh: “Đúng, thói đời bây giờ không phải đang thịnh hành đứng núi này trông núi nọ sao? Vì vậy chia tay đi. Không phải em đã gửi tin nhắn cho anh rồi sao? Em nói, chúng ta chia tay đi.”

Trong mắt Phương Dư Khả đột nhiên hiện lên vẻ vô cùng âm u lạnh lẽo, đủ để khiến nhiệt độ đầu đông này rớt xuống mức đóng băng. Tôi không khỏi lúng túng: vì sao đều là lỗi của tôi. Phương Dư Khả hé miệng: “Em nói lại lần nữa xem.” Tôi không dám nói nữa, vẻ mặt của Phương Dư Khả hiện giờ giống như muốn giết tôi. Mặc dù trong nháy mắt nói ra lời chia tay kia tôi cũng có ý nghĩ tự sát trong đầu, nhưng cũng không muốn bị người yêu giết. Chẳng lẽ lời chia tay nhất định phải để anh nói? Tôi thật sự không biết thì ra Phương Dư Khả là con người cực đoan, biến thái như thế.

Tôi ập úng nói: “Nếu không anh nói đi. Anh đề nghị chia tay được chưa? Chuyện này mà cũng để bụng sao?” Trong mắt Phương Dư Khả có tơ máu, trong đôi mắt trong suốt lấp lánh có thứ gì đó lóe lên. Vẻ mặt còn kinh khủng hơn vừa rồi mấy lần.

Tôi không hiểu nổi, vở kịch này không phải diễn như vậy sao? Tôi đảo qua đảo lại tất cả nguyên nhân kết quả của mọi chuyện một lần trong lòng, vẫn không nghĩ ra mình sai ở chỗ nào. Vốn tưởng rằng hôm nay mình tới để diễn vai nữ phụ, làm thế nào lại biến thành nữ thám tử? Vốn là một bộ phim đau khổ vì tình, làm thế nào lại biến thành phim kinh dị? Tình tiết của phim kinh dị, tôi không thuộc đâu. Vệt nước ngân ngấn trong mắt tôi vì sợ

hãi mà bốc hơi trong nháy mắt. Tôi hoang mang nhìn anh. Hiện giờ tôi mới phát hiện, tuy tôi và Phương Dư Khả đã yêu nhau được ba tháng, tôi chỉ biết anh là một anh chàng đẹp trai độc mồm độc miệng, lại không biết tính cách thật sự của anh như thế nào. Cuối cùng Phương Dư Khả cũng mở miệng: “Anh chỉ nghĩ em điên một trận rồi thôi, đây là em đang nghiêm túc? Vì cái tên Vương Nhất Mạc mà em mới gặp một lần kia?”

Tôi suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, nguyên nhân không phải trong lòng chúng ta đều rõ sao? Đây không phải vở kịch chia tay mà Phương Dư Khả anh muốn diễn cho xong sao? Vì sao còn làm như tôi ngoại tình? Tôi vô tội nói: “Không phải vì anh ta. Em hiểu ra rằng, có vài thứ phải xem duyên phận, ngay từ đầu, thế giới của chúng ta đã có sự khác nhau, lâu dần, sẽ nảy ra vấn đề. Đau dài không bằng đau ngắn. Trong sách viết, tình yêu giống như hai người kéo dây chun, người bị thương luôn là người không muốn buông tay. Vẫn nên buông tay đi, đỡ cho đến lúc đó lại càng khó chịu.” Về mặt Phương Dư Khả sắp biến thành dĩ vãng, giống như việc tôi tự mình giải quyết không làm anh hài lòng vậy. Tôi cứ nghĩ rằng sau khi nói những lời đau khổ, tự sát muối vào vết thương này, anh cũng nên chột dạ mà cúi thấp đầu xin lỗi. Chuyện này thật sự là quá kỳ quái rồi. Tôi dự định rút về ký túc xá trước, cùng mấy cô nàng kia bàn bạc đối sách. Rõ ràng tôi là một loser trong tình yêu, loser đến mức chia tay cũng chia thành cái dạng này, tôi có chết cũng không ngờ tới. Người ta nói rằng một cây làm chẳng nên non, tôi phải phát động trí tuệ của tập thể thay tôi nghĩ lại. Vì vậy, nghĩ qua nghĩ lại vài lần, tôi kiên định nói: “Bỗng nhiên em không thấy đói bụng nữa, em về trước.” Ông trời biết, cơm trưa, cơm tối tôi đều chưa ăn, người sắp mỏng thành tờ giấy rồi. Đang muốn chạy trốn, Phương Dư Khả đột nhiên bắt lấy tay tôi, hung hăng kéo tôi, ôm thật chặt. Tôi có chút mơ màng. Đây là cái ôm chia ly sao? Đau đớn từ đáy lòng tôi rồi cuộc cũng chậm rãi tràn lên, sắp ngưng thành mấy chuỗi nước mắt nóng ấm. Nhưng vai diễn quần chúng, kẻ qua đường A, ở bên cạnh không chờ được cái ôm thâm tình của chúng tôi, đứng bên cạnh hỏi: “Bạn học, hai người có ngồi hay không?” Đang trong giờ cao điểm, hai chúng tôi chiếm nhà xí mà lại không đi. Giờ

hoàng kim của buổi tối, chúng tôi không ăn được một đĩa cơm mà lại đứng ôm nhau, quả thật có chút không đúng. Tôi đẩy Phương Dư Khả ra, ngại ngùng nói với bọn họ: “Chúng tôi đi, đi bây giờ.” Người qua đường D tức giận lắm lắm: “Muốn thân mật thì tới hồ Vị Danh đi, tới căn tin ôm nhau làm gì. Có bệnh.”

Phương Dư Khả đứng vững lại trong hai tay tôi, sau đó lập tức nhìn chăm chăm người qua đường B, túm cổ áo anh ta: “Mày nói ai có bệnh?”

Tôi đứng ngây ra, không ngờ Phương Dư Khả có khuynh hướng bạo lực. Trước đây, dù Văn Đào kích thích anh như thế nào, hai người vẫn chưa từng đánh nhau. Hiện giờ, anh sắp đi Anh, không còn yêu người trong nước nữa, tùy tiện là túm cổ, muốn vung tay. Tôi vội vàng nhào tới, cạy từng ngón tay của anh ra. Những ngón tay dài, rất đẹp vì dùng quá nhiều sức mà ngay cả móng tay cũng trắng bệch. Người qua đường B xem ra cũng là một người văn minh, còn chưa làm tư thế sắp vung tay vung chân theo phản xạ, cũng rõ ràng không ngờ rằng một câu nói lại dẫn tới sự thù hận lớn như thế, hoảng sợ nhìn tôi. Tôi kéo Phương Dư Khả ra khỏi căn tin, thở hổn hển nói: “Anh học được cách đánh người từ bao giờ?” Phương Dư Khả u oán nhìn tôi, trong đôi mắt đen láy là những cột sóng cuộn trào mãnh liệt, lông mày xinh đẹp đều sắp nhíu lại với nhau, lông mi run run nhìn về phía tôi, uất ức đến mức giống như tôi đi tìm người khác, đá anh đi vậy. Trái tim tôi rung động, muốn vượt lên gương mặt anh, tay giơ lên được một nửa mới nhớ tới hôm nay tới là để chia tay, đành phải thuận thế đặt lên tay anh, nói một câu “Giữ gìn sức khỏe, em sẽ chúc anh hạnh phúc.” Nói xong, tôi lập tức quay đầu đi, không dám nhìn lại, sợ rằng vừa quay lại sẽ phát điên mà chạy về, ôm chặt lấy chân anh không buông, nói rằng chị đây thật sự rất vừa ý mi, mi có thể quăng con hồ ly tinh kia, đừng xuất ngoại được không.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mâu Thuẫn

Thở dài quay người, dưới chân lại như có một lực hút thật nặng, một bước cũng không nhấc nổi. Không cam lòng, ngàn vạn lần không cam lòng. Người con trai có mái tóc đen nhánh, đẹp như tranh vẽ kia cuối cùng vẫn không thuộc về tôi.

Buổi tối, mấy cô nàng trong ký túc xá đều có lớp, tôi một mình trốn trong phòng miên man suy nghĩ, lật lại toàn bộ đoạn đối thoại chia tay trong đầu, vẫn không nghĩ ra có chỗ nào không đúng. Có thể nói tôi và Phương Dư Khả ở bên nhau vốn đã là khiêu chiến với chỉ số thông minh của tôi. Lúc trước đấu võ mồm với nhau, tôi luôn không tránh được bị anh dùng sự uyên bác của mình đè bẹp sự dốt nát của tôi, thường thường cả tiếng sau tôi mới bừng tỉnh, hiểu ra lời nói khó hiểu, mông lung lại thâm thúy của anh là đang chế nhạo tôi, sau đó mới phát hiện ra mình đã thương tích đầy người, không ngẩng đầu lên được. Mà hiện giờ, cách thức chia tay của vị nhân tài kiệt xuất trong số những người độc mồm độc miệng này cũng thật quý quái. Chín giờ mười, khi mấy cô nàng kia sắp quay lại ký túc xá, di động vang lên, nhìn lại đúng là Phương Dư Khả.

Tim tôi đập thành thịch, cứng nhắc nhận điện, bên kia không có tiếng nói, chỉ có giọng hát lười biếng của Norah Jones, thấp thoáng trong đó là tiếng nước nở. Tôi a lô vài tiếng, không có ai trả lời. Tôi gọi lại, không có ai bắt máy. Nội dung của vở kịch này càng ngày càng phát triển theo hướng kinh dị, các loại cảnh tượng giết người, cướp của, bắt cóc lướt qua đầu tôi một lần, tim tôi đập mạnh liên hồi, vô cùng hoảng hốt. Tôi sửa soạn một chút, khoác thêm một cái áo khoác, chạy về hướng nhà Phương Dư Khả.

Đi tới đó, tôi lại đụng phải kiểu đóng cửa không tiếp. Cánh cửa bảo vệ màu trắng dưới ánh sáng tỏa ra vẻ lạnh lẽo. Tôi hít sâu một hơi, ấn chuông cửa, không ai trả lời. Sau khi bấm mấy lần nữa vẫn yên lặng như tờ, tôi thất vọng, đang định quay đầu bước đi thì trong phòng truyền đến tiếng đồ đạc đổ vỡ, cửa phòng cũng cạch một tiếng, mở ra. Tôi mừng rỡ quay lại, trước cửa là cô gái thần bí kia, đôi mắt long lanh như nước nhìn tôi, phía sau cô ta là giọng nói tiếng Anh âm ỉ của Phương Dư Khả. Trái tim tôi như bị nghiền qua, tôi xấu hổ vịn hai bàn tay: “I am just coming by. I go back now.”

Dù sao tiếng Anh còn chưa qua cấp bốn, từ ngữ đều chỉ dừng lại ở giai đoạn thô sơ. Nhưng thời khắc này không phải lúc để nghĩ về vấn đề tiếng Anh hay không tiếng Anh, mặc dù tôi nghe không hiểu người phía sau cô ta đang dùng tiếng Anh kêu gào cái gì. Tôi chỉ biết tôi đã tự mình đa tình tới nhìn lang quân của tôi, còn lang quân của tôi đã kim ốc tàng kiều từ lâu. Tôi không phải áo bông giữa ngày hè của anh, không phải cây quạt giữa ngày đông của anh. Tôi coi mình là mật đường của anh, lúc này lại biến thành thạch tín. Tôi đây rốt cuộc đang bắt kẻ thông dâm tại giường hay là đang chia uyên rẽ thúy? Thở dài quay người, dưới chân lại như có một lực hút thật nặng, một bước cũng không nhấc nổi. Không cam lòng, ngàn vạn lần không cam lòng. Người con trai có mái tóc đen nhánh, đẹp như tranh vẽ kia cuối cùng vẫn không thuộc về tôi.

Cô gái kia hiểu kỳ quan sát tôi, kéo tay tôi đi vào phòng. Tôi chưa từng nghĩ tới, đối với một người lớn lên ở nước ngoài như cô ta, quan niệm “hai vợ hầu một chồng” lại có thể ăn sâu vào tâm trí như vậy.

Tôi theo cô ta vào phòng. Vào bên trong, tôi nhìn thấy trên bàn là một đồng chai rượu bữa bộn, bên cạnh mấy chai rượu là Phương Dư Khả mặt đỏ bừng đang nằm úp sấp xuống.

Cô gái thần bí kia lại càng làm ra vẻ thần bí, dẫn tôi tới bên cạnh Phương Dư Khả, tự mình thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Tôi vội vàng gọi cô ta lại. Tôi thật sự không muốn làm tình hình càng thêm phức tạp. Cô ta lập tức mỉm cười ngọt ngào: “He needs you.”

Chị gái này, kẻ kém cỏi này có thể hiểu được những lời này. Tôi chỉ nói trình độ nói tiếng Anh của tôi rất hữu hạn, nhưng tại thời điểm quan trọng vẫn phát huy công dụng: “Who are you? Lover? Sister?”

Chị gái này lại chơi trò chơi chữ với tôi: “Sister, but feeling like lover. Please take care of him. When he wakes up, you can ask him by yourself.” Phương Dư Khả đã uống say, ánh mắt mông lung một chút, động tác chậm chạp một chút, trong miệng nói cái gì không rõ, một lát nói tiếng Trung, một lát lại nói tiếng Anh. Trong lòng tôi vô cùng buồn phiền. Ngay cả uống say cũng có thể nói tiếng Anh, người này thật là phản quốc. Tổ quốc nuôi anh lớn như vậy dễ dàng lắm sao? Người ta nói ân nghĩa ít như rãnh nước cũng phải báo bằng cả thác nước, nếu không ít nhất cũng phải đào được một con suối nhỏ nhỏ. Tên nhóc nhà anh thì ngược lại, chưa được bao nhiêu tuổi đã chạy tới chủ nghĩa tư bản đại gian đại ác kia vui chơi rồi. Tôi thừa dịp anh đang mơ mơ màng màng, dùng sức nhéo gương mặt anh. Aiz, trước đây, nếu trêu chọc anh như thế, nhất định anh sẽ châm chọc lại em đúng không? Có lẽ sau này không còn cơ hội để anh chà đạp nữa rồi. Khi nghĩ như vậy, những thương cảm trong lòng lại thăng cấp. Đau thương từ tim mà tới, tôi cũng tiện thể uống mấy hớp rượu.

Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng khuyên người khác đừng uống rượu. Khi ở cùng với Yêu Tử, tôi uống chậm, con bé uống nhanh, mỗi lần hai chúng tôi uống chưa lâu, con bé đã say mềm, tôi cũng không giả bộ thăm hỏi hay khuyên can, vì vậy, dưới sự ương bướng của tôi, tửu lượng của con bé đột nhiên tăng mạnh. Nếu Phương Dư Khả uống rượu cùng tôi, tuyệt đối sẽ không bị mấy chai rượu này làm khó xử. Tính cách sau khi uống rượu của tôi không tốt, tôi cũng biết, ngoại trừ không đi tiểu bậy bạ, chuyện mất mặt gì cũng không chừa, chảy nước mắt nước mũi hát hò, đọc diễn văn, ôm hôn hôn, không gì không làm được. Còn Phương Dư Khả hiển nhiên từ

nhỏ đã được gia đình dạy dỗ nghiêm ngặt, mặc dù uống say cũng không tùy ý đi đâu, ngoại trừ nói mê một chút, còn lại vô cùng yên tĩnh. Nhưng, thế này cũng quá mức yên tĩnh rồi, giống như sắp ngủ tới nơi. Mùa đông Bắc Kinh vừa mới bắt đầu, còn chưa tới lúc thời tiết ấm. Sợ là ngủ ở phòng khách lạnh như băng này, ngày mai sẽ cảm lạnh.

Tôi đành phải đẩy đẩy người anh, anh ngã rất dễ dàng, đầu trùi xuống ngã lên vai tôi. Tôi gọi anh: “Phương Dư Khả, say rồi sao?” Trong lòng tôi nghĩ, câu hỏi này thật là vô ích, giống như hỏi xem người ta đã ngủ hay chưa. Điều khiến tôi vô cùng ngạc nhiên là Phương Dư Khả mệt mỏi trả lời một câu: “Chưa say.” Người đáp những lời này cũng không giống làm náo loạn khi say, thậm chí có mấy phần tỉnh táo. Vì vậy, tôi lại hỏi một câu: “Phương Dư Khả, biết vừa rồi ai vừa nhéo mặt anh không?” Động tác chớp mi mắt của anh có chút chậm chạp, nhẹ nhẹ đáp: “Biết, là một đồ ngốc tên Lâm Lâm.” Trước đây, mỗi khi anh gọi tôi là đồ ngốc, trong mắt thật nhiều khinh bỉ, bỗng nhiên trở nên dịu dàng như vậy, khiến cho từ “đồ ngốc” này ngược lại vô cùng thân thiết, yêu chiều. Nhưng dù sao anh cũng đã uống rượu, câu nói tiếp theo không đâu vào đâu: “Anh hối hận rồi.” Những lời này tuy không liên quan tới ngữ cảnh trước sau, nhưng hiện giờ trái tim tôi đang vô cùng mẫn cảm, nên nó lại bị cửa thêm một vết thương. Nếu một người con trai đang say chuếnh choáng gọi tên bạn gái, lại nói một tiếng hối hận, sợ là thần kinh có thô như cây cột điện cũng phải suy nghĩ. Còn nói gì đến thần kinh bị cọ xát nhiều ngày nay của tôi? Tôi không quan tâm anh có nghe được hay không nữa, chỉ nói chậm chậm: “Em biết anh hối hận rồi, nhưng thị trấn chúng ta cởi mở, không phải yêu một lần là không gả đi được. Mẹ già nhà em bình thường dững mãnh một chút, nhưng khi có chuyện lớn vẫn biết nặng nhẹ, tuyệt đối sẽ không dùng dao phay ép anh chịu trách nhiệm, chúng ta cũng chưa xảy ra quan hệ thật sự gì. Dù có xảy ra thì hôm nay cũng hợp được ly được, anh tuyệt đối không nên uống rượu mà hại mình, làm ra vẻ người đàn ông si tình, hai hướng không biết đi hướng nào như thế. Chu Lâm Lâm em mặc dù không có bề ngoài như Điều Thuyền, Tây Thi, những cũng không phải cây đào không nở được hoa,

sống được ngần ấy năm cũng có ít nhất hai người yêu mến, cũng không tính là quá thất bại. Anh không cần tự trách...”

Tôi nghĩ, bài phát biểu này thật sự là rõ ràng, thông minh, nếu hiện giờ suy nghĩ của Phương Dư Khả tỉnh táo, sợ là đã bắn ra mấy giọt nước mắt cảm kích tôi rộng rãi như vậy. Tôi giương mắt lên nhìn, trong mắt Phương Dư Khả thật sự có gì đó ươn ướt, đọng ở khóe mắt một lúc, sau đó, cuối cùng, trong một cái nhắm mắt mà chảy tràn xuống thành một dòng nước.

Nước mắt biệt ly, nước mắt cảm động thật sự có thể chạm tới nơi sâu nhất của con người. Nhất là yên lặng rơi nước mắt, có thể dùng vô thanh thắng hữu thanh, khiến cho người nhìn mà rung động. Vì vậy, tôi cũng nức nở theo. Nếu so ra, tôi khóc tương đối xấu xí. Nước mắt còn chưa nhỏ ra vài giọt, nước mũi đã sắp thành dòng, rất giống dáng vẻ khi say rượu.

Xuyên qua hai mắt mông lung ướt đẫm, tôi nhìn thấy Phương Dư Khả đang chậm rãi tiến tới gần tôi, ôm lấy tôi thật chặt, môi cũng run run tìm kiếm nơi chốn của nó. Tôi nghĩ, đây chỉ sợ là nụ hôn cuối cùng. Vì vậy, đôi môi bị vây quanh bởi nước mắt nước mũi cũng trặc trở, nặng nề tiếp nhận tiếp nhận nhiệm vụ cuối cùng. Tôi vốn tưởng chỉ là một lễ nghi như chuồn chuồn lướt nước, không ngờ một trận mưa rền gió dữ lại ập tới. Phương Dư Khả giống như trút hết uất ức ngập đầy trong lòng lên người tôi, khi cắn khi mút, giống như phải nuốt tôi vào bụng mới vừa lòng. Quả nhiên không đoán sai, Phương Dư Khả thật sự có khuynh hướng bạo lực. Đầu lưỡi và môi tôi có chút tê liệt, thậm chí cảm nhận thấy mùi máu tanh trong miệng. Tôi cảm giác như hồn phách bị phân chia, một nửa chìm đắm trong sự thân mật điên cuồng này, một nửa khác lại từ phía trên cao vừa thương xót vừa nhìn tất cả những chuyện này. Nhưng tóm lại, Phương Dư Khả đã uống quá nhiều rượu, khi quần quýt đến mức tôi sắp hết thở nổi, tay anh cũng bắt đầu không thành thật mà sờ mó, cởi nút áo tôi. Hai nửa thần trí khắc nhập trong nháy mắt khiến tôi tỉnh lại. Mặc dù đây là mục tiêu cố gắng mấy tháng nay của tôi, nhưng đây phải là tình nồng mật ý, dưới tình huống đôi bên cùng

tình nguyện, nước chảy thành sông. Lúc đó, dù Phương Dư Khả có chút ép buộc, tôi cũng rụt rè đẩy vài cái để tăng thêm phần thú vị thôi. Nhưng, tình huống hiện nay tôi nhìn rất rõ ràng. Chỉ sợ Phương Dư Khả đã quên mất tôi là ai, chỉ vì chịu chút kích thích mà muốn xâm chiếm tôi, hơn nữa, đây cũng chỉ là một cuộc chơi khi say rượu, khi tỉnh lại xin lỗi một tiếng rồi anh vẫn có thể bay đi Anh như dự định. Và lại tôi đã nói rồi, dù chúng tôi có xảy ra quan hệ thật sự thì chúng tôi vẫn cứ hợp được ly được. Vừa khéo, khi mong ước bấy lâu đang bày ra ngay trước mắt, tôi vẫn phóng khoáng đến mức có thể nói rằng, nếu không có được cả trái tim và thân thể anh thì tôi không cần. Vì vậy, trong cuộc chơi mãnh liệt đầy sấm sét và khói lửa này, nhân cơ hội hít được một hơi thở trong lành, tôi vội vàng nói: “Phương Dư Khả, anh say rồi.”

Phương Dư Khả hờn hển nói, “Anh không say.” Giọng nói anh lúc này đã có chút cảm giác chũnh choáng. Tôi đành hỏi: “Vậy anh nói cho em biết, số tiết kiệm của anh để ở chỗ nào, bên trong có bao nhiêu tiền?” Phương Dư Khả đối phó như thường: “Sau này cho em hết.” Tôi nghĩ bụng, uống say còn có thể nói ra được những lời hợp lòng người như thế, thật sự là một nhân tài.

Bình thường tôi không hay suy nghĩ, nhưng lúc này lại muốn tính toán, tất cả những động tác của anh đối với tôi có bao nhiêu là thật lòng, bao nhiêu là thú tính. Về phương diện này, dù có 1% thú tính, 99% thật lòng, tôi cũng không can tâm tình nguyện. Tình cảm chân thật vĩnh viễn không thể chiết khấu, đó là chứng cuồng sạch trong tình yêu của tôi.

Vì vậy tôi dùng sức vùng ra, giống như đang đánh vật với anh. Mà thân thể chưa được 160 cm của tôi ở dưới con quái vật 180 cm như anh có vẻ hơi yếu ớt. Dù có giãy thế nào cũng chỉ có thể tăng kích thích mà thôi. Phương Dư Khả dễ dàng dùng một tay chặn hai tay tôi ở bên trên, tay kia cởi áo khoác của tôi. Toàn thân tôi ngã lên trên ghế, tôi thật sự biến thành một con rùa không trở mình được. Tôi rất hối hận, vì sao tôi không mặc bộ

đồ thể thao thường mặc, ít ra còn có thể tăng chút sức lực cho hành động của tôi. Buổi tối đầu đông ra đường, tôi chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và một chiếc áo khoác. Mối Phương Dư Khả di chuyển từ môi tôi xuống hõm vai. Từ cổ truyền tới mùi rượu nhàn nhạt, hòa với từng vết cắn đau nhức.

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy không hề có một chút bất lực và tuyệt vọng, mong chờ nhìn tất cả sắp sảy ra, không biết phải làm gì ngoài cảm thán một câu: “Phương Dư Khả, anh biết không? Chúng ta đã chia tay rồi. Chuyện này rốt cuộc phải xem như thế nào?” Động tác trên cổ đột nhiên ngừng lại. Đầu Phương Dư Khả vùi thật sâu trên vai tôi. Một lát sau tôi mới cảm giác được, bờ vai anh đang không ngừng run run, từ đám quần áo mềm mại truyền tới một câu “xin lỗi” thật phiền muộn. Câu xin lỗi này dẫn ra tất cả oan uổng và uất ức của tôi mấy ngày nay, khiến tôi khóc rống lên.

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Trái Tim Còn Chưa Thôi Đau Đớn

Cát bụi Bắc Kinh thật sự đáng ghét, đập vào mắt tôi đau muốn chết. Tôi không dám dụi nó, sợ trong mắt chảy ra thứ gì đó quá chất quá đắng. Tôi chỉ đành ngửa mặt lên nhìn ánh mặt trời nhợt nhạt xuyên thấu qua những đám mây xám xịt nặng nề. Ánh mặt trời trong lòng tôi cũng là đáng vẻ như thế này.

Sau ngày hôm đó, tôi trở nên rất ngoan ngoãn. Mỗi sáng, đúng bảy giờ đã rời giường, đi mua một túi cải thảo muối và sữa đậu nành, ăn xong tôi sẽ học tiếng Đức một giờ. Sau đó là đi học một cách quy củ. Trên lớp, tôi không dùng di động, không ăn đồ ăn vặt, cũng không ngủ gật. Cho dù có là lớp tư tưởng chính trị khô khan nhất, tôi cũng tập trung tinh thần để nghe. Sau khi hết giờ lên lớp, tôi sẽ tới phòng thiết bị để nghe tiếng Anh, làm một số đề bài nghe. Lúc chạng vạng tối, tôi sẽ tản bộ ven hồ Vọng Cảnh. Tôi cảm thấy cuộc sống trôi qua như vậy rất tốt. Không nhìn thấy hình bóng Phương Dư Khả, không nghe được giọng nói Phương Dư Khả, biến mất trong thế giới của Phương Dư Khả, tôi cảm thấy rất tốt.

Vương Nhất Mạc và Chu Ly mấy ngày nay đều sớm chiều ở chung, dính đến mức sắp hợp thành một thể, nể mặt tôi là bà mỗi nửa đường, cũng được đối xử vô cùng long trọng. Chỉ cần bọn họ đi ăn, nhất định sẽ mời tôi đi làm bóng đèn. Tôi đi một hai lần rồi sau đó đều từ chối. Thứ nhất là vì Vương Nhất Mạc rất ít khi tới căn tin ăn, mỗi lần đều cùng Chu Ly hẹn tôi ở tiệm cơm cách trường hơn mười km. Trên xe buýt, tôi rất dễ thất thần mà quên không xuống. Theo thói quen, tôi tìm kiếm bàn tay từng nắm lấy tay của tôi, lộ ra vẻ mặt dịu dàng mơ hồ dưới ánh mặt trời; thứ hai là vì ánh mắt thương hại vô cùng rõ ràng của bọn họ, hình như mỗi câu nói đều có ý

muốn đả thông tư tưởng tôi, nhất là Chu Ly, nói đi nói lại, cuối cùng sẽ dẫn trọng tâm câu chuyện tới các loại kết luận như “đàn ông là cái rắm”. Không nghĩ tới, chính con bé mỗi ngày đều bị cái rắm hun chết mà vẫn vui vẻ. Con gái khi yêu chỉ số thông minh đều bằng không. Tôi đã từng như vậy. Vào cuối tuần, Vương Tiệp và A Đào luôn luôn kéo tôi đi dạo, xem xét bộ mặt thành phố. Đi chợ sớm mua táo cũng bắt tôi đi trả giá. Tôi nghĩ tâm tính bọn họ quá mức đen tối, người ta đi sớm về muộn buôn bán chút ít, chúng ta mua ít quần áo đi một chút là sẽ có rất nhiều tiền để mua táo, vì vậy tôi không thèm trả giá, trả rất nhiều tiền, mua về xong lại để chờ chúng thối ra. Chuyện này càng khiến mấy cô nàng kia hoảng sợ. Mấy cô nàng đưa tôi đi ngắm núi ngắm non. Đi ngắm thác nước, lại tới nông trại hái trái cây, còn chụp cho tôi rất nhiều ảnh. Nụ cười của tôi trong ảnh rất gượng gạo, ánh mặt trời chiếu vào mặt ngược lại có vẻ tái nhợt quá mức. Tôi nghĩ bọn họ cũng không cần quan tâm quá như thế. Cuộc sống của tôi vô cùng phong phú, hai mươi năm qua chưa từng phong phú như thế, tôi không có thời gian để nghĩ đến quãng thời gian hẹn hò giữa anh và tôi, người giờ đã chẳng còn liên quan tới tôi nữa. Người kia có vui sướng hay không, có lưu luyến hay không, móng tay có còn sạch sẽ như vậy hay không, ánh mắt có còn trong sáng hay không, mồm miệng có còn nham hiểm hay không, tôi tuyệt đối không quan tâm. Thực sự, một chút tôi cũng không quan tâm.

Nhưng, vì sao ký ức xót xa của chúng tôi gần nhau như thế, tôi vẫn chưa từng nhìn thấy anh? Cho dù chỉ là thoáng qua?

Sau đó, vào buổi trưa của một ngày cuồng phong gào thét, tôi nghe nói một tháng sau anh sẽ xuất ngoại. Chu Ly đứng trong gió thấp thỏm nhìn tôi, có chút hối hận vì đã nói tin tức này cho tôi biết. Cát bụi Bắc Kinh thật sự đáng ghét, đập vào mắt tôi đau muốn chết. Tôi không dám dụi nó, sợ trong mắt chảy ra thứ gì đó quá chất quá đắng. Tôi chỉ đành ngửa mặt lên nhìn ánh mặt trời nhợt nhạt xuyên thấu qua những đám mây xám xịt nặng nề. Ánh mặt trời trong lòng tôi cũng là đáng vẻ như thế này. Buổi tối hôm đó, tôi ngồi xổm trong WC, ném sim điện thoại thật mạnh. Nhìn nó lắc lư trong

nước, cuối cùng biến mất trong đường ống chỉ trong chốc lát, tôi có chút niềm vui biến thái. Vừa khéo, ngày hôm sau Vương Nhất Mạc phải quay về New Zealand, buổi tối anh ta mời mấy người trong ký túc xá bọn tôi đi hát. Tôi khẩn cấp đồng ý. Tôi nói với bọn họ, chị đây hôm nay muốn làm đại gia, mấy người tốt nhất là tìm mấy anh chàng đẹp trai tới đây. Mấy tuần nay, mấy cô nàng này đặc biệt chiều chuộng tôi, chỉ cần tôi nói gì cũng đều đồng ý. Quả nhiên, vừa bước vào phòng hát, tôi đã nhìn thấy có mấy người xa lạ ngồi bên trong, bề ngoài ai ai cũng khôi ngô, tuấn tú. Chỉ là, bỗng nhiên tôi không có hứng thú với trai đẹp. Nhìn bọn họ giống như đồ trang trí trong phòng, thật sự mất mặt. Tôi nghĩ nếu Yêu Tử biết hiện giờ tôi có suy nghĩ như vậy, sợ là sẽ trục xuất tôi khỏi sự môn, vĩnh viễn không được quay về đơn vị.

Trò chơi trừng phạt tương đối thô bỉ, người thắng tung ra một vài con xúc xắc, sẽ chỉ định người thua hôn môi người có số ứng với con xúc xắc kia. Tôi vỗ tay nói được, đã chơi là phải chơi kích thích một chút, dù sao hiện tại tôi là người độc thân, chơi hết mình. Nhạc nền là bài hát “one night in Beijing”. Tiếng gào, tiếng hô hết sức, rất âm ỉ. Tôi uống bia, một chân đạp lên sofa, ôm xúc xắc giơ lên quá đầu. Xúc xắc kêu lạch cạch trong cốc. Tôi “cạch” một tiếng hạ xúc xắc xuống bàn, hét to cháy họng: “Hạ! Chị đây muốn hôn môi tất cả các em, lau sạch miệng cho chị!” Tôi nghĩ nếu còn ngâm thêm một liều thuốc, tôi chính là một tay cờ bạc lưu manh chính hiệu. Nhưng hôm đó, số của tôi đổ một cách thần kỳ, thua một lần duy nhất lại phải hôn Chu Ly. Tôi không cam lòng, gào lên: “Chu Ly, hôn cậu không bằng tớ liếm chính mình. Không muốn, không muốn, dù sao tớ cũng là ân nhân của cậu và Tiểu Mạc, cậu dâng Tiểu Mạc nhà cậu cho tớ đi.” Vừa nói, tôi vừa trịnh trọng vươn tay mời Tiểu Mạc ra khỏi hàng. Mấy cô nàng trong ký túc xá biết hôm nay tôi muốn chơi tới phát điên, đều tùy ý tôi. Đại khái là dáng vẻ học hành chăm chỉ, nghiêm túc tiến về phía trước của tôi lần trước kinh khủng hơn bất cứ thứ gì khác. Bọn họ tình nguyện nhìn tôi phát điên chứ không muốn tôi làm con ngoan trò giỏi như cái xác không hồn. Vì vậy, tôi có chỗ dựa vững chắc là bọn họ, gan to hơn không

ít. Vương Nhất Mạc không biết làm thế nào, đành phải lắc đầu, nhìn vai nhìn về phía Chu Ly. Chu Ly cầm chuông lắc lắc: “Tiểu Mạc, anh đừng nhún vai. Vừa nhún vai là giống như người nước ngoài vậy, cảm giác văn hóa khác biệt với bọn em. Ở nước ngoài hơn mười năm, thói quen sinh hoạt đều thay đổi. Anh đổi lại lần nữa cho em. Đi đi, đi đi, để cô gái nhà em hôn anh một cái. Anh cứ coi như đi mua thịt đi nha.” Tôi sẽ vui sướng đến mức nhảy cẫng lên? Có lẽ, nhưng nước mắt tôi lại sắp tràn ra. Bởi vì tôi đang nghĩ, nếu Phương Dư Khả ở nước ngoài mười năm, có khi nào anh cũng thay đổi thói quen sinh hoạt? Ví dụ như không còn thích ăn những thứ tôi thích nữa, không còn yêu những thứ đồ uống tôi yêu nữa, không còn nhớ một người từng bị anh mắng là đồ ngốc nữa? Mọi người đều chờ tôi hôn. Nhưng bỗng nhiên tôi không muốn nữa. Ý nghĩ hy vọng người đối diện là anh vô cùng rõ ràng.

Đúng vậy, tôi nhớ anh. Bất kể khi tôi đi căn tin ăn bánh bao, khi tôi học tiếng Đức, khi tôi nhìn bảng đen, khi tôi ở bên hồ Vị Danh, hình bóng anh luôn luôn tận dụng mọi thời khắc để đi vào tâm trí tôi, lan tỏa, tràn đầy. Sim điện thoại ném đi rồi, nhưng tôi còn nhớ rất rõ số của anh; chia tay rồi, nhưng tôi còn nhớ cái ôm của anh; xuất ngoại rồi, nhưng tôi còn nhớ hơi thở của anh.

Trái tim tôi còn chưa thôi đau đớn. Thì ra, tôi không có cách nào vô tâm như vậy. Tôi yêu anh. Tôi rất yêu anh. Cho dù anh bỏ lại tôi đi Anh, tôi vẫn còn học tiếng Anh, chỉ mong một ngày nào đó cũng có thể sống cùng anh dưới một bầu không khí, có thể len lén nhìn anh một chút. Những suy nghĩ tầm thường này khắc sâu vô cùng. Thậm chí, ngay cả mấy nụ hôn đùa giỡn tôi cũng không muốn trao cho người khác. Tôi chỉ muốn cùng anh... Tôi nhìn gương mặt có chút xấu hổ của Vương Nhất Mạc, đầu chần chừ cúi tới gần, mắt chậm rãi nhắm lại, trong lòng đang có vô số giọng nói thì thầm “không muốn, không muốn”. Ngay tại thời điểm đó, tôi cảm thấy một đôi tay mạnh mẽ níu vai tôi lại. Tôi xoay người, nhìn thấy đôi mắt đen như

mức đang vô cùng tức giận. Chủ nhân của đôi mắt kia kéo tay tôi, lôi tôi ra khỏi phòng hát.

Trong phòng, âm nhạc vẫn còn tiếp tục. “Thiếp đợi đã hai nghìn năm, vì sao phu quân còn chưa trở lại...” Trên lối đi nhỏ, một khúc tình ca tầm thường truyền đến từ một căn phòng khác. Mơ hồ còn có thể nghe có tiếng người đang nôn mửa trong WC gần đấy.

Phương Dư Khả chỉ đứng trước mặt tôi. Anh mặc một chiếc áo ca rô màu xanh, kết hợp với gương mặt thật đẹp. Chỉ là gương mặt trắng nõn này hiện lên vẻ mệt mỏi và đau buồn. Chúng tôi nhìn nhau không nói gì. Bài tình ca tầm thường kia còn đang cất lên, người đang nôn gần như muốn nôn ra mật. Trái tim đập thành thạch dường như bình tĩnh lại trong tiếng hát và tiếng nôn mửa này. Vì vậy, tôi mạnh mẽ quay đầu, rồi lại bị kéo. Phía sau là tiếng thở dài của Phương Dư Khả. Đôi mắt tôi lại đau xót. Trước đây, khi anh dùng những từ ngữ cao thâm hoặc nói trắng ra để châm chọc tôi, tôi tức giận đến mức muốn cắn lưỡi tự sát; hiện giờ, anh không châm chọc tôi nữa, chỉ thở dài một tiếng, lại cũng có thể khiến tôi hít thở không thông. Anh thở ra một hơi, nói: “Xin lỗi.”

“Tách”, nước mắt rơi xuống một góc vuông so với viên gạch, đèn màu chiếu lên nó đủ mọi màu sắc, sặc sỡ đến lóa mắt.

Anh tiếp tục nói phía sau tôi: “Chuyện hôm đó, anh xin lỗi. Anh uống quá nhiều.” Tay của tôi bị anh nắm phía sau. Tay Phương Dư Khả không ấm áp như trước đây, thậm chí hơi lạnh. Anh tiếp tục nói: “Anh phải xuất ngoại rồi. Sau này một mình em phải chăm sóc bản thân mình. Nhớ là dù có lưỡi biếng cũng phải đun nước, không được tùy tiện uống nước lạnh, rượu cũng nên uống ít thôi, dù có chơi cũng không được quên mình như thế, có chuyện gì không được trốn tránh, nếu có chuyện không vui mà không nói ra được, hay uất ức gì thì tìm tới anh...”

Quá dài dòng, quá lăm lòi, Phương Dư Khả, anh có biết tôi rất ghét anh hay không... Tôi xoay người, căm giận nhìn anh: “Hiện giờ tôi rất uất ức, hiện giờ tôi cũng rất uất ức, nói với anh có ích gì hay sao? Sau này tôi phải chịu uất ức, tôi biết đi đâu tìm anh? Anh nói cho tôi biết, gọi điện đường dài quốc tế như thế nào? Mã điện thoại của Luân Đôn là bao nhiêu? Rạng sáng, khi tôi muốn khóc, phải chăng còn phải tính xem bên anh là mấy giờ, ban ngày hay ban đêm, anh đã ngủ hay chưa, có bị tôi đánh thức hay không? Tôi còn phải nghĩ xem, tôi quấy rầy anh như thế có được hay không, anh có ghét tôi hay không? Chu Lâm Lâm tôi bình thường dứt khoát thế nào, cầm được thì cũng buông được, vì sao lại biến thành kẻ đáng thương như thế? Rõ ràng là anh đá tôi, vậy mà tôi lại phải là người cố chấp nói chia tay, cuối cùng tôi còn phải chạy đi gọi điện cho anh, nói với anh, tôi vô cùng uất ức, vô cùng khó chịu đến mức không nhịn được. Tôi phải sống như thế hay sao? Sống như vậy, tôi có còn là tôi trước kia hay không?”

Phương Dư Khả nhìn tôi, ngạc nhiên đến mức mồm há ra lại ngậm vào: “Vì sao nói vậy? Em khó chịu? Vì sao khó chịu? Vương Nhất Mạc kia làm gì em?” Tôi thật sự muốn dựa vào tường ngất xỉu. Tôi vươn tay ra đánh thật mạnh vào tường. Rõ ràng tôi đang nói chuyện của chúng tôi, vì sao lại kéo cả những người khác vào? Tôi méo miệng: “Vương Nhất Mạc không làm gì tôi, là tôi làm gì anh ta thì đúng hơn. Ngày mai anh ta về nước rồi.”

Đôi mắt Phương Dư Khả hiện lên vẻ cô đơn: “Anh ta về nước em khó chịu như vậy? Còn anh xuất ngoại thì sao?” Tôi nhìn anh, nghĩ rằng cuộc đối thoại này như lọt vào sương mù một cách kỳ lạ. Anh chàng kia còn đang ho khan, tôi rất muốn đi qua đập cho anh ta một cái, nói cho anh ta biết, mi có thể ho thành quen, nhưng cố gì bà chị đây phải nhịn mi thành quen, nhất là những khi tâm tình chị đây không vui thế này. Tôi đành nắm lấy tay Phương Dư Khả, đi vào trong phòng, cầm lấy micro nói với bạn cùng phòng và mấy anh chàng tài tử: “Hiện giờ đầu óc tôi không rõ ràng

lắm, rất có nhiều chuyện tôi nghe không hiểu, vì vậy cho tôi mượn lỗ tai và trí tuệ của mấy người dùng một lát.” Nói xong, tôi tắt nhạc đi.

Có một anh chàng anh hùng kháng nghị tỏ vẻ bất mãn. Tôi nghĩ người này ngốc đến mức muốn liêu mạng với dự báo thời tiết của CCTV, thời tiết thay đổi còn không nhìn ra. Cuối cùng, cả phòng yên tĩnh lại, nhất là sau khi bên kia đã kết thúc bài hát âm ỉ, đong đưa. Tôi quay sang nói với Phương Dư Khả: “Phương Dư Khả, người tên là Vương Nhất Mạc này là bạn trai Chu Ly. Sự khó chịu của tôi tuyệt đối không liên quan tới anh ta, vì vậy, mong anh đừng chia tay rồi còn phán cho tôi tội danh đứng núi này trông núi nọ. Cho dù nói cảm giác phai nhạt, hối hận gì đó thì cũng đừng có chụp mũ loạn xạ như vậy.” Phương Dư Khả như hóa thạch ở đó, đại khái còn chưa thích ứng với bầu không khí yên tĩnh. Mấy người khác há mồm to đến mức nhét được cả một quả trứng vào. Thật sự quá tiện lợi cho bọn họ rồi, được xem miễn phí một màn, lát nữa tôi phải quay lại thu tiền. Chậm chạp một lúc lâu, anh mới từ từ mở miệng: “Vậy vì sao em muốn chia tay anh?” Khốn, thật là con mẹ nó buồn bực. Nói thế nào mà lại lằng nhằng rắc rối như thế này. Tôi dừng lại một chút, giơ một cốc nước lạnh lên uống cạn. Đôi mắt Phương Dư Khả trông mong nhìn tôi uống nước, không dám nói một lời.

Tôi phát hiện, thật ra tôi có thể có khí thể nữ vương. Tôi nhìn Phương Dư Khả: “Phương Dư Khả, anh nói bằng lương tâm mình xem, chuyện anh xuất ngoại là chuyện nhà anh quyết định trong mấy cái cuối tuần sao? Chuyện nhà anh muốn di dân, cho tới giờ anh còn chưa nói với tôi. Chính mình học tiếng Anh thật tiêu chuẩn, liếc mắt đưa tình với người khác, anh tưởng tôi mù sao? Anh tưởng tim tôi làm bằng đá chắc? Tôi còn phải chờ anh nhắc tới? Hôm nay anh đến tìm tôi, tôi rất cảm động. Nhưng chúng ta nói chuyện cứ lòng và lòng vòng như thế, anh không tiếc tế bào não đã chết, còn tôi thì tiếc. Anh cũng biết tế bào não của tôi là sinh vật quý hiếm, cần bảo vệ cấp độ một, không thể tùy tiện trúng tên hay lãng phí. Nếu hôm nay, trước mặt mọi người, anh nói rõ cho tôi, tôi cũng sẽ buông tay, miễn

cho tôi phải suy nghĩ xem chúng ta còn 1% khả năng hòa thuận hay không. Tình yêu này quá thiếu cảm giác an toàn. Năm tháng sợ tràn sau, năm nghiêng sợ tràn bên cạnh, anh không cho tôi được Sofy 35 cm thì cũng phải cho tôi được một cái bím người lớn không tràn đi đâu được chứ? Đưa cho tôi một miếng hàng ngày làm cái rắm gì? Anh thẳng thắn một chút đi, trước cổ một đao, sau gáy cũng một đao, mấy ngày nay tôi hoảng loạn đến mức không còn là chính mình nữa rồi, anh cho tôi một liều thuốc mạnh để tôi giải thoát đi. Đến lúc đó một đao hạ xuống, cả đời không qua lại với nhau nữa, anh ra nước nào đấy của anh đi.” Mấy anh chàng đẹp trai vừa quen biết nín thình ngồi bên cạnh. Tôi nghĩ trong lòng, bà đây vốn chẳng có hứng thú với mấy người, cần gì phải nhìn mặt mũi của mấy người. Mấy người phản ứng như vậy là nhìn chưa quen mắt rồi, nhìn Phương Dư Khả xem, anh ta có như vậy đâu, người ta cứ nhìn tôi chăm chăm, đặc biệt tình cảm, đặc biệt nồng nàn, nhìn đến mức mí mắt tôi giật giật. Khoảng lặng này làm khí thế của tôi tụt mất một nửa. Tôi dò xét nói: “Anh cũng phải nói gì đi chứ. Tôi nói nhiều như vậy mà không hỏi ngược lại một câu là sao.” Phương Dư Khả bỗng nhiên chồm tới đây, ôm lấy mặt tôi, cắn thật mạnh vào môi tôi. Tôi nghĩ động tác này thật quá máu chó, quá giống tiểu thuyết, mấy khán giả miễn phí này lại được hưởng lợi một phen, tôi lập tức muốn liều mạng đẩy anh ra.

Phương Dư Khả không chịu, ôm lấy đầu tôi, cố chấp dùng đầu lưỡi mở hai cánh môi của tôi. Bên cạnh có một tiếng hít sâu. Mấy cái người kia, vì sao còn chưa tới cứu người đẹp? Hay còn chờ tôi hô lên một tiếng “lưu manh” mới hợp với tình hình? Tôi bĩu môi, kêu lên một tiếng không có cảm xúc gì: “Cái mồm thối, anh nghĩ tôi là người dễ bắt nạt...” Phương Dư Khả cười cười, kề sát mặt tới nhìn tôi, trong mắt lóe ra ánh lửa. Bỗng nhiên, anh nũng nịu nói: “Đồ ngốc, anh rất đói, rất nhiều ngày chưa có cảm giác này rồi, anh muốn ăn cơm. Em dẫn anh đi ăn đi...”

Tôi chỉ chỉ mấy món rau trên bàn, nói: “Ăn đi, ăn đi.” Phương Dư Khả ở bên cạnh lại không nhanh không chậm nói: “Anh muốn ăn trứng xào cà

chưa lần trước em làm ở nhà Đàm Dịch.”

Tôi hoài nghi nhìn anh, thầm nghĩ khả năng biến hóa của Phương Dư Khả gần đây thật là mạnh, lần trước trở nên bạo lực thì thôi không nói nữa, lần này lại có khuynh hướng tự ngược đãi, ngay cả món ăn tôi làm cũng nhớ tới. Hiện giờ, đầu óc tôi lại hỗn loạn. Nói đi nói lại thế nào lại nói tới chuyện này? Phương Dư Khả không để ý tới tôi, chỉ ôm tôi thật sâu trong lòng, cười cười nói: “Anh cứ tưởng rằng vì chuyện này mà không có Phương Lỗi trên đời nữa, thì ra thằng bé muốn đến thế giới này sớm hơn một chút rồi.” Đầu tôi thật sự muốn nổ tung, không biết sau khi sửa sang lại còn có thể dùng tiếp không đây? Phương Dư Khả quay đầu, nở một nụ cười mê hoặc lòng người với mấy chị em của tôi: “Đêm nay tôi mượn cô ấy một lát, nếu quá muộn, mọi người cứ khóa cửa đi.”

Bọn chị em đều đồng ý, trong mắt còn bắn ra ánh sáng mờ ám. Mấy tên khốn nạn bán nước cầu vinh! Tôi trợn mắt nói: “Mấy người có gan thì khóa cửa thử xem?!” Phương Dư Khả còn chưa giải thích chuyện gì, các người đã vội vàng chặt phăng tay chân. Ngoại trừ vừa rồi anh hôn tôi một cái, hiện giờ mọi chuyện có tiến triển hơn trước đây hay sao? Lập trường thay đổi cứ vù vù. Ai là người nói với tôi đàn ông là cái rắm, không thể tin tưởng... Nhưng Phương Dư Khả lại khăng khăng khoác áo và quàng khăn cho tôi, sau khi quần tôi thành xác ướp còn hài lòng vỗ vỗ đầu tôi, nắm tay tôi kéo ra cửa. Vẫn duy trì tư thế này, anh lại kéo tôi tới phòng hát đối diện. Trong phòng đối diện là bạn cùng phòng của anh và mấy người tôi không nhận ra. Đôi mắt tôi đảo quanh, nhìn xem Phương Dư Khả định làm gì.

Phương Dư Khả cầm một cái áo khoác lên, cười híp mắt nói với bọn họ: “Tôi đi trước. Những thứ này, hôm nay tôi mời các cậu, đối tiệc chia tay thành tiệc mừng trở lại đi.” Mấy người bạn của anh cười cười mờ ám đáp lời. Có một anh chàng to gan còn lớn tiếng hét lên: “Cậu nha, quá phí phạm tình cảm của bọn tớ. Vừa rồi bọn tớ còn định nhỏ vài giọt nước nhỏ mắt để tiễn cậu đi.” Rồi lại hét lên với tôi: “Chị dâu, cuối cùng chị cũng trở

lại rồi. Chị còn không trở lại, bọn em sẽ bị ép tới phát điên. Cậu ta cũng không chịu CS với bọn em nữa...”

HỌC SINH TÔI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cút Đi, Cút Đi

Sau này không cho phép nói chia tay, biết chưa? Sau này chúng ta cãi nhau cũng được, chiến tranh lạnh cũng được, nhưng không được nói đến chuyện chia tay. Em rời khỏi anh rồi, còn ai tới nhần nhịn tính tình của em?

Khi nấu cơm, tôi vẫn cảm giác có gì không đúng. Vừa rồi, khi ở trong siêu thị, anh giống như không xảy ra chuyện gì, lựa trái chọn phải. Còn tôi đầu óc mơ màng bị anh dắt phía sau, ngoại trừ những lúc anh quay đầu, cười một cách bỉ ổi và kỳ quái khiến tôi có phản ứng ra thì hai mắt tôi lúc nào cũng đờ đẫn. Con trai à, định dẫn mẹ đi đâu, Có phải tôi không ở Trái Đất đã nhiều năm rồi không. Vì sao anh coi như không có chuyện gì mà đi lấy Sofy ban đêm 35cm, còn lấy Jissbon* nữa!!!

* Jissbon: một nhãn hiệu bao cao su của Trung Quốc

Khi cầm lên vì sao còn phải đong đưa trước mặt tôi. Khi đong đưa vì sao còn gian ác nói: “Có cảm giác an toàn chưa?” Phương Dư Khả, anh là tên nhà thơ mặt người dạ thú, ra vẻ đạo mạo, đang động dục, không hơn không kém! Trước mặt tên nhà thơ khốn nạn này, tôi còn có thể bình tĩnh nấu trứng xào cà chua, tôi phải bội phục chính mình. Rốt cuộc là sức trấn tĩnh của tôi quá mạnh mẽ hay là bị Phương Dư Khả đầu độc, tôi cũng không rõ lắm. Tên yêu nghiệt này cứ tựa ở cửa phòng bếp, chân thành tha thiết nhìn tôi, tôi cũng lười tranh cãi. Từ lúc nào anh trở nên vừa ngọt vừa dính như thế... Một lúc sau, Phương Dư Khả đi vào phòng bếp, thả một ít mì sợi mới mua vào trong nước nóng, nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Buổi tối ăn mì trứng xào cà chua, được không?” Đại ca, đại ca có thể cách xa em ra

một chút không? Việc nhà bình thường thôi, cần gì phải dùng giọng nói thì thầm thối hơi, vừa trầm thấp vừa thu hút như thế?

Tôi lau một bên mặt, nặng nề hít vào một hơi, liếc mắt nhìn Phương Dư Khả: “Anh ra ngoài ngồi đi. Tay nghề nấu ăn của em anh biết rồi. Chuẩn bị ăn mì trắng đi.” Cũng may, giọng nói của tôi thật bình thường, bình tĩnh mạnh mẽ, không chút sơ hở. Phương Dư Khả lại ngọt ngào đáp một câu: “Không sao, cái gì em làm anh đều thích anh.” Trái tim tôi lại nảy lên. Ông trời ơi, anh bị ai nhập hồn rồi đúng không? Đây rõ ràng không phải bản thân anh mà, đúng không? Phương Dư Khả mở nhon vô cùng, thường hay lấy cười nhạo tôi làm niềm vui đâu rồi? Trứng xào cà chua tôi làm trước sau như một, vô cùng khó ăn. Xét đến vẻ mặt thành thật của Phương Dư Khả khi nói thứ gì tôi làm đều thích ăn, tôi cố ý gạt hết trứng xào cà chua vào đĩa của anh. Tôi không đói bụng, uống một tí canh là được. Phương Dư Khả tuyệt đối không phản kháng, ngược lại còn ngồi đối diện tôi, một câu cũng không nói, cúi đầu yên lặng ăn mì.

Tôi len lén quan sát anh. Tất cả chưa từng thay đổi. Khi cầm đũa vẫn cố chấp chỉ dùng ngón cái và ngón trỏ, khi ăn mì vẫn không nhanh không chậm, cuộn tròn lại như đang ăn mì Ý. Chỉ là gương mặt hơi gầy một chút, cằm hơi nhọn một chút, dễ dàng chọc vào vai khi ôm tôi... Nghĩ tới đây, tôi không khỏi hơi đỏ mặt, vùi đầu vào bát canh, uống từng ngụm, từng ngụm. Phương Dư Khả ngẩng đầu lên, nở nụ cười thứ N+1 với tôi trong ngày hôm nay. Nguy hiểm chính là, mỗi lần anh đều cười vô cùng gian tà lại cuốn hút, hại tôi không tiện bốc hỏa, đành phải coi như không thấy, tiếp tục ăn canh. Nhưng khi đã ăn uống xong xuôi, tôi sắp biến thành khinh khí cầu rồi... Cuối cùng không cách nào nhịn được nữa, nâng tầm mắt lên lại chạm phải ánh mắt thẳng tắp, nóng bỏng của anh, tôi lại hoảng hốt liếc ra chỗ khác. Căn cứ vào sự chỉ đạo và lý luận của những tiểu thuyết tình cảm tôi đã đọc, loại ánh mắt này gọi là dụ dỗ và lừa giỡn. Tôi không phải là một người phụ nữ ngược to óc bằng hạt nho. Tôi không có ngực, cũng không có đầu óc... Vì vậy, suy nghĩ tôi lại hỗn loạn một lần nữa, cắn đôi đũa lờm góc tường.

Phương Dư Khả cười ra tiếng: “Đồ ngốc, góc tường đó có con chuột hay sao? Em đã nhìn đến năm phút rồi, dù có chuột thật, chúng nó cũng bị em nhìn đến xấu hổ rồi.” Tôi nhõ đôi đũa trong miệng ra, trừng mắt nhìn anh: “Vậy anh nhìn em lâu như vậy, anh có nghĩ em cũng có thể xấu hổ hay không?”

Phương Dư Khả dựa lưng vào ghế, nỉ non nói: “Bởi vì anh nghĩ hai chúng ta sẽ không bao giờ có thể ngồi ăn cùng nhau thế này được nữa. Anh sợ em sẽ giống như lần trước, nói với anh rằng em no rồi, không ăn nữa, sau đó quay đầu bỏ chạy, đã chạy là không bao giờ trở về.” Tôi nhìn về phía anh, chờ anh nói cho hết lời. Người mà tôi yêu đang nói cho tôi biết, anh sợ tôi bỏ đi, giống như tôi sợ anh bỏ đi vậy. Phương Dư Khả tiếp tục nói: “Đồ ngốc, dựa vào cái gì mà cho rằng anh không nói với em chuyện xuất ngoại nghĩa là anh định len lén trốn đi. Nếu người trốn, trái tim cũng có thể trốn theo thì anh đã đi từ lâu rồi. Em ấy, luôn làm anh quá phiền muộn, làm anh khó xử hơn bất cứ đề bài khó nào. Em luôn luôn ra đề khác với lẽ thường, luôn luôn thích nghĩ đi nghĩ lại một chuyện, luôn luôn tùy hứng, anh không thể trói buộc em, lại không muốn để cho em chạy quá xa. Ở quá gần em thì sợ em buồn bực, ở quá xa em lại sợ em thích người khác. Em lại có thể nói với anh, em thiếu cảm giác an toàn? Em rõ ràng là một quả tên lửa nhỏ, ngược lại còn oán giận anh, nói anh không đúng.” Vuốt mái tóc rối tung của tôi, Phương Dư Khả dọn dẹp bát đũa mang vào phòng bếp. Tôi theo đuôi anh, tôi thích nghe anh nói, nghe sự lo lắng của anh, nghe anh nói tôi vô cùng quan trọng, nghe anh oán giận tôi.

Có vẻ như người này yêu tôi nhiều hơn tôi yêu anh. Anh mở vòi nước, dòng nước trong suốt thấm ướt chén bát. Giọng nói ấm áp của Phương Dư Khả lại truyền đến: “Chuyện xuất ngoại kia không nói với em vì sợ em suy nghĩ nhiều. Nhiều năm trước, bố mẹ anh đã có quyết định di dân. Năm nay, khi bọn họ nhắc tới chuyện di dân với anh, điều đầu tiên anh nghĩ đến là em. Anh nghĩ, nếu phải di dân, anh sẽ đưa em đi cùng anh. Nhưng em không thích học tiếng Anh, anh nhìn mà lo lắng. Muốn em học tập chăm

chỉ, em lại luôn luôn náo loạn. Em vốn không thích mấy thứ này, anh lại ép em, anh tưởng rằng em đã ghét anh rồi. Anh nghĩ, em gặp mặt bạn trên mạng có phải dự định rời khỏi anh hay không, vì vậy em mới gửi tin nhắn nói chia tay, còn nghiêm túc gặp mặt nói lời tạm biệt. Anh đã định nói với em chuyện xuất ngoại, em lại ương bướng nói chia tay, có biết là rất tổn thương tình cảm hay không hả?”

Tôi lẩm bẩm: “Đã chia tay rồi còn oán trách tổn thương hay không tổn thương? Có tình cảm thì chia tay làm quái gì?”

Phương Dư Khả nghiêm mặt, mạnh mẽ nói: “Vậy vì sao em muốn chia tay?”

Này, sao rõ ràng rõ ràng rồi lại quay lại chuyện này. Tôi đưa cho anh một chiếc khăn mặt, nhìn anh lau khô những ngón tay thật dài: “Vậy, hai tiếng trước, không phải anh còn chạy tới nói với em anh muốn xuất ngoại sao?”

“Em không để ý tới anh nữa, vì sao anh không thể đi di dân với bố mẹ anh. Chẳng lẽ anh không thể gạt tình cảm này đi, bỏ đứa gốc lòng lang dạ sói này sang một bên được sao? Em thì ngược lại rồi, còn đi hát với người khác rất vui vẻ. Em còn bảo anh nói bằng lương tâm, còn lương tâm của chính em đâu rồi?”

Này, chỉ cho châu quan phóng hỏa không cho dân chúng đốt đền, đúng không? Tôi hét lên: “Anh cũng đi hát đấy thôi?”

“Có đủ màu sắc như bên em sao? Bên anh chỉ thuần một màu nam tính, bên em thì sao? Khi anh vào phòng các em, em đang cầm mặt Vương Nhất Mạc kia để làm gì?”

“À... Hôn... Chơi trò chơi thua.” Tôi vội vàng giải thích.

Lời giải thích này có vẻ khiến Phương Dư Khả rất không vui, trên mặt đầy mây đen bao phủ, vẻ mặt như giông tố sắp kéo về: “Chu Lâm Lâm, anh cảnh cáo em, sau này em lại dám chơi trò này, anh sẽ không khách khí với em nữa, trực tiếp bắt lấy em nốt lại!”

“Em rất sợ nha...” Tôi ôm ngực, làm ra vẻ vô cùng sợ hãi, nháy mắt khiêu khích anh. Chuyện này thật tốt, triệt để châm ngòi cho Phương Dư Khả, anh trừng mắt nhìn tôi. Tôi hì hì cười, hai tay đặt trên trán, giơ ra hai ngón tay giả làm sừng trâu, lè lưỡi nhìn anh. Rất ấu trĩ nhưng rất thú vị.

Phương Dư Khả bỗng nhiên xảo quyết kéo tay tôi: “Không tin phải không? Thử một lần là tin.” Nói xong, anh lập tức kéo tôi vào phòng ngủ. Khốn, không phải thật sự nốt tôi lại chứ? Quốc gia chúng ta có pháp luật, anh làm vậy gọi là giam giữ bất hợp pháp...

Phương Dư Khả kéo tôi vút lên giường, cười cười cời cúc áo của mình. Tôi nhìn anh một lúc rồi mới phản ứng lại, đây rõ ràng là nụ cười của bọn công tử bỉ ổi trước khi đùa giỡn con gái nhà lành. Tôi cắn đầu lưỡi nói: “Mồm thôi, anh đừng lại đây, nếu không em lập tức cắn lưỡi tự sát.”

Phương Dư Khả không chút hoang mang mà nói: “Cắn đầu lưỡi mình, không bằng cắn của anh đi.”

“Này...” Tôi hít vào một hơi, người này không phải bỉ ổi, mà là vô cùng bỉ ổi. Áo Phương Dư Khả đã bị cời ra, lộ ra xương quai xanh khêu gợi, còn có cơ ngực, và cả cơ bụng...

Không sao, không sao, coi như anh đi bơi đi. Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể chảy máu mũi. Tôi tiếp tục đàm phán với anh: “Phương Dư Khả, anh phải tỉnh táo. Xúc động là ma quỷ...”

Phương Dư Khả cười nói: “Anh vốn đã là ma quỷ, em có thể làm thiên sứ của anh rồi.”

Tôi đành phải yếu đuối đầu hàng: “Em sai rồi, em sai rồi. Sau này em không hôn bất cứ ai nữa, được chưa?”

Phương Dư Khả lại lắc đầu: “Không được, em còn phải hôn anh chứ...”

Phương Dư Khả ở trên giường thật sự là con sói háo sắc trăm phần trăm. Tôi vô cùng nghi ngờ, trước đây, khi tôi quyến rũ anh, anh đang giả vờ là chính nhân quân tử, hiện giờ biến chất thế này, thật sự khiến tôi bất ngờ. Anh nằm trên người tôi, coi tôi thành cái đệm chuyên dụng, nhìn tôi cười nhẹ, trong đôi mắt có hình ảnh phản chiếu của tôi. Tôi trúng độc rồi, mặt bắt đầu nóng lên. Tôi dùng ngón tay chọc chọc làn da trơn bóng của anh, cười gượng pha trò: “Da đẹp như thế này, dùng sữa rửa mặt gì vậy? Cho em dùng ké với.”

Phương Dư Khả nhìn tôi đặc biệt chăm chú: “Rửa mặt bằng nước sạch, cách vài ngày lại dùng bột cạo râu, em muốn thử không?”

Ha ha, thật buồn cười nha... Tôi xấu hổ nhìn anh, trong đầu tính toán nghìn lần: thần chém gió ơi là thần chém gió, mi nghĩ ra chuyện gì đó mau lên, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Phương Dư Khả tiếp tục thoải mái nằm sấp, vùi đầu bên cạnh tai tôi. Tôi nghĩ tư thế này rất dễ cướp cò nên lùi đầu sang bên cạnh, cách xa anh vài cm. Anh lại cố chấp dụi tới, nhưng thật ra cũng không có hành động gì, chỉ tựa đầu vào đầu tôi. Tôi ngửi được mùi tóc của anh, thơm mát, thoang thoang, thấm sâu vào trái tim tôi. Yên lặng như vậy gần mười phút, tôi hoài nghi chính mình có bị anh đè bẹp hay không. Nhất là bộ ngực cực kỳ bé nhỏ, gần như không có hiệu ứng hình ảnh của tôi cũng sắp bị đè bẹp rồi. Tôi cuộn người dịch sang bên cạnh, muốn thở ra một hơi, không ngờ bên tai lại truyền đến giọng nói của Phương Dư Khả: “Đồ ngốc, đừng động đây.”

Anh không cho em động thì em sẽ không động sao? Em càng động. Gương mặt trắng như sứ của Phương Dư Khả bắt đầu ửng hồng, dùng sức vôn vê đầu tôi, thở dài: “Thật sự là đồ ngốc. Cướp cò, em chịu trách nhiệm.” Nói xong liền đặt tay tôi lên thân dưới của anh. Khụ, tôi không thể không nói, đây là một hành động vĩ đại... Ủ, vĩ đại... Mặt tôi bốc lửa, như bị quay vài vòng trong lò vi sóng... Phương Dư Khả nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Hôm đó, anh uống rượu, khi làm vậy với em, em có sợ không, có hoảng không?”

Đại ca, hiện giờ em cũng rất sợ, rất hoảng, cũng bằng lúc đại ca uống rượu ấy. Tôi nhìn ánh đèn màu cam ấm áp trên trần nhà, len lén liếc mắt nhìn anh đang ở bên cạnh. Dưới ánh sáng, da anh trắng nõn, vân da rõ ràng, có một chút khí khái anh hùng, rất sexy. Đại ca, em rất hoảng... Phương Dư Khả tiếp tục nói: “Ngày đó, khi anh uống rượu, nhìn thấy em đến, anh thật sự rất vui. Tuy không biết vì sao em lại đến, nhưng anh vẫn rất thỏa mãn. Muốn biến em thành một bộ phận của anh, muốn luôn luôn giữ em ở bên, muốn hôn em, muốn ôm em, vì vậy mới không khống chế được mình. Nhưng em lại nói chúng ta đã chia tay rồi, thế này phải coi là thế nào, nghe vậy anh...” Phương Dư Khả dừng một lúc, giống như đang tiêu hóa một ký ức khó chịu: “Đồ ngốc này, vì sao bỗng nhiên lại thông minh như thế? Rõ ràng biết đó là nỗi đau của anh, em lại càng muốn chọc vào. Anh bị em dội cho một gáo nước lạnh, phải quay đầu trở lại, sau này Phương Lỗi nhà em không ra đời được, em có thể chịu trách nhiệm không?” Khụ... Tôi tiếp tục im lặng... Anh không phải còn vĩ đại lắm sao... Phương Dư Khả hơi ngẩng đầu, hôn chụt một cái vào mặt tôi: “Sau này không cho phép nói chia tay, biết chưa? Sau này chúng ta cãi nhau cũng được, chiến tranh lạnh cũng được, nhưng không được nói đến chuyện chia tay. Em rời khỏi anh rồi, còn ai tới nhả nhịn tính tình của em?” Tôi nhìn Phương Dư Khả, trong ánh mắt anh có trách cứ, có yêu thương, còn có trân trọng.

Tôi lắc đầu: “Không được.”

Phương Dư Khả nhéo mặt tôi: “Vì sao?”

Tôi tức giận nói: “Ai nha, đừng nhéo mặt em, vốn đã đủ tròn rồi, kéo nữa sẽ bẹp ra mất.”

Phương Dư Khả vỗ vỗ đầu tôi: “VẬY em nói xem vì sao? Còn muốn chia tay anh đúng không? Em đến đâu để tìm được một anh chàng đẹp trai như anh, em nữ lòng nào bỏ rơi Phương Lỗi?”

Tôi bất mãn nói: “Anh còn chưa giải thích rõ ràng với em chuyện xuất ngoại, còn chưa nói với em mục yêu tinh kia là ai, vì sao em phải đồng ý với anh? Hôm đó em tới đây, vì sao lại là mục yêu tinh kia mở cửa?”

Phương Dư Khả ngẩn ra một lúc, trong mắt tỏa ra hơi ấm: “Em dám gọi cô ấy là yêu tinh?”

Tôi tức giận hừ mũi lầm bầm: “Thế còn khách khí đấy, em còn chưa gọi cô ta là hồ ly tinh đâu.”

“VẬY xin hỏi cô ấy phạm phải tội trộm cắp gì?”

Tôi suy xét, lật lại hành động của người kia trong đầu vài lần, không nghĩ ra một lý do hoàn hảo nào, đành phải ngượng ngùng nói: “Bởi vì cô ta mặc một chiếc áo khoác màu hồng, nhìn giống da hồ ly.” Bên tai truyền đến tiếng cười trầm trầm của Phương Dư Khả. Tôi trừng mắt nhìn anh: “VẬY anh nói thử xem...”

Phương Dư Khả ngồi dậy, nhìn tôi nói: “Chuyện này anh vốn định sau này mới nói cho em, nhưng em thật sự không thể không làm người ta lo lắng. Cô ấy là chị họ anh. Tiếng Anh của anh tốt bởi vì khi anh học tiểu học từng ở nhà bọn họ một thời gian, bố mẹ anh vì thường xuyên đi công tác nên cũng rất thành thạo tiếng Anh. Lần này nhà anh di dân ra nước ngoài cũng là nhà bọn họ giúp đỡ. Bố anh bảo anh làm thủ tục chuyển trường, nhưng anh vẫn do dự không biết có nên nói với em hay không. Muốn đưa

em đi cùng lại sợ em không chịu nổi sự cô đơn ở bên kia. Dù sao văn hóa khác biệt, không dễ kết bạn, hơn nữa người nhà em còn ở bên này. Chúng ta còn chưa tốt nghiệp, thời cơ chưa chín muồi, anh không thể mới lần đầu tiên đến ra mắt bố mẹ em đã nói anh muốn dẫn con gái bọn họ ra nước ngoài được. Vì vậy, anh định thương lượng với bố anh để anh không phải xuất ngoại, chuyện này sau này hỏi ý kiến em rồi bàn tiếp. Nhưng anh lo bố anh rất khó thuyết phục, anh mới chuẩn bị cả hai tay. Một bên để em học tiếng Anh cho tốt, một bên kêu gọi cứu viện. Nếu bố mẹ anh hiểu được, anh sẽ không cần nói việc này với em nữa, nếu bọn họ không đồng ý, anh sẽ nhờ chị họ khuyên bố anh. Bố anh coi chị ấy như con gái ruột, cũng nghe lời chị ấy hơn anh rất nhiều.”

Tôi nghe rất chăm chú, mục yêu tinh kia, à nhầm, cô gái kia là chị họ của anh... Cũng chính là người bố Phương Dư Khả thương yêu hơn chính anh... Tôi lại nghi ngờ: “Vậy lúc đó vì sao không giới thiệu chị ấy với em? Anh nói thẳng ra không phải xong rồi sao.”

“Bởi vì anh sợ chị ấy nhầm em với Như Đình, nhờ may hỏi về Như Đình hoặc nói những chuyện về Như Đình, anh lại khó thu dọn tàn cuộc.”

Tôi nghĩ thầm, Phương Dư Khả anh thật sự đã đánh giá quá cao khả năng nghe tiếng Anh của em. Trên cơ bản, đứng trước mặt chị họ anh, em chính là một người điếc.

Phương Dư Khả tiếp tục nói: “Em vẫn giữ một tâm lý tự ti đến khó hiểu đối với Như Đình. Tuy em không nói ra, nhưng anh nhìn ra được, trước mặt Như Đình em luôn có một tâm lý tự ti không cần thiết. Mới chỉ vì mối quan hệ khi còn bé của anh và cô ấy, em đã lo sợ như thế. Nếu biết chị họ anh có quen biết với Như Đình, chỉ sợ em lại làm ầm ĩ lên. Như Đình và gia đình anh có một chút quan hệ đặc biệt, vì vậy cô ấy và chị họ anh cũng tương đối quen biết. Tuy chị ấy chưa từng gặp mặt Như Đình, nhưng vẫn đối xử với cô ấy như em dâu tương lai. Đương nhiên anh cũng có lỗi, trước đây, khi nói chuyện tình yêu của mình với chị ấy, anh lại không nói ra tên

em. Em cũng biết, người nước ngoài không thích tò mò, chị ấy không hỏi, anh cũng không nói cụ thể. Ngày đó, anh hẹn chị ấy ở nhà hàng chính là muốn nói về chuyện của em, sau đó nhờ chị ấy nghĩ cách khuyên bố anh. Anh nghĩ chờ chị ấy giúp anh giải quyết chuyện này xong, ít nhất anh có thể thanh thản, ổn định ở lại trong nước vài năm nữa, cũng không cần phải để em biết chuyện về Như Đình. Ai ngờ em cũng gặp bạn qua mạng ở đó, mọi chuyện vượt qua dự kiến của anh.”

“Vậy Như Đình với nhà anh có quan hệ gì đặc biệt?”

“Ân ân oán oán của thế hệ trước thôi. Nhà bọn họ cứu nhà anh một mạng, là ân nhân của nhà anh.”

Phương Dư Khả đáp lại một câu nhưng lại khiến tôi khó chịu ngay được: “Vậy bố mẹ anh không phải sẽ rất chán ghét em sao? Em không cho anh lấy công chúa của nhà ân nhân, không cho anh lấy thân báo đáp, cũng không cho anh di dân thuận lợi, chẳng phải em biến thành hồng nhan họa thủy trong truyền thuyết rồi?”

Phương Dư Khả dịu dàng nhìn tôi, khóe miệng cong lên một nụ cười xinh đẹp: “Giờ em mới biết em là kẻ gây họa sao. Em là một con hồ ly tinh hút hồn người khác.”

Tôi quyết định giao toàn quyền giải quyết vấn đề bố mẹ chồng này cho Phương Dư Khả. Vì vậy, tôi nghiêm túc nói với anh: “Phương Dư Khả, anh chịu trách nhiệm đối phó với bố mẹ anh, em cũng cố hết sức đối phó với bố mẹ em!” Bố mẹ em sẽ ôm chân anh, khóc cầu xin anh lấy em...

Phương Dư Khả bỗng nhiên nhìn tôi bồn chồn, cười cười đặc ý: “Trước khi đối phó với bố mẹ anh, anh phải đối phó với em trước.”

Đã vậy thì đối phó đi, như vậy anh mới có sức mà đối phó với người lớn, không phải sao? Vì vậy, trước khi anh nhào về phía tôi, tôi tạo một tư thế quý phi say rượu ở trên giường, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng,

nhíu mày nhìn anh. Quả nhiên tôi có tiềm lực là hồ ly tinh. Phương Dư Khả bò lên, cười nhẹ, hôn tôi một cái. Sắc đẹp ở trước mặt, không hôn không hợp với ý trời, tôi hung hăng chuẩn bị cản ngược lại, bên tai lại truyền đến giọng nói mềm mại của Phương Dư Khả: “Có yêu anh không?” Tôi nghĩ đã phóng túng đến mức độ này rồi, có cần thiết phải nói mấy thứ đó không? Vậy nên tôi cố ý không nói. Mà môi anh đã chuyển đến bên tai tôi, ngậm lấy toàn bộ tai tôi, nhiều lần mút vào. Toàn thân tôi có chút tê dại, bất giác phát ra những tiếng thở dốc. Phương Dư Khả cố chấp nhẹ nhàng hỏi: “Có yêu anh không?” Ánh mắt tôi có chút mông lung. Ánh sáng ấm áp trên đỉnh đầu cũng trở nên chói mắt. Môi anh trượt tới cổ tôi. Trên chóp mũi tôi là mùi hương nhàn nhạt từ tóc Phương Dư Khả.

Hôm nay tôi mặc hơi nhiều. Ngoài áo phông còn có một chiếc áo len mỏng. Thất sách, thất sách, sớm biết thế này tôi chỉ mặc nội y và áo khoác là tốt rồi. Tuy chương ngại vật tôi dựng lên hơi nhiều, nhưng dưới sự phối hợp của tôi, Phương Dư Khả cởi quần áo tôi cũng rất trôi chảy. Tôi nghĩ Phương Dư Khả thật sự biết suy nghĩ cho tôi, vừa nói vừa cởi áo của chính mình ra, tôi ngược lại vô cùng nhàn hạ. Bàn tay Phương Dư Khả lướt qua áo ngực tôi, chuẩn bị ném thứ đồ cuối cùng phía trên tôi ra, bỗng nhiên tôi kéo tay anh, căng thẳng nhìn anh. Phương Dư Khả dừng lại, hôn trán tôi, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, chúng ta tốt nghiệp xong sẽ lập tức kết hôn.”

Tôi lại nói với anh rất rõ ràng: “Không phải em sợ, em chỉ muốn cảnh báo anh trước, ngực em rất nhỏ, xúc cảm tương đối kém, đương nhiên là không bằng mấy cô nàng trên máy tính của anh. Anh không được khinh bỉ nó, cũng không được ghét bỏ nó.”

Phương Dư Khả cười khúc khích, đành phải lắc đầu nói với tôi: “Em không phải là anh, giúp anh suy nghĩ chuyện này làm gì? Anh nói bọn nó lớn nghĩa là bọn nó lớn.” Khụ... Phương Dư Khả, anh xứng đáng là người đàn ông của em! Nhìn bánh bao nhỏ Vượng Tử** mà cũng có thể nói được những lời hùng hồn như thế.

** Một hãng bánh bao của Trung Quốc, sản xuất loại bánh bao rất nhỏ.

Bàn tay dài nhỏ của anh thành công tập kích lên ngực của tôi, ngay sau đó, môi anh rơi xuống bánh bao nhỏ, khi nặng khi nhẹ. Toàn thân tôi mềm nhũn, những nụ hôn tỉ mỉ này khiến từ chân tóc đến đầu ngón chân tôi đều tê tê. Tôi đành phải ôm chặt anh, giống như ôm một gốc đại thụ. Không biết từ lúc nào Phương Dư Khả đã cởi tất cả quần áo trên người tôi ra. Tôi chỉ biết là, toàn thân tôi đều tràn ngập mùi hương của anh, sau đó, tôi nghe anh thấp giọng hỏi bên tai tôi: “Có yêu anh không?” Tôi nhẹ nhàng gật đầu. Phương Dư Khả căn cứ cái mũi tôi, tiếp tục hỏi tôi: “Trả lời anh, có yêu anh không?” Cổ họng tôi khô khốc, cố gắng tập hợp tất cả sức lực trên người để nói: “Yêu...” Chữ “yêu” còn chưa dứt, bên dưới đã truyền đến một cơn đau nhói. Tôi nghĩ, chúng tôi đã hợp thành một thể trong chữ “yêu” kia.

Nhưng tóm lại, lần đầu tiên vẫn cứ đau nhức và dài đằng đẵng. Mỗi một lần Phương Dư Khả chuyển động đều khiến tôi đau muốn chết, tôi cắn vai Phương Dư Khả, hung hăng nói: “Em hối hận rồi, em không muốn...”

Phương Dư Khả lại thở gấp nói: “Anh yêu em, vì vậy em không được hối hận...” Sau khi nghe câu nói kia, nước mắt tôi lại chảy xuống. Không biết là tình yêu hay đau đớn trên người khiến tôi thất thanh khóc rống lên.

Phương Dư Khả có chút bối rối nhìn tôi, vươn tay lau mặt tôi, nước mắt chảy tràn ra giữa những ngón tay anh như suối.

Tôi dùng hai mắt ngập nước nhìn anh: “Kiếp sau bà đây muốn làm đàn ông, đau chết mất, Phương Dư Khả, sau này anh dám làm chuyện có lỗi với em, em sẽ dùng kéo thiến anh!”

Phương Dư Khả bất lực vỗ vai tôi, liên tục nói: “Được, được, được, kiếp sau anh làm phụ nữ, đổi cho em làm anh, được không...”

Tôi nghĩ kiếp sau mình còn có khả năng báo thù này, trong lòng thỏa mái không ít, lau lau nước mắt, ngữ khí cũng nhẹ hơn, nói với anh: “VẬY làm xong việc cho nhanh đi.”

Phương Dư Khả sờ sờ đầu tôi, cười nói: “Đồng chí Lâm Lâm, sau này không nên dọa ông xã của em như thế, nhờ may dọa sợ ông xã nhỏ nhà em, khiến nó về hưu sớm là ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời của em đấy nha.”

Tôi đắc ý sờ soạng ông xã nhỏ nhà tôi, khiêu khích bên tai Phương Dư Khả: “Ông xã nhỏ quả nhiên là nhỏ nha...”

Tôi nghĩ những loại lời nói này không thể nói tùy tiện, bởi vì sự thực chứng minh, nếu như khiêu khích quyền uy của nó, tất cả hậu quả đều do tôi gánh chịu, tôi tự làm tự chịu, mở mang kiến thức về sự quyết đoán của ông xã nhỏ nhà tôi. Tôi nghĩ Phương Dư Khả tập bơi cũng không phải tập chơi, thể lực quá tốt, suốt một buổi tôi lăn tôi qua lại, cuối cùng tôi mặc kệ anh, chỉ muốn ngủ. Trong mơ màng, Phương Dư Khả ôm lấy tôi, bảo tôi đi tắm. Tôi có chút không vui, những chuyện ảnh hưởng tới giấc ngủ của tôi, tôi đều kiên quyết chống lại. Tôi miễn cưỡng lắc đầu, nói với anh: “Anh đi tắm đi, em muốn ngủ.”

Phương Dư Khả kiên trì dỗ dành tôi: “Ngoan, giờ trên người không sạch sẽ, tắm xong ngủ sẽ càng thoải mái.”

Tôi biết anh bị cưỡng sạch, nhưng không nghĩ đến vì sao trên người tôi lại không sạch sẽ sao?! Vì sao tôi phải giúp anh thu dọn những chỗ không sạch sẽ? Bà đây buồn ngủ!! Tôi khăng khăng ôm gối, quay lưng về phía anh. Bất cứ ai cũng không được quấy rầy tôi hẹn hò với Chu Công. Phương Dư Khả mà cố chấp là rất đáng sợ, anh cạy từng ngón tay của tôi ra. Tôi tức giận đến mức không kìm nén được, bật dậy hét về phía anh: “Cũng chẳng phải bạo hoa cú***, không tắm cũng không chết!” Sau đó là một sự yên lặng đáng sợ... Cuối cùng, Phương Dư Khả nổi giận ôm cả tôi và gối nhét vào trong bồn tắm.

*** Ở đây có bạn nào đọc đam mỹ thì đọc đoạn này sẽ hiểu, không hiểu yêu cầu tưởng tượng =))

Ngày hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu vào qua rèm cửa sổ mỏng manh, tôi mở mắt ra, nhìn thấy một bên mặt bình thân của Phương Dư Khả.

Nhắm mắt lại, mở mắt ra, Phương Dư Khả vẫn ở đó. Tôi nghĩ toàn thân tôi đau nhức là có lý do. A... Rốt cuộc tôi đã... làm cái đó... anh rồi... Bỗng nhiên Phương Dư Khả mở mắt, nửa tỉnh nửa mơ nhìn tôi. Giọng nói anh mang theo chút buồn ngủ: “Chào buổi sáng ~”

Tôi gãi gãi đầu, chui vào trong chăn, ừ, quả nhiên tôi không mặc gì. Hậm hực chui đầu ra. Một lát sau, lại chui đầu vào. Ừ, quả nhiên Phương Dư Khả cũng không mặc gì... Nhưng mà, hiện giờ tôi không muốn chui ra nữa... Giọng nói Phương Dư Khả từ ngoài chăn truyền tới: “Nên dậy đánh răng rồi.” Tôi đang ở trong chăn cảm thán về thế giới người lớn phiên bản chân thật. Đêm qua không quan sát kỹ càng, hiện giờ phải bổ sung.

Cái này gọi là ngày ngày nghĩ đến đàn ông khóa thân, hàng đêm chảy máu mũi nha ~~ Hôm nay có một người mẫu ngay trước mặt, không nhìn hơi phí! Tay Phương Dư Khả bắt được cánh tay tôi, kéo tôi ra khỏi chăn, nhéo nhéo cái mũi tôi: “Còn xấu hổ nữa, đừng trốn trong chăn.”

Phương Dư Khả, anh thật sự không hiểu em. Nếu em hoảng hốt ôm chăn giống như trong phim truyền hình, em sẽ không tên là Chu Lâm Lâm. Tôi cười hì hì: “Vừa rồi em ở trong bóng tối chiêm ngưỡng body của anh. Xét thất ánh sáng quá tối tăm, em đề nghị, bây giờ anh đứng trước lên biểu diễn trước mặt em một vòng, để tiểu thư đây mở rộng tầm mắt...”

Một bàn tay vỗ vào mông tôi. Phương Dư Khả hí mắt nhìn tôi: “Giờ có tinh thần quá nhỉ, có tinh thần thì vượt cái tổ chim trên đầu em xuống. Còn nữa, dử ở khoe mắt và nước miếng bên mép cũng phải lau đi.” Thật là làm hồng hứng thú. Vì vậy, tôi rời khỏi giường, vượt ngược cái tổ chim lên,

hào phóng đi trước mặt Phương Dư Khả một vòng như người mẫu, để anh mở rộng tầm mắt.

HỌC SINH TỒI TRƯỜNG BẮC ĐẠI

Phá Đầu

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ngoại Truyện, Hoặc Là Chương Cuối

Dưới đây là bản tin từ hiệu trưởng của bà mẹ Phá Đầu:

Phương Dư Khả là một người rất biết tính toán. Vào khoảng đầu tháng 5 năm 07, Phương Dư Khả kiên quyết từ bỏ mọi biện pháp an toàn, sủng thật ra trận, thành công để nguyên thân của bạn nhỏ Phương Lỗi trú nhập vào trong tử cung của Chu Lâm Lâm. Tháng 7, trong lễ tốt nghiệp, đồng chí Chu Lâm Lâm mấy lần ra vào giảng đường có cả trăm năm lịch sử, ở trong nhà vệ sinh nữ nôn mửa đến mức mặt mày xanh mét. Đồng thời xông vào nhà vệ sinh nữ còn có Phương Dư Khả đẹp trai, thu hút, hăng hái ngồi ngoài. Người ta đồn rằng, ngày đó, hiệu trưởng Hứa còn đặc biệt giao nhiệm vụ cho cán bộ hội sinh viên Phương Dư Khả, bảo cậu ta quan tâm tới nữ sinh sắc mặt tái nhợt kia nhiều một chút. Thật sự là một vị hiệu trưởng tốt, thương dân như con nha ~

Chu Lâm Lâm có một câu nói đúng, cô ấy có khí thế có thể làm nữ vương. Từ khi mang thai, người nhà họ Phương coi cô ấy là động vật quý hiếm hơn cả tế bào não của cô ấy, chăm sóc vô cùng cẩn thận. Mỗi ngày ba cuộc điện thoại quốc tế, lần nào cũng phải suy nghĩ tới đồng hồ sinh học của Chu Lâm Lâm, tuyệt đối không quấy rầy mộng đẹp của cô.

Chu Lâm Lâm có chút ngứa ngáy. Cuộc sống quá thanh bình, nhàm chán. Vì vậy, cô nói với Phương Dư Khả, chuyện kết hôn của chúng ta cứ chờ một thời gian đi. Phương Dư Khả dự định, sau khi lấy được bằng tốt nghiệp vào tháng 7 sẽ kết hôn. Tháng 7 là tháng Phương Dư Khả sinh ra, mặc áo cưới không đến mức rét run như mùa đông, bụng Chu Lâm Lâm cũng chưa to đến mức ảnh hưởng tới mỹ quan, quan trọng nhất là một nhà

ba người có thể cùng bước vào lễ đường, đây là một chuyện rất có ý nghĩa nha. Để tập trung toàn bộ tinh thần vào việc chuẩn bị kết hôn, anh tạm thời giao công ty phần mềm anh mới thành lập năm ngoái cho bạn thân quản lý.

Vậy mà, Chu Lâm Lâm lại không ra đề theo lẽ thường. Nhưng ai bảo người ta là phụ nữ có thai? Dù Phương Dư Khả có tức giận đến mức trợn trừng mắt cũng chỉ có thể cúi người nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Làm bà mẹ độc thân sẽ bị người ta ghét bỏ nha.”

“Làm bà mẹ độc thân thật nhiều kích thích.”

“Bố mẹ anh rất muốn đón em về nhà nha.”

“Bố mẹ em chưa muốn con gái đi lấy chồng.”

“Phương Lỗi bé nhỏ rất thương bố thẳng bé nha.”

“Phương Lỗi là em sinh em nuôi, liên quan gì đến anh?”

Tính tình cô ấy sau khi có thai càng dễ nổi giận, Phương Dư Khả không dám chọc vào, đành phải tìm mẹ vợ xin giúp đỡ. Mẹ của Chu Lâm Lâm là một bà thím dững mãnh, trực tiếp nhét hộ khẩu vào trong tay Phương Dư Khả, còn thành thật nói với anh, hôn lễ không làm cũng không sao, nhưng nhất định phải đăng ký kết hôn, nếu không đứa bé sinh ra sẽ không khai sinh được, thật có lỗi với cháu ngoại nhà họ Chu. Cứ như vậy, suy nghĩ không bằng hành động, Chu Lâm Lâm bị mẹ mình áp giải tới cục dân chính. Cục dân chính hỏi có đúng là Chu Lâm Lâm tự nguyện hay không, Chu Lâm Lâm trong mắt ngập nước, uất ức nói đồng ý. Hôm đó, Chu Lâm Lâm không ăn cơm, một mình ngồi nhìn ra cửa sổ nửa ngày, Phương Dư Khả nói gì cũng không chịu ăn một miếng.

Cho đến buổi tối, bỗng nhiên Chu Lâm Lâm nghiêm mặt nói với Phương Dư Khả, nếu một ngày nào đó anh đó anh ép em đi ly hôn, em sẽ

chém chết anh.

Phương Dư Khả tươi cười, gật đầu nói được. Khi bụng Chu Lâm Lâm hơi lớn hơn một chút, Văn Đào từ Mỹ trở về, hẹn cô đi uống trà chiều.

Gần đây Chu Lâm Lâm buồn chán đến mức trong bụng sắp mọc một bãi cỏ, vừa nghe có tụ tập lập tức mừng như điên mà chạy đi. Trước khi đi còn mặc một chiếc áo phông rộng dài, hóp bụng lại, cố gắng đóng cúc chiếc quần jeans bó sát. Soi mình trong gương, thật sự không nhìn ra là một phụ nữ đang có thai 4 tháng. Vì vậy, Chu Lâm Lâm vẻ mặt sáng ngời ngời ngồi uống trà đối diện Văn Đào. Một năm nay Văn Đào lăn lộn tại nước ngoài cũng không tệ, bề ngoài thêm vài phần rắn rỏi, mạnh mẽ. Tuy mấy từ này thường chỉ áp dụng cho những anh hùng đáng mặt đấng mày râu, nhưng xét thấy dùng trên người Văn Đào thường bị Chu Lâm Lâm trêu chọc có khí chất thụ này cũng rất chính xác. Bởi vì, hiện giờ Văn Đào không đeo khuyên tai nữa, mà đeo kính. Văn Đào nói, có một buổi tối anh đeo kính đen, vậy mà anh còn tưởng mắt anh có vấn đề. Chu Lâm Lâm cười đến run rẩy cả người, vẻ mặt như hồng hạnh nở rộ. Không biết ông chồng nhà mình vừa khéo cũng hẹn khách hàng uống trà ở đây. Bởi vì tiếng cười của Chu Lâm Lâm có lực xuyên thấu quá mạnh mẽ, Phương Dư Khả nghe được điệu cười quen thuộc, nhìn lại, lại thấy bà xã nhà mình đang vượt tường. Phương Dư Khả vốn định bàn bạc hạng mục này cho xong, bình tĩnh lại, nói với khách hàng chưa được vài câu lại nghe thấy tiếng cười bên kia vang lên, tạo nên một cảnh tượng vô cùng tươi đẹp. Cảnh tượng quá mức tươi sáng này ở trong mắt Phương Dư Khả chậm chạp không mờ đi, anh đành phải cắt ngang cuộc nói chuyện với khách hàng. Sau khi nhìn thấy khách hàng rời đi, anh mới âm thầm đi tới gần Chu Lâm Lâm. Vừa nhìn thấy cô mặc quần jeans, khí nóng lại bốc lên đầu, siết chặt tay vài cái mới tỉnh táo lại được. Hiện giờ cô ấy là phụ nữ có thai, đang trong thời kỳ dễ sảy thai, vì Phương Lỗi, phải nhẫn nhịn một chút.

Tiến lên hai bước, anh vỗ vỗ vai Chu Lâm Lâm, cố ý lên giọng nhắc nhở cô, có thai không nên chạy lung tung, nếu thật sự muốn tụ tập, hôm nào chờ anh về, hẹn bọn họ về nhà tốt hơn. Nói đến mức lông mày Văn Đào giật giật. Chu Lâm Lâm nhìn thấy Phương Dư Khả thì như nhìn thấy quý, trong lòng oán giận anh xuất quý nhập thần, dọa đến phụ nữ có thai cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Sau rất nhiều lần bị Phương Dư Khả cười cười giả lả mời tới thăm nhà mới của bọn họ, Văn Đào đành bắt buộc tới thăm cái tổ chim nhỏ bé của bọn họ một phen.

Trong tổ chim nhỏ, đầu tiên, Phương Dư Khả nhét Chu Lâm Lâm vào phòng thay váy bầu, còn tiện thể cản cản tai cô, coi như trừng phạt.

Đi vào phòng khách, Phương Dư Khả keo kiệt mời Văn Đào một cốc nước lạnh, còn tiện thể cho anh xem giấy đăng ký kết hôn.

Trước đây, khi Chu Lâm Lâm một mình mân mê đăng ký kết hôn, cô luôn bị Phương Dư Khả len lén cười nhạo. Hiện giờ, cuối cùng anh cũng tìm được ý nghĩa tốt đẹp của tờ giấy đăng ký – một bảo vật để kích thích tình địch. Chu Lâm Lâm thay quần áo xong muốn xen mồm nói chuyện vài câu, lại bị Phương Dư Khả đuổi vào bếp đun nước. Ông trời nhìn thấy, bạn học Chu Lâm Lâm nhìn chăm chăm máy nước nóng tự động ở phòng khách, không hiểu nổi, thế kỷ 21 rồi, đun nước là hành động thế nào. Trong nhà cũng không có ấm đun nước truyền thống nha. Phương Dư Khả lại độc ác nhìn cô chăm chăm, hất cằm về phía phòng bếp. Chu Lâm Lâm đành phải len lén chạy vào phòng tắm trên đường tới phòng bếp, mở vòi nước nóng ở mức cao nhất, rót một bình đầy. Chần chừ trong phòng tắm một lúc lâu, cô mới đưa bình nước cho Phương Dư Khả. Phương Dư Khả thật nhiệt tình rót thêm nước vào cốc của mình và Văn Đào. Chu Lâm Lâm muốn nói cái gì đó, lại bị Phương Dư Khả đuổi xuống lầu mua bánh kem. Văn Đào thật sự không nhịn được nữa, đứng dậy chào tạm biệt, Phương Dư Khả còn ôn hòa mời anh khi rảnh rồi thường xuyên tới chơi.

Văn Đào vừa đi, Phương Dư Khả đặc biệt thư thái mà ngời xuống uống nước, chân vắt chéo hất lên, vô cùng đắc ý.

Chu Lâm Lâm ở bên cạnh đành phải nói cho anh, nước anh uống thật ra là nước lấy từ phòng tắm. Phương Dư Khả phun một ngụm nước thẳng về phía mặt Chu Lâm Lâm.

Khi Chu Lâm Lâm sắp sinh, cả bệnh viện đều run lên bần bật. Tiếng kêu có chút thảm thiết, gào khóc om sòm. Trong đó một nửa là kêu “Phương Dư Khả, anh là tên khốn kiếp”, nửa khác là kêu “Phương Lỗi, con đi ra ngay cho mẹ, đừng để mẹ mất mặt!”

Phương Dư Khả đẹp trai quý gỏi bên cạnh giường, tay bị Chu Lâm Lâm cắn chảy máu, còn phải ngoan ngoãn nói, đúng, anh là tên khốn kiếp, Phương Lỗi nghe lời, đừng làm mẹ con đau. Khiến cho y tá trong bệnh viện nước mắt lưng tròng, còn đặc biệt mua cho anh một hộp cơm. Cuối cùng, bác sĩ từ phòng phẫu thuật đi ra, nói vị trí thai không đúng, có lẽ khó sinh. Phương Dư Khả đang chờ ngoài cửa nghe vậy đầu óc trống rỗng, vô thức nói cứu mẹ quan trọng hơn, nhất định phải cứu mẹ trước.

Bác sĩ đặc biệt khinh bỉ liếc nhìn Phương Dư Khả, xem phim truyền hình quá nhiều rồi. Cứu mẹ hay cứu con, cậu có thể quyết định sao? Phải xem tình hình thực tế đã.

Phương Dư Khả lập tức ngăn người ở đó, nước mắt lăn chã chảy xuống, nằm úp sấp trước cửa phòng phẫu thuật, thật sự giống phim truyền hình tám giờ.

Người trong bệnh viện buổi chiều nghe một giọng nữ khóc lóc inh ỏi, cả đêm lại nghe một giọng nam gào khóc thảm thiết, thần kinh cũng sắp suy nhược tới nơi. Khi cửa phòng phẫu thuật mở ra, Phương Dư Khả đang ngồi dưới đất, một lúc lâu vẫn chưa đứng dậy. Bác sĩ đành cúi người nói với anh, cả hai mẹ con đều bình an. Sau đó, Phương Dư Khả ghé vào người

Chu Lâm Lâm đang suy yếu một lúc lâu, không thèm liếc mắt nhìn Phương Lỗi càng yếu ớt hơn của nhà bọn họ. Ông bố này, thật là không tận tâm, không có trách nhiệm. Trong những tháng Chu Lâm Lâm ở cũ, Phương Dư Khả trao toàn quyền quản lý công ty cho phía đối tác của anh, tự mình làm người giám sát bệnh nhân.

Khi Chu Lâm Lâm tỉnh lại, chán chường nhìn Phương Dư Khả, la hét muốn gặp Phương Lỗi. Phương Lỗi còn đang trong phòng giữ ấm, Chu Lâm Lâm lại không đi lại được, vì vậy khiến Phương Dư Khả rất khó xử. Chu Lâm Lâm cho rằng Phương Lỗi không còn, Phương Dư Khả lừa cô, gương mặt tái nhợt lại càng tuôn ra vô số nước mắt.

Phương Dư Khả ôm cô cả nửa ngày mới tìm được cách, ngày hôm sau, anh sai cấp dưới cầm một chiếc máy quay phim tới. Mừng như điên chạy tới phòng giữ ấm ghi một đoạn phim. Chu Lâm Lâm cảm động nắm tay anh nói, anh biên tập đoạn phim này cũng không dễ dàng, thật ra anh cũng rất đau lòng đúng không, còn phải giả vờ vui cười trước mặt em. Anh xem, anh râu ria xồm xàm, đâu phải đáng vẻ có việc vui trong nhà. Phương Dư Khả bó tay, đành phải chạy tới chỗ bác sĩ, xin một giấy khai sinh trước thời hạn, cô mới tin.

Khi Phương Lỗi và Chu Lâm Lâm từ bệnh viện trở về đã là đầu tháng 4 năm 08. Những ngày ở cũ của Chu Lâm Lâm đều vượt qua trong bệnh viện, ngày đầu tiên về nhà, cô sáng khoái tắm gội sạch sẽ, sờ sờ vết sẹo trên bụng, có chút phiền muộn. Càng làm cho cô phiền muộn chính là, tính cách của Phương Lỗi còn càn quấy hơn cả cô. Tên nhóc kia chỉ cần Chu Lâm Lâm vừa ngủ là bắt đầu khóc lóc, náo loạn. Đến khi Chu Lâm Lâm không thể nhìn được nữa, định đá bao quần áo này cho mẹ già của cô. Nhưng Phương Dư Khả không cho. Chỉ cần Phương Lỗi cáu kỉnh, anh lập tức ôm thẳng bé tới phòng khách, để Chu Lâm Lâm một mình ngủ thẳng căng trên giường.

Dần dần, Phương Lỗi càng ngày càng thân với bố, nhìn thấy Phương Dư Khả đã có thể cười tí mắt, hai mắt lấp lánh, cực kỳ giống Phương Dư Khả.

Chu Lâm Lâm bắt đầu cảm thấy mỗi nguy hiểm, vì vậy len lén mua đồ chơi hối lộ con trai nhà mình. Nhưng đồ chơi dù có tốt đến đâu cũng không bằng được bố giơ lên cao quay vù vù. Vì vậy, Chu Lâm Lâm quyết định, muốn chia phòng ngủ với Phương Dư Khả. Anh ngủ phòng nhỏ, cô và Phương Lỗi ngủ phòng lớn. Độc nhất là lòng dạ phụ nữ. Chu Lâm Lâm định dùng kế ly gián. Nhưng khi tiếng khóc của Phương Lỗi không ngừng vang lên lúc nửa đêm, cô không còn cách nào khác, đành phải đá văng cửa phòng Phương Dư Khả, bắt Phương Dư Khả giải quyết tất cả những chuyện thay bím, chùi mông. Về mặt Phương Dư Khả gian xảo, cười cười nói, cả hai người bọn em đều không thể rời khỏi anh.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Ân Cần Dạy Bảo Trước Khi Nhập Học

Chương 2: Mời Nhập Trường

Chương 3: Chuẩn Bị Khai Giảng

Chương 4: Cách Mạng Chính Là Mời Khách Ăn Cơm

Chương 5: Chọn Lớp Là Một Kỹ Thuật Sống

Chương 6: Lớp Máy Tính

Chương 7: Mua Máy Tính 1

Chương 8: Mua Máy Tính 2

Chương 9: Hai Túi Đồ Ăn Vặt 1

Chương 10: Hai Túi Đồ Ăn Vặt 2

Chương 11: Hai Túi Đồ Ăn Vặt 3

Chương 12: Thăm Mến Không Bệnh Mà Chết 1

Chương 13: Thăm Mến Không Bệnh Mà Chết 2

Chương 14: Thăm Mến Sau Khi Thất Bại Tiếp Tục Thông Cáo 1

Chương 15: Thăm Mến Sau Khi Thất Bại Tiếp Tục Thông Cáo 2

Chương 16: Về Nhà 1

Chương 17: Về Nhà 2

Chương 18: Về Nhà 3

Chương 19: Về Nhà 4

Chương 20: Về Nhà 5

Chương 21: Rút Ra Kinh Nghiệm Xương Máu

Chương 22: Thăng Thấn Thành Khẩn Gặp Lại

Chương 23: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 1

Chương 24: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 2

Chương 25: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 3

Chương 26: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 4

Chương 27: Tiệc Sinh Nhật Như Đình 5

Chương 28: Hủy Dung 1

[Chương 29: Hủy Dung 2](#)
[Chương 30: Huấn Luyện Viên Bơi Lội](#)
[Chương 31: Kiss1](#)
[Chương 32: Kiss2](#)
[Chương 33: Tâm Tình Hỗn Loạn](#)
[Chương 34: Kỳ Nghỉ Hè Thực Tế 1](#)
[Chương 35: Kỳ Nghỉ Hè Thực Tế 2](#)
[Chương 36: Kỳ Nghỉ Hè Thực Tế 3](#)
[Chương 37: Ngoại Truyện Về Phương Dư Khả](#)
[Chương 38: Hiếu Lầm Cũ Rích Luôn Luôn Phát Sinh Đúng Lúc 1](#)
[Chương 39: Hiếu Lầm Cũ Rích Luôn Luôn Phát Sinh Đúng Lúc 2](#)
[Chương 40: Hiếu Lầm Cũ Rích Luôn Luôn Phát Sinh Đúng Lúc 3](#)
[Chương 41: Khi Bắt Đầu Làm Thục Nữ 1](#)
[Chương 42: Khi Bắt Đầu Làm Thục Nữ 2](#)
[Chương 43: Khi Bắt Đầu Làm Thục Nữ 3](#)
[Chương 44: Tập Quân Sự 1](#)
[Chương 45: Tập Quân Sự 2](#)
[Chương 46: Tập Quân Sự 3](#)
[Chương 47: Tập Quân Sự 4](#)
[Chương 48: Ngoại Truyện Về Văn Đào](#)
[Chương 49: Hẹn Hò](#)
[Chương 50: Đây Là Một Đoạn Thời Gian Nghiêm Túc Đến Kỳ Cục 1](#)
[Chương 51: Đây Là Một Đoạn Thời Gian Nghiêm Túc Đến Kỳ Cục 2](#)
[Chương 52: Đây Là Một Đoạn Thời Gian Nghiêm Túc Đến Kỳ Cục 3](#)
[Chương 53: Kỳ Cục Thăng Cấp 1](#)
[Chương 54: Kỳ Cục Thăng Cấp 2](#)
[Chương 55: Mâu Thuẫn](#)
[Chương 56: Trái Tim Còn Chưa Thôi Đau Đớn](#)
[Chương 57: Cút Đi, Cút Đi](#)
[Chương 58: Ngoại Truyện, Hoặc Là Chương Cuối](#)